virtual project

17 texte inedite

Povești erotice românești

Eros Antologie

POVEȘTI EROTICE ROMÂNEȘTI

10 lei

3

3
TREI

virtual-project.eu

EDITORI

Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL

Magdalena Mărculescu

COPERTA

Faber Studio (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician)

DESIGN INTERIOR

Silvia Olteanu

DTP

Eugenia Ursu

CORECTURĂ

Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Povești erotice românești / Ștefan Agopian, Radu Aldulescu, Cezar Paul-Bădescu,... – București: Editura Trei,

2007 ISBN 978-973-707-166-8

I. Agopian, Ștefan

II. Aldulescu, Radu

III. Paul-Bădescu, Cezar

821.135.1-32

© Gulliver, Getty Images, pentru foto copertă

© Editura Trei, 2007 – pentru prezenta ediție în limba română

ISBN: 978-973-707-166-8

Erotismul a avut mai tot timpul un statut aparte în limba română: plasându-se între cenzură și exces, el a fost când condamnat, când supralicitat. «Povești erotice românești» este o carte inedită în România: 17 nume cunoscute ale lumii literare au răspuns propunerii Editurii Trei de a scrie câte un text erotic.

17 TEXTE INEDITE SCRISE DE
AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Povești erotice Românești

Cuvântul editorului
MAGDALENA MĂRCULESCU

CUVÂNTUL EDITORULUI

„În definitiv, mai știi? Poate-o avea dreptate biata literatură română, junǎ și în eternă tranziție, când se lamentează că, la mai bine de un deceniu de postcomunism, nu avem și noi o Lolită, niște *nuits fauves* sau *îngeri în America,* un *Sexus,* un roman tare cu lesbiene și voyeuri, o serie necrofilă cu bebeluși abuzați, poeme bestiofile..."

Dan C. Mihăilescu,

Literatura românească

în postceaușism, II

Despre căderea cenzurii, explozia de desfrâu și invazia de obscenitate în literatura română a ultimilor ani s-au spus multe: au fost salutate ca un act de curaj, privite ca un gest de ostentație sau chiar ca o stângace grabă de a spori numărul de titluri ale unei posibile biblioteci erotice românești.

O să descriu acum, pe fondul acestor reacții și dispute, unul dintre cele mai îndrăznețe proiecte ale Editurii Trei, proiect gândit acum un an și care în mod efectiv a demarat în luna iunie 2007: „Povești erotice românești", o carte unică în literatura română de până acum. Pe parcursul celor șase luni de „facere" a acestui volum am trăit o seamă de emoții, surprize, temeri și bucurii care au marcat, toate, pașii succesivi ai punerii în practică a unei idei inedite din mai multe puncte de vedere.

Inedită, în primul rând pentru Editura Trei: în colecția Eroscop au fost publicate până acum în jur de 30 de cărți despre erotism, așa cum a fost și este el perceput de autori din diferite epoci și, mai ales, din diferite spații culturale. Alături de figurile europene clasice ale genului, Sade și Sacher-Masoch, stau autori japonezi (Tanizaki), indieni (Kakar), cubanezi (Gutiérrez), africani (Beyala), arabi (Nedjma). Dar tot acest cosmopolitism este privat aproape total de prezența numelor românești. Ne-am gândit, prin urmare, să alcătuim și să publicăm un volum colectiv al celor mai frumoase povești erotice închipuite de autorii români de astăzi. Primul pas a fost să-i contactăm pe cei mai cunoscuți dintre ei și să le propunem un contract: să

scrie o proză erotică pentru o carte ce urmează să apară la sfârșitul lui noiembrie 2007.

Idee inedită și în raport cu literatura română în care s-au scris diverse antologii, dar nu și una despre eros sau, mai bine zis, despre necenzurarea erosului. Desigur, au mai existat scrieri cu limbaj îndrăzneț semnate atât de clasici (Creangă, Arghezi, Bogza), cât și de autorii ultimilor 15 ani (Bradea, Vakulovski, Băețica, Chiva). Dovadă că, tot în acești ultimi ani, au avut loc discuții intense care reprobau utilizarea (considerată) histrionică a scenelor cu sugestii sexuale și excese libertine, în special în literatura tinerei generații. Dar nu a existat și propunerea deschisă, adresată mai multor autori, de stiluri și gusturi diferite, de a se confrunta cu o astfel de temă.

În fine, inedite sunt de asemenea textele din acest volum, în sensul că ele nu au mai fost publicate anterior în nici o altă carte sau revistă. Volumul este de bună seamă o surpriză și pentru autorii lui, fiecare cunoscând înainte de publicare doar propriul text, nu și pe ale celorlalți.

Aproape fiecare poveste din carte își are istorioara ei: textul Doinei Ruști, primul primit, a fost considerat drept începutul norocos al volumului. Ştefan Agopian s-a decis să participe la acest volum în urma unei revelații. Cel puțin așa mi-a povestit Simona Kessler – agenta literară care a mediat contactul cu doi dintre autorii volumului – într-o bună dimineață, când ne-a anunțat incendiarul titlu al prozei pe care Agopian avea să o scrie. Proză a cărei predare a fost împinsă până în ultimele clipe de apariție ale volumului; plăcerea lecturii a anulat repede însă anxietatea pe care o prilejuise așteptarea. În jurul lui Ioan Groșan s-a constituit o adevărată agenție de pariuri, câțiva dintre colegii de breaslă susținând că „nu o să ne dea” niciodată o proză erotică. Pe ultima sută de metri am primit o splendidă poveste despre amor și comunism. Povestea Ceciliei Ștefănescu este în același timp ingenuă și șocantă. Emil Brumam, vestitul erotolog în versuri s-a dedat admirabil la stihurile în proză. Din ținuturile reci și aparent frigide ale nordului, Filip Florian ne propune o poveste în care mocnește senzualitatea. Matei Florian, în schimb, adoptă un alt ton: în proza lui, aparent reținută, se dezlănțuie

imagistica fabulatorie a fantasmei și dorinței. Aldulescu creează un fel de cosmogonie a pasiunii, în care instinctul erotic își intensifică sălbăticia treptat și neașteptat, culminând în dezmăț. Lucian Dan Teodorovici, Radu Pavel Gheo, Claudia Golea, Dan-Silviu Boerescu și Marius Chivu articulează noi tipuri de scenarii erotice. Pe Florin Iaru și pe Cezar Paul Bădescu îi citești cu sufletul la gură. Cât despre Dan Sociu și Ionuț Chiva, ei semnează, indiscutabil, textele cele mai „hard" ale acestui volum.

S-a spus de nenumărate ori că limba română nu posedă un limbaj erotic rafinat, cum ar fi cel oferit de franceză, de pildă, limbă în care licențiozitatea, argoul și chiar pornografia și-au câștigat, sub pana câtorva maeștri, noblețea literară. Din punctul meu de vedere, orice încercare de a traduce sau de a scrie un text literar în limba română semnifică o provocare a vulgarității: cuvintele și expresiile cu conotații sexuale, injuriile care vehiculează pornografii încetează să mai constituie apanajul exclusiv al „culturii de stradă" și își câștigă un uz literar.

O altă idee, care s-a repetat adesea în ultimul timp și care merge mână în mână cu desconsiderarea literaturii erotice, este aceea că pur și simplu ea nu ar exista. Cu alte cuvinte, din două una: ori ești mare scriitor și atunci faptul că accidental scrii erotic nu justifică o invocare a erotismului ca gen, ori scrii prost, și atunci nu mai este cazul să vorbim despre literatură. Or, dacă ne gândim mai bine, criteriile de valoare nu justifică un gen, ci doar ghidează judecățile emise în interiorul lui. Problema nu este dacă există sau nu literatură erotică: atâta vreme cât vorbim despre ea, cât deplângem dificultatea limbajului de a genera și reda stări erotice, cât adoptăm atitudini moralizatoare față de ea (de genul: este nocivă, trebuie interzisă; sau, dimpotrivă: este utilă, este permisă), unei astfel de întrebări, hamletiene, nu-i rămâne decât o miză exclusiv speculativă.

Am preferat să formulez întrebarea în alți termeni: ce anume face un text scris să fie și erotic și bun în același timp? Privilegiul de a răspunde revine din acest moment în primul rând cititorilor acestor „Povești erotice românești", volum în care 17 nume cunoscute ale

lumii literare (fără îndoială ar fi putut și ar fi trebuit să fie mai multe!) au răspuns propunerii Editurii Trei de a scrie un text erotic.

7 Noiembrie 2007

Magdalena Mărculescu

Ştefan Agopian

Ștefan Agopian s-a născut pe 16 iunie 1947 la București.

A absolvit Liceul „Iulia Hașdeu” și a făcut studii de chimie la Universitatea București.

Debutează în presă în 1970, la revista *Luceafărul.*

În prezent este redactor la *Academia Caţavencu* și colaborează la *24 FUN.*

S-a aflat printre cei 12 scriitori români selectați să participe în programul „Les Belles Etrangeres” în 2005.

Debutează cu romanul *Ziua mâniei,* în 1979, la Editura Cartea Românească.

A mai publicat:

Tobit, roman (Editura Eminescu, 1983), Premiul pentru proză al Asociației Scriitorilor din București.

Manualul întâmplărilor, povestiri (Editura Cartea Românească, 1984), Premiul pentru proză al Uniunii Scriitorilor.

Sara, roman (Editura Eminescu, 1987), Premiul revistei Amfiteatru pentru cea mai bună scriere beletristică a anului.

Volumul de teatru, *Republica pe eșafod***,** Premiul Asociației Scriitorilor din București (2000).

Fric, roman (Editura Polirom, 1983). Carte laureată a premiului ASPRO pentru experiment în cadrul Târgului Internațional de Carte Bookarest 2004 și premiată de revista *Cuvântul* la categoria *Superlativele anului 2003.*

Tache de catifea, reeditare la Editura Polirom, 2004, roman distins cu Premiul pentru proză al Asociației Scriitorilor din București.

OGLINZI, PIZDĂ ŞI AZOTAT DE ARGINT

Tare mi-aș fi dorit ca povestirea asta să se cheme *Sandvișuri cu diamante* sau *Micul dejun la Tiffany,* nu mai știu cum a apărut în românește și care era titlul original în engleză. N-a fost să fie, titlul acesta l-a folosit un tip care se caracteriza astfel: „Sunt înalt cât o pușcă și la fel de zgomotos ca și ea.” Cu înălțimea nici eu nu stau prea grozav. Dar nu despre înălțimea mea voiam să vorbesc, ci despre titlul acestei povestiri. Mi-ar fi plăcut, cum spuneam, titlul lui Capote, dar până la urmă m-am consolat cu titlul pe care l-ați citit deja. M-am consolat destul de ușor dintr-un motiv destul de simplu: pe Calea Moșilor, acolo unde se întâmplă mare parte a acțiunii acestei povestiri, nu era nici un magazin mai acătării, în care să se vândă măcar gablonzuri, iar diamante, nici atât. Şi totuși, între stațiile de tramvai Făinari și Obor era un magazin *Consignația,* unde puteai să te delectezi cu diverse obiecte interbelice, pe care oamenii încercau să le vândă pe mai nimic pentru a nu muri de foame. Când n-aveam ce face, dar cel puțin o dată pe săptămână, în drum spre Obor, unde mă duceam însoțit de prietenul meu Gică Keșișian ca să ne cumpărăm înghețată pe băț, ne abăteam negreșit și pe la magazinul numit *Consignația,* magazin care îmi amintea de o povestire a lui Dickens, o povestire stranie, ca să nu spun înfricoșătoare, pe care o citisem cu ceva ani în urmă. În magazin era umbră și răcoare, dușumelele erau date cu motorină, așa că mirosea a păcură și mirosul păcurii se amesteca cu mirosul naftalinei cu care erau impregnate hainele de care nimeni nu mai avea nevoie: redingote și pantaloni reiați, fracuri și smochinguri foarte largi, semn al unei bunăstări cel puțin ciudate pentru noi, care întindeam marmeladă pe felii de pâine neagră și ne consideram fericiți. Mai erau costume gri-fer sau maro închis, la două rânduri, costume bine spălate în neofalină, în încercarea deșartă de a le reda tinerețea demult pierdută. Hainele bărbătești erau însoțite de rochii grele de catifea, cu talia strâmtă de astă dată, semn că fostele lor stăpâne știau ce e acela un corset. Noi nu

știam, așa că atunci când apărea și vreun corset la vânzare ne minunam în fața nenumăratelor *balene* și a șnururilor cu care era dotat. Pe urmă ne gândeam la chiloții acelor doamne, excitându-ne numai la gândul unor chiloți albi, mari, în care ar fi încăput toate dorințele noastre. Din păcate, doamnele nu-și vânduseră și chiloții. Ne ascundeam în spatele acelor haine mirosind a naftalină și ne-o luam la labă fericiți, gândindu-ne la niște chiloți albi și mirosind altfel decât motorina de pe dușumea. Era un magazin grozav, unde îți puteai petrece și o zi întreagă fără să te plictisești. Dar nu despre acest magazin va fi vorba mai departe.

Mulți se vor întreba, pe bună dreptate, ce caută în titlu azotatul de argint, primele două cuvinte ducându-i totuși cu gândul la ceva cât de cât cunoscut, pe când azotatul acesta pare cam hodoronc-tronc pus acolo. Se prea poate, și le dau dreptate, dar pentru mine a fost o vreme când această sare a argintului era mai excitantă decât orice fetișcană căreia tocmai începuse să-i crească țâțele. În așteptarea ca țâțele alea să se facă destul de mari ca să nu mai pot să-mi iau ochii de la ele, eu mă extaziam în fața azotului, care, nepăsător ca și mine în fața unor țâțe încă necoapte, își dăruia cei cinci electroni de pe ultimul strat nesățiosului oxigen, care avea deja șase electroni pe ultimul strat. Lângă cei șase nu mai încăpeau decât alți doi. Opt electroni pe ultimul strat fiind starea nirvanică la care putea ajunge un atom sănătos și fără prea mari pretenții de la viață. Din păcate, nesătulul oxigen nu putea primi decât doi electroni, așa că se asocia cu alți doi atomi din neamul lui, la fel de pofticioși ca și el și, într-o împreunare aproape sexuală, năștеau radicalul NO_3, radical care mai avea nevoie de un electron pentru a deveni stabil. Începea o căutare înnebunită după atomi dispuși să cedeze un electron. Vorba vine înnebunită, deoarece hidrogenul, care e un pârlit cu un singur electron, se bagă imediat în treabă. Și uite așa, trei elemente total diferite cad la pace pentru a forma o substanță fascinantă, acidul azotic. Sigur, am exagerat destul de mult. Azotul, cu ai lui cinci electroni, nu ar cădea la vreo înțelegere nici să-l pici cu ceară. Trebuie să-l frigi destul de aprig la cur pentru a ieși din nepăsarea lui proverbială. Chimiștii, chiar dacă n-au spus-o, ar putea spune: să te ferească Dumnezeu de

indolența azotului. Dar dacă l-ai urnit un pic devine un partener plin de viață, asemănător unui bătrân care a luat viagra și privește la câteva zeci de fetișcane, care de care mai apetisantă. În definitiv, toată povestea asta ar putea fi numai despre azot, oxigen și argint. Sunt și acum, la bătrânețe, atât de fascinat de ele, încât am uitat de oglinzi, în 1959, în vara lui ’59, eram un puști de doisprezece ani care se juca în curtea lui Gică Keșișian împreună cu alți copii, băieți și fete. Iubita mea, o fetiță de aceeași vârstă cu mine, se cocoțase pe acoperișul unui coteț de porci în care nu era nici un porc. Eram cu spatele la ea și priveam o groapă în care erau aruncate zeci de mii de cioburi de oglindă. O secundă, chiloții iubitei mele, puțin murdari de la gudronul cartonului asfaltat cu care era acoperit cotețul pe care se cocoțase, s-au reflectat în miile alea de cioburi. Dar s-o luăm pe îndelete.

În vara lui ’56 împlinisem nouă ani. Ziua mea pică pe 16 iunie care e, de când lumea, și prima zi de vacanță. În vara aia maică-mea încă nu fugise de acasă, dar făcea exerciții pentru asta. Fura câți bani putea de la taică-meu și se futea cu un vecin care construia case de chirpici și paiantă. Deosebirea între chirpici și paiantă nu e prea mare, desigur, niște deosebiri există, totuși. Chirpiciul, de la turcescul kirpiț, era o cărămidă nearsă, făcută din lut amestecat cu apă și paie. Această compoziție destul de banală era turnată în forme de lemn și după ce se întărea puțin era scoasă din forme și uscată la soare. Cu cărămizile astea se putea construi o casă. Chestia cu paianta era mai simplă: se desena pe pământ conturul viitoarei case și pe acest contur se băteau pari cam la o jumătate de metru unul de altul. Parii erau înalți cât o cameră și erau uniți între ei cu ajutorul unor stinghii, care erau fixate și pe interior și pe exterior. Rolul lor era să țină între ele o umplutură de lut amestecat cu paie și ceva balegă. V-am plictisit bănuiesc, așa că o să mă întorc la maică-mea care, așa cum vă spuneam, se futea cu unul Dragomir, omul care construia case de chirpici sau paiantă, după dorința și buzunarul clientului. Cu banii furați de la taică-meu, buna mea mamă cumpărase o bucată de teren în Andronache, în spatele spitalului Fundeni și acum încerca să-l convingă, cu ajutorul pizdei, pe vecinul nostru Dragomir că o partidă bună de

fut e mai valoroasă (sau măcar la fel de valoroasă) decât munca lui pentru a construi o casă de paiantă. Maică-mea alesese varianta mai ieftină (paianta), ca să fie sigură că bărbatul care o călărea va fi de acord cu ideile ei, idei care îmbinau în mod plăcut futul cu construcția unei case. Omul nostru s-a arătat hotărât de acord, mai ales că nu prea avea loc de întors. Nevastă-sa îi plecase, fie în Cer, fie spre altă pulă, așa că a lui șoma de ceva vreme. Mai avea pe cap și două fete, amândouă frumoase, numai că cea mare era tuberculoasă, iar mezina cam idioată. Maică-mea, în afară de faptul că era croitoreasă, curvă, hoață și vrăjitoare, mai era și un pic codoașă. A pus ochii pe Viki, tuberculoasa, și a vârât-o în patul unui ceasornicar, nițel cocoșat, nițel șchiop, trecut bine de patruzeci de ani, dar care avea prăvălie în gura Oborului și era plin de bani. A mai făcut și niște vrăji cu un broscoi pe care l-a descântat în fel și chip și până la urmă ceasornicarul a luat-o de nevastă, spre părerea mea de rău.

Femeile din cartier o invidiau pe maică-mea, care știa să îmbine atât de ingenios utilul cu plăcutul. Lui taică-meu nu-i păsa de aventurile nevesti-sii, chiar dacă din când în când o mai bătea, și visa la ziua când va scăpa de ea. Așa că în vara aia, care tocmai începuse, mi-am dat seama că trăiesc în cea mai bună dintre lumile posibile. La chestia asta cu cea mai bună dintre lumi a contribuit, nu în ultimul rând, Partidul Comunist Român, PCR pe scurt, care, oricum, cu asta ne îmbrobodea de ceva vreme. Într-o ședință a Comitetului Central al PCR, care a avut loc în iulie, tovarășii de acolo, care or fi fost, și-au dat seama că școala noastră românească mai avea o componentă mic-burgheză, și așa ceva era intolerabil. Chestia asta, mică dar sănătoasă, enerva pe toată lumea, nu numai pe tovarășii din partid. Fuseseră și ei la școală, nu cine știe ce, dar vreo 4-5 clase tot făcuseră, așa că știau că învățământul primar, gimnazial și liceal nu era mixt. Adică într-o parte învățau păsăricile și complet separat de ele, puțele. În URSS treaba asta nu se mai întâmpla încă de la marea Revoluție din Octombrie, și toată lumea știa că cele mai bune rezultate la învățătură le obțineau copiii sovietici. Motivul era evident. Băieții, în loc să viseze la cai verzi pe pereți, mai bine spus la ce aveau fetele între picioare, dar și la țâțele lor, își vedeau

harnici de învățătură. Şi dacă li se năzărea vreun cal verde era de ajuns să-și privească galeș colega de bancă, să-i miroasă transpirația acrișoară, să-i trimită bilețele de amor și să facă o labă în WC-ul care puțea a urină și a căcat. Cu fetele era cam la fel, cu simpla deosebire că, scăpate de obsesia țâțelor, se puteau masturba chiar în clasă frecându-și păsăricile de colțul băncii. În vara aia, cum spuneam, cea mai bună dintre lumi, lumea mixtă, a prins un contur clar și de nezdruncinat.

Tot în vara aia, maică-mea a furat un butoi din curtea avocatului Gioroceanu, butoi în care avea de gând să pună varză la murat. Pentru asta trebuia să aștepte până la toamnă, dar cum avea destule pe cap, vremea a trecut pe neobservate. Cam același lucru s-a întâmplat și pentru mine, chiar dacă nu participasem la furtul butoiului. Toamna a venit repede, și ca să sărbătorească evenimentul, maică-mea a furat o curcă din curtea Marietei, cea mai bună prietenă a ei. La furtul acesta am participat și eu. Trebuia să țin de șase, ca nu cumva Marieta să se întoarcă pe nepusă masă de la teatru. Să nu vă închipuiți că Marieta era vreo intelectuală care nu putea să doarmă dacă nu-l vedea pe Vraca în *Richard al III-lea.* Departe de ea gândul acesta. Se ducea la teatru pentru simplul motiv că acolo lucra ca mașinist amantul ei. Marieta nu s-a întors, așa că furatul curcii a fost o nimica toată. Se însera, și eu trăgeam cu ochiul să văd dacă nu se întoarce stăpâna curcilor, iar maică-mea alegea liniștită o curcă mai plinuță din cele cinci-șase care își făcuseră culcușul într-o boltă de viță din curtea Marietei. Când a fost mulțumită de curcă, i-a rupt gâtul, a vârât-o într-o paporniță de mușama și a plecat liniștită spre casă. Eu am urmat-o.

Participam la aproape toate furtișagurile maică-mii pentru simplu' motiv că dacă n-o făceam mâncam o bătaie soră cu moartea și mă plictisisem să mănânc bătaie nevinovat. Şi mai era o chestie. Din când în când o pâram lui taică-meu. Şi atunci bătaia o lua ea, fără însă să știe de ce. De fapt nici nu-și bătea capul ca să afle de ce e bătută. Făcea zilnic atâtea chestii nasoale, încât orice bărbat cu ceva minte în cap ar fi bătut-o de dimineața până seara. Taică-meu era destul de înțelept însă ca să nu-și piardă timpul cu așa ceva. O mai bătea totuși din când în când, dar numai ca să-mi dea mie

satisfacție și ca nu cumva să ajung să cred că trăiesc într-o lume perfect nedreaptă. Chestia asta mi-a prins bine mai târziu, bănuiesc că nu are rost să vă explic de ce.

Așadar, toamna aia a început cu furtul curcii Marietei și cu răscoala ungurilor împotriva comunismului. Da' răscoala, cred, a fost o lună-două mai târziu. A urmat scandalul cu Marieta, care mirosise ceva în legătură cu curca ei dragă, dar maică-mea era strălucitoare când mințea, așa că până la urmă a convins-o că e nevinovată ca o fecioară de unsprezece ani. Ea fusese măritată prima oară la șaisprezece ani, așa că se putea presupune că la unsprezece nu dăduse încă cu nasul de pulă, dar eu n-aș băga mâna în foc pentru asta. Când s-au calmat cât de cât lucrurile, și curca devenise o amintire plăcută burții noastre, maică-mii i s-au năzărit două chestii noi. Nimic nefiresc la ea, care nu putea dormi liniștită dacă nu punea la cale ceva cât de cât neobișnuit. În toamna aia a observat că avem prea multe ploșnițe în casă și s-a hotărât să scape de ele. N-aș putea spune că am scăpat de ploșnițe, dar le-a rărit considerabil rândurile. În definitiv, aproape toată lumea avea ploșnițe pe vremea aia, și familia Keșișian, și familia Nusenbaum, așa că în toamna lui '56 noi ne deosebeam de ceilalți fiindcă aveam covârșitor mai puține. Să nu fi avut deloc ar fi fost caraghios. Trăiam în comunism și comunismul fără câteva sute de ploșnițe pe cap de locuitor ar fi fost un nonsens. Al doilea lucru care i-a trecut maică-mii prin cap în toamna aia a lui '56 a fost următorul: a hotărât, destul de brusc, că școala la care învățam e un rahat și ceva adevăr era în toată chestia asta. Că învățătorul meu e prea bleg și, ce să zic?, domnul Silaghi, învățătorul meu, nu excela prin vioiciune. Şi că am niște colegi stricați care mă vor atrage pe calea pierzaniei. Şi aici avea ceva dreptate, eram niște labagii hotărâți să dăm peste pizdele adevărate, dar până atunci cei mai mulți dintre colegii mei se antrenau să intre la pușcărie. Şi mai era ceva. Lumea bună, chestia asta însemnând evreii din cartier, își trimitea copiii la Cantemir. Nimic mai fals. O mulțime de pușți evrei se antrenau la Şcoala nr. 50 alături de mine pentru a nu rămâne niște fătălăi. Maică-mea era însă convinsă că numai la Cantemir îmi puteam pregăti viitorul de adevărat intelectual. Așa m-a înscris

la Cantemir, în ciuda protestelor mele mai mult decât hotărâte. Taică-meu nu s-a băgat. În prima zi de școală m-am trezit printre niște sclifosiți care miroseau frumos și care nu păreau să aibă de gând să se distreze vreodată în viață. N-aș fi băgat mâna în foc că nu și-o iau la labă, dar, dacă o făceau, nu se citea nimic pe fața lor. M-am plictisit binișor în cele câteva ore pe care le-am petrecut acolo și, o dată, poate chiar de două ori, m-a pufnit plânsul, spre ciuda mea, deoarece nu aveam de gând să mă fac de râs în fața nătărăilor ăia. În plus, mă enerva că nu-mi plăcea nici o fată dintre noile mele colege. Chestia asta a pus capac la toate. Maică-mea deja se lăuda pe la prietenele ei curve că și-a dat băiatul la Cantemir și plănuia să mă ducă la doctor ca să vadă dacă n-am nevoie de ochelari. Nu de alta, dar observase și ea că procentul de ochelariști la noua școală era mult peste media normală. Am lăsat-o să-și depene în liniște visele în legătură cu mine și a doua zi eram la vechea școală, aia de la întretăierea străzilor Aliman și Titu Maiorescu. Orele începuseră, dar asta nu m-a deranjat prea tare. În definitiv, eram la mine acasă. Învățătorul m-a primit plăcut surprins sau măcar s-a prefăcut așa. I-am trântit câteva minciuni, asta în timp ce o fată superbă din prima bancă scotea limba la mine. Până în clipa aia numai câteva urâte scoseseră limba la mine, cam de multișor așteptam s-o facă și una drăguță. M-am îndrăgostit brusc de ea și, proaspăt îndrăgostit, nu mi-a mai păsat că am fost invitat să iau loc în ultima bancă, lângă una Tudorache. Tudorache asta era o țigancă cu un cap mai înaltă decât mine, nu puțea deloc și, spre deosebire de toate fetele din neamul ei, n-avea țâțe. Din partea mea putea să și aibă, nu mi-ar fi păsat de țâțele alea nici cât negru sub unghie, fiind eu cu gândul numai la fetișcana din prima bancă și la limba ei de un roz care trezea în mine tot felul de gânduri curate, chiar dacă tulburi.

În mai puțin de două zile, toți băieții din școală erau îndrăgostiți de ea și o curtau în fel și chip. Eu stăteam retras și aveam calmul acela pe care nu-l obții decât atunci când o fetișcană scoate limba la tine. Pe de altă parte, eram sfios și mândru totodată, mândru precum taică-meu, iar sfioșenia nu-mi venea în mod sigur de la maică-mea. Toamna aia a lui ’56 a fost o toamnă superbă. Ungurii se răsculaseră împotriva comuniștilor,

iar eu aveam nouă ani și mă îndrăgostisem. În plus, în Obor se deschisese Târgul Moșilor. Pe urmă târgul s-a închis, revoluția din Ungaria a fost înfrântă și nici mie nu-mi mergea prea bine. Relațiile mele cu Meli, iubita mea, nu avansaseră deloc, chiar dacă ne vorbeam din când în când, aproape ca niște străini, chiar dacă amândoi știam cât de mare e dragostea noastră. Avea să treacă aproape un an până când, vorba lui Stendhal, lucrurile s-au cristalizat. Chestia asta cu cristalizarea a avut loc în vara lui ’57, într-o zi oarecare, pe la ora patru. Jucam leapșa pe ouate în curte la Gică Keșișian. Eram șapte copii, patru băieți și trei fete. Pe Meli, iubita mea, n-am pus-o la socoteală fiindcă ea nu juca leapșa pe ouate. Se cocoțase pe un coteț de porci și ne privea destul de plictisită. Chiloții albi de bumbac i se murdăriseră de la cartonul gudronat cu care era acoperit cotețul. Stăteam cu spatele la Meli și priveam spre o groapă în care erau aruncate mii de cioburi de oglindă, resturi de la atelierul de oglinzi al unei evreice bătrâne, care-și avea atelierul și prăvălia cum intrai în curtea lui Gică Keșișian. Brusc, în cioburile alea s-au reflectat chiloții, puțin murdari de gudron, ai iubitei mele de zece ani.

Peste câțiva ani, Gică Keșișian, cel mai bun prieten al meu din acea perioadă, un armean blond cu ochii albaștri, a găsit în cotețul ăla de porci, sub un morman de talaș și căcat uscat de porc, un borcan mărișor, plin ochi cu ceva asemănător sării de bucătărie. „Nu e sare!”, am spus după ce am cercetat mai atent conținutul. „Sarea cristalizează altfel!” „Atunci ce e?”, m-a întrebat el, mai mult ca să întrebe ceva, nu părea prea interesat de răspuns. Micul atelier de făcut oglinzi al bătrânei doamne Schwartz fusese închis pentru simplul motiv că argintul, chiar sub forma unei sări solubile, fusese declarat de autoritățile comuniste metal prețios. Și metalele prețioase erau monopol de stat pe vremea aia. În timp ce mă uitam la borcanul acela a început să plouă destul de neconvingător, eram pe la începutul lui septembrie, nu începuse școala, dar deja o presimțeam dându-ne târcoale. „Dacă avem un pic de noroc, am spus eu, e azotat de argint.” Am privit din nou cristalele solzoase, care băteau vag în albastru. „N-are ce să fie altceva”, am spus. „Îl putem vinde?”, s-a interesat Gică

privind borcanul cu o licărire de interes în ochi. În borcan erau vreo trei kilograme de substanță, asta însemna că era destul argint[1] ca să ne considerăm niște pușți bogați. „Am putea, am zis eu, numai că borcanul ăsta nu-i al nostru, și dacă în el e ce cred eu, face o mică avere. Şi din păcate averea asta e a bătrânei doamne Schwartz. L-a ascuns aici de frica comuniștilor, ar fi păcat să i-l furăm noi.” „Bine, a zis Gică, atunci hai să-l punem înapoi și să ne vedem de treabă.” N-aveam nici o treabă în după-amiaza aia, dar în fața unui borcan plin cu vreo trei kilograme de azotat de argint pe care nu-ți venea să-l furi, puteai spune „hai să ne vedem de treabă”, măcar ca să nu părem complet tâmpiți. „Cu ce-i în borcanul ăsta, am zis eu, se pot face kilometri pătrați de oglinzi, numai că comuniștii nu mai lasă pe nimeni să facă oglinzi...” „Nici pe pionieri?”, a întrebat Gică în bătaie de joc. „Nici!”, am zis eu. „Și chiar dacă am face oglinzi, ar trebui după aia să le vindem și ne-ar prinde una-două.” „Atunci dă-l dracului de borcan!”, a zis Gică Keșișian al cărui tată era deja la pușcărie pentru o afacere cu sticle goale care nu erau ale lui, ci ale statului comunist. „N-o să facem oglinzi, am zis eu, dar am putea face ceva mult mai interesant cu chestia asta.” „Ce?”, a întrebat Gică Keșișian, care se plictisise să stea în ploaia aia țârâită care anunța începutul școlii. „Acetilură de argint!”, am spus eu cu gândul la cărțile de chimie cu care, după plecarea iubitei mele din cartier, îmi petreceam mai tot timpul. Gică m-a privit ușor nedumerit fiindcă dacă despre argint mai știa câte ceva, cuvântul *acetilură* îi bloca bunul mers al gândirii. Nu i-am mai așteptat întrebarea și am spus: „Dacă o fabrici cum trebuie, e o substanță galbenă, destul de stabilă, dar nu destul dacă o încălzești.” Am continuat la repezeală: „Eu n-o s-o fabric cum trebuie, așa că va arăta ca o pulbere cenușie, poate chiar neagră.” Cuvântul *pulbere* s-a fixat în capul lui Gică, un adolescent pe care nu-l dădea inteligența afară din casă, dar care citise destul Jules Verne ca să știe că pulbere nu poate fi decât ceva care explodează. M-a privit neîncrezător și a întrebat: „O pulbere neagră, zici?” „Cam așa ceva, da’ nu e aia la care te gândești tu. Aia nu explodează decât dacă o închizi în ceva. Asta de care zic eu n-are nevoie s-o închizi în nimic. Dacă mă gândesc bine, după *fulminatul*

de mercur, pe care, din păcate, nu-l pot face, *acetilura de argint* e cel mai grozav explozibil brizant din câte știu.” Gică avea încredere în mine, mai bine zis avea o încredere oarbă în chimistul de paisprezece ani care eram. Fabricasem deja fulmicoton, praf de pușcă, un gaz lacrimogen, dar și câteva chestii plicticoase cum ar fi săpun, pastă de dinți și cremă de ghete. „Ai nevoie de tot borcanul?”, a întrebat Gică prudent.

Maică-mea fugise de acasă cu un an în urmă, așa că de mai bine de un an nu mai furasem nimic. Ultima oară participasem alături de ea la furtul unei piulițe masive de alamă de la familia Mera. A fost destul de simplu fiindcă era vară și era patru după-amiaza. Vara, pe vremea aia, la ora patru, toată lumea bună dormea sau măcar moțăia făcându-și siesta, așa că nimeni nu s-a opus ca maică-mea să devină stăpâna unei piulițe de alamă și a unui pisălog de toată frumusețea. Așa că m-am uitat în ochii albaștri ai lui Gică Keșișian și până la urmă am furat vreo cincizeci de grame din substanța aia atât de dragă sufletului nostru și am pus borcanul la loc în coteț.

Acetilura de argint (Ag – C ≡ C – Ag) se prepară destul de simplu: se dizolvă azotatul de argint în apă distilată și prin soluția astfel obținută se barbotează acetilenă (H - C ≡ C - H). Acetilena, care e un gaz, bănuiesc că v-ați prins, se obține din carbură de calciu numită popular carbid și apă. Aveam carbid, aveam azotat de argint și în loc de apă distilată eram hotărât să folosesc apă de ploaie, care e tot aia. Dacă vă amintiți, în ziua aia ploua țârâit, așa că apă de ploaie aveam din belșug.

Am preparat o mulțime de *acetilură de argint,* ca să nu-mi pară rău că substanța de bază o furasem. Când ceva explodează spectaculos și asta destul timp, începe să nu-ți mai pese că ai fost hoț. În definitiv, bătrâna doamnă Schwartz nu mai fabrica de mult timp oglinzi, în schimb începusem să le fac eu.

N-o mai văzusem pe Meli de aproape trei ani, când m-am apucat să fac prima oglindă. Nu e prea complicat să faci o oglindă și deci destul de neinteresant, dar mi-era dor de Meli și făcând-o m-am gândit că într-o oglindă făcută de mâna mea s-ar putea ca în ea să se reflecte chipul ei, să-mi zâmbească de acolo și poate, de ce nu?, să scoată limba la mine. Prima încercare n-a fost

prea reușită, era o oglindă cenușie, sticla părea mai curând afumată și nici chipul iubitei mele nu s-a reflectat în ea, chestie la care, sincer să fiu, mă cam așteptasem. N-am disperat și am încercat din nou. Vă spun, nu e mare brânză să faci o oglindă. Trebuie să reduci argintul din azotatul de argint pentru ca metalul acesta să se depună ca un bou pe o bucată de sticlă bine curățată. Foloseam pentru reducere glucoză și numai din când în când aldehidă formică, formol adică, lichidul ăla care se bagă în burta morților ca să nu putrezească prea repede. Până la urmă am reușit. Folosisem formol și în mirosul acela care îmi amintea de biserică, de lumânări și de morți, toți morții pe care aveam să-i văd în curând, argintul s-a prefăcut în oglindă. Era o oglindă superbă și în ciobul acela de sticlă argintată s-a reflectat soarele. Am închis ochii și am văzut ce doream să văd: un pușți privind câteva mii de cioburi de oglindă și în cioburile alea, în toate, se reflectau chiloții iubitei mele și sub chiloți, bănuiam asta, era pizda ei.

Treptat, am început s-o uit pe Meli și oglinzi n-am mai făcut niciodată.

*

În vara lui ’68 am întâlnit-o pe fosta mea iubită întâmplător, pe stradă. Rușii tocmai invadaseră Cehoslovacia și nici mie nu-mi mergea prea bine. Repetam anul doi la Facultatea de Chimie, de unde mă așteptam să fiu dat afară din cauza absențelor. Şi încercam să devin scriitor profesionist. Ea mi-o luase binișor înainte. Era de câțiva ani buni curvă profesionistă. Făcea parte dintr-o rețea specializată pe cetățeni străini. Fetele aveau în spate Securitatea, care le îndruma și apăra, nici un pește nu-i tulburase viața fostei mele iubite. Nu mi-a ascuns nici o clipă ce face și m-a invitat la ea. Avea o garsonieră în Vatra Luminoasă, destul de cochetă și plină de lucruri scumpe, Mi-a dat să beau niște coniac și mi-a făcut o cafea. Pe vremea aia fumam *Virginia,* așa că am băut și am fumat. A fumat și ea, a băut cafea și pe urmă s-a dezbrăcat în pielea goală și s-a plimbat prin fața mea. Am privit-o și m-am gândit la fetița de nouă ani care scosese limba la mine. A spus:

— În vara aia te-am iubit ca o nebună!

— Şi eu, am spus.

Pe urmă m-a întrebat dacă vreau să ne futem.

Voiam, dar am spus că nu vreau.

— Bine, a spus ea.

Şi-a pus chiloții, s-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz. Eu i-am mângâiat țâțele până când mameloanele au ieșit curioase la iveală.

— Să știi că am o pizdă superbă, a spus.

Nu i-am răspuns și ea și-a retras țâțele din mâinile mele, și-a aprins o țigară și s-a așezat pe un taburet. M-a privit în tăcere și pe urmă m-a întrebat cu ce mă ocup. I-am spus că sunt student, dar că în curând n-o să mai fiu.

— Îți pare rău?, m-a întrebat.

Am mințit-o spunându-i că nu. Voiam să ajung scriitor și mă săturasem de chimie. Era o minciună numai pe jumătate. A scuturat scrumul de la țigară în palma făcută căuș și a întrebat din nou:

— Ești sigur că nu vrei să ne futem?

Nu eram deloc sigur, dar am clătinat din cap în semn că nu.

— Poate că e mai bine așa, a spus.

Eu n-am spus nimic. M-am ridicat, mi-am băgat țigările în buzunar, am mângâiat-o pe părul negru și lucios și am spus:

— Îmi pare bine că te-am revăzut.

Pe urmă m-am uitat la chiloții ei. Erau din bumbac alb și încă nu se înnegriseră de la gudronul de pe acoperișul unui coteț de porci. Ştiam că sub ei stă ascunsă o pizdă la care mai visam din când în când.

— Sunt sigură că o să ajungi scriitor, a spus ea și a început să plângă.

De atunci n-am mai văzut-o niciodată pe Meli. În vara aia am terminat primul meu roman. În toamnă m-au dat afară de la facultate și în primăvară m-au luat în armată. Nu eram încă scriitor, dar știam că o să fiu.

Radu Aldulescu

Radu Aldulescu (n. 1954) a debutat cu *Sonata pentru acordeon* (1993), un roman realist, scris în note sumbre, care a constituit prima mărturie ficțională despre comunism.

Au urmat romanele *Amantul Colivăresei* (1996), *Îngerul încălecat* (1997), *Istoria eroilor unui ținut de verdeață și răcoare* (1998), *Proorocii Ierusalimului* (2004) și *Mirii nemuririi* (2006).

De asemenea, a scris scenariul filmului *Terminus Paradis,* care a obținut Marele Premiu al Juriului la Festivalul de la Veneția.

Este membru al Uniunii Scriitorilor.

Premii

Premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru romanul *Sonata pentru acordeon* (1993).

Premiul Salonului de Carte de la Cluj pentru același roman.

VÂNĂTOAREA DE ÎNGERI

Cele două pogoane de fâneață cu pruni și crivină bună pentru porumb, ea le stăpânea dintr-o vreme când prin bordeiele de luminișuri și-n cele de la drum ai fi găsit mai bine de douăzeci de Pipiline. Abia de și le-ar mai fi amintit bunica Doiniței, Lina lu' Pipi, ultima dintre Pipiline și singura de care a mai rămas lipit numele ăsta la câțiva ani după moartea boierului bătrân. Fuseseră destule, fatălică, povestea Ioana, mama Doiniței și fata Pipilinei. Numai din ce auzise de la mă-sa, fatălică, Lenuța lu' Pipi, Mioara lu' Pipi, Gherghina lu' Pipi, Safta lu' Pipi și-o grămadă de Florici și Vasilici și Caterine, cărora de mult li s-a pierdut urma și numele și rudărese și nerudărese, și vădane și măritate și fete mari, toate purtând numele berc al lui Iancu Pipidi Frăsineanu, să fie cu toatele ale lui, fatălică, da' mă vait că tot nu-i ajungeau și nu-l săturau, după cât de-nfocat alerga după ele...

Cine mai știe câte fete sărmane, pe care le-a-nzestrat cu crivine și fânețe și le-a dat bani ca să-și facă bordeie, înlesnindu-le viața și punându-le la cale viitorul după ce le tăvălea pe coaste și prin pădure, l-or fi plâns cu lacrimi amare pe Pipidi cel bătrân când s-a prăpădit în floarea bărbăției lui furtunoase și nesocotite. Avea el boala curvăsăritului pe coclauri, fatălică, da' vezi bine că și p-aia a vânatului de mistreți călare, de la care i s-a tras pân' la urmă...

Mi-a c-a fostără și ăia niște ani de sărăcie mare și secetă, când nu ploua să se lege porumbu', da-n schimb venea puzderie de mistreți din pădure, goniți de foame, ca să dea iama prin bruma de semănături... Într-o sfântă zi de duminică, pe o rudăreasă din culmea Armășeștilor a omorât-o în pădure o scroafă de mistreț cu godaci după ea. Păi cum, păi chiar așa, cum îți spui, venea femeia de la bâlci în duminica aia, fatălică, și cumpărase un purcel pe care-l ducea în spinare într-un sac. Mă vait că purcelu' acela a stârnit scroafa cu guițatu' lui, și ce-ar fi zis scroafa, fatălică, că rudăreasa, hoața, i-a furat copilu' ai, purcelu'...

Păi nu te gândi că tot așa cum Pipilina m-a furat pă mine după aia de la rudăreasă, și tot așa cum io aș fi furat-o de la înger pe Doinița mea, până s-apuce lumea să vorbească de rudaru' acela care ne-a plimbat la bâlci în anu' acela de Sfântă Mărie pe mine și pe Pipilina, c-ar fi tac-su...

Un om de dincolo de dealul Armășeștilor, coborând în Frăsineni ca să sape ciuturi, înnoptase în luminișuri în bordeiul Pipilinei și-i povestise de rudăreasa omorâtă de scroafa în pădure, din care n-au mai găsit decât basmaua și sacul în care dusese purcelul. I-a spus și că rudăreasa ar fi avut un copil de țâță, dar el nu-și amintea prea bine pe unde venea bordeiul ei și n-avea nici vreme să caute prin pădure... Așa se face că, a doua zi după prânz, Pipilina a urcat în culmea Armășeștilor ca să cutreiere și să caute și căutarea ei n-a fost în zadar. S-a întors acasă aproape de miezul nopții cu ce socotise că i-ar fi de folos din bordeiul rudăresei, care nu peste mult timp avea să se surpe și-n toamna următoare avea să crească mohorul de un stat de om pe locul lui. Luase Pipilina două găini negre și un săcotei cu sare și o copaie cu un copil orăcăind de mama focului, făcând-o să se simtă pândită și fugărită de mistreți pe tot drumul prin pădure. A coborât Culmea Armășeștilor tot într-o alergătură și acasă abia a avut răgazul să vadă că-n copăiță era o fetiță care nu părea să fie înțărcată și n-ar mai fi avut mult până să moară de foame. De una singură a învățat atunci Pipilina, da' mai degrabă Dumnezeu a învățat-o cum să prepare laptele vacii sale, îndoindu-l cu apă cât trebuie, ca să fie bun pentru un copil de țâță.

I-a spus Ioana, fatălică, așa a avut Pipilina parte de mine, măcar că Dumnezeu o lăsase stearpă, da' uite că a iertat-o să n-o lase de tot singură. În primăvara când Ioana a început să rupă primele vorbe, Pipilina, înghesuită de nevoi, a fost nevoită să vândă vaca și să cumpere mălai ca să poată munci și să-și poată ține copila. În toamnă a legat cățeaua la capătul șirurilor de porumb pipernicit, iar după două zile a mai pus doi câini acolo. Coborau iarăși prin pădure mistreți înfometați, răscolind trâmbe de praf și culcând la pământ plantele scheletice și noduroase, de la care Pipilina aștepta cu inima friptă barem doi saci de drugi. Așa se face că turta ei de mălai și-a Ioanei era nevoită s-o împartă cu câinii

care speriau mistreții. La amiază o trimetea pe Ioana cu urciorul cu apă și o bucată de turtă la câinii din capul locului și a fost o zi când Ioana i-a spus maică-sii cu vorba ei căznită că a fătat cățeaua, să fugă cu un castron ca s-o mulgă... A trebuit să afle atunci din nou Pipilina cât de mult tânjea fata după laptele vacii și cât răbdase de foame fără s-o spună, ca un om în toată firea, tot așa cum răbda să ducă bucata de turtă la câini, fără să se atingă de ea. A plâns iarăși Pipilina și prea străin îi era cutremurul acela tăcut din ea, venind de departe și umplându-i trupul de voluptatea tăcută a lacrimilor. Mult după prânz, când i s-a părut că aude câinii lătrând în capul locului, și-a spus că poate plânsese de mila ei și-a copilei și după Dumnezeul lor care le părăsise, or poate jelea vaca aia care le hrănise și le ușurase traiul și-n cei mai grei ani, ori cine știe ce o stârnise, ca și pe câinii pe care de obicei nu-i auzea decât când bătea vântul încoace... Oricum, era prea devreme ca să-i fi stârnit mistreții, care începeau să dea târcoale porumbului mult după lăsarea întunericului, și numaidecât auzi, limpede de astădată prin aerul neclintit al amurgului, zarva de lătrături ce cobora dinspre coastă dimpreună cu ecoul întârziat al plânsului ei.

A ieșit atunci din curte prin grădina din spatele bordeiului și până să apuce să urce toată coasta spre șirurile de porumb, a dat peste Pipidi ghemuit lângă un rug mare. Încovrigat și cu gâtul sucit, părea că-și ascunde fața în iarbă, iar când i-a ridicat capul, i-a văzut rana de la tâmplă, cât un ou de porumbel și sângerând abundent, acoperindu-i și învelindu-i într-un voal de purpură chipul de înger. Voalul se împrospăta neîncetat, pe măsură ce ea îl vedea pe Pipidi irosindu-se și-n timp ce-i spunea că-i e frig, să-l ducă în casă, să pună niște pături pe el, să-l învelească și astea au fost ultimele vorbe pe care le-a auzit ieșind din gura lui, fatălică, l-a dus târâș pe pământu' ei, primit de la el, ruptă de șale sub văpaia iute a soarelui scăpărând peste coama împădurită a Culmii Armășeștilor.

Ochii i se umpleau de valuri de sudoare înjunghiindu-i vederea, pe când îl trăgea de subțiori lăsând prin iarbă o potecă lată de sânge. Avea cizme mari de piele lăcuită, cu pinteni și haine de stofa aspră, de vânător, de culoarea dealurilor întomnate și era mare

și greu ca pământul. A intrat cu el în bordeiul în care el nu apucase să intre, deși din banii lui cumpărase chirpici și bârne și paie să-l învelească, iar cele două camere puteau fi socotite ca și un dar pentru o nuntă cu un altul, care nu s-a întâmplat vreodată și uite că era atât de greu încât nu l-a putut sălta pe patul de scândură. A trebuit să întindă pe jos, peste răceala pământului bătătorit, salteaua cu paie, ca să nu simtă frigul în timp ce-i ținea capul în poală așteptând să se domolească și să se stingă asemenea galopului armăsarului său argintiu, care o făcuse să tresară de spaimă în urmă cu șapte ani. Când îl zărise atunci, îi căzuse legătura cu crăci uscate din cap, grea cât poate duce un catâr cu spinarea, dar nici pe departe atât de grea cât era Pipidi acum, și galopul apropiindu-se și domolindu-se în auzul ei și-n sângele ei, în vreme ce el se apropia și dispărea și iar apărea printre fagii și mestecenii din marginea luminișului, după care l-a văzut descălecând, lunecând ca din cer pe o rază piezișă răzbătând prin frunzișuri și a posedat-o în tăcere, cu graba și brutalitatea meteorică a unui înger căzut rătăcind și cotrobăind prin zbaterea ei cuprinsă de o dezolare abia reținută. N-ar mai fi avut nici un rost și oricum era prea târziu ca să-i mai pară rău că n-avea cămașă pe sub jerpelitura de rochie și nici măcar n-apucase să se spele pe picioare în sâmbăta aia, și încă o strivea și o năpădea propriul miros rânced, de sudoare dospită amestecată cu mirosul de pământ și frunze putrede, dimpreună cu fierbințeala rușinii și părerii de rău și cu fierbințeala grea ca pământul a trupului lui Pipidi, pe când acesta își trăgea pantalonii fără s-o privească și încăleca armăsarul argintiu, galopul îndepărtându-se și risipindu-se printre copaci, stârnind o perdea roșie de praf și frunze care era de fapt sânge, iar sângele acela nu se lăsa șters de poala cămășii ei năclăite de zbuciumul rugăciunii. I se răcea și i se risipea printre degete trupul mare și greu ca pământul, dimpreună cu chipul de înger cu ochii albaștri-sticloși, cu plete moi, mierii și o bură de barbă argintie, și astfel pierea fierbințeala care era o pată de sânge micșorându-se și devenind un punct, până n-a mai fost nimic și nimicul acela s-a lipit de ea pentru tot restul vieții.

Ioana se învârtea pe lângă maică-sa și Pipidi împresurându-i cu icneli nearticulate. Mima și

maimuțărea încontinuu căderea lui Pipidi de pe cal, arătând rana de la tâmplă, lipindu-și palmele de față și închizând ochii, legănând capul și văitându-se ca să arate cât de tare îl doare și cât suferă. Pipilina îi spuse atunci că-i tatăl ei omul acela murind, ceea ce n-ar fi fost prea departe de adevăr... E tac-tu, e tac-tu, tac-tu, repeta, întărindu-și și ea această certitudine, până ce ar fi dat să uite că nu era decât o Pipilină printre atâtea altele, însămânțată de duhul sterp al acestei lumi de nimic rătăcind călare prin pădure și pe coastele cu fânețe, măcar că dintre toate ea a fost cea care i-a ținut lumânarea ca să-i lumineze bezna de dincolo de galopul lui meteoric și să-l însoțească ținându-l de mână o bucată de drum, până ce nimicul acela și numele acela s-au lipit de ea atât de tare că a rămas singura Pipilină din tot Frăsineniul.

Pe boierul bătrân l-a omorât un mistreț – așa s-a spus și nu s-a putut ști vreodată mai mult de atât. Cât or fi căutat mai apoi prin împrejurimi, n-au găsit calul și nici pușca lui Pipidi, prin care ar fi aflat poate ceva în plus despre moartea lui.

Pe când umblau pe pământul ei și prin împrejurimi să cerceteze urmele acelei morți, Pipilina a apucat să-l vadă pe boierul tânăr – Flavius Pipidi Frăsineanu, scump la vedere altminteri prin sat, iar prin luminișuri n-avea să mai fie văzut de atunci. Ar fi vrut să recunoască tatăl în chipul tras și străveziu al fiului, de pe care voalul purpuriu fusese smuls parcă o dată cu sângele din el. Nu, nu semăna deloc, așa cum nimic n-ar fi avut puterea să semene acelei fantasme vii a tinereții ei. Figura boierului tânăr nu era mai mult decât un semn, ca atâtea alte semne ce vor fi încercat să i-l vestească pe Pipidi de-a lungul întregii vieți.

Despre Flavius Pipidi Frăsineanu s-a știut că a pus să se defrișeze pârloaga și rugii de mure de pe coastele pe care s-au ivit într-o primăvară plantații de meri. Pomii s-au dat de rod într-un an când n-au mai fost ai lui și nu mai era a lui nici moara pe care tocmai o terminase de ridicat, toate fiind de-acum ale colectivului. Era anul când Ion Trencu se întorcea din armată, știutor de carte și cu rândurile acelea decupate din ziarul *Scânteia* pomenindu-l cu vorbe de laudă – țăran sărac, scăpat de jugul exploatării burghezo-moșierești, care a învățat să

scrie și să citească în timpul satisfacerii stagiului militar, exemplu demn de urmat și dând dovada capacității... De bună seamă că asta l-ar fi îndreptățit să nădăjduiască la un rost mai acătării decât cioplitul și comerțul cu ălbii, linguri, fuse și cauce, cu care-și câștigase traiul de copil, drept pentru care a primit un post de guard la Sfatul Popular al comunei Frăsineni, fiind de-acum salariat de stat, ca și primarul, vicele și secretarul. Plouă-ninge, trece luna și-ți iei leafa, fără să te mai opintești pe secure și să-ți pedepsești viața scurmând în trunchiuri de frasin, și cu banu' tău în buzunar poți intra în bufetul de peste drum de Sfat ca să-ți faci suma, după care să mai iei o litră de rachiu să duci acasă, să bea și gura Ioanei și tot la fel poți să treci pe la magazin să cumperi o pungă de biscuiți și bomboane pentru copii și un kilogram de cuie ca să repari fânarul...

Pe vremea aia îi numărai pe degete pe salariații din Frăsineni. Şi rudari și nerudari, toți trăiau ca oricând, ca bunicii și străbunicii și străstrăbunicii lor, din linguri și fuse, ălbii, copăi, cozi de sapă, de coasă, de topor... Târâș-grăpiș, Trencu o-ncurca de minune măturând prin birouri și aducând un braț de lemne și o găleată cu apă, o sticlă de ceva pentru tov vice de peste drum, de la Bufet, să se dreagă tov vice după nunta de-aseară, și ori de câte ori era nevoie, Trencu ținea și locul secretarei și telefonistei și păzea și Sfatul noaptea. O viață a petrecut sforăind pe canapele după ce se-ncuia în birouri și înfunda soba cu lemne, fiindcă noaptea tot Sfatul era al lui și avea și pistol în dotare, măcar că nimeni n-ar fi avut ce să aibă cu el și Sfatu' lui... Mai greu i-a fost după ce au început să-l înjunghie bătăturile. Mergea ca pe jar împingând bicicleta de coarne prin curtea Sfatului, care era o casă cu etaj proaspăt tencuită, albă ca o porumbiță înfoindu-se sub trăinicia acoperișului de țiglă roșie.

Se oprise-n poartă cu bicicleta, privind de-a lungul șoselei înnoroiate și cotropite de bălți. Se pierdeau repede-n ceață șanțurile cu bălării arse de brumă și copacii de lângă garduri ca niște schelete carbonizate, și șirurile de case chircite și strivite sub cenușiul lăptos al cerului. Așezarea era un mormânt fumegând surpându-se continuu sub ploaia măruntă prin care răzbăteau de dincolo de lume lătrături și cucuriguri înfundate, încropind atmosfera imemorială a dimineții înecate în

cețuri. Pe aici trecuseră cândva oameni; stăruia încă aburul zbuciumului, veseliei și tristeții omenești, febra și pasiunea acuplării dintr-o beție perpetuă, ce nu se mai termina, hrănindu-se din ea însăși... S-ar fi așezat acolo, pe marginea șanțului, în iarba înnoroiată, de cât de tare îl înjunghiau bătăturile și uite că nu se mai termină, nu se mai termină odată, oh, ce pedeapsă, și ploaia, și ceața, și negura asta săpându-i în carne și-n oase, sugându-i sângele... O să trebuiască să mai facă zilele astea un drum la Dispensar să mai ia niște alifii d-alea pentru bătături... Ba taci că-i bine. Mai bine întreabă-te ce te-ai fi făcut fără bicicletă, patru kilometri la deal și patru la vale, seară de seară și dimineață de dimineață, pe zloata asta nemernică și mereu, și pe ploaie și pe furtună și pe vreme bună...

Nu se simte nicăieri nici o mișcare. Nu se vede țipenie. Parcă au murit toți. Au fugit și s-au ascuns de ploaie sub pământ, ca sobolii. Trencu reazemă bicicleta de gard, sub cutia mare, cu geam și lacăt a panoului Gazetei Comunale Frăsineni. Afișase ieri două pagini dintr-o *Scânteie*, cu poze dintr-o vizită de lucru. De o lună îl însărcinase primarul cu împrospătarea săptămânală a gazetei. Își contempla aproape satisfăcut misiunea dusă cu bine la capăt. Geamurile spălate și lacătul nou, paginile ziarului fixate cu piuneze pe placajul revopsit cu același verde întunecat cu care a dat pe toată cutia... Figura rotofeie, capul ca de păpușă încărunțită al lui Ceaușescu are în unele poze cască albă de constructor și halat de maistru pe umeri, în altele poartă un costum alb și-n jurul lui e ciopor de oameni în costume negre și halate... Trencu și-l închipuia mergând repede și toată turma aia de oameni gâfâind ca să se poată ține de pasul lui puternic și neostenit colindând țara-n lung și-n lat. Pentru o clipă se întrebă dacă nu l-or înjunghia bătăturile alergând de colo-colo prin uzine, pe șantiere și ogoare și numaidecât se scutură de gândul acesta prostovan, păi dacă unii se cacă-n scăldătoare de mici, de când i-a făcut mă-sa, ce vină poa' să aibă ei și ce vină ai tu... Traversă șoseaua ciuruită de ploaie, unduind sub faldurile imense ale perdelelor de ceață. Parcă ar fi încercat să alunge junghiurile din tălpi tropăind și târșâind bocancii prin bălți, gândindu-se că poate-i deschis la Bufet. Ceața se îngroșase de nu mai

distingeai nimic la trei metri în față. Se apropie și întârzie privind prin geamul vitrinei ca un copil flămând lăsându-i gura apă la atâtea bunătăți îngrămădite pe tejghea, pahare și cinzeci și sticle cu resturi de băutură. Și pe aici trecuseră cândva oameni. Trecuse și el aseară. Praful și pulberea amintirii acelei seri încă stăruia peste urmele lui. E bătrân, oh, cât l-apasă bătrânețea, da' într-o bună zi o să fie el tartorul și îngerul acela care o să le dea foc la toți, chiar așa, cu mâna lui o să toarne o găleată de benzină peste toți și o să aprindă chibritul, măcar că-i sfârâie tălpile, calcă pe foc și se târăște... Nu mai știe, a pierdut șirul anilor de când îl chinuiesc bătăturile astea, da' parcă dintotdeauna s-a târât. Ba parcă a-ncercat și altceva până să-nvețe să se târască. Ce dracu a-ncercat el, oh, să scobească lemnu' cu securea, să scurme pământu' cu sapa, asta făcuseră toți, asta făceau încă destui, măcar că-i tot mai greu și mai anevoie, măcar că nu l-ai auzi pe vreunul lăudându-se cu ce pune el pe masă o dată-n zi, gorovanu de mămăligă rece rămasă de-aseară și de-alaltăseară, cât o mai avea de unde să rămână și cât o mai fi și acela, și ciorba lungă de bolboate vara și ciorba lungă de fasole iarna, așa încât și lui i-a fost tot mai greu și mai anevoie și pe urmă a fost tot mai bătrân și până și pământu' a ostenit să ne mai țină în spinarea lui, sătul și el de-atâta nemernicie și ticăloșie... Ba taci că-i bine, c-aicea la Sfat e cald. Are lemne de băgat în sobă... Acasă-i mai rău cu lemnele, da' cât stă el acasă? D-aia nici nu s-a omorât să cumpere lemne, măcar că nu s-a potrivit deloc bine cu musafirii care i-au picat pe cap și nu se știe cât or avea de gând să stea: fetele lui, Doinița și Lenți, și spălăcitu' acela pe care i l-a adus Doinița, Robert parcă... Da' să nu-i prinză pe vreunu' că-i umblă prin bruma aia de lemne de după gard, că toată iarna asta n-o să mai aibă de unde... Pădurea-i aproape, o fi, treci gârla și nu mai ai nici doi kilometri de urcat pe coaste prin plantație, da' el cu picioarele lui și cu bătăturile n-o să mai poată căra vreodată prin zăpadă și prin zloată câte o legătură de uscături cu spinarea...

*

Şaua bicicletei era învelită cu un basc vechi, prin care fierul îmboldea oasele fundului slăbănog, dar era o Ucraina și Trencu n-o putea socoti altfel decât o izbândă și o izbăvire. Sunt destui ani, încă trăia Pipilina când o cumpărase. Își amintește că a trimis copiii la ea în luminișuri, s-o incite pentru două sute de lei, cât îi mai trebuia, și-i învățase să-i spună că i-a trimis mă-sa, Ioana, c-au nevoie să-și ia tenișii, Lenți și Doinița, da, că tocmai începuseră școala și s-alesese praful de gumarii lor... Altminteri, n-ar fi scos Pipilina bani pentru Trencu, nici să-l vadă cu lumânarea la cap și să-l știe că n-are de scândură pentru tron. De amar de vreme nu se mai putea lipi de ea pentru nimic, măcar că alt ginere decât pe el n-avea vrăjitoarea și maștera aia bețivă... De pe urma copiilor se mai alegea și el cu câțiva lei, o bucată de slănină, de brânză, chiar dacă rachiul ei prea rar apuca să-l miroasă...

Se oprise din pedalat. Bicicleta cobora panta repede a șoselei, rătăcindu-l ca prin niște nori în fuioarele mari de ceață. Mirosea a fum și aerul mustea de umezeală. Ploaia devenise lapoviță, se trăsese și se întețise peste coamele dealurilor. Era tot mai frig și de la o zi la alta n-așteptai decât să ningă. Poate că de-acum încolo n-ai mai fi avut la ce să te aștepți prin părțile astea. Sfârșit de noiembrie... Oricum, Robert și Doina, și după ei uite că se-ntâmplă și Lențica, nu nimeriseră prea bine anul acesta, când Trencu era nu numai sărac de bani, de porumb și de rachiu...

— Nu mai am băăă, nu mai am! Sărac de lemne ca anu' acesta...

Totuși Robert văzuse în dosul grajdului niște scânduri putrede, dintr-un coteț fărâmat probabil, îngrămădite la un loc cu câțiva trunchi subțirei de fag și frasin. Păi dihorii, da, se pripășiseră acolo. Fără grămada aia de lemne stând să putrezească și să se scurgă printre bălării în pământ, de bună seamă că Trencu ar fi avut acum curtea plină de păsări... Dar lui nici că i-ar fi păsat. Ar fi preferat să-i mănânce dihorii și ăștia trei pui care-i mai rămăseseră, decât să-și hrănească oaspeții, fetele și pețitorul, care la o adică pot să stea și-n frig... Pe sub lemne era plin de coji de ouă înghețate și oase învechite de găină, de unde s-ar fi văzut cât de sătui plecaseră dihorii, fără să se mai ostenească să-și consume rezerva

asta de supraviețuire. Robert fu de părere că ar trebui să le strice vizuinele, dar Trencu nici nu voia să audă: sărac de lemne, da, nu-și poate permite să se apuce să consume de acum din lemnele astea și să facă focul în casă atât de devreme. Până la primăvară mai e destul și până o să aibă bani pentru bon de lemne, să mai facă o grămadă de lemne în pădure și să plătească o căruță sau un tractor să i-o aducă acasă... Ba tot era bine că seara el pleca la Sfat și până dimineața la zece-unsprezece, nu mai dădeai ochii cu el, așa că își puteau face de cap amorțind soba cu două lemne.

Şi-n seara aia, după ce a plecat Trencu, au petrecut în tihnă și voie bună câteșipatru, Robert cu bătrâna și fetele ei, leorbăind prin castronelele cu aripioare și picioare de pui înecate în zeamă de usturoi și vânturând cu nădejde rachiul prin cinzeci. Era ca un fel de ospăț de adio, cu ultima sticlă de rachiu din rezerva Ioanei, păstrată special pentru ei, și cu ultimul pui din curte. Nu-i zorea nimeni, mai era destul până la ziuă, când apărea stăpânul, doar că de-acum bucatele erau pe terminate... Nu-și făceau griji altminteri și totuși bătrâna se lăcomi la rachiu mai mult decât altă dată, gândindu-se poate să toarne în ea cât să-i țină pentru o săptămână.

Într-o vreme, ei o văzură ridicându-se din pat și, tot clătinându-se, cu ochii îngustați de mahmureală, nimeri cu mare greutate clanța ușii... S-a dus și ea afară ca omu', spuse Lenți, și că mămica-i simțită, care alta-n locu' ei ar fi făcut pe ea acolo-n pat, la cât foc turnase-n ea mămica, de unde mai devreme Lenți o mustrase ca pe un copil, cum că-i femeie bătrână și nu se cuvine. Tot ca pe un copil, acum găsea nimerit s-o laude, vezi, în lipsă, să nu i se urce la cap...

Se luaseră apoi cu sporovăiala și uitaseră de ea, și uite că trecu mai bine de o jumătate de ceas și mămica nu mai apărea. Doina ieși afară s-o caute, ce naiba s-o fi făcut și mămica asta, și-și luă canadiana în cap că se-ntețise ploaia, și unde dracu și ce-o face și turna cu găleata și beznă să-ți bagi deștele-n ochi, mămicăăăă!

Oh, Dumnezeule mare și bun, ea aștepta ghemuită pe verandă, murată toată și-nnoroiată. O ajunsese rachiul pe care-l turnase-n ea și de bună seamă că și ceasul rău o ajunsese când alunecase pe bătătura înnoroiată și se zvârcolise și se mozolise toată până să se pună pe

picioare, încât își spuse că mai bine să aștepte pe verandă până se culcă ei, ca să poată intra în casă fără să fie văzută în halul în care era. Murea de rușine, deh, mai cu seamă de băiatu' acela pe care-l adusese Doinița îi era rușine, fatălică, care ce-o să povestească cui l-o întreba...

— Oh, mămică-mămică-mămică, se zbuciuma Lenți. Deloc nu vrei să m-asculți. Și dacă nu ți-aș fi spus de-atâtea ori... Mai ușor, că nu mai ții la băutură. Rachiu' ăsta o să te omoare! Nu era totuși momentul potrivit pentru morală. De ce dracu nu intrai în casă?

— Oh, fatălică... Era ca un copil mustrat, care anevoie se îndupleca să-și mărturisească fapta de rușine, oh, am căz't pă nămol, am căz't...

Lesne-i era băiatului acela străin să se simtă vinovat la rându-i. El n-ar fi trebuit s-o vadă pe mămica așa, spoită cu noroi până-n rădăcina părului. Încercase afară să se spele cu apă de ploaie din tuciul pus sub streașină, pe întuneric și nu reușise decât să se acopere toată cu o peliculă de noroi ce tocmai prindea să se usuce.

Robert părea să fi ațipit între Doina și Lenți și sub carpeta de pe perete cu cei doi păuni înfruntându-se cu spadele ciocurilor, lungit de-a curmezișul patului îngust de scânduri și cu picioarele răscrăcărate peste marginea lui. Ba bine că nu, nu ațipise, ci doar că închisese ochii puțin, iar acum o contempla pe mămica surâzând dezabuzat. Se ridică într-un cot, deh, mămica arăta ca fugită din propriu-i mormânt surpat sub un potop nimicitor.

— Ieșiți afară, voi, morților! Lungit așa, într-o rână, gesticula cu pumnul spre tavan. Ieșiți să intrăm noi în locu' vostru! Vorbele lui o plesneau peste obraji ca și cum ar fi vrut s-o dezmeticească, dar pe fața Ioanei nu se putea deslușI mai mult decât pe fața unui mort. Ei... Lasă, mămică, și glasul i se înmuie și deveni îngăduitor și aproape umil, lasă, lasă, lasă... N-are nimic, mămică, se întâmplă și la case mari. Ai căz't, ai căz't și gata. Bine că nu ți-ai rupt dracului ceva. Așa spoită cu noroi, bine că ești întreagă. Cât încă suntem întregi, înseamnă că Dumnezeu nu ne-a părăsit.

După un minut de tăcere, urmând ca un contrapunct firesc, aprofundând înțelepciunea vorbelor lui, spuse:

— Ai înțeles, mămică? Bătrâna păru să miște imperceptibil din cap, în semn de aprobare, de bună

seamă că înțelesese. Acum-i târziu, mămică. Toți oamenii harnici și de treabă dorm la ora asta. Şi s-a terminat rachiul matale și puii lui Trencu s-au terminat, ehhh... vom merge și noi la culcare, hotărî Robert mângâindu-le patern pe capete pe cele două surori, ghemuite și încolăcite de-a stânga și de-a dreapta lui ca două cobre mari, sătule, toropite de dulceața siestei.

Atingerea celor două capete, a părului cu luciu tăciunos și catifelat, îl făcu să se vadă cu o clipă mai devreme în cealaltă cameră, într-un apogeu triumfător al serii descinzând în noaptea care tocmai începea pe dormeza desfundată, cu arcuri rupte și pe podeaua de pământ acoperită cu preșuri prin care se simțea răceala pământului. Își simțea sexul uriaș stând să irupă prin pantalonii strâmți și dintr-o dată puternic și liber, culcând totul la pământ în cale... Lenți mișcă ușor umărul Doinei, care ațipise cu obrazul pe pulpa lui Robert și gemea ușor cu nările fremătânde, adulmecând visul de lapte și miere al umflăturii șlițului, și haide, haide odată, șoptea precipitată de nerăbdare.

Bătrâna sforăia pe patul din fața lor, chircită într-o poziție imposibilă, cu genunchii la bărbie, ca un câine încovrigat în zăpadă. Se pomeneau adesea cu ea adormind instantaneu, trăsnită de somn ca de fulger, în timp ce turna în castroane și păhărele, sau spunând ceva, oprindu-se la jumătatea unei vorbe ca să se ghemuiască-n pat. În mai bine de-o săptămână de când nimerise în Frăsineni ținându-se după Doinița, Robert n-o văzuse purtând altceva decât fusta aia neagră și cămașa aia ce părea din pânză de sac, de un vișiniu decolorat și jegoșit și largă ca un suman în care ar fi încăput două trupuri firave ca al ei. Noroiul pe care-l avea acum pe ea o să se scuture de la sine după ce o să se usuce, ca de pe o cârtiță. Puteai fi sigur că nu se schimbă cu lunile, după duhoarea pe care o răspândea în jur, iute, de fum cu iz reavăn, de sălbăticiune tăvălindu-se prin ierburi băltite de ploi... Oh, s-o învelim pe mămica noastră, biata noastră mămică, iar a adormit neîmbăiată și neîmbălsămată. Că doar n-o fi murit, s-o învelim să nu răcească... O acoperiră cu o pătură subțire și aspră, din acelea folosite prin spitale și penitenciare, tivită din belșug cu urme vechi de pământ uscat de pe bocancii lui Trencu când dormea fără să se descalțe și de pe hainele

ei cu care ara prin noroiul din curte și pe coclaurile de pe coaste. De obicei nu prea dădea în viu până nu se lumina. Acolo încremenea biata mămică, zgribulită ca un câine-n viscol, poate unde așa o învățase Trencu, impunându-i economia aia criminală de lemne... Eh, da' de mâine-ncolo mămica noastră o să ne cam dea de cheltuială, presupuse Robert. De mâine-ncolo va cădea pe capul lor aprovizionarea cu rachiu, la care Lenți îl asigură că mămica lor e cuminte, doarme la fel de adânc și când nu bea... Păi și ce dacă? Nu la asta se gândise Robert. Oricum va trebui să facă rost de rachiu, că și sufletele lor cer, și cu mămica și fără mămica, trează ori adormită.

Frigea și dogorea soba tăiată-n două de peretele dintre cele două camere. Bătrâna, neînvățată cu atâta risipă de căldură, asuda din belșug sub pătură. O paralizase somnul ei letal, nelăsând-o să se destindă sau să se dezvelească, în timp ce în cealaltă cameră becul din tavan pâlpâia, se aprindea și se stingea într-un preludiu febril al pregătirilor pentru intrarea în noapte. Şi lor le era mai cald decât ieri și alaltăieri. Era bine, deși cum era acum soba, n-ar fi fost mare lucru să rămână călduță până spre zece, când vine stăpânu' acasă și să simtă că făcuseră focul și asta să ni-l pună-n cap, asta ne-ar mai lipsi, și ia mai dă-l dracului de boșorog, își spuse Lenți scotocind prin dulap printre rufele mămicăi după vreo cămașă de noapte.

Pe dormeză, soră-sa unduia din șolduri în rotiri ritmice, ample, însoțite de un geamăt continuu, în crescendo, țintuind cu mâinile ei puternice umerii lui Robert, strivit sub ea și dominat și părând a se lăsa posedat precum o femeie. Lenți își trase puloverul peste cap privindu-i peste umăr preț de o secundă, dând parcă să se agațe de imaginea soră-si care se îndepărta de ea urcând și coborând parcă pe coama unui val, într-un clipocit scârțâitor de arcuri. Degetele bărbatului se încleștaseră de talia ei ca de marginea unei prăpăstii și ea se prăvălea în avalanșa nesfârșită a unui orgasm peste trupul spelb și peste chipul de înger, cu plete mierii și ochi albaștri, ca de sticlă, care deveneau parcă trupul și chipul unei femei emanând mireasma îmbătătoare și înnebunitoare inhalată cu nesaț de cele două surori cu trupuri arămii, răsucite și contorsionate sub împletiturile

suple și strălucitoare ale mușchilor ce tremurau pândind nerăbdători izbânzile plăcerii.

Goliciunea zveltă a Lențicăi, cu sâni mici, erecți, prevestea agilitatea și neîndurarea unui luptător adolescent, mototolind cămașa în pumn și aruncând-o peste cei doi, ca o provocare mută, teribilă. Cu picioarele strânse sub ea în poziția unei broaște, Doina luneca înapoi peste îngerul ei, lingându-i lacomă obrajii și pieptul și valea suptă a pântecelui și degetele-i fremătau peste clapele lungi ale coastelor, în timp ce soră-sa încă aștepta lângă ei în picioare aplecându-se ușor ca să-și bage mâna între pulpe și trecându-și degetele prin despicătura feselor într-o mișcare continuă și pustiitoare ca o dâră de foc, coborând și urcând printre labiile vaginului de foc contopit cu imaginea virilității enorme scăpând ca un arc de sub bărbia Doinei, irupând ca un strigăt pe care aceasta se repezi să-l anihileze îmbrățișându-l și sorbindu-l. Se înecă și plescăi dând ocol agale și trecând peste testiculele uriașe cu limba ei mare și roșie, de fiară. Înălță ochii înlăcrimați de venerație și bucurie spre capul coloanei nesfârșite a dragostei, în jurul căreia se încolăcea tot trupul și sufletul făpturii ei într-o îmbrățișare sinucigașă, alunecând în neant pe salivă și sucuri vaginale amestecate cu spermă, implorând-invocând, oh, pulă sfântă!

Robert era acum deasupra Lențicăi, prins în cleștele pulpelor ei și mâinile ei îi sugrumau mijlocul; becul din tavan se aprindea și se stingea și camera era luminată difuz de fosforescența produsă de sânii și pântecul Doinei strivindu-se și frecându-se de spinarea lui Robert, într-o mișcare încrucișată cu mișcarea circulară a șoldurilor lui Robert deasupra soră-si. Se descolăcea și iarăși se încolăcea ghemul celor trei trupuri, contopindu-se în pulsul imemorial al năruirii și devenirii și-n ritmul neîncetatei istoviri și al odihnei fără sfârșit, formând o inimă imensă irigând cu sângele ei nemărginirea spațiului și timpului ce traversa chipul Lențicăi, răstignită cu brațele în lături între picioarele Doinei și simțindu-se pătrunsă dintr-un singur zvâcnet prelung urcând din rădăcina crucii trupului ei într-o contorsionare de oase și tendoane ce încă debiliza instalația electrică și făcea să trepideze tavanul și pereții.

Într-un târziu au zărit-o pe mămica prin pâlpâirea intermitentă a becului, străbătută de ninsoarea de cârjeie de var scuturându-se peste trupurile lor strălucind sălbatic de sudoare. Bătrâna cu chip de pământ și veșminte de pământ, care îi veghea stând în picioare lipită de ușă, era o pată de humă înroșindu-se treptat, îndepărtându-se și micșorându-se, oh, mămică-mămică, o dojenire blând fetele. Şi dacă nu ți-am fi spus de atâtea ori și tu nu vrei să asculți deloc, deloc, deloc, rachiu' ăsta o să te omoare, și carnea lor zbătându-se și sufletul lor plutind și destrămându-se în carnea și sufletul îngerului meteoric, mămică-mămică, de-atâtea ori, de câte ori, eh, fatălică și surâsul ei de noroi scorojit acoperind cele trei trupuri cuprinse de somn.

Dan-Silviu Boerescu

Dan-Silviu Boerescu s-a născut la 28 martie 1963, în București.

Este absolvent al Facultății de Filologie, din cadrul Universității București, în 1988.

Între 1988-1990 a fost profesor de limba română la Roșiori de Vede, iar între 1990-1996, redactor-șef al Editurii Phoenix (București), între 1996-1999, redactor la Muzeul Literaturii Române (București), între 1997-1999 a fondat și condus lunarul cultural *Art-Panorama.* Din 1999 este redactor-șef și director editorial al revistei *PLAYBOY* și al altor publicații din cadrul PBR Publishing și Attica Media Romania.

A publicat volume de critică literară și eseu („ficțiuni critice"), și antologii. A primit diferite premii literare, între care Premiul de critică al Asociației Scriitorilor din București (1998, pentru volumul *O slăbiciune pentru pisici*) și a avut două nominalizări la Premiile Uniunii Scriitorilor.

După o pauză editorială de cinci ani, revine în 2006 cu un volum original (*Poftele. Dragoste în bucătărie și sex în bibliotecă*) și două traduceri (*La agățat,* de Nadine Gordimer și *Autobiografia lui Bob Dylan,* vol. I).

LACRIMA LUI OVIDIU

Salsa verde, felie de brânză, felie de roșie, guacamole, felie de brânză, felie de roșie. O crenguță de salvie în vârful turnulețului. Salsa roșie mânjind neglijent – totuși studiat – farfuria. O farfurie de ceramică suprapusă unui platou de cositor cu motive aztece. Mâncare, foame, poftă. Defilare de modă pe catwalk-ul improvizat la Quinta Real. Modele indigene, scurte și groase. Entuziasm de moment când una apare seminud, cu o plasă aruncată pe sâni, picioare, fund. Prea mult mezcal, aș zice. Nu am mai văzut niciodată femei atât de urâte, de fapt. Dar nu credeam că la Huatulco, pe coasta Pacificului, în Oaxaca, poate exista un hotel mai trendy decât Gala Beach Resort. Mezcal după mezcal la Quinta Real. Amerindience peste care n-au trecut conchistadorii. Nici măcar în generațiile de demult. Ele erau și mai urâte sau ei erau cu toții gay. Mezcal înseamnă jumătatea drumului între sucul de agave și tequila. Tequila „reposado” și tequila „anejo”. Souza, Don Julio, Los Arango. Mezcal, tequila, fese dezgolite, sâni la vedere. Mezcal. Urâțenia este totuși un concept foarte relativ, aici, în Bahias de Huatulco, la o azvârlitură de undiță de Puerto Escondido. Băutura e tare, gâtul îți cam ia foc. Agave nu e un cactus, dar are destui spini. Se simt, mai ales, pe gât, după mezcal sau după tequila. Sfârcurile lui Incarnacion zgârie și ele, amintindu-mi ceva din altă lume. Prețul lui Incarnacion: o monedă de aur? Sau, mai bine, o mie de pesos. Peso se scrie ca dolarul, dar cu o singură bară. Bara baldachinului pe care se prelinge Incarnacion, nici măcar o metisă. O femeie de pe vremea lui Moctezuma și Cuahtemoc, doar că un pic mai epilată. Dar deloc deprimată. Floarea ei carnivoră, întredeschisă, picantă, chili con carne. Jalapeno. Mănânc și uit. Mănânc: salsa verde, brânză, roșie, guacamole, brânză, salsa roșie...

Noaptea, valurile Pacificului se sparg zgomotos de stânca din fața hotelului, la o sută de metri de plajă. Fâșia de nisip e îngustă ca o eșarfă Evia Burgos. Fibră vegetală care absoarbe transpirația, inevitabilă pe căldura asta umedă, nenorocită. Plaja de la Quinta Real,

unde am dus-o pe Incarnacion, nici nu se compară cu ea: de trei ori mai lată, cu nisipul mai fin, stropit abundent cu mezcal. De pe balconul hotelului meu, priveliștea e mult mai puțin provocatoare decât cea de la Quinta Real. Șezlonguri bine aliniate, foișoare cu acoperiș de „stuf", adică din frunze de palmier. Fiecare pai la locul lui, precis au fost desenate pe computer. Firișoarele de pe pubisul lui Incarnacion – mult mai dezordonate. Deloc studiat. Dezordinea junglei din apropiere, pe unde patrulează armata mexicană, în căutarea traficanților de prafuri albe. (La Otopeni, un vameș avea să-mi pună și el întrebarea despre „prafuri"...)

Insomnie. Nebunie. Senzația de sufocare, fără nici o explicație. Dacă ai noroc totuși, pe la trei noaptea, când acasă, în țară, e deja unsprezece dimineața, mexicanii dau meciuri de fotbal pe toate canalele de televiziune. Impotența națională lor cu Paraguay, apoi cu echipa Cubei, surpriza columbiană – Cucuta – versus decepția argentiniană – Boca Juniors (adică Riquelme, Palermo, Palacio). Sau Colo Colo – din Chile – contra unei echipe braziliene, reluare din Copa Libertadores. Noaptea, pe la trei-patru, când te trezești jilav, dar cu gura uscată și, efectiv, n-ai ce face. Iar Incarnacion pare că nici nu a existat vreodată. Salsa verde? Felie de brânză? Felie de roșie? Guacamole? Altă felie de brânză? Salsa roșie? Farfurie de ceramică pe un platou de cositor? Foamea de după.

*

Grecii îi spuneau Euxin, ca să îmbuneze zeii. De fapt, e Pontos Axeinos, o hulă continuă, înfricoșătoare, mai ales iarna. Să te trezești, dintr-o vilă tiberină, exilat aici, la Tomis, nu-i doar o pedeapsă, e un blestem. Blestemul să o fi avut pe nepoata lui August, suprema podoabă imperială. În realitate, Iulia era o femeie care, deposedată de tiară și de mantia de purpură, s-a dovedit destul de urâțică, nedemnă de versurile mele. Convențional, i-aș dedica *Tristele.* Sau *Ponticele.* Sau *Lui* ceva din *Ponticele* și ei *Tristele.* Sau invers, de-ar ajunge amândoi de rușinea sclavilor abisinieni de care se lăsau penetrați pe rând, înainte de a se împerechea ei înșiși scârbavnic. Le-am făcut pe toate, dar altfel. Mi-am

cumpărat turmulițe de sclave tinere și de efebi. I-am împărțit cu prietenii sau i-am păstrat pentru mine. I-am dăruit senatorilor sau i-am vândut generalilor. Aș fi putut să mă însor cu orice fată romană care a împlinit 12 ani, legea îmi permitea asemenea trufandale. Dincolo și dincoace de legiuiri, m-am bucurat de fiecare cuibar tânăr de plăceri ca de o mâncare nouă. Savoarea din cerul gurii. Mi-am tocmit bucătari din Galia și din Iberia, însă nici unul nu a reușit să mă satisfacă. Sau nu la fel de mult ca un fund proaspăt de fată sau, adesea, de băiat. Sclavi aduși pe bani grei din toate colțurile Imperiului, câștigați la zaruri sau primiți în dar de la prieteni. Genitale fragede frecate îndelung cu ambră și ierburi de gust. Cu salvie. Cu ulei din sâmburi de pin. Cu cinabru, pentru a căpăta culoare și mai ațâțătoare. Buze date cu ocru. Unghii vopsite cu tinctură de sepie. Lux, dezmăț, frumusețe devorată sălbatic, neînfrânat de nimic. *Ars Amandi*...

Şi, iată-mă, acum, aici, singur printre barbari. Cu sclava dacă, incapabilă să spună două vorbe în latină, drept unica mea consolare. Un exil blestemat în sălbăticie, printre acești băștinași care scot sunete guturale și emit vocabule dure, tăioase, cu consoanele ca niște zimți ascuțiți. Sclava cu nume imposibil îmi aduce urciorul cu o băutură dulce ca un mied, extrasă din strugurii de aici, culeși toamna târziu, aproape de îngheț. Când îngheață Pontul, de te poți plimba cu sania pe el. Sclava îmi dă să beau vinul licoros, mă spală pe picioare, îmi masează spatele și, treptat, mă întinde pe blana de oaie rudimentar argăsită. Mirosurile se întrepătrund. Nimic senzual la început. Nici un fel de armonie imaginabilă cu această femeie scundă, cu torsul gros, cu pieptul greu de lapte. Aici, totul miroase a brânză, în fapt. Dacă pui bucăți mari de brânză pe prag, zece zile la rând, poți atrage și îmblânzi lupii. Așa se zice, eu n-am încercat. Dar, în timp, am ajuns eu însumi să gust din brânza asta aspră, cu gust de cenușă. Şi azima lor, nedospită, are același gust, același miros. Totul miroase a cenușă și a oaie: blana de pe pat, sclava, mâncarea. Vinul dulce, licoros, e singura excepție. Dar e de ajuns o picătură de nectar ca să uiți de dulceața zilelor și nebunia nopților romane?

Sclava continuă să îmi dea de băut pe întuneric. Vinul e insinuant, amăgitor, iar feștila s-a stins de mult. Mi-ar fi lehamite să caut alta. Cu simțurile provocate de dulcele, iutele și acrul care au năvălit peste mine o dată cu sclava despuiată de veșmintele din lână netoarsă, sunt gata de orice. Roma îmi pare cumplit de departe, noaptea mă prăbușește într-un haos indistinct. Sclava se zvârcolește cu mine, sub mine, pe mine. Mă ațâță, mă mușcă, mă suge, mă posedă cu un corn de berbec înmuiat în seu. Plăcerea se prelungește epuizant, mă stoarce de fiecare picătură de energie. Femeia asta rudimentară *știe.* Fiecare amant e un soldat, am mai spus-o. Lupta mea se dă noapte de noapte într-o cumplită, dar excitantă deriziune. Fac lucruri pe care lupanarele romane nu mi le deslușiseră vreodată. Nici templul din Velia, închinat falusurilor sacre. Iubirea e covârșită de spaime îngrozitoare. Ce vrea să-mi facă sclava dacă ar putea pune pe fugă cel mai aprig centurion. Dar un armăsar nu se grăbește niciodată, decât dacă trebuie să prindă din urmă un alt armăsar. La fel de excitat ca el, cu sexul învârtoșat dureros. Femeia dacă îmi presară ierburi ciudate pe falus, apoi mi-l presează în palma-i aspră, bătătorită de muncă, până când laptele de taur țâșnește din mine în valuri. Mă mușcă, adesea, ușor de vârf, jucându-se cu dinții pe prepuțul decalotat, dar rareori purcede la felație. Cunoaște însă multiple alte moduri de a mă satisface, nu am de ce mă plânge. Oare câți dintre prietenii mei romani au fost ostoiți cu falusuri de cremene hercinică pe care au fost cusute pielicele moi de oaie?... Picăturile de vin se scurg insinuant, îmbibând blănurile cu ambrozie. Ne tăvălim pe ele înfrânți de noapte. Aproape că uit.

*

La ora asta, probabil nici unul dintre restaurantele hotelului nu mai e deschis. Poate, doar, la unul din baruri să mai găsesc un sandviș. Aș mânca însă de plictiseală. Nachos cu salsa, peste care poți întinde smântână și brânză proaspătă, fărâmicioasă. Sau creveți stropiți cu sos jalapeno. Sau o mâncare grea, mexicană, cu carne prăjită și multe condimente intersectate imprevizibil.

Apoi, aș vrea să beau mult, dar nu mezcal, nici tequila. Aș vrea ceva dulce, dar nu mai găsesc decât pina colada sau Malibu cu gheață. La o adică, merg și astea. Vinurile locale sunt însă destul de proaste. Mai bine mă abțin. Dacă iau taxiul din fața hotelului (25 de pesos, adică vreo 2 dolari), mă pot duce la un bar de karaoke unde pot spera să întâlnesc unele dintre modelele butucănoase ale Eviei Burgos. Pe Incarnacion, de ce nu?

Dar zăpușeala ucide în mine orice gând de ducă. Erecția se moleșește aproape de la sine. Parc-am iubit demult, încă o noapte imposibilă, dar conferința e aproape de sfârșit. Voi zbura înapoi o noapte și o zi. Dacă am noroc, nu voi rata conexiunea la Paris și voi ajunge acasă sâmbătă spre seară. Îmi va rămâne toată duminica la dispoziție, ca să mă refac și să anulez toate efectele celor două schimbări brutale de fus orar. Şi ale cateringului din avion. Şi ale filmelor stupide, aceleași de la dus: *Goal II,* cel în care vorbesc doar tatuajele lui Beckham, apoi *Podul spre Terabithia* (de ce dracu' moare fata la final?!?) și *Vălul pictat,* prostia aia melodramatică în care Edward Norton și Naomi Watts sunt și actori, și producători, o leșinătură în care nu aveam cum să-l recunosc pe actorul fabulos din *Fight Club.*

Noaptea, în Mexic, la Pacific, dacă ieși afară și te întinzi pe un șezlong sub un copac de pe peluză, în câteva minute, o mulțime de gândaci își vor începe bombardamentul. Am auzit că, exasperați de insistența lor, băștinașii îi mănâncă prăjiți, cu puțină sare și lămâie. Ciudat, în meniul nostru nu au figurat niciodată acești chapurrines, deși ne-am plimbat pe la mai multe restaurante, inclusiv în Mexico City. Pe căldura asta, aș fi mâncat aproape orice care să fie mic, picant și să nu aibă sos. Nici măcar teribila salsa, după care m-am înnebunit în primele zile. Poate un pic de jalapeno, pus direct pe sfârcurile țuguiate, la limita dintre sublim și grotesc, ale lui Incarnacion, femeia venită din negurile aztece special ca să-mi zgârie mie simțurile.

Oricum, mai bine chili decât papaya! În Mexic, deși nu m-aș fi așteptat la asta, fructele m-au dezamăgit cel mai mult. Parcă era de zece ori mai bună papaya din compot sau cea din hipermarket, de acasă. În orice caz, mai dulce, deloc înecăcioasă. Îmi plac dulcegăriile

leșioase, dar nu refuz nici condimentele, micile și oribilele picanterii exotice. Semințele de tamarind prăjite într-un fel de saramură nu m-au convins însă, nici ele, deloc. Nici semințele de dovleac nu au savoarea balcanică, știută din copilărie. Culmea, pepenele roșu e cel mai bun lucru de aici! Mustul lui dulce aduce la gust cu seva femeii numită Incarnacion, savurată cu toate simțurile care nu mi-au fost obnubilate de nopțile toride și fără sens de aici. Are ceva foarte kitschos, absolut de nerefuzat. Uneori, preferi desertul de la cantină compoziției elaborate de acasă, făcută după rețeta bunicii.

Dacă aș fi știut spaniolă ceva mai bine, aș fi întrebat-o pe rudimentara urmașă a olmecilor și aztecilor ce mănâncă ea acasă. Probabil fasole prăjită, cu sos din ardei iute tăiat mărunt și roșii piperate în exces. Poate, și cu puțin sos de ciocolată tradițională. Aș plonja cu ea într-o cadă plină cu sos, ca să-i gust doar sfârcurile picante. Zeama aș lăsa-o prizonierilor dintr-un trib rival destinați sacrificării în Templo Mayor din Tenochtitlan. (Lunea – închis, dacă interesează asta și pe altcineva decât pe cumpărătorii ocazionali de ciocolată brută, cu multă cacao amăruie, pe care indienii o vând în calupuri pe treptele sanctuarului în ruină.) Mezcal! Apocalypto?

*

Nepoata lui August era de o mie de ori mai plicticoasă. Acum, pot să recunosc asta. Tot ceea ce am scris despre ea era, de fapt, parte dintr-un ritual al cunilincției excesive, ceva obișnuit la curtea imperială. Mă scufundam în zoaiele acestui exercițiu de admirație ca într-un butoi cu vin dulce de Marsala, care mă costa cam cât o sclavă tânără și încă nu una dintre cele mai atrăgătoare. Sclava de aici, al cărei nume tot nu am reușit să învăț să-l pronunț cum se cuvine – *Briseis*?!? –, mă ademenește, la rându-i, cu vinul licoros și imprevizibil al acestui loc blestemat. Departe de urbea strălucitoare care dictează ritmul lumii, rupt complet de Roma iubită (împăratul-zeu nu mi-a răspuns la nici o epistolă, mi-am cam luat gândul că o să mă reprimească vreodată la curte), mi-au mai rămas doar rutul, frust, și chiupul de vin.

Într-o zi, am urmat-o pe întâmplătoarea mea tovarășă de exil în locul în care femeile dace fac brânza. Locul era primitiv, dar încărcat de o energie ciudată. O femeie bătrână, stafidită, cu părul în neorânduială, îngâna o litanie ciudată – sau poate un descântec? – într-un colț al colibei de chirpici (lut frământat, cu picioarele, împreună cu bălegarul și cu sângele scurs de la o vită anume sacrificată pe altarul de piatră neagră unde sălbaticii aceștia aduc ofrande la fiecare solstițiu sau echinocțiu). Ciracele ei, surori, parcă, toate cu femeia mea, asudau în jurul unor butoaie mici de lemn și al unui ceaun uriaș sub care focul ardea necontenit. Se lucra cu niște palete de lemn înnegrite în timp, iar pânza cu care brânza era separată de zer părea că nu fusese spălată niciodată. Femeile totuși se purtau ca și cum ar fi afectat, ritualic, un soi de religiozitate perversă, ca și cum ar fi fost, cu toatele, vestalele unui cult păgân. Mi-au oferit un boț de brânză proaspătă, cu gesturi lascive ce-mi păreau studiate, purtându-se de parcă ar fi adus ofrandă unui zeu care urma să le posede. Sau să le violeze, de fapt, să le țintuiască de podeaua de lut și să-și verse în ele șuvoiul fierbinte. (Brânză? Aș fi vrut să scriu despre asta, dar prietenii mei romani m-ar fi luat în râs, amintind-mi de banchetele sofisticate de odinioară, când platourile cu limbi de ciocârlie sau vaca umplută cu porc umplut cu gâscă umplută cu rață umplut cu pui umplut cu trufe erau banalități pe mesele noastre.) Am acceptat bucățica de brânză și, surprinzându-mă încă o dată pe mine însumi, chiar mi-a plăcut. De atunci, sclava îmi aduce zilnic, înfășurată în șorțul ei mizerabil, o bucată consistentă, pe care o devorez cu patima cu care aș mușca din sânii plini ai femeii.

Pe zi ce trece, constat că viața mea în sălbăticie – deși stupidă, îngrădită de absența elementelor minime de civilizație – devine tot mai interesantă. M-am obișnuit cu bucatele și vinul dulce al băștinașilor, dar încă nu le înțeleg graiul imposibil. Femeia dacă mi-a devenit foarte apropiată. La rândul meu, am învățat-o și eu lucruri noi, plăcându-i lecțiile mele. (Se pare că, pe aici, limba vârâtă în ureche sau degetul masând perineul în timpul coitului sunt necunoscute!) Devin gelos când, la ore pe care nu le pot niciodată anticipa, cineva – poate ciobanul noduros, care mă fulgeră cu privirea ori de câte

ori pașii ni se intersectează – îmi bate violent în ușă și, la acest semnal, ea trebuie să plece. Sufăr ca un iubit înșelat, care a ajuns să fie fascinat de tot ceea ce disprețuia cândva. Prostituatele rafinate de la Roma, vestalele, desfrânatele din înalta societate și nici chiar sclavele tinere, valorând de la 3 000 de sesterți în sus, al căror stoc mi-l împrospătam, din Pergam, Epir sau chiar din Persia, și de trei-patru ori pe an – nici unele nu se pot compara cu această femeie primitivă, care se închină unor zeități stranii, jumătate-om, jumătate-animal. Pentru cineva care divinizează lupii, sclava dacă este o amantă neasemuit de iscusită! Dacă voi fi rechemat vreodată la Roma, o voi lua cu mine, neapărat. Iar dacă-mi va fi sortit să mor aici, printre străini, voi lăsa poruncă nesmintită să fie îngropată de vie alături de hoitul meu, într-un sarcofag de marmură adus de una din rarele corăbii care acostează aici. Iar, dacă nu, aș vrea să fim arși amândoi pe rugul ritualic, pentru ca și cenușa desfrâului nostru să devină una și aceeași.

*

Nopțile la Huatulco au ajuns de nesuportat. Nici măcar gândul că aceasta este penultima noapte pe țărmul mexican și cea de pe urmă în stațiunea exclusivistă unde am fost sechestrați pentru congres nu mă liniștește în vreun fel. Mănânc mult și piperat, dorm aiurea, mă trezesc la ore absurde, iar mezcalul, deși consumat în cantități impresionante, nu mă mai amețește suficient. Pe Incarnacion n-am mai încercat s-o revăd. Farmecul ei sălbatic, cu rădăcinile implantate insuportabil în jungla aceasta obscură care înconjoară hotelurile risipite prin golfulețe, mi se pare, în fapt, dezgustător. Femeia își desface picioarele la comandă, asemenea unui evantai soios, recuperat dintr-un sertar care n-a mai fost deschis de secole. Vocea ei surprinzător de groasă, cu un timbru cavernal, n-are nimic din sporovăiala vesel-patetică a telenovelelor. („Que pasa, dona Pachita?” Nici o șansă!) în plus, pretutindeni miroase tot mai apăsat a mâncare mexicană ieftină uitată afară, la soare. Salsa roșie va fi devenit de un brun periculos, iar cea verde aproape gri, cu sute de musculițe bâzâind deasupra. Mezcal? Nu mai e suficient, iar în vinurile de aici tot nu am căpătat

încredere. Sunt nejustificat de aspre, nefinisate, asemenea unor femei de rând, servitoare la curtea lui Cuahtemoc sau mulgătoare de capre la curtea lui Moctezuma.

Nu știu dacă voi putea trece peste noaptea asta. Mugetul valurilor mă înnebunește și el, iar căldura jilavă mă termină. Simt că nu îmi mai aparțin, că această călătorie m-a îndepărtat de tot ceea ce eram, de tot ceea ce credeam.

Criza bărbatului la patruzeci de ani? N-aș zice. S-ar fi rezolvat, rapid, cu câteva shot-uri de *mezcal con gusano* (viermele acela mort de pe fundul sticlei) sau, mai problematic, cu frecventarea unor femei de o dubioasă frumusețe brută precum Incarnacion. Dar băutura nu m-a anesteziat suficient, iar femeia m-a tulburat și m-a enervat. Nu am avut parte de nici o bucurie exotică dintre cele pe care ți le propui când evadezi din rutina cotidiană și plonjezi într-o lume nouă. Aurul și argintul lui Moctezuma au fost cheltuite demult sau, poate, pierdute în ocean, o dată cu corăbiile scufundate ale conchistadorilor. (Pe unul dintre aceste galioane, având montat la proră un dildo gigantic – dar patetic – cu țepi ca de cactus, se va fi aflat și curajul meu incert de bărbat. Ce jale!) Cu banii de pe ultimele podoabe de metal prețios, vândute turiștilor care sosesc aici cu chartere din Manchester, Frankfurt sau Toronto, urmașii aztecilor au ridicat Quinta Real, Gala Beach Resort și celelalte hoteluri cu ieșire la plajă. Plaja? O fâșie îngustă sau mai lată de nisip, care, noaptea, este măturată de valuri uriașe.

Intru în apă cu ultima fărâmă de mândrie care mi-a mai rămas. Stânca din fața mea, la o sută de metri de plajă, seamănă cu un aperitiv monstruos: salsa verde, felie de brânză, felie de roșie, guacamole, felie de brânză, felie de roșie, salsa roșie. Drapelul mexican din vârf seamănă, văzut de departe, cu crenguța de salvie obligatorie în *nouvelle cuisine.* Oceanul e, tot, de mezcal. Eu – un *gusano* gata să se lase lipăit, devorat, înghițit. Incarnacion, luminând stins în noapte cu contururile ei imposibile, mă așteaptă pe stâncă. Ezit, apoi mă scufund în Pacificul stors din agave. Sunt inert, fericit, regăsit.

Clipa delirantă care urmează e cea mai lungă, asemenea unei lacrimi uriașe care se scurge cu încetinitorul pe obrazul unui poet părăsit în exil, pe un țărm de brânză și vinuri dulci: tot ce-am iubit demult.

Emil Brumam

Emil Brumaru s-a născut la 1 ianuarie 1939 în comuna Bahmutea, jud. Tighina, Basarabia.

A absolvit Facultatea de Medicină din Iași în 1963 și a primit un post de medic la Dolhasca. În 1975 a renunțat la medicină pentru a se dedica scrisului.

Între 1975 și 1983 a fost liber profesionist, iar între 1983 și 1989, corector la revista *Convorbiri literare* (1983-1989), redactor-șef adjunct, apoi redactor la aceeași publicație (1990-1996).

Are rubrici în *România literară* (**Cerșetorul de cafea**), *Ziarul de Iași* și în *Suplimentul de cultură* (**Crepusculul civil de dimineață**), dă interviuri în revistele mondene și participă la discuții pe Internet. A debutat în 1970 cu volumul *Versuri.* Este autorul a peste 15 volume, printre care *Detectivul Arthur* (1970), *Julien Ospitalierul* (1974), *Cântece naive* (1976), *Adio, Robinson Crusoe* (1978), *Dulapul îndrăgostit* (1980), *Ruina unui samovar* (1983), *Dintr-o scorbură de morcov* (1998), *Infernala comedie* (2005).

Poemele sale au fost incluse în antologii publicate în Germania, Franța și Marea Britanie.

Premii și distincții

Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Debut (1970).

Premiul Național de Poezie „Mihai Eminescu” (2001) pentru *Opera Omnia.*

Premiul de Excelență la ediția a XXVI-a a Festivalului „George Bacovia” (2005) pentru întreaga activitate scriitoricească.

UITE CE FLEXIBILĂ SUNT, BĂI!

Locuiam într-un orășel de provincie. Citeam mai tot timpul Cehov și Kafka, tuberculoșii mei dragi. Nu știam cât mai am de trăit. Însă pricepusem că orice, chiar nenorocirile, au un sfârșit. De aceea mă grăbeam să iubesc, să scriu, să citesc... Zilele treceau de-a-mboulea... sau mi se părea mie că trec așa?... alandala... Când citeam, doream din tot sufletul să scriu... când scriam sau transcriam (căpătasem obiceiul ăsta nevinovat) ...mă gândeam la zecile de cărți importante, necitite încă, rătăcite... Când, de bine, de rău, le făceam pe amândouă, mă cutremura spaima că nu voi mai iubi niciodată... Iar, în fine, îndrăgostit, târât labirintic prin fel de fel de întâmplări, tânjeam după perioada liniștită de mai'nainte! Dis-de-dimineață, trezit pe la patru-cinci, deși mă înfundam de cu seară cu remeron și rivotril (îmi prescrisese medicul de la balamuc, la externare), deschideam larg geamul, număram florile mov, fiecare cu câte trei petale, din ghiveciul așezat pe televizorul stricat, plin cu apa scursă într-însul... că dacă îl clătinam se auzea cum cobâlțâie!... caligrafiam rugăciunea matinală (aceeași, compusă de mine) și începeam să beau cafea cu nemiluita deși mi se interzisese cu desăvârșire de când avusesem o criză comițială inaugurală... Îmi plăcea teribil chestia cu „inaugurală"... Şi încercam să citesc cu glas tare, foarte atent la construcția frazelor, învățând mereu cum e treaba cu „proza". În fond, îmi spuneam, depinde de viteză. Poeziile au altă viteză! Sunt mai rapide... Tânjeam după un nou volum, scotoceam în grămada inepuizabilă, mai răsturnând vreun raft capricios, dispus să-mi dărâme și nervii, să mă blocheze ore întregi în munca zădarnică a reașezării tomurilor... Îl scoteam la suprafață... Îl răsfoiam... cădeam pe loc în plictiseală... tânjeam la altul... Oboseam repede. Intram în deznădejdi de nesuportat. Îmi însemnam ceva, însăilam niște versuri, nu mă încântau... Iar lectură și iar puseu optimist, euforizat de cofeină, în lumina clipei prea strâmte... Cam în vremea aceea am cunoscut-o. Imediat mi-a zis: „Povestește-mă!" Şi a râs: hi hi hi! Şi, amuzat, am

început. A fost o dată ca întotdeauna... ca de obicei, adik... pe când minciuna depășea, băi!, în circumferință căpșuna, cam cu atâtic, nu mai mult decât are-n grosime-un lindic, plusam eu... (și îi arătam exact, depărtând policele de arătător, fluturându-mi mâna dreaptă prin fața ochilor ei dilatați, topiți cețos sub fruntea isteață... Îi precizam catastrofa, n-o evitam... ignorând faptul că Nichita Stănescu... undeva... nu-ș' pe unde... proclamase că... dah!... că adevărul e o crimă... sau, mă rog, sinceritatea... păi bine, băi!, eu cu „sinceritatea" făcusem un fix din adolescență... și ea, din ce în ce mai holbată, aprobând, ținând cu mine... că o și întrebam gelos: da' tu cu cine ții?... cu tine!, cu tine!... executa ea niște salturi mici, cu amândouă picioarele lipite... cu tine!)... buuuun, deci... a fost o dată ca deocamdată... ba unii susțineau că nu a fost nimic, că e o invenție drăgălașă, un soi de compensare prin vis și delir a unei realități destul de vitrege cu situațiile haioase, cu isprăvile iubărețe, ca în basmele cu zâne care, una-două, scoase la aer și destin, pe pajiști, pe lângă vreo băltoacă azurie, au o imaginație dată-n brânză, cam înfierbântată, ce le dă de-a berbeleacul și le fac, fără jenă, să-și arăte țâțanele și kurul, ba mai încearcă, din proprie inițiativă, pași spre buzele pupăcioase ale cititorului/cititoarei, se dau în stambă, ce mai... se îmbată ca nebunele, cu vinuri seci, cu whisky, deh... hohotesc necuviincios, vomită prin bălării... e dizgrațios, ce mama dreak! Adevărate pierde-vară puse pe bazaconii prin păduri cu vulpi mieroase și urși îndobitociți de știubeie... Însă nu-i treaba noastră să le judecăm... Probabil că totul se derulase atât de repede, că nimeni nu putea pune mâna în foc dacă a fost aievea... Niciodată nu se preciza cum rămâne cu basmul... e cumva în expansiune, bai!... un, doi, trei... și... alte răcnete... alte văgăuni... zmeii sunt dificili, nu pămpălăi, de să pună botul la fitece kaștoakă rătăcită, bălăioară... da' tu cu cine ții?... cu tine!, cu tine!... executa ea iarăși salturi mici, afectuoase, de iepure drogat... dah, buuuun... deci, a fost... *o dată ca acum*!, țipa dânsa, iluminată, pișicheră, grațioasă, fragilă, devotată, nemaipomenit de mlădioasă și zglobie... și pe podea, în iarba de buhara a covorului, se rotunjeau izvoare limpezi, scorburi adânci căsca dulapul, masa se clătina în valuri crețe de pârâu, cu peștii prelungi țâșnind din

sertare, cu gângănii cu picioroange crăcănate traversând în iuțeala și-n zigzagul fulgerului superficia tăbliei rugoase... vazele desfoliau în aer nuferi globulari, atingându-se, spre suferință, unul de altul... paturi trainice, cu frunza groasă, suculentă, se scuturau lângă trupurile noastre... păpădii umflate cât perna explodau la cea mai plăpândă suflare... pălăriile de pai, șepcuțele cool, aruncate neglijent pe scaune, căpătau culoarea și izul inconfundabil al ciupercilor otrăvitoare... bătea un vânt parfumat, călduț, dinspre batiste... ștrumfii împachetau papiote... caloriferele striau dulce pereții sub ferestre... ca stupul bâzâia contorul auriu, cu fagurii sclipind, țiuind a kilowați de miere prelinsă... din frigider tocmai ieșea, tacticos, Fram, ursul polar... Atunci o luam de la început și îi recitam drăgăstos... Va fi odată ca întotdeauna, când se va spăla în copaie, goală, la... (nu fi vulgar, intervenea dânsa, mucalită!), minciuna, și vor crește struguri pe masă, și tu vei fi puturoasă, și furnicile vor căra bricele cu care îți razi buzălancele pizduței la bărbier, și profele de la Gumilastice își vor lăsa chiloții în cuier, și trenul va trece printre secunde o mie, cu Domnul Cuțit și cu Doamna Farfurie, și razele îmi vor lumina pe dinăuntru frazele, și totul, oh!, totul se va-neca în compotul de zarnacadele și de obiele, când marele dezastru al iubirii îl vor răscoli din unghere vampirii ce golesc de vlagă toporul, și sucitorul, și scriitorul, și cititorul + mirii cocoșați de emoții etc. Va fi odată o babetă și un moșu care nu voiau să aibă copii. Ci doar să înființeze colonii de furnici jucând bambilici. Însă va veni, dintr-un hău, un zmeosexualău și-l va lua în pulă, ca pe-un pilaf, ca pe-o campanulă, ca pe-o tarantulă, făcându-l pe moșu praf. Babeta va suge știoiul și țigareta și se va uita la caseta porno cu mult sârg. Chestia se va răspândi în târg. Moșu va face bani folosind schema. Baba nema. Până se vor înfuria și vor trăi un milion de ani... Apoi vor deveni morfinomani... Şi mai târziu, peste câteva săptămâni, dedată la basme, sunând dânsa la torcofon... tăcând chitic, nespunând cine e... da' eu știam, bănuiam, speram, o și vedeam... trestioară cu ochii mai mari decât capul... un soi de mogâldeață extraterestră rătăcită pe palier, neobișnuită cu liftul, susținând că-n el miroase a spermă veche, putrezită pe jos, scursă din cei ce și-o trag rapid, din

picioare, blocându-se între etaje (se avânta, brusc, în sus, nu pe scări, ci prin spațiul gol, liber, durând-o-n cot de „legea” gravitației... un salt vertical și... țup! În fața ușii), cam orfelină la aterizare, gingaș zgâriind tăblia de lemn vopsită în alb cenușiu... neîndemânatică în manevrarea soneriilor mele vetuste... una orizontală, mototoală... cealaltă verticală, stridentă ca o sirenă de vapor, de-mi scula și strămoșii din țintirime... ciocănind în alfabetul morse cu încheietura delicată a degetului transparent... semnalizând intens, fosforescent (când deschideam), cu sute de raze în snop, divergente, de-un negru luminos de te da deoparte, te curenta, te zgâlțâia ca electrica pipăită la gaura fasungului... așa... din curiozitate... te lipea de pereți, te strivea de muchiile din holul devenit deodată periculos de crud, de difuz, lichefiind cuierul, oglinda, contorul, taburetul, crema de ghete... creând apoi o forță contrarie, extrem de puternică, de alipire disperată, de scufundare a unui trup în celălalt, într-o îmbrățișare dureros de caldă, de prietenoasă, de pură, de senzuală... de șmecheră, de năbădăioasă... și luându-ne unul altuia, uimiți, ca pe niște cupe pline cu un lichid nespus de prețios... o dulcoare!... purtându-ne, cu grijă, în mâini... ducându-ne precauți fețele cu obrajii împalidați de plăcere, punându-le alături, potrivindu-le, bolnavi de nerăbdare, buze despicate peste buze... căutându-ne limbile lipicioase, ascuțite, unul în saliva celuilalt... cu dinții scânteind feroce, feeric... În jocuri de artificii prea repezi, de curcubeie clănțănind cristalin-reptilin, duios-crocodilic... haț-haț!... și-acum uite-așa: io pup bărbia ta, tu pupi nasul meu!... io pup nasul tău, tu pupi bărbia mea... nu-i nostim? Mama mia, îți pute bijuteria, îi șopteam eu, desfăcându-i din nasturi, prohabul blugilor... bâjbâindu-i, bezmeticit de izul reavăn, pizdanca deja mustoasă, cleioasă, clipocind. Şi ea fulgerându-și trupul fantastic în bucătărie, căutând ceva din care să bea... o cană, o farfurie abisală, o cratiță cu zmalțul ciobit, o oală-minune, o piuliță coclită de pisat mirodenii, un ibric de alamă, un polonic de inox, o tigaie de tuci, un pahar elegant, înalt, pentru șampanie, un păhărel de lemn, folosit ca suport de halit ouă fierte... orice... deschizând robinetul, sorbind febrilă, din pumni, jetul rece, sonor în chiuvetă... râzând... uite, băi, io fac bulbuci!... uite, băi, ce palme umejoare am!... scuturându-le ca pe niște

petale cărnoase, pulsând de seve... petalele ei de plantă ciudată, de copăcică neclasificată în nici o botanică... storcându-le amuzată... acolo, în pădurile inextricabile ale tinereții ei veșnice, sfinte... îndesată plăpând cu rădăcinile-i roz, înmiresmate de râme, mângâiate de cârtițe oarbe, de șerpii ondulați, în pământul negru, fertil, al prospețimilor lumii dintâi... dospită-n amiezile grele de fluturi cu-aripile-n țigle fierbinți... Şi iar râzând și alintându-se parșiv, perversă ca o fetiță de mingi, culegându-le de pe gazonul pal ca să-și dezvăluie poponeața îmbujorată de promisiuni ilicite spectatorilor, școlăriță chiulind de la ora de dirigenție: băi, mi s-a strâmbat az'noapte-n somn lindicul, nu vrei să mi-l îndrepți un pic? Hai să ne lingem! Şi eu pierdut, Doamne! Gândindu-mă, deodată... cum umblu prin târg, sprijinit într-o lacrimă veche ca într-o cârjă... cum hainele-s acre de singurătate... cum trece încet, riscant de încet, încă o zi în care totuși am avut curajul să ies pe stradă... cum nu mi-a fost scârbă să mă îmbrac, m-a trăsnit iar tupeul să mă încalț, construind minuțios, din șireturile prea lungi, funde enorme, am îndrăznit să-mi turtesc pălăria cu boruri largi pe moaca pleșuvă și să pășesc nesigur peste trotuarele moi de caniculă, să mă împleticesc în asfaltul fleșcăit, să rătăcesc prin librării, să fug cu tramvaiul la periferia orașului... Şi auzind-o ca prin somn, fragedă, cu glasul ei necruțător de tânăr, urcând ultima literă din fiece cuvânt, ca într-un soi de cântec din copilărie: băi, să nu mori... că te omor! Pe bune!!! Mă mai alinam... Să poți să-i îndrugi verzi și uscate cuiva nesfârșit de încrezător, scriindu-i cu migală orice fleacuri, aparent neimportante, caligrafiind-ți sufletul cu grija de-a fi înțeles, neprecupețind efortul, măcinându-ți mereu, mereu silabele... sau, dacă-i cu tine, în camera ta cu un singur fotoliu galben, să-i vorbești neîncetat, ceasuri în șir, sorbind din ceașca enormă de teracotă, rar, la intervale mari, cafeaua fierbinte, nu prea tare, doar cât să te țină, din sorbitură amară în sorbitură și mai amară, într-o continuă poftă de a povesti, de a explica, de-a amănunți amintiri de viață, de lectură... de a-i descrie... Întârziind pe anumite cuvinte, repetându-le ca într-o melodie melancolică... făcând, nestigherit de nimic, pauze atât de lungi încât să i se pară că nu vei mai relua niciodată firul... și să te trezească, alarmată, din

reverie cu un băi!, da' tu ce puii mei faci, ai adormit, sau ce?... ai plecat?... te-ai dusără la cimitire?... uite, mai sunt aici!... uite, stau în cap!... uite, fac podul!... uite, fac șpagatul!... uite, fac flotări!... uite, dacă mă ambiționez, uite, vezi?... vezi cum îmi duc piciorul ăsta după cap, la ceafă?... vezi, băi, ce flexibilă sunt?... (trosnindu-și delicios vertebrele, cum doar pisicile reușesc, somnoroase, botoase)... iupi-iupi!... și brusc să fugă iarăși în bucătărie și să se întoarcă misterioasă, mândră, ținând-o cu amândouă mâinile făcute căuș sub ea... să reapară cu o cană uriașă plină cu apă din care să bea, s-o soarbă cu opinteli cochete, îndelung, ca și cum s-ar fi deshidratat în deșert, după un marș chinuitor prin căldura infernală a nisipurilor pustiului Gobi!... și eu să constat amabil, superior, băi, tu ești cam nebună!... m-ai speriat, ce naiba ai tuns-o așa?... parcă te alergau ștrumfii ăia ai tăi albaștri, din benzile desenate... nu mă enerva... stai locului și ascultă, curulețul naibii... că io am experiențe vaste, nu ca tine, o caraghioasă cu ochii negri, rotitori, cât roata morii... de se-nvârtesc: țac-țac-țac!... hm!... Bine, zice, sunt numa' urechi... și chiar să le închipuie, lipindu-și palmele reci de cap și fluturând două degete: falange, falangete, falanguțe... deodată întrebându-mă, o știi pe-aia cu melcul care-și fâlfâie coarnele?... n-o știi, n-o știi... te-am prins!... habar n-ai!... Şi eu să-i descriu, să-i desenez în fraze precise... să-i fixez tocmai veselia asta a ei extraordinar de frumoasă, de spontană, de contagioasă... o bucurie intrinsecă, a trupului ei teafăr și elastic, necunoscător de boli, de griji, de faptul că undeva... departe... foarte departe... se află un final neplăcut, inevitabil, pe care te decizi cu greu să-l accepți, să-l gândești... măcar să-l gândești... Băi, zice, nu fi sinistru... mă evapor automat... zbang la domiciliu' personal, parcă ai fi maică-mea, contabilă printre morminte!! Şi pe urmă lăudându-se șireată, eu nu am alunele, ci alune pe tot corpul!!! Numără-mi-le cu abacul, băi, unchiule Vania! Şi iar să reîncep, retoric, cu aplomb... Fratele meu iepure... a fost odată ca niciodată... o să-ți îndrug chestii de când eram adolescent, copil, tânăr... Umblam ca turbatul la un moment dat, când m-am reîntors în Iași din Dolhasca, prin 1975, sufletul meu rămăsese-n curul gol, securitatea (futu-le morții-n gât să le fut de securiști, acum și

pururea, amin!) confiscase sutele de scrisori trimise Tamarei... băteam ca bezmeticul doar străduțele lăturalnice, priveam casele mucegăite în șindrele, curțile, magaziile, gardurile, cișmelele, intrările enigmatice ale beciurilor, femeile care cărau apa cu găleata... mă exalta totul, fiece lucru, fiece ființă... mi se părea tulburătoare orice mișcare... orice fiță inconștientă de șold... mă îndrăgosteam de necunoscute aplecate adânc peste straturile lirice de ceapă verde, bălăbănindu-și sânii scăpați din capoate deasupra băliilor largi, așezate sub streșini, să adune apă de ploaie, bună la spălat părul... de motănăraia fantasmând în neștire, într-un abandon total, într-o lățire definitivă-n praful cărămizilor macerate de vreme, mă extenuau pietrele rătăcite, numerele portițelor scârțâitoare, desprinse pe jumătate din balamale, ruginind în aerul alb al după-amiezelor... mă devora un soi de tristețe blândă, suportabilă, o amăgire a timpului clătinat... știi?... clipa devenea cumva palpabilă, se putea aduce la nară și aspira în plămâni, se respira, se gusta, îți treceai limba peste membrana ei sărată, o lipăiai, o înghițeai... Ajungeam târziu în odaia mea, mă așezam la „masa de lucru” și îmi notam într-un carnet gros ceea ce-mi părea că era mai ciudat în aceste călătorii: întâlnirile neașteptate, cutremurătoare (mai întâlneam îngeri la vremea aceea!... nepedepsit de dânșii...), florile macre, cu tije unduite, agățătoare... prăfuite sau incredibil de curate, de pline de miez, îmbrățișând câte un burlan damblagit... pata de păcură căzută pe trotuar, ajunsă acolo într-o dezolare stranie, într-o înstrăinare dificil de suportat, persecutată de oamenii din jur... bucățile de tablă zdrăngănind ritmic pe cimentul grădinilor pustii, perfect pătrate, lipsite de plante... imaginile îmbietoare, strălucind și dispărând rapid pe geamurile scăpate de sub obloanele din scândurele de lemn vopsit, o vopsea încinsă, scorojită... Şi scriam din ce în ce mai prost... Dar asta nu conta! Viața îmi dăruise, cam târziu, ce-i drept, în pofida bolilor colecționate de-a lungul anilor... mai lipseau doar lepra naturalistă și sifilisul romantic, dar nu era totul pierdut... Îmi făcuse cadou, iată!, degeaba, această poveste șugubeață, de desenat mai degrabă în benzi colorate, cu ștrumfi zăpăuci... benzi ornate cu interjecții insolite: slup!... flop!... bleah!... kronk!... zdrumb!... ciuşşş!... tiuk!... zdâc!... pfui!...

beork!... cleaf!... și așa mai departe... și așa mai aproape... Cuvintele pluteau grele, gustoase, doldora de buruieni împletite cu zarnacadele, în voia curenților patetici, se roteau sentimental în bulboane pasionale, se sugrumau în piciorul elegant al pâlniei de apă rece de râu... uneori, fără lest, se înălțau în aerul limpede, planau dezinvolt, exersând forme delicate de libelulă, de fluture, de puf... de răgace zbârnâitoare, de cărăbuș în amurg... se băgau sub pământ, ascunzându-se, jenate, în lumea gângăniilor oarbe și înțelepte, a rădăcinilor întortocheate și a râmelor cu poșete roz și șlapi de mătase... Deși, aparent, devenisem metodic, cumpărând agende largi, cuprinzătoare (ca să nu se frângă, dureros, talia rândului prea repede suspinat)... și pixuri invincibile, cu pastă medulară, asediantă... da... În ciuda ordinii de fațadă, textul o lua mereu brambura, luneca durduliu și licențios, se zbătea ca fesele elevelor pe uscat în imensa vacanță a verii... Mă pândeau debandada și declinul! Cafeaua îmi crea iluzia unor nețărmurite posibilități descriptive... Dacă închideam o clipă ochii, sub pleoapele încrețite de insomnii păguboase se desfășurau, lărgindu-mi pupilele, întâmplări bizare... Iepurele își ojase cele zece unghii cu lac negru, strălucitor... Mergeam undeva cu troleibuzul... sau poate cu un maxi-taxi pe jumătate gol... din spatele căruia a venit o fată de vreo 11-12 ani, o lolită gentilă, pocnindu-mi în mutră un balonaș de gumă mentolată clefaită îndelung... și mi-a indicat locul cedat de dânsa... simțindu-mă cu șapte mii de ani mai bătrân, încăpățânându-mă să rămân țeapăn ca o prăjină... Iepurele, jubilând, arătându-și dinții din față, doi, zăpăcitor de albi, ronțăind permanent covrigei uscați, scoțând din rucsacul galben, cu elefănțel atașat, hodoronc-tronc!, un volum de eseuri de Ralph Waldo Emerson și citind fooooarte serios, răsfoind alene, cu pauze muzicale, foile veștejite de atâtea idei... spre stupoarea... da' nici eu nu m-am lăsat, am început să recit, tam-nesam, în gura mare, din Walden: *Nu toate cărţile sunt la fel de proaste ca cititorii lor.* Sâc! Şi când ne-am coborât, la periferia orașului, Iepurele m-a dus printre blocuri chircite mizerabil, cu grupuri gălăgioase de copii îmbrăcați sărăcăcios în tricouri stridente, imprimate cu cifre scandaloase (69), încurcați în jocuri echivoce în ușile întunecoase de la intrarea scărilor... pe

străzi întretăiate anapoda, cu ziduri cenușii de o parte și alta, pe care erau scrise cu păcură, în litere mari, cuvinte destul de sincere: MUIE, PULĂ, PIZDĂ... m-a condus până la poalele dealului în vârf cu o biserică muiată-n lumină... și grav, parcă destăinuindu-mi un strașnic secret, un loc de comoară străveche, ascunsă de pirați și părăsită din cauza strigoilor turbulenți, mi-a arătat calea ferată năpădită de iarbă... M-am întors acasă, ca de obicei, ostenit, stors... I-am trimis o scrisoare... Băi, mi-a răspuns, mai bine „comentează-mă" pe mine... Şi-atunci începeam: afară să se topească întunericul... tu să zbori către turla cu cruce... eu să vreau să te prind... de picioare! Prinde-mă, prinde-mă, țipa, e OK. Uite!... stau în cap...

*

Şi-apoi... fiindcă se ivește și ziua aia în calendare... ea, la telefon, la trilifon, anunțându-mă că nu vine... I am sorry, a râs curvistic... și afară era o dimineață spre ploaie... I am sorry... Ce simplu părea! Îi era lene... clocea între cerșafuri... Eram la concurență cu un film buuuuun, da' buuuuun, băi! Şi mi s-a părut că foaia se înnegrește, nu mai distingeam literele, spațiile dintre ele deveniseră întunecate, negru-uniform... copacii intraseră, rămuroși, foșnitori, aiuriți, jeluitori, patetici, cu crengile desfăcute disperat a rugăciune... se clătinau în odaie... se văitau degeaba, parcă asmuțiți de tristețea mea... mă îndemnau să uit, să uit... da' până când să tot uit? Doar uitam eu, într-o doară, atâtea chestii ce nu-mi conveneau... mi se acrise de atâta memorie ștearsă cu guma... rabla mea de memorie... s-o freci întruna cu glaspapir, cu șmirghel, s-o netezești, s-o pilești răbdător, îngăduitor... să capeți, să depozitezi numai amintiri pastelate, flou... așa... nourași lila de abnegație amoroasă... mda... fraza se lățea fără sens, degeaba mai încercam să scriu... trebuia să termin povestea... sau să o târâi... la cheremul... la pofta cui? Pe urmă, ca din senin, au năvălit ștrumfii, s-au dat peste cap, cu cracii în sus, s-au adăpat din linguri, au desfăcut papiotele multicolore din sertărașul mașinii de cusut și s-au înfășurat masochiști în ațe, au deschis televizorul, frigiderul, mașina de spălat, cele două computere, radioul,

dulapurile, ce hoardă, Dumnezeule!... au încercat iar pixurile la culoare... fâșșșșșșșșș... pe coli vernil... aspiratorul, floarea vopsită a caloriferelor, florile de metal strălucitor ale chiuvetelor, ...s-au dublat, s-au triplat, s-au multiplicat la infinit în oglinzi... băi, uite, uite, suntem mai mulți, mai năstrușnici... uite, dacă pui mâna pe unul râdem o droaie... hi hi hi... nu fi rău, urâtule, te poop!... ce vină avem noi? Nu mai vb cu tine... de fapt, mi-am pierdut... sau mi l-au furat... mobul! Și-n timpul ăsta... băi, stam pe burtă, auzi?... umflând obrajii caraghios: pe BURTĂ!... că tu ai burtă!, ce să-ți explic!... o pizza cu buric!... și o împungeam c-un deget, îi dezumflam fața hazlie, copilăroasă, femeiască... cu doi dinți din față, sus, ca niște lopățele de iepure, ținând buzele ușor desfăcute... În timpul ăsta cameraman-ul montase deja înmormântarea celebrului regizor care era în limbă după... extrem de bolnav, fooooaaaarte grav, iar el, regizorul, făcându-se bine pe șest, se uita la propria lui moarte filmată beton și hohotea... și zicea: lasă-lasă că ajungeți și voi în iad, n-aveți grijă, băi, mazagazdronilor!!! Băi, da' tu nu ai HBO? („La contactul uman îi mai trag și un zâmbet”... repetam, obsedat, o expresie auzită aiurea.) După aceea chiar a început ploaia... copacii cu rădăcinile în dușumele nu se mai văitau, se liniștiseră, la subsuoara crăcilor forfoteau fluturii, ciorchini de aripi, lângă trunchiuri ciupercile își schimbau cipilicile între ele, izvoarele ovale șlefuiau prunduri colțuroase... mă gândeam că parcă aș fi în... pădurea aia cu iele bețive... nu fusesem niciodată acolo... de capul meu!... Îmi promisese cineva să mă ducă... de undeva îmi abureau ochelarii un cântec... o harfa?... melodios, salvator... cine își înfipsese strunele în sufletul meu?... oricum, merita să fiu atent, politicos cu zânele, cu elfii, chiar cu ielele... ca un hobbit ce mă aflu... și-n răstimpuri aerul căpăta o lichiditate magnetică... particule de aur în suspensie... mi se năzărea splendoarea unor umeri orbitor de albi, omoplații unei ființe necunoscute, dumnezeiesc de calme, alunecând, surprinsă de aurora șepticoloră a clipei, hainele învolburându-i-se, fumegoase, înțelepte, la fiece pas sărbătoresc... M-am apropiat și am întrebat-o cum se numește. A ezitat, apoi mi-a destăinuit numai unul singur din nenumăratele ei prenume...

*

Pe urmă... Pe urmă deschideam ușile greoaie, căptușite cu oglinzi adânci, limpezi, de cuarț regal, mai păstrând încă imaginile tale scumpe, strâmbăturile spăimoase, suav-hidoase, de spânzurată, de înecată, de împușcată-n jugulară... după cum se nimerea să mimezi... cu mișcările languroase cu care îți prăfuiai atentă genele întoarse la vârf în pulberi fine de marmeladă solidificată, cu care îți accentuai până la halucinație sprâncenele zmulse viclean cu penseta, folosind creioane lunguiețe, senzual dermatografice, apropiindu-ți mult fața infantil-muierească de cea geamănă, virtuală, îndoindu-te viclean, scoțând caraghioasă (mă pândeai să observi dacă mă uit!)... reliefând în aerul pudibond al încăperii fundul tău orgolios, futut și răsfutut, sodomizat de vajnicul cavaler ce fusesem altădată... suprafețe lucinde reflectând victorios... ochii enormi, negri ca antracitul, cu sclerele opace, albe, bombate... Căutam în dulapurile rămase rufaria ta intim-somptuoasă... sau minuscul-deocheată... pătată de urină, de secrețiile zemoase... mirosind îmbătător, lenjeria părăsită, abandonată curiozităților mele hapsâne de bărbat singur acum... Mereu m-am temut c-o să pleci de tot... Ne-am și tăiat la câte un deget, cu briceagul, ca să ne amestecăm sângele, ni l-am supt lacomi, unul altuia, din rănile stoarse, să rămânem măcar frate și soră întru... iar eu ți-am degustat, elegiac, și licoarea menstruală... Şi era o bucurie acută, dureroasă, o fericire înăbușitoare, când înțelegeam că o să revii, măcar pentru a-ți lua o bluză înflorindu-ți buricul abrupt, o fustă pictată absurd, cu papagali la poale, o pereche de blugi strâmți-mănușă, o șosetă albă, deraiată la franj, cu călcâiul puțin murdar, ruptă în dreptul degetului mare, un chițibuș de atârnat la gât, un glonț, o lamă de ras Astor, o punguliță aparent inutilă, de păstrat smirnă, levănțică răcoritoare... Podeaua era zguduită din timp în timp, intra în vibrație cu tramvaiele trecând huruitor pe stradă... Atunci te speriai, te agățai de mine, strigai că-i cutremur, că ne prăbușim... trebuie să ne salvăm, să ne salvăm neapărat, e nevoie... și cădeam îmbrățișați pe covoare, tu având grijă să-ți așezi

imediat picioarele șlefuite pe umerii mei, să-ți înalți bazinul cu pubis ascuțit... Şi-auzeam întrebarea ta prefăcut candidă: știi cum miaună mașina lui Schumacher? Uite așa: miiiiiiiiiaaaaaaauuuuuuu!!! Sau gemeai glumeț, femeiește, în două feluri total deosebite, ritmic... Știi ce-i asta? Un meci, la Wimbledon, între Dementieva și... ghici? Una din surorile Williams, riscam... Da, băi, cum de te-ai prins? Şi-n toiul luptei, eu încercând, cu furie, să-ți disloc oasele, cumva buimăcit de voluptatea de a-ți desprinde de-a binelea crestele iliace, tu murmurându-mi: împinge, trage, împinge, trage... știi ce e asta? Nope, gâfâiam eu... Cineva care iese și intră, iese și intră... la librăria Eugene Ionesco, băi! Așa scrie pe ușă, în interior și în exterior: împinge, trage... Ăștia ne lucrează subliminal la pitulice... Hi hi hi!!! Iar dacă îmi dădeai un țârâit din depărtări albastre, te opreai brusc... mă alarmai... Hei, ai murit, ai leșinat, ai fugit iar de acasă cu rockerii ăia ai tăi jegoși, unde ești, ți-o dau la muie? Izbucneai într-un râs pofticios, nestăvilit, de papanș tăvălit prin smântână... Chiar n-ai simțit, chiaaar n-ai simțit? *Te-am strâns de fir,* băi! Câte dulci jocuri risipite-ntr-o fragedă dragoste carnală... floribundă... Pe urmă nici nu mai credeam că exiști... decât atunci când te vedeam... și nici atunci, câteodată... Mi se părea că-i un soi de fantasmagorie, un chilipir de psihopat sadea, mă străduiam să nu se spargă vraja comică, protectoare, să nu plesnească precum un balon imens de păpădie, împrăștiind din nacelă puful prin cameră, ușor, făceam eforturi dureroase de concentrare, îmi adunam mințile în palmele strânse pe fruntea mea, pe fruntea ta... totuși reală, deșteaptă, netedă... Nimic nu înlocuia prezența fluidă, veșnic în pericol de a se spulbera... de-a aluneca în altă parte... Într-un spațiu paralel... Complotam să te sechestrez în flacoane uriașe, ca pe parfumuri, sub dopuri etanșe de cristal și să te păstrez în cel mai tainic raft, printre statuete și mirodenii și cărți rare: „Ştiința măsurării cu compasul și rigla”, „Tratat despre fortificații” etc... să te confisc în saci de catifea reiată, ca pe comorile călătorite între cocoașele cămilelor, prin pustie... să mori hămesită de sete și de iubire... să te readuc, brav, la viață... Construiam beciuri imaginare, hrube sinistre, galerii scobite-n miezul munților necunoscuți încă în geografii... să te odihnești

nestigherită de oameni... cu hrana la picioarele leneșe... cu fructele la îndemână, lângă buzele uscate ale gurii letargice, șoptitoare... cu băuturi soporifice în urcioare de lut, abia scoase din cuptoarele manufacturierilor... Proiectam răpiri senzaționale, în plină zi, chiar de la intrarea blocului tău depistat cu greu, înconjurat degeaba de poliția municipală, însemnat cu o cruciuliță neagră pe harta umedă, boțită, a urbei... Calculam ani și ani lovitura... ne evaporam de sub nasul câinilor-lup... ne lăfăiam în luxul mizerabil al colibelor alcătuite în pripă din ramuri de tei și crengi de pin... și din crini imperiali de-un metru jumătate. Locuiam diamante, ne deplasam cu viteze uluitoare în mașini invizibile, grenadele urmăritorilor se turteau de pielea noastră blindată de-amor, dam cu zvâc din Isarlâk, organizam lupte sângeroase de tauri, invazii de lăcuste, potopuri orbitoare cu arcele doldora de animale domestice și sălbatice, revolte în localitățile portuare din cine știe ce arhipelag, dueluri între pistolari în Far West, vânători de bizoni și greieri, operațiuni de comando la Casa Albă, haremuri clandestine cu grăsane musulmane, jafuri și jerbe de glorii juvenile, sărbătoream infestarea curcubeielor cu îngeri căzuți la datorie, flaușam cancere monstruoase-n asociații private de locatari, încoronam cu moi cununi de paie prinți sfioși și prințese virgine, mitraliam roua în zori și-n amurg, seara adăstam uituci în unghere cu brusturi, dis-de-dimineață bombardam iarăși cu bombe de bulion metropolele, recitam, zvăpăiați, cocoțați pe acoperișuri, pagini din Baudelaire, din Apollinaire, din Lautreamont, din Sade, bătătoream cu sârg iluziile întregii generații, desființam orice fluture și-l transformam în fântâni, în stâlpi, în religii... Şi deodată lucrurile s-au precipitat și mai și... Se pare că existase o încăpere... Se închegase o odaie luminoasă, mobilată divin de razele late de soare, supravegheată de arhanghelii înaltei olfacții, o cameră înnobilată de două făpturi nepermis de îndrăgostite una de alta... sălbatice, zgubilitice, înfiorate că trăiesc, că trăiesc, că trăiesc... jubilând de frenezia trupurilor libere, străbătute de rețelele dense de nervi, amanți îmbrățișați într-o încleștare pulverizantă... sau o contopire severă a sufletelor... ca o rugăciune laică... un amor ca în romanțurile medievale, naive, vechi, destrămate pe

jumătate, terminate, ruinate în proză... imposibil de descris, ci doar, nostalgic, de cântat... de îngânat... de fredonat... de acompaniat cu acordeonul cu trei sute de bași sau cu muzicuța cu butoane, cu chitara... spre înserat, pe o verandă pustie, devastată de tsunami... *Chestia-i că a fost deocamdată ca niciodată...*

Ionuț Chiva

Ionuț Chiva s-a născut la 24 septembrie 1978.

A absolvit „Grupul școlar de Arhitectură și Sistematizare” și Facultatea de Litere din cadrul Universității București, în timpul facultății a publicat texte într-o serie de reviste literare. Debutează cu romanul *69* publicat la Editura Polirom. Este nominalizat la mai multe premii pentru debut, printre care premiul „Anonimul” și cel al Uniunii Scriitorilor din România, în perioada următoare deține pentru un timp o rubrică în săptămânalul *Suplimentul de Cultură,* apoi lucrează în presă, la săptămânalul *Prezent* și la cotidianul *România liberă.*

A tradus pentru Editura Polirom romanul *Paddy Clarke ha, ha, ha* al irlandezului Roddy Doyle și antologia de povestiri scrise de Ernest Hemingway *Zăpezile de pe Kilimanjaro.*

MESCHINĂRIE

Mă trezesc cu ea futându-mă. S-a urcat de atâtea ori peste mine de când suntem împreună și acum mă apasă puternic cu mâinile pe piept și se mișcă foarte încet, regulat. O mișcare la două expirații. Facem asta de atâta timp încât a ajuns să-mi fie foarte ușor s-o fac să termine. Are ochii închiși și geme subțire, tot mai înalt. Îmi îndoi picioarele și le depărtez. Ea se lasă pe spate, sprijinită de coapsele mele și, ducându-și mâna pe la spate, îmi mângâie încet coaiele, cu grija cu care ții în mână un cățel abia născut.

Mâinile mele umblă peste tot și până la urmă i se agață de țâțe. Acum mi se înfige sacadat în pulă și și-a deschis ochii larg. Își mușcă buza inferioară. I s-au înroșit obrajii. E dulce. O apuc de păr, o trag.

Mă sărută și pleacă la muncă. Eu trebuie să ajung mai târziu. Îmi fac un duș lung, fierbinte. Îmi place asta, e mai tare ca un masaj când vine vorba de înmuiat mușchii etc.

Afară plouă de trei zile. Stau în bucătărie cu o cană de cafea în față. Fox doarme la picioarele mele. E un câine bun, jovial și matur.

În ce mă privește, sunt terminat. Mi s-au întâmplat foarte puține lucruri care să facă banii, muncesc mai mult decât am crezut că o să pot vreodată, mi-am construit un mental de *job-hopper* și la scurt timp după asta am devenit un *job-hopper,* în fine – așa se întâmplă deseori cu lucruri de genul ăsta, ca viața.

V-ați prins probabil că natura mea autentică e de filosof. Mi-ar plăcea să mă gândesc mai des la lucruri. Dar, frățioare, faza când încerci să te gândești la ceva – merge puțin, dar după aia, fără să-ți dai seama, în loc să te gândești la ceva, te trezești că îți amintești de chestii. Poate greșesc, poate așa se întâmplă doar cu oamenii de vârsta mea. Poate am uitat.

N-am uitat: lângă un parc, pe o stradă îngustă e o bibliotecă mică. Suprapusă cumva în efigie peste a doua jumătate a adolescenței mele demente în felul ei. Cred că m-aș fi putut trezi transformat într-un gândac și tot nu m-aș fi simțit mai nepotrivit cu restul.

Eram groaznic.

*

Pe pupitru, în dreapta ta, sunt puse două (sau trei? am uitat) volume groase, *Opere* de Apollinaire, plus o ediție de versuri de Apollinaire. Le-ai luat pe toate, inteligentule, ca să citești cartea aia cu futaiuri multe, tot de Apollinaire. Bună carte.

S-ar putea ca băiatul de la termoficare să fie iar beat pentru că începe să fie prea cald. Sau poate ți se pare, așa cum te uiți ca o fecioară neurastenică (zic eu acum, din bucătărie, ciufulindu-ți părul moale și blond), cum te uiți pe geam la ploaia care ține de două zile. Parcul pustiu, aleile lucioase acolo unde nu-s acoperite cu frunze ca vechi hârtii șifonate și ude. Încă puțin și o să fie întuneric de tot. Deocamdată e doar seara asta imposibilă, cu lumina ca blana unui șobolan.

Îi surprinzi privirea și ea se face că se uită la tabloul de deasupra ta. Sau poate chiar așa era, de unde știi tu, în paranoia ta, că nu era așa?

Oricum, ieși la o țigară. Erai, fără exagerare, subuman.

Tu-ți spuneai că ești mândru, că singurătatea ta e de fapt astfel, și în clipe mai slabe, de nevroză, ca asta, te speriai că te pândește o moarte violentă sau cam așa ceva. Exasperarea creștea în tine până începea să te mănânce pielea de pe brațe. Nu rareori stăteai în camera ta și-ți dădeau lacrimile din senin! Şi voiai să te fuți întruna. Ai fi făcut orice pentru o bucată de pizdă. Orice.

Ea a trecut pe hol spre W.C. Îți stinseseși țigara, dar te-ai uitat în jur agitat. Ai stat. Ţi-ai mai aprins una. Apoi ai stins-o la jumătate și ai intrat în W.C.-ul tipelor. Se spăla pe mâini. A tresărit și te-a privit prin oglindă. Apoi a părut că își revine, se înmoaie puțin și ochii albaștri i s-au închis la culoare. Era nefiresc de gravă cumva, ți s-a părut. Cum stătea aplecată ușor, te-ai lipit de fundul ei și i-ai mângâiat șoldurile. Era încă crispată, i-era frică. Te-ai aplecat puțin și ai început să-i urci palma încet peste pulpe, apoi puțin mai sus ridicându-i rochia. Ea rămăsese nemișcată, apa curgea. Se înmuia ușor. Ai găsit-o umedă totuși, se simțea chiar și prin ciorapii destul de groși, genul opac, de toamnă. Erau roșii. Ai

început s-o freci încet, foarte blând, voiai să fii foarte blând în timp ce i-ai acoperit buzele cu cealaltă palmă și ea ți-a luat ușor un deget în gură. Apoi i-ai tras ciorapii și chiloții jos și ea a înghețat. Încercând să-ți spună „nu, nu acum” sau așa ceva, nu se înțelegea prea bine pentru că era mai degrabă un fel de mormăit jos. Ai intrat ușor și ai început să pompezi destul de susținut (în definitiv, nu erați în patul conjugal).

Nu știu nici până azi dacă a terminat și ea sau nu. Nu-mi dau seama cât a ținut chestia, nu știu cât de frică i-a fost. Avea pielea măslinie, fața mongoloidă (cu genu’ ăla de pomeți f. frumoși), ochii albaștri și părul albăstrui, negru-albăstrui. Cel mai mult îmi plăceau buzele, erau moi, n-aveau fermitate. Ţâțe cam lăsate și nu purta sutien.

Apa curgea și curgea și eu pompam cu dinții strânși și cu palma pe gura ei, frământându-i șoldurile. Şoldurile cădeau largi sub o talie și de fapt o parte superioară a corpului, foarte fragile, miniaturale. O chema Emilia, un nume imposibil. O chema Ema. Bănuiesc că o cheamă Emilia.

*

Mi s-a terminat cafeaua. Trebuia să fi plecat de vreun sfert de oră deja. Mă uit la țiglele lucind roșii în ploaie, îmi aprind o țigară. Fox sforăie ușor. Îmi mai pun de-o cafea. Stau în jacheta mea preferată, pijamalele îmi miros a curat, afară plouă, plouă. Mi s-au aburit lentilele? Doamne...

*

Ultimele zvâcniri au fost de-a dreptu’ măcelare, de o violență animală și apoi i-ai ejaculat pe fund, pe spatele dezgolit, în fine, un dezastru. Apoi te-ai șters. Te-ai uitat la ea cu coada ochiului. Nemișcată, respirând greu, picioarele îi tremurau, chiloții și ciorapii îi căzuseră până-n jurul gleznelor.

M-am întors să citesc. După vreo 20 de minute a intrat și ea în sală. Părea dărâmată sau ceva și nu s-a

uitat o clipă la mine în timp ce-și preda cărțile de specialitate (tratate de psiho).

Am mai citit un pic și-am plecat. În fața bibliotecii (o casă veche de fapt) e o verandă drăguță cu stâlpi, cu iederă, înțelegi tu. Ea stătea pe verandă, sprijinită de perete. Fuma. M-am apropiat zâmbind și i-am băgat mâna-ntre picioare.

— Cum te cheamă?

— Emilia.

Am dat s-o sărut, dar s-a ferit.

N-ai scos umbrela din geantă. N-ai fi știut cum s-o ții fără să fii ridicol. Nu știai nici cum să mergi lângă o femeie pe stradă (nu știi nici azi, de altfel). Ai vorbit din cărți tot drumul, ți-ai făcut numărul. Nu te-a ținut la ea în seara aia, v-ați despărțit la poartă.

O săptămână n-a apărut în bibliotecă. Tu ai fost zilnic. *Magicianul* (o citea tot tineretul în epocă, cum făceau și cu Bruckner, cărțile copilăriei), din care-mi dau seama că nu mai știu mai nimic. Trebuie să recunosc că tot ce știu din cărți de atunci știu grație animalului ciudat care erai. Mergeai repede ca să nu pari un adolescent dubios și nimic nu se-ntâmpla *cum se întâmpla,* ci cum se-ntâmpla-n capul tău.

Când, după șapte zile, ai văzut-o (ți-ai ridicat capul din carte și ai văzut-o intrând), ți-a stat inima-n loc și apoi ai rămas așa. A venit la tine și ți-a spus că după ce citește puțin vrea să-ți vorbească neapărat.

Atunci te-a prins. Ema. Care termina facultatea, îl iubea pe el, erau logodiți și-și terminau școala și se căsătoreau, care era totuși nefericită și speriată de ce-i ofereai fără să-i spui un cuvânt, dar vedea ea bine *că-i spui* (și tu n-aveai ochi să vezi partea asta, a doua, erai prea mic încă), care se târa ca o râmă pe lama unui cuțit ascuțit în toată povestea asta puțin ciudată.

Ce să-ți fac... Între noi e o groapă mare, nu lată, dar îngrozitor de adâncă, așa că te văd cum îți mesteci tristețile – dar ce pot să fac... Eu mi-am luat demult ultimul taxi.

Ş-apoi au venit plimbările „din pauză” în care vorbeați de „Jocul...” și restul poveștilor solare care nu-ți plăceau deloc.

Într-o seară stăteai pe bancă și ea se dusese spre lac. Parcul era aproape gol, era frig. A apărut dintre două

tufe, cu paltonul f. strâns și încheiat pe gât sus și f. larg jos și mai vedeai părul negru, albastru, negru. Era neagră toată, prea departe să-i vezi fața. Ai aruncat țigara și ți s-a ridicat părul pe ceafa. Venea spre tine încet. Ai strigat ușor: „Ema!" și deși era la depărtarea la care era ți-a răspuns lângă ureche: „Da". Te-ai ridicat. Ai prins-o de păr și i-ai rupt gura cu dinții. Ţinând-o de păr o țineai în picioare și ea torcea-n gura ta, se freca de tine, ai proptit-o de un gard, vă frecați. Era frig și ceață. Era întuneric. Gâfâiați, ai strâns-o de buci și limbile voastre făceau ce făceau. Ce voiai tu să faci? N-o puteai fute acolo, era frig, era ceață. Vă loveați, vă frecați. După ce i-ai deschis paltonul te-ai împins și mai tare-n ea și ea te-a prins de șale și-ți băga limba-n gură, tu o trăgeai de sfârcuri pe sub pulover și exasperarea. Care creștea și creștea, apoi scădea și te temeai c-o să se plictisească pentru că tu te, și ea îți mângâia pula și a reușit să îngaime-n șoaptă ca un țipăt mai mic: „Se poate la tine?"

Ați mers repede, ați fugit, ați mers repede, orașul e mare, orașul e mic, nu contează.

O iubești. Așa se spune. E bine să se spună așa. E albastră, metalică, lumina e stinsă și din cauza asta. Tremură puțin și nu-i e frig, se zvârcolește sub limba și sub mâinile tale. Sfârcurile mici și erecte, închise la culoare, cutia toracică. O prinzi bine de fund și o lingi cu mișcări largi, apoi, ca-n porno, labiile și clitul și când uiți de porno îți strânge capul între picioare, te trage de păr, când nu mai poate îți spune și te trage în sus și intri f. f. încet în ea, unde e bine. Vă mușcați ușor, ea te strânge cu picioarele, cu brațele, cu tot ce are. Când termină cu un țipăt amplu vrea să te strângă și mai tare, cât nu se poate.

Veioza e aprinsă, o face să arate bine pentru că are pielea galbenă, mă rog, arămie cred. Stă turcește-n fotoliu și i-ai dat să citească poeziile tale cu ghețari înjunghiați de soarele orbitor sau lucind în lentă plutire sub cerul de smoală. Poezii în care-ți sublimai pulsiunile mai apropiate. De aia erau proaste, „foarte penibile", dar ea a spus asta râzând și pe urmă a venit în fața ta și te-a încălecat spunând jumătăți de cuvinte și potrivindu-și poziția. Făcând ce le-ai lăsat apoi pe toate să facă, să te apuce de sex și să-l bage singure înăuntru, unde e bine.

După aia nu v-ați văzut mult timp și a fost penibil. Îți făceai drum prin parc, zăpada îți scârția sub ghete printre copacii uscați. Ultima lumină, înainte ca noaptea să vină din Câmpiile Înghețate, era o spaimă însoțită de fâlfâitul și croncănitul ca o tuse de bătrân al unei ciori. Tot ce aveai în cap erau numai sucubi și acuplări inumane. Pe de altă parte zăceai ca într-un continuu post-coitum.

Moarte la Veneția (de revelion, când ai băut la tine-n cameră), *Săptămâna nebunilor*, Unamuno, *Lupul de stepă, Gândirea slabă* (nu, nu înțelegeai), *Un anotimp în infern...*

*

Fox mănâncă. Mi-am scos o votcă. Beau cam mult, dar mereu, în afară de azi, seara, când mă-ntorc de la muncă, oricare ar fi ea. Tot plouă. Eu stau în bucătărie. Am închis telefonul, dar vibra încă, așa că l-am închis de-adevăratelea, într-un sertar din dormitor. Amintirile-s ca o apă călduță, mi-a plăcut de mic, de pe la doișpe, să stau și să-mi amintesc. Ţin loc de idei, te fac să te simți ciudat, te fac să te simți bine. Au o senzualitate a lor când vin.

*

Nu-ți amintești multe din perioada următoare. Poate cum îți vorbea de *eugenie.* Am înțeles că azi poate fi văzută deseori la GDS. Am mai văzut-o după aceea, după sfârșitul înecat în sânge al întregii chestii, în București, unde ne-am stabilit amândoi. Ea cu el și eu, în fine. Am văzut-o și de curând, poate din cauza asta, cine știe. Era într-un autobuz, îmbrăcată ca mamaia și încerca să-și facă drum în față deși nu avea ce căuta neapărat acolo și mașina era aglomerată. Avea ceva dement în felul cum îi înghiontea pe cei din jur și îi lovea fără să-și dea seama, și fără să-i pese de ce auzea, sau poate că nici nu auzea în urmă, cu coada umbrelei. *Era* mamaia, la dracu. Nu știu ce se întâmplă cu ele de cad așa, dintr-o dată parcă.

*

În ziua aia obositoare l-ai cunoscut și pe ăla. De când dăduse primăvara și apăruse și ea, plimbările *din pauză* se lungiseră ca dracu. Nu mai citeați. Ca doi autiști vă țineați separat propriile discursuri exasperante. Într-una din zilele alea obositoare, chinuite, halucinante vă întorceați încet spre bibliotecă când ți-a atras atenția ca-n filmele de artă franțuzești un tip care stătea în capătul aleii ca la capătul unui tunel vegetal, crăcănat în lumina prăfuită.

— O să-l cunoști pe logodnicul meu, ți-a zis afectată.

— Ce faceți, vă plimbați? a întrebat cu o intonație perversă, cum probabil erau și cele mai multe dintre gândurile sale.

Despre ea nu pot băga mâna-n foc, dar noi doi știam sigur despre ce era vorba și în ce poziții ne aflăm. Și tu erai mai înalt, mai sigur căci mai calm, cu mai puține lucruri de pierdut. L-ai dat cu blândețe mai într-o parte și ți-ai văzut de drum. Peste vreo jumătate de oră a apărut și ea în sală.

S-a așezat și s-a prefăcut că citește. Erați amândoi încordați, a fost o zi destul de specială. Te-a prins de încheietură, te-a tras după ea și ți-a tras o palmă. Pe hol. Dar probabil că s-a auzit și în sală și în depozit și în toată clădirea, pentru că imediat a apărut de undeva custodele zâmbind încurcat. A intrat în sală și tu l-ai urmat. Ţi-ai predat cartea, tu zâmbeai, el zâmbea, sha-la-la-la-la.

Nu mai era pe hol, nici la parter. Şi atunci te-ai încurcat în gesturi, redevenind tu, te-ai trezit cumva pe verandă și ea era acolo.

Ţi-ai aprins o țigară și ai dat să pleci, dar ea ți-a zis s-o aștepți și a intrat înapoi. Ţi-ai terminat țigara și ai așteptat. Ţi-ai aprins alta după un timp, ai terminat-o – după o oră ți se părea că nici Ema, nici nimic nu te-ar mai putea clinti de-acolo. Ai avut mereu o capacitate uimitoare de a lua rapid în stăpânire spații străine. Ai intrat distrus înapoi și, sigur că da, fata de la garderobă te-a privit uimită și tu ți-ai dus ca un tâmpit un deget la

frunte ca și cum aveai vreo pălărie sau ceva și o salutai, custodele, sigur, ea te privea nedumerită.

— Mai aveam de terminat capitolul ăsta, ți-a zis.

I-ai întors coperta, te-ai uitat la titlu și ai plecat obosit.

*

Ar fi vrut să te vadă peste câțiva ani, să vadă ce ți s-a întâmplat și cum ești. Mă uit la voi și-mi păreți două păpuși cu cheiță care se-nvârtesc într-un vals de cutie muzicală, la petrecerea unor estici beți pulă care-ar băga cuțitu-n tine dacă le-ai întrerupe cretinul de vals.

*

Te-a sunat noaptea pe la două. Vorbea încet ca să n-o audă el, dar așa n-o puteai auzi nici tu, așa că v-ați dat întâlnire în piața din centru. Când ai ajuns te-ai așezat pe ghizd. Ea nu era încă și piața era goală. Sub o arcadă, în întuneric părea să fie o mașină. Ţi-ai aprins o țigară și te așteptai să nu vină. Liniștea aia, confecționată parcă, atât era de statuară, și lumina lunii făceau ca piața, casele să pară o scenografie pentru o piesă nu prea bună.

Farurile mașinii ți-au înjunghiat scurt retina și s-au stins. Apoi din nou. Și încă o dată. Te-ai dus ezitând. Cu mâna-n buzunar, ținând cheile și brelocul masiv în pumnul strâns. Ea stătea în întuneric, rezemată de capotă. I-ai mângâiat fața și ai prins-o de păr. Dădea să te sărute, dar o strângeai prea tare. Ţi-ai trecut palma peste sânii ușor lăsați. Tremura puțin. I-ai pus mâna pe stomac și ai stat acolo un timp fără să o privești în ochi. Avea momente când se smucea încercând să te ia prin surprindere, dar o țineai bine. Când a încercat să-și ridice mâinile ai tras-o chiar tare și ea a țipat ușor. I-ai băgat mâna-ntre picioare. Nu-și pusese ciorapi, avea o piele bună, fină. Ai atins-o acolo peste chiloți și ea a tresărit și picioarele i s-au înmuiat. Ţi-ai luat mâna și ochii i s-au deschis din nou. Ai atins-o iar și ai început s-o freci la marele shpil. Ema gemea, era străbătută de frisoane, în fine, ce fac ele la faze de astea. Din când în când încerca să facă ceva, dar atunci o strângeai tare

făcând-o să țipe. Şi când i-ai băgat mâna-n chiloți a scos un țipăt mic. Trăgând-o de păr ai forțat-o să se lase mai pe spate pe capotă și ea s-a sprijinit în coate și și-a desfăcut picioarele mai mult. I-ai băgat un deget, apoi l-ai scos și ai întins zeama obținută. Părul de acolo era lins și cumva aspru. Avea un clitoris mândru. Ai lăsat-o pe capotă nemișcată ca un corp tranșat și te-ai urcat în mașină, pe locul mortului.

Ţi-ai închis ochii. Te durea capul, îmi aduc aminte, te gândeai că ochii ei sunt albaștri, care-i o culoare rece, că stelele în poezia romantică sunt reci. Cu ochii închiși, ai văzut-simțit o umbră care se aruncă asupra ta ca o cioară mare. Ţi-a lăsat scaunul mai pe spate în timp ce-ți mușca buzele și cu cealaltă mână reușea cumva să-ți desfacă pantalonii. A țipat scurt și apoi tare când te-a băgat unde e cald și bine. Şi-a luat un scurt moment ca să-și revină și apoi a început să se miște amplu ținându-ți fața în mâini și sărutându-te. Apoi și-a îndreptat partea de sus a trupului, sprijinită cu mâinile de umerii tăi. Înaltă, mare deasupra ta, cu capul ridicat, a terminat violent și în timp ce ți se înfigea-n pulă până la rădăcină, lovindu-se de tine, a dat cu creștetul capului în capotă, scoțând un sunet sec.

*

Îmi scot ochelarii... Doamne! Fox se cere afară de ceva timp, dar nu-l scot. Ba nu, de fapt îi dau drumu' să iasă singur. Fox e câinele ei și îl cheamă așa pentru că e roșcat, OK? Doamne...

*

Gagicele poa' să râdă de multe lucruri. Au umor la masă, au umor când vine vorba de cauze ecologiste sau nedreptăți sociale. Dar sexul, sexul îl iau tare-n serios. Aici scapă de umor și ironie ca de-un șervețel folosit. Dar nu știai asta atunci, de unde să știi? Așa că a dat de capotă și te-a bușit un râs de-adevăratelea, ceva de genu' moartea pasiunii. Hai, viscerale!!! etc. Erai pe jos de râs, era ca și cum înțelegeai sau așa ceva.

Şi atunci te-ai trezit cu un pumn la rădăcina nasului și deși și ea era supărată că râdeai ca prostu' (ăsta-s eu, un băiat din sud care râde și-n somn), deși era supărată, nu, nu era ea. Era el și te pocnise prin geam.

Ema a deschis ușa și el a tras-o afară de păr. Era o umbră mică, compactă, deasupra ei și ținând-o de păr i-a băgat câțiva pumni în cap. Ai reușit cumva să te ridici deși lovitura te amețise destul de bine. Speriat că vrei să fugi a lăsat-o-n pace și a venit în fugă spre tine. Te-a împins violent în mașină și tu i-ai dat un pumn în ureche și el a țipat și s-a apucat de ureche ghemuindu-se îndurerat. Te-ai repezit și ai început să-i bagi picioare icnind. Până te-a prins de un picior și-ai căzut. S-a urcat peste tine și a început să-ți bage pumni în față care nu dureau prea mult atunci. Ai reușit să-l întorci și să-i bagi tu pumni și la un moment dat cineva te lovea din spate și era ea țipând să-l lași și ți-ai dat atunci seama că și el țipa „mă omoară" și ea „îl omoară" și cineva, o femeie, aruncă cu apă peste voi și țipă tare „SĂ VINĂ POLIŢIAAAA!" și atunci te-ai ridicat de pe el. Ema a intrat în mașină și l-a chemat repede deschizându-i portiera. Fugind din spatele tău spre mașină ți-a băgat un picior în spate și tu ți-ai pierdut echilibrul și după ce te-ai dus câțiva pași în față ca o barză, încercând să-ți recapeți echilibrul, te-ai proptit cu mâinile într-o băltoacă și te-ai stropit.

Erai ud. S-a făcut liniște și tremurai. Ai plâns puțin mergând ca să mergi.

Te-ai dus încet înspre bufetul gării, dar acolo ți s-a făcut frică pentru că erau niște fețe și oricum pe atunci nu mă obișnuisem să beau, nu-mi făcea mare plăcere, așa că am plecat acasă și pe ea am mai văzut-o un timp doar pe stradă pentru că la bibliotecă nu mai mergeam, de unde niște goluri în cultura mea generală, dar oricum orașul e mic, orașul e mare, nu contează. După aia m-am dus la facultate-n București și am rămas aici. Pe acasă nu prea trec – nu m-am înțeles niciodată bine cu ai mei, de fapt mi-e silă de ei cum mi-era și-n adolescență, doar că acum sunt în amiaza vieții cum se zice, însă demult s-a făcut seară aici și noaptea se apropie șușotind într-o limbă de neînțeles.

S-a întors și mă găsește în starea asta... Fox nu s-a întors încă. Plouă. Pe stradă s-au aprins luminile. Mă

admir în geamul de la bucătărie și ea intră la duș plângând. Aș vrea să-mi pară rău, dar de fapt sunt doar enervat că a venit și m-a scos din ale mele. Mă duc cu sticla-n cameră, dar e prea târziu târziu târziu, s-a dus totul încolo undeva. Chiar n-are sens. Scot telefonul să-mi verific apelurile, verific mail-ul, intru pe mess pe invisible. Ce zic mâine la job? Mă duc dracu să-l caut pe Fox.

Marius Chivu

Marius Chivu s-a născut pe 20 septembrie 1978 în Horezu, județul Vâlcea.

În 1997 a absolvit Liceul Economic și Şcoala de Arte – Clasa de coregrafie, ambele din Râmnicu Vâlcea, iar în 2003 Facultatea de Litere din cadrul Universității din București, unde, în prezent, este și doctorand.

A coordonat volumul *Cartea cu bunici* (Humanitas, 2007) și a alcătuit și prefațat antologiile de proză scurtă: Cristian Teodorescu, *Maestrul de lumini și alte povestiri* (Curtea Veche, 2005), Anton Holban, *Conversații cu o moartă* (Polirom, 2005), Mihail Sadoveanu, *Ochi de urs și alte povestiri* (Polirom, 2004) și Teodor Mazilu, *Singurătatea și diavolul milos* (Curtea Veche, 2004). În 2003 a câștigat prima ediție a Festivalului de Poezie Prometheus de la Sf. Gheorghe, organizat de Fundația Anonimul.

Scrie cronici literare în *Dilema veche,* recenzii muzicale în *Republik,* realizează rubrica de carte din cadrul *Telematinalului* de pe TVR1 și este editor-coordonator al revistei *Dilemateca.*

AMFITEATRUL LA AMIAZĂ

Tânărul seminarist de franceză intră în amfiteatru puțin după ora două. Gălăgia care răzbătea până jos la secretariat se domoli înainte ca el să-și arunce geanta pe catedră.

Era abia în al doilea an de când preda la facultate, dar nu se miră când văzu în bănci de trei ori mai mulți elevi decât veneau regulat la cursuri. E treaba profesorului, își zise. Îi trecu totuși prin cap să spună gluma cu „puțini am fost, mulți am rămas", dar renunță jenat de această butadă pe care o auzise el însuși de nenumărate ori, pe când era student chiar în aceste bănci. Când nu e comod, clișeul tentează ca un citat bine ales. Spui ceva banal și un mușchi de pe față zvâcnit discret sau o mică inflexiune în voce te face stăpânul momentului: ai deconspirat platitudinea sau, dimpotrivă, ai reînvestit-o cu noi semnificații din postura de aparent valet al locului comun. Apoi zâmbi la ideea că în scurt timp, fără minima vigilență, astfel de reflecții simpatic-prețioase l-ar plictisi și ar ajunge să se comporte ca un profesor obosit dintre cei care nu mai ieșeau odată la pensie, deși confuziile lor stârneau chicoteli la fiecare curs.

Își aranjă ușor teatral gulerul cămășii larg deschise la gât și se întoarse spre bănci. Studenții se liniștiră și așteptă câteva secunde, savurând acel moment în care așteptarea părea o emoție comună stârnită de fâșiile de lumină ce pătrundeau oblic pe ferestrele înalte ale amfiteatrului colorate în cea mai moleșitoare nuanță a zilei. În alt moment, sala i s-ar fi părut neprietenoasă cu pupitrele prinse în șuruburi și mâzgălite de generații întregi de studenți, cu tabla albită de creta prost ștearsă și catedra masivă urcată pe un piedestal înalt. Mătură cu privirea prelungirile fade ale luminii amiezii pe parchetul nerașchetat al sălii și începu cu un ton mai jos decât s-ar fi așteptat:

— Știu că acesta e ultimul examen pe ziua de azi; și voi sunteți obosiți, și eu vreau să ajung acasă cât mai repede să văd reluarea de la *Grey's Anatomy,* așa că domnul profesor și cu mine ne-am gândit la un subiect

lejer pe care să-l tratați cât se poate de personal. Nu vrem să citim 60 de lucrări aproape identice... Cum dumnealui nu poate veni astăzi, a lăsat subiectul la latitudinea mea, adăugă și zâmbi ironic.

— Nu ne interesează cât scrieți, pot fi doar zece fraze sau câteva foi, ce vrem noi e să ne arătați că sunteți în stare de câteva minime reflecții pe marginea unei scrieri. Tot vă plângeți voi că trebuie să memorați nu știu ce teorii și tabele la cursurile de limbă, uite, vă lăsăm liberi cu un text să vedem ce faceți cu el! Vă convine?

Sala scoase un murmur amestecat ce părea mai degrabă afirmativ, dar trăda surpriza și neîncrederea în această aparentă libertate care, pe mulți, îi îngrozea, dându-le de gol incapacitatea de improvizație și chiar lipsa de personalitate.

Cunoștea prea bine această reacție de la foștii lui colegi, tocilarii care se prezentau în toamnă la măriri de note după ce toată vara memoraseră cursuri întregi. El, în schimb, făcuse din fiecare examen un joc de imaginație riscant și vecin cu impostura. Pe atunci, rareori scria ce i se cerea, însă eseurile, teoriile și interpretările lui erau suficient de inedite să răscumpere impertinența de a nu răspunde la obiect. Dusese jocul atât de departe, încât la examenele și verificările de la pragmatică inventa polemici între semioticieni fictivi. Și finlandezii trebuia să fi avut un structuralist, așa că-i zicea Litmanen, precum atacantul finlandez de la Ajax, și îi adăuga prenumele Mika, cum îl chema pe Hakinnen, pilotul de Formula 1 de la Williams-Renault. Iar acest Mika Litmanen fondase Școala poststructuralistă de la Helsinki și, pe urmele lui Eugeniu Coșeriu, amendase gramatica generativă a lui Noam Chomsky. Care Chomsky, convertit la marxism, ca altă structuralistă de stânga, Julia Kristéva, metamorfozată în teoreticiană feministă... Cam așa deturna discuția de la un alt subiect pe care-l stăpânea mai puțin. Dădea astfel impresia că a depășit bibliografia lingvistică și că îl preocupă chestiuni de ideologie. Profesorii nu îndrăzneau să ceară detalii, de teamă să nu-și deconspire lipsurile și se arătau încântați de cât de informat era...

— Știu ce gândiți, că vă întindem o capcană. Pentru unii dintre voi poate fi mai dificil, dar – nu se putu

abține – nu e vina mea că puțini am fost la cursul ăsta și uite ce mulți am rămas. Înseamnă că ați stat prin biblioteci să citiți cât mai mult.

Câțiva râseră.

— Sunteți totuși în anul trei și avem și noi niște pretenții de la voi. Dacă nici voi, absolvenții, mă rog, absolventele de Litere nu sunteți în stare de un eseu liber pe marginea unui text clasic studiat la seminar, atunci cine!? Măcar atât. Și-așa știu că citiți numai Dan Brown și *Belle de nuit.*

— Pe pariu că ați văzut *Dragostea durează trei ani* de la Lăptărie, plusă el.

Sala se animă dintr-odată. Unii râdeau, alții comentau, oricum nu se înțelegea ce și cum.

— Hai să n-o mai lungim, că stăm aici pe timpul nostru. V-am spus că puteți scrie oricât de puțin, numai să văd acolo niște idei.

— Chiar și o singură pagină? întrebă o neîncrezătoare.

— Chiar și, numai să fie deșteaptă. M-am gândit să vă exprimați preferința între două personaje de-ale lui Racine...

Amfiteatrul se umplu de „ă” -uri.

— Ziceți mersi că nu vă dăm din Pascal! Chiar dacă nu sunt decât doi băieți în sală, m-am gândit să alegeți, pe urmele lui Pirus, între Andromaca și Hermiona...

Hai, încercați să nu vă gândiți la prostii, adăugă el cu subînțeles în timp ce în sală se chicoti. Baftă!

În curând, doar câte un tușit se mai auzea în amfiteatrul unde, în arene de hârtie, Andromaca și Hermiona se pregăteau să se lupte pentru simpatia unor studente deja cu gândul la Campari nocturne pe plaja din Vamă.

Seminaristul se așeză pe catedră și, după o scurtă privire aruncată neglijent afară, pe zidul Arhitecturii, începu să le studieze pe fetele pe care le știa prea bine de la seminar și să ghicească ce vor face după ce vor termina facultatea. Premeditase oarecum acest joc de-a divinația livrescă pe care îl citise într-o proză și îi plăcuse. Antidot la plictiseala supravegherii vreme de două ore a unui examen – întotdeauna erau unii care scriau până la sfârșit –, examen de care lui puțin îi păsa.

În prima bancă se afla, firește, nelipsita Simina. O figură comună, cu o pieptănătură atemporală ce ținea părul să nu-i intre în ochi; mai degrabă masivă decât înaltă, îmbrăcată ca o profesoară de liceu din provincie: bluză, uneori cămașă, și fustă. Sau pantaloni. Făcea a doua facultate; de departe cea mai silitoare, părea că citise tot, era o enciclopedie literară ambulantă, știa zeci de versuri pe de rost și îi răspundea la toate întrebările pe care le punea la seminar, chiar și atunci când el își exprima dinainte dorința să lase pe altcineva să răspundă. Se așeza, invariabil, în fața lui. Ca și acum. Scria frenetic, cu capul vârât în foaie, dar seminaristul știa dinainte că lucrarea ei îl va interesa cel mai puțin pentru că astfel de studente, de regulă, nu au pic de imaginație, darămite îndrăzneală. La seminare nu fac decât să citeze încontinuu și să ia notițe. Sunt prea exacte, ăsta era cuvântul. Privind-o cum stătea în bancă, „avea silueta exactă a unei ființe care trăiește exact”, urmărind să fie în orice împrejurare model de conștiinciozitate. Cel mai probabil, confundă conformismul cu respectul. Cum Dumnezeu a făcut pasiune pentru literatură, nu-și explica! Poate că vedea literatura ca pe o minunată și gratuită iluzie. Și periculoasă pe deasupra: cuvinte, expresii, fraze ca niște iele pe hârtie. O va alege pe Hermiona dintr-o personală înțelegere a dramei fecioarei nealese. Pornirea răzbunătoare împotriva lui Pirus n-o va scandaliza, dimpotrivă; pe când monotonia Andromacăi, încremenirea în doliu și fidelitatea ei memorială, grija maternă, pe acestea toate le va respinge din teamă. Preventiv. Se va căsători cu un băiat de treabă pe care-l va domina, va face carieră și se va acri și mai mult cu anii. Cu toate acestea, nu se va considera „à soi-même importune” niciodată.

Despre castitatea pasională a Hermionei vorbea trupul zvelt și voluptuos al Elenei. O rockeriță luminoasă cu păr lung de un negru intens sclipind în orice lumină aluneca peste ondulările lui... Ochi veseli și gură mică, rotundă de fetiță, gropițe în obraji, sprâncene lungi și bogate, sălbatice, apoi privirea ce tatona inocența, toate acestea îi ascundeau excesele. Fără vanitatea regală a Hermionei însă. Posesoare a celor mai frumoase degete din lume, mereu cu pielea rumenită de

parcă ar fi trăit pe o perpetuă plajă – mergea în Vamă de 1 Mai, apoi în vacanță practic se muta acolo; se plângea că are de ales mereu între Stufstock și Anonimul –, purtând cămășuțe în culori deschise, vaporoase, din materiale suficient de transparente pentru a o urmări îndelung când trecea spre bibliotecă prin ușa permanent întredeschisă a Catedrei, apoi fustele scurte și ciorapii lungi, intens colorați, tenișii adolescentini sau sandalele din doar câteva cureluțe de piele... Da, Elena era o Lolită rock în venele căreia curgea sângele Salomeei: ar fi putut oricând cere pe un platou capul lui Ionatan, al lui Pirus, al seminaristului. Dar fără regretele Hermionei. Pe Pirus, cu ezitările și cu manierele lui prețioase – „*Un espoir si charmant me serait-il permis*?*”,* bla-bla-bla... – l-ar fi respins cu I-pod-ul în urechi și cu un râs colorat ce i-ar fi dezvelit dinții ei albi ca turma de miei ieșind din adăpătoare. Ar fi stârnit-o însă cu versatilitatea lui deopotrivă în mânie și-n tandrețe; abia asta ar fi considerat ea vitejie și subtilitate. Nu-și putea imagina ce va face în viitorul apropiat. Probabil, orice.

Nimic din senzualitatea Elenei la Daciana, două rânduri mai în spate. Slabă și înaltă – o girafa, căci, vorba lui Flaubert, nu poți compara totuși femeia cu o cămilă, Daciana era varianta placidă a unei Olive îmbrăcate de la Kenvelo. Intrase la Litere picând la Drept și stătea în centru cu chirie plătită de părinți. Nu și-o putea imagina predând, adică așezată în fața unei clase și dominând-o cu vocea și cu gesturile ei, cu atât mai puțin cu ce avea în cap. Ştearsă și fără inițiativă, străduindu-se degeaba să se ascundă după colege, căuta anonimatul, iar seminaristul o scutea de momente jenante și n-o întreba niciodată nimic. Oricum ar fi răspuns Simina în locul ei. Ușor snoabă, ar fi visat la vijelioasa Hermiona și n-ar fi înțeles nimic din dragostea lui Pirus pentru Andromaca, despre care n-ar fi putut spune decât că e patetică și că are un copil. Daciana se va întoarce în provincie, mândră că a studiat în Capitală cu seminariști și asistenți publicați de marile reviste culturale ale țării, și își va găsi un Pirus local nesofisticat, expansiv și suficient, îmbrăcat în cămăși cu broderii întinse pe spate și conducând un Citroën C6 luat în leasing prin firmă.

Pe rândul celălalt, Crina, visătoarea Crina, blândă, naivă, generoasă, mergând duminica la slujbele de la Stavropoleos, împărțind bani cerșetorilor de pe Lipscani, sperând să-și cunoască marea dragoste la Chocolat sau la clubul de dans unde lua lecții de tango o dată pe săptămână. Dacă ar fi căutat-o în mulțime, ar fi dibuit-o la concertul Gotan Project însoțită de un student dubios de la Teologie. Prietenoasă, zâmbitoare, frumoasă și apetisantă, cu forme atent conturate, iluminând toată în interior, dar epuizându-se repede, ori într-un verbiaj plin de locuri comune, ori într-o tăcere nostalgică senzuală. O va alege pe trista, neconsolata, plângătoarea Andromaca, deși ar fi ezitat în fața volubilei Hermiona și a dragostei ei neîmpărtășite. Prea răzbunătoare totuși pentru fragila Crina, aflată mereu în căutarea pasiunii, dar numai ca preludiu al stabilității. La seminar, vorbise emoționată despre *Principesa de Clèves*. Fără îndoială că Laclos ar fi descumpănit-o, deși, în secret, visa pasiunea unei legături măcar promiscue. De dragul unui secret erotic necesar. Se va căsători târziu, cu un tip mai în vârstă care a făcut bani în Italia și va suferi de un bovarism latent despre care nu va vorbi cu nimeni, niciodată. *„Captive, toujours triste..."*

La capătul băncii, prețioasă și melodramatică, Geanina. Conducea un Renault de la părinți, avea prietene cu care mergea din când în când în Fratelli; oarecum dependentă de modă, mereu preocupată de ceea ce spun prietenele ei pe care le suna și le ținea ore în șir la telefon, încercând să le imite pe cele mai libere sau cu personalitate efervescentă. Grăbită în gesturi, nehotărâtă și uneori pisăloagă, răspunzând precipitat și făcând confuzie între Madame de Lafayette și Madame de Sevigne, visând în secret să devină scriitoare sau soție cu vilă la Mogoșoaia, o va alege pe Hermiona, fecioara aristocrată. O și vedea perorând afectată: *„Que dois-je faire encore*?*/ Quel chagrin me dévore*?*.../ Ah*! *Ne puis-je savoir si j'aime ou si je hais*!?*"*... Orișicât, avea părțile ei.

Melania, ah, feblețea lui, undeva în spate! În fiecare săptămână altă tunsoare, altă culoare a părului, alt săculeț de la Hippie Shake. Scundă și mereu înfășurată în fulare, eșarfe, panglici colorate, o hipioată urbană ascultând Noir Désir și Louise Attack, dar care, în ciuda

inteligenței și a intuiției care-l impresionaseră la seminar, se extazia la câte-o Marie Darrieusseq și la Houellebecq, și la alți autoficționari puberi cu pretenții de existențialiști ai noului mileniu consumist. Mergând pentru gusturile ei până la moartea trendului, era o snoabă vamaiotă minimalistă și ironică. Într-un cuvânt, simpatică. Sub aparența întârzierii în adolescență, mai degrabă rece, dificilă, „interdictivă", cum o caracterizase el într-o pauză de țigară pe hol. O va alege pe Hermiona fără să ezite, deși ea nu va fi niciodată *„une amante insensée"*, nici pasională pentru că umilința o dezgustă, și doar opțiunea pentru o femeie mai în vârstă îl va face pe Pirus interesant în ochii ei. Nu gustă clasicii, dar nici Fromentin, Benjamin Constant sau Mariana Alcoforado. Cu toții, patetici, prețioși, problematizând *boring* chestiuni sentimentale superflue. Nu însă și versatilul Diderot. Îndrăgostită de Vincent Cassel, fascinată de Marina de Van – îi înlesnise chiar el publicarea unui articol într-o revistă unde colabora –, nu pierdea nici un Tiff... Relațiile ei vor fi o serie de audiențe pe care le va acorda capricios bărbaților ce-i vor intra în voie; va rămâne o fată bătrână, dar suficient de proaspătă, păstrându-și charisma, genul amantă de-a pururi... Va face carieră într-o multinațională, dar va ști cum să evite blazarea.

Tânărul seminarist s-ar fi amuzat să le urmărească reacțiile în timp ce le-ar fi expus, cu voce egală și sigur pe sine, previziunile sale. Probabil că tinerele studente în floare nu ar fi gustat această forțare a destinului prin două personaje literare, și raciniene pe deasupra. Dar, fără a se simți jignite pentru că, firește, nu totul ar fi fost adevărat, ar fi încercat un bizar sentiment de nesiguranță de sine. Oricum, era un joc de despărțire în oglinda literaturii clasice franceze al cărui ultim examen îl dădeau și după care seminaristul nu le va mai vedea pe unele dintre ele niciodată. Cu altele, poate, se va mai întâlni pe holurile facultății, la vreun concert pe la Arenele Romane, în vreo cafenea sau la Cărturești. Îi vor citi eseurile și prozele în vreo revistă și, poate, îi vor scrie câte-un e-mail așa, să nu se lase uitate. Să-i amintească că le-a fost „profesor" și că odată le-a pus să-și exprime preferința pentru două femei antice...

— Am cam terminat! se trezi cu una dintre studente zâmbind larg și vârându-i sub nas două pagini scrise mare.

— Bine. O să afișăm luni la Catedră rezultatele.

Pentru câteva momente în sală începu foiala. Mai primi două lucrări, apoi își scoase o carte din geantă și, după ce ușa amfiteatrului se închise în urma lor zgomotos, făcu câțiva pași și se apropie de lumina ferestrei.

Nu citise decât vreo două pagini când, atrasă de un punct roșu, privirea îi alunecă și rămase pironită, la capătul rândului trei, pe o fată roșcată cu *dreadlock,* o fată pe care nu o mai văzuse nici la curs, nici la seminar. Poate una dintre cele care au vreun job și ajung rar pe la ore. Oricum, cu look-ul ei reggae părea din alt film; nu văzuse niciodată o fată cu *dreadlock* atât de aproape. Era străină și el deveni atent. Se apropie și mai mult, se rezemă de canatul uriașei ferestre și, mimând lectura, o privi pe deasupra cărții.

În curând își trecea degetele prin părul ei – cât de aspru putea fi? dacă l-ar atinge pe ochi i-ar plăcea oare asprimea, duritatea relativă a cozilor, puful de la marginea frunții mai era el pufos, ce miros avea părul astfel împletit: de gutui, de măceșe, cu siguranță unul amărui, poate de nucă... Jumătate de ureche era ascunsă în păr, dar lobul, lobul era neacoperit, străpuns de mai mulți cercei mărunți, unul se vedea bine, era un crocodil sau o șopârlă, un altul semăna cu o pălmuță, sau, poate, era o frunză de palmier, ba nu, mai degrabă de canabis; vedea acolo și un lănțișor care lega două figurine indistincte... Iar lobul era micuț, cum micuț era și bobul metalic prins în nara stângă. Își trecu în fugă buzele peste colecția de cercei și răceala lor îi plăcu. Apoi își întinse vârful limbii de-a lungul marginilor buzelor ei și se opri în colțul gurii unde puful fin mai păstra un gust dulceag, poate de la croissant-ul cu ciocolată sau de la Twix-ul sau de la guma mestecată înainte de examen...

Când ea își ridică pentru o clipă ochii de pe lucrare, seminaristul privi lung prin ea până la colegele din spate. Apoi își continuă nestingherit tandrețea.

Urmări îndelung lungimea scurtă a sprâncenelor ce începeau târziu, abia de la jumătatea pleoapelor, și care se pierdeau în piele imediat ce genele acopereau colțul

ochiului. Daltonist cum era, nu-și putu da seama dacă ochii ei chiar erau verzi sau dacă nu cumva culoarea hanoracului își întindea nuanța peste suprafețele sticloase din jur.

Oare cum o chema?

Era îmbrăcată urban, în culori pământii cu aspect murdar, de o neglijență studiată, voit șuie. Sandale, fustă, hanorac... Lângă ea, un sac de pânză în care erau prinse câteva insigne cu *statement*-urile nonconformiste devenite clișee. De sub mânecile hanoracului năvăleau tot felul de brățări din lemn și din piele, șireturi și șnururi împletite. Hanoracul era descheiat larg cu fermoarul coborând mult în jos printre despicătura sânilor ce se ghiceau micuți. Pielea pieptului era albă, iar clavicula, discretă. Nu îi plăcu. Ar fi preferat o claviculă sculptată în trup, să-și vâre bărbia în locașul scobit, să se adune acolo broboane de transpirație și el să le soarbă cu zgomot. Pe gât, o aluniță, rătăcită de suratele ei cu care alcătuia constelații întregi pe spate – cel puțin așa era regula anatomică –, alunițe peste ale căror coapse maronii și-ar fi plimbat buricele degetelor în timp ce i-ar fi recitat cu aplomb scena cu puricii ascunși între *„les durs seins”* din *Chansons pour elle,* poemul lui Verlaine. Și asta numai ca s-o facă să râdă, să-și umple aura de râsul ei și s-o îmbrățișeze brusc, ca din joacă...

Străine numărului imaginar de seducție cu purici al tânărului seminarist, alte două fete se ridicară zgomotos și își lăsară pe catedră lucrările. Dar el nu se mișcă din colțul sălii, se uită grăbit la ceas și, fără să închidă cartea, rămase cu privirea coborâtă pe sandalele ei.

Asta era una dintre distracțiile lui favorite și un motiv în plus pentru care abia aștepta garderoba de vară a fetelor: să le analizeze îndelung, pe stradă, dar, mai ales, la terase, în tramvaie și în metrou degetele de la picioare, degetele care, proaspăt eliberate de întunericul egoist al cizmulițelor, al ghetelor și pantofilor, se desfătau în aer și lumină; degete arcuite armonios ca un semicerc de falange fragile crescând proporțional de la degetul mic la cel mare sau, dimpotrivă, degete scurte, aliniate aproape la aceeași lungime, ca și cum cineva le-ar fi decupat după un tipar anume; degete strâns lipite unele de altele, cu unghii tăiate corect sau cu o mică margine acoperită de un strat lucios de lac; degete cu

vârfurile ușor îndreptate înspre stânga, dacă erau de la piciorul stâng, și înspre dreapta la celălalt, degete îndreptate, haotic și hazos, în ambele direcții, de parcă ar fi vrut să se smulgă, într-un obscur semn de protest, din laba piciorului (ce urât sună „laba piciorului”!); degete cu vârful lățit și cu unghii mari, rotunde, căpăcele sidefii acoperind buricele, degete terminate cu niște solzișori mărunți ori degete cu unghii crescute în față ca niște minuscule baionete transparente; degete inegale, cu al doilea deget mai lung decât degetul mare (despre aceste fete se spunea că vor avea mai multe căsnicii); degete suple sau degete voluptuoase ce copiază în mic arcuirile șoldurilor, degete noduroase, degete distanțate, „bosumflate”, care păreau că nu se suportă și, întotdeauna, părând mai puține (uneori chiar le număra), ba chiar degete lipite – al doilea cu al treilea – într-o mică lăbuță de carne cu două capete semănând cu un mic balaur de pluș; degete „comprimate” și asexuate sau, dimpotrivă, subțiri și lungi, cu unghii vopsite în roșu, cel mai mic dintre ele purtând discret un ineluș cu incrustații florale, alteori inelul era pe cel de-al doilea deget – chiar așa, cum se numesc degetele de la picioare? –, iar câteodată inelul era atașat de un lănțug ce înconjura glezna, lănțug de obicei mai lung cu 2-3 cm și cu o frunzuliță sau cu o inimioară atașată la capăt... Degete ieșind rebele din croiala sandalei sau ghemuite într-un mic orificiu central, prin care nu se vedea decât degetul mare spionând strada ascuns pe jumătate; degetul mic alungit, dintr-un capriciu al modei, peste marginea îngustă a tălpii sandalei și chiar atingând, uneori, mocheta, gresia sau asfaltul; degete atârnate de un toc înalt ce ținea călcâiul sus; degete învelite lejer în pânza subțire a espadrilei sau doar o curelușă strecurată între degetul mare și următorul și, altădată, numai o scobitură peste care trecea o fâșie de piele și unde degetele erau lăsate să lunece laolaltă umezite de transpirație; degete albe expuse cu năduf soarelui, degete bronzate pe plajă sau dezvelind stânjenite dungile asupritoare ale sandalei; degete pe care câte o aluniță stingheră le înnobila în praful străzii... Dacă degetele de la picioare s-ar putea plânge de condiții și de tratamentele chinuitoare la care erau supuse de dragul modei, el ar fi grefierul lor devotat.

Seminaristul își compara acum degetele cu ale studentei și îi privea glezna care se vedea bine printre curelușele sandalei ce urcau împletit pe gambă. Totul era mai mic și mai subțire la ea și puțin lipsi să nu-i vâre degetele în gură pentru a-i pipăi dinții. Probabil mărunți și ascuțiți ca ai unui pește de pradă. Se temu că ar face-o să izbucnească în râs, iar asta ar fi oprit-o din scris. Or ea era abstrasă cu totul de lucrare.

Avea degete subțiri și scria cu stânga. Se miră că acest detaliu nu-i atrăsese atenția mai devreme. Îi privi atent mișcarea încheieturii desenând foarte clar, peste suprafața velină a hârtiei pe care abia o atingea, forme rotunde, tot mai rotunde, forme deasupra cărora așeza mici semne ca niște coronițe drept premiu pentru obediența lor. Când se opreau din scris, degetele frecau ușor pixul ținându-l cabrat, gata pentru următoarea cursă hieroglifică. Şi vârful pixului se avânta săltând, gonind, încordându-se pe suprafața hârtiei pe care, în urma lui, lăsa dâre umede și negre. Mâna se opri din nou pe greabănul pixului și mâna cealaltă, dreapta, netezi cu vârful degetelor hârtia tropăită, în timp ce seminaristul, strecurat discret pe foaie, se întinse peste literele negre, uriașe, ca pe un covor cu desen indescifrabil, și aștepta degetele fetei să-l atingă, să-l mângâie scriind peste el cu mișcări precise, lente și rotunde, iar el să crească și să tot crească în mâna stângă a fetei ale cărei degete rămâneau în curând prea mici și se împreunau cu degetele celeilalte mâini înconjurându-l și ducându-l, mândru și întărit, la gura ei cu colțurile îndulcite, acolo unde el îi va împinge ușor limba înapoi între buza de sus, cea foarte subțire, și buza umedă de jos... O picătură de salivă va aluneca de-a lungul bărbiei ei, se va desprinde și va ateriza rece pe genunchiul său și atunci el se va retrage dintre buze, amăgitor, dar plin de promisiuni, și îi va lua pulsul cu capul lui umed și despicat așezat pe vâna ce pulsa la baza gâtului ei sau, poate, dintr-o prea tentantă ramificare a excitației, a preferat plăcerile supunerii înaintea plăcerilor stăpânirii, iar el este deja în genunchi și respiră întunericul mătăsos al coapselor ei dezlipind cu vârful limbii „aripile somnoroase ale fluturelui”, iar picătura de salivă se va desprinde de bărbie din nou, numai că acum se va roti în aer până ce va căpăta o formă concavă prin a cărei lentilă căzătoare

un fascicul de lumină va pătrunde sporit prin foița corneei, se va refracta în transparența cristalinului și se va strecura apoi prin fanta pupilei pentru a așterne, în cele din urmă, pe ecranul retinei forma unei minuscule și inversate imagini a sfârcului ei, înregistrându-l în capsula oculară a memoriei pentru totdeauna, exact înainte ca el să recepționeze în gură bobul de salivă refăcut în vârtejul tensiunii superficiale, cu puțin înainte ca el să se ridice din genunchi și deja cu mult înainte să-i simtă bătăile inimii în vârful sărat al limbii...

Numai că, deocamdată, seminaristul nu știa prin care dintre cele nouă porți îl va primi mai întâi în trupul ei, căci de mult închisese el ochii răzbit de iminența plăcerii. Ea se găsea acolo, la câteva pagini distanță, iar el era dispus să cedeze avantajul erecției și să se lase invitat fără teamă în gura ei, pentru că „în gura femeii el va fi prizonierul femeii", dar la fel de bine, el, singuraticul a cărui minte nu putea reduce inegalitatea dintre emoție și fantezie, el s-ar fi supus lentorii prelungite a preludiului, ar fi luptat cu ea împotriva ritmului previzibil și a cursului prevăzut de banala dovadă vulgară a carnalului, ar fi insistat să deguste cât mai mult din plăcerile ce preced momentul fatal al voluptății, ar fi experimentat „legătura ascunsă dintre lentoare și memorie" lăsând-o să-și rotească sânii în jurul țepușei catifelate, lăsând-o să-și treacă sfârcurile peste sprâncenele lui, el ar fi mușcat-o în spatele genunchilor, acel loc sensibil, poate cel mai sensibil dintre toate locurile unde corpul se îndoaie, i-ar fi ronțăit coatele, i-ar fi supt degetele de la picioare, unul câte unul, apoi două câte două și tot așa până ce toată laba micuțului ei picior ar fi dispărut, în cele din urmă, sub cerul umed și cald din gura lui; ea ar fi tras cu dinții de săculeții croiți din cea mai fină piele a corpului său, el și-ar fi pus urechea între coapsele ei, ea i-ar fi vârât sfârcurile adânc între fese, el i-ar fi răspuns depărtându-i bucile și bătându-i cu genele micuțul crater roz... Ar fi pătruns-o din toate părțile prin cozile aspre și groase ale *dreadlock*-ului, i-ar fi trecut buzele prin strungăreață, apoi și labiile, din nou buzele, apoi iarăși labiile și toate astea pentru a contura în emoție o durată fatalmente finită, o durată ce va fi astfel conservată în fișierele

amintirii, acolo unde, cu puțină îndrăzneală, totul devine accesibil.

Timpul se va relua abia când seminaristul își va muia degetele în gură și le va trece peste coapsele ei ca peste marginile unei scoici uriașe, coapsele se vor deschide la început reținute, floarea marină se va deschide și ea, lacomă, pulsând sărată și lipicioasă, va înflori dezvelind perla secretă de deasupra celor două rânduri de petale gemene unite de sucul vital, mereu altfel la fiecare femeie, ca și cum ar exista milioane de arome saline, sucul unic pe care el îl va linge însetat înainte de a se scufunda înăuntru de nenumărate ori, mereu și mereu și mereu, în ritm și în sincopă, adânc și dansant, orbit și oscilant, revenind de fiecare dată la suprafață, smulgându-se în cele din urmă pentru a se strecura prin spate în gaura mereu ascunsă, camuflată de crăpătura prelungă a feselor, inaccesibilă privirii, poate ultimul loc intim, absolut intim, loc strâmt și exclusivist, dar care se va adapta atât de natural grosimii lui și unde el se va lăsa absorbit, în gemetele andante, cu subita convingere că, într-un fel sau altul, va plăti tribut acestei amintiri pe care o va cultiva cu grijă, măcar pentru plăcerea de a fi fost poate singurul martor al singurului loc cu adevărat trecut sub tăcere, ignorat conștient din cauza rușinoasei eliberări, dintr-o perversă pudoare, dintr-un teribil egoism al intimității... Dar o altfel de tăcere urma să asculte – ah! nebunie a gusturilor intrărilor în corp –, o tăcere clipocitoare și complice, căci gura va primi pe limbă ceea ce primise și fundul, o tăcere vinovată ca un lux permis prea rar, o tăcere înfundată în pernele vârâte sub cap și cuprinse între genunchii lui ușor aplecați în față pentru a-i oferi unghiul reverenței orale, o tăcere franjurată de refrenul gâfâit al gurii umede și înfierbântate în care înainta până la rădăcină, până la fese, până la glezne și unde, în acel moment straniu, dar nu și străin al slăbiciunii amețitoare care te subțiază din interiorul incandescent al testiculelor, ar fi urmat să-și depună nectarul alb și gros, abia precedat de sunetul disfonic al iminentei rupturi lichide, știind că el n-ar refuza să se reverse în gura ei, n-ar refuza să țipe așa cum ar fi țipat ea, n-ar refuza să se strângă în jurul jetului intermitent și să se declare sfârșit și învins, da, învins pentru că „oferindu-i plăcerea, îl

priva de obiectul ei", numai că în acel moment, în acel moment implacabil în care tergiversarea plăcerii devine trecut, lăsând mărturie paroxismul descătușării înlănțuite, atunci seminaristul deschise ochii imprudent, dar bănuitor și văzu că studenții părăsiseră de mult băncile, unii așezau lucrările pe teancul de pe catedră, alții își aranjau rucsacurile discutând aprins, și, în acea ireversibilă secundă, dintr-o nebănuită reacție a revenirii din irealitatea mediată, timpul se blocă și toți, absolut toți, rămaseră cu mișcările suspendate în aer, studenții încremeniră în mijlocul gesturilor ca pe un ecran după ce s-a apăsat butonul *pause,* suficient ca el să se reculeagă de pe unde-l purtaseră capriciile imaginilor erotice developate de-a valma în camerele obscure ale imaginației sale – această realitate freatică eliberată de orice constrângeri –, suficient să-și reia privirea absentă din carte și să le redea mișcarea studenților închiși până atunci în afara minții sale.

Lumina intra din nou în amfiteatru prin ferestrele larg deschise, iar vânzoleala se potolea treptat pe măsură ce studenții își luau rămas bun de la el și părăseau sala. Seminaristul le răspundea cu automată amabilitate și le ura vacanțe frumoase adunând în brațe, amorțit, lucrări după lucrări. Dacă știam ce i se petrecuse în minte, în schimb nu avem nici o idee ce era în sufletul lui așteptând-o, așteptând-o pe fata cu părul roșu să-și predea lucrarea, printre ultimele rămase în amfiteatrul golit ce-și recăpăta treptat ecoul.

Când s-a ridicat din bancă, a însoțit-o până la el cu coada ochiului, ea i-a zâmbit scurt, ușor stânjenită de întârziere, i-a întins foile și i-a spus la revedere.

— La revedere!

A fost prima și ultima dată când am privit-o în ochi. Am aruncat lucrările în geantă și am plecat grăbit spre casă, nerăbdător să aflu cum o chema.

Filip Florian

Filip Florian s-a născut în 1968 la București.

În perioada 1990-1992 a fost reporter special la *Cuvântul,* între 1992 și 1995 redactor la biroul din București al postului de radio Europa liberă, iar între 1995 și 1999, corespondent al Deutsche Welle la București.

A publicat proze scurte în *România literară, Luceafărul, Euphorion, Cuvântul* și *Dilemateca.*

În martie 2005 a publicat la Editura Polirom primul său roman, *Degete mici,* care a primit premiul pentru debut oferit de revista *România literară* cu sprijinul Fundației Anonimul și a fost ales pentru programul de traduceri din literatura română finanțat de Institutul Cultural Român.

La doi ani de la apariția romanului, Filip Florian a stabilit o premieră în literatura română. Editura americană Harcourt a cumpărat drepturile de traducere și publicare pentru *Degete mici* în întreaga lume, exceptând Germania (unde cartea va purta sigla editurii Suhrkamp), Ungaria (unde va fi tipărită la Magveto) și Polonia (unde este inclusă pe lista de titluri de la Czarne).

Filip Florian a mai publicat în 2006 romanul autobiografic *Băiuțeii,* scris împreună cu fratele său, Matei Florian.

Premii:

Premiul pentru debut – *România Literară*

Premiul de excelență pentru debut în literatură – UNPR

Premiul pentru cel mai bun debut în proză – Uniunea Scriitorilor

VRĂJITORIILE DIN INSULA SYLT

Văzută de sus, de pe buza unui nor, dintr-un balon sau din mijlocul vânturilor smintite, insula semăna cu o libelulă. O libelulă uriașă, bătrână (mai bătrână decât corbii și decât broaștele țestoase), leneșă și plină de zbârcituri, cu aripa stângă întinsă către sud-vest, lungă și franjurată, și cu cealaltă, dreapta, boantă și rotunjoară, ca un evantai. Iar aripa asta, desfăcută spre nord-est, roasă câteodată de furtuni și șlefuită întruna de valuri cicălitoare, nu-și prea schimba înfățișarea la ceasurile fluxului. La Capul Ellenbogen, lângă far, plaja se îngusta doar câțiva metri, semn că apa era adâncă și străbătută de curenți puternici. Din înaltul cerului, atunci, nu se distingea dâra înspumată care cuprindea nisipul, în schimb se zărea corpul libelulei, negricios, mai subțire și mai pricăjit ca niciodată. Când fluxul își făcea poftele, trupul se strângea de parcă s-ar fi uscat la soare. De altfel, acesta a fost primul miracol din insula Sylt, cel puțin primul miracol cunoscut, un fel de strănepot, nepot și fiu al miracolelor mai vechi (toate date uitării ori neștiute), un fel de bunic al miracolelor următoare, cele mai multe tainice și fără seamăn. În veacul dinainte, al XX-lea, în deceniul al treilea, o zână de neam germanic, cutezătoare, palidă, milostivă, cu păr lins și blond, romantică și înzestrată cu harul măreției, și-a rotit bagheta lucitoare pe deasupra insulei, făcând ca planurile ei să-i fie inoculate pastorului Hans Johler. Și acel domn grizonant, căruia poftele și proiectele zânei i se transmiteau sub forma viselor (și se prefăceau repede în idei stăruitoare), le-a urmat rând pe rând, tenace și riguros, refuzând ani întregi odihna (nu și trabucurile), până când insula a fost legată de continent printr-o fâșie de pământ și piatră, lungă de unsprezece kilometri, trainică, un dig uimitor pe care a fost așezată calea ferată. Așa s-a ivit corpul libelulei, vizibil totdeauna din văzduh, firav, cenușiu acum, fiindcă timpul așternuse licheni, colb și alge putrede peste bolovanii de calcar. Scrutând prin negura vremurilor, e greu de intuit ce s-a petrecut în sufletul pastorului când cea dintâi

locomotivă, purtându-l în bot, pe grătarul ei vărgat (alături de Sohn Ekkehard, inginerul), a șuierat în largul Mării Nordului, a înaintat printre talazuri cu băgare de seamă și s-a oprit iarăși pe uscat, la Morsum. La fel, e imposibil de ghicit ce a trăit Hans Johler într-o zi de 1 iunie, când la Westerland a ajuns prima garnitură de tren, una cu nouă vagoane, avându-l între pasageri, în salonul oficial, pe însuși președintele republicii, Paul von Hindenburg, cel care a dăruit numele său digului aceluia, devenit Hindenburgdamm. Tristețe oricum n-a fost, iar în inima zânei, precis, au răsunat chiote și acorduri de harpă, a curs miere și cidru, ca după o minune împlinită.

*

Mai târziu, noaptea, când orologiul bisericii Sankt Niels se pregătea să bată de trei ori și când aprilie abia începuse (dar în 2006, nu în 1927), statuile verzi din fața gării s-au desprins ușor de pavaj, fără zgomot, au ezitat câteva clipe, plutind, și-au luat zborul peste case și străzi, peste copaci și pâlcuri de narcise, peste acoperișurile acvariului, ale gimnaziului și ale căpităniei, peste terase și hoteluri, au urmat linia falezei către miazăzi, împotriva vântului, și s-au pierdut în întuneric. Scena aceea n-a fost întâmplătoare și nici obișnuită. Ca să poată avea loc, a fost nevoie întâi și întâi de o liniște desăvârșită, de apusul grăbit al lunii (o semilună în creștere, feciorelnică) și de somnul adânc al oamenilor, al tuturor oamenilor din oraș. În chip de neînțeles, bătrâna Elke Steinn nu se trezise ca întotdeauna, pe la două, ca să croșeteze ori să se apuce de gătit, profesorul Rieberg se culcase devreme, chinuit de ulcer și amânând pe a doua zi calculele lui astronomice, Jürgen, bebelușul, își sugea un deget, tresărea și-și lăsa mama să doarmă laolaltă cu sânii ei doldora de lapte, Johana Klauss, farmacista, stătea rezemată de perne, sforăind încet, cu capul căzut pe un umăr și cu un roman de dragoste pe piept, Jakob Grüber, paznicul din port, își încheiase rondul printre veliere și iahturi, se adăpostise în chioșcul lui și se cufundase într-un vis cu filipineze, tânărul Thorsten Raan tot tăiase cu creionul, smucit și des, începutul unui poem, fiind mai atras de așternuturi decât de poezie, curvele au avut parte de ghinion și plictiseală,

ațipind pe cheiuri, pe urmă adormind buștean în paturile lor, iar doctorii și polițiștii au avut parte de noroc și moțăială, pentru că la Westerland, credeau ei, se scurgea o noapte tihnită, fără nici o întâmplare mai de Doamne-ajută. Și tocmai în noaptea aceea, singura din ultimele săptămâni în care existase un moment al somnului deplin, în care nimeni, de nicăieri (de la ferestre, de pe trotuare, din mașini, de pe vapoare sau de altundeva), n-ar fi putut privi către mica piață a gării și nici către cerul înstelat, s-a petrecut fuga statuilor și dispariția lor în beznă. Asta după ce, pe la mijlocul lui martie, după-amiaza, Wunda Ufike oftase apăsat, își pusese geanta cadrilată pe o bancă, se așezase cu popoul ei mare și pufos pe gradenele de lemn, îndesase tutun într-o pipă albă, de os, și, pufăind rar, cercetase un cuplu trăsnit. Fata și băiatul erau bucălați, înalți, nemaipomenit de înalți, poate de cinci-șase metri, se înclinau mult spre stânga ca și cum ar fi bătut un vânt grozav, fusta scurtă a fetei părea ridicată de rafale, arăta ca o umbrelă, băiatul își ținea șapca cu o mână ca să nu-i fie smulsă de pe cap, amândoi aveau figuri zâmbitoare, deși Wunda a știut prea bine că nu zâmbesc. Fumându-și pipa i-a tot studiat, ea cu pielea neagră, cu cercei sidefii, cu părul legat într-o mulțime de codițe, cu unghii mov și cu șase inele pe degete, îmbrăcată gros (ca la începutul primăverii în Marea Nordului), ei în întregime verzi, de sus până jos, cu haine și încălțări văratice, tot verzi, un verde crud, solar, prefăcându-se că sunt veseli și că abia se țin pe picioare în calea vijeliei, într-o zi înnorată, cu adieri molcome și reci. Și i s-a făcut milă. Tare milă. Și-a acoperit fața cu o eșarfa înflorată, a îndreptat mâinile către statui, șoptea ceva în bărbie, parcă bodogănea, uneori tremura și gemea înfundat, se auzea în surdină și o incantație repetată la nesfârșit. Apoi s-a ridicat de pe bancă, și-a scuipat în palme, a suflat peste saliva albă și lipicioasă și, când piața era aproape pustie, a întins-o pe pântecele fetei și băiatului, ei undeva pe sub fusta săltată de vânt, lui deasupra șlițului.

Iar în acea noapte din aprilie, a patra după cum spuneau calendarele, zborul a continuat pe deasupra dunelor, a ierburilor brune, a coturilor șoselei, a tufelor de trandafiri sălbatici (Rosa canina), a restaurantelor și a cluburilor izolate de pe coastă, a stațiunii meteorologice

și a caselor de vacanță din Rantum, pe lângă farul din Hörnum și peste freamătul mării, țintind neîncetat un punct de la miazăzi. Statuile au început coborârea departe de maluri, într-un întuneric păstos, de unde nu mai vedeau înapoi nici conturul insulei, nici petele de lumină, și de unde nu se întrezărea nimic înainte. Au planat lin, ca și cum ar fi avut o busolă în nări și o hartă sub tâmple, s-au apropiat amețitor de unduirile apei și au aterizat pe o limbă îngustă de nisip, netedă, umedă, ieșită vremelnic din adâncuri pe perioada refluxului. N-au încercat să umble sau să alerge, nu și-au vorbit, nu și-au prins mâinile și nu s-au privit. Scoteau niște sunete ciudate, la fel ca sunetele din jur, se târau pe burtă agil și cu zvâcnete mici, au rămas alături și, așa, împreună, au intrat între focile care păreau că zac și lenevesc. Şi au găsit acolo ochi licăritori și prietenie, boturi suple, mustăcioase, rostogoliri și încolăciri, tandrețe, lunecări moi, contopiri ale corpurilor acelora greoaie și pline de rotunjimi. Pe limba de nisip, în colonia de foci, statuile nu și-au mai amintit că sunt verzi și lungi de cinci-șase metri, au uitat că sunt statui. Se simțeau cafenii, cenușii sau gri, se frecau necontenit una de cealaltă, nasurile lor se atingeau și se amușinau, deodată li s-au descleștat buzele și au descoperit că au limbi, nu de nisip cum era peticul acela răsărit în mijlocul valurilor, ci limbi rozalii și catifelate, care s-au căutat una pe cealaltă și, cu timpul, au început să caute fiecare altceva, locuri ațâțătoare și călduțe pe trupurile lor din bronz (când pe întinderea Mării Nordului era atât de frig). În poziția lui dintotdeauna, ținându-și șapca cu mâna ca să nu-i fie smulsă de vânt, băiatul s-a prelins încet și, fără să știe cum, a nimerit cu capul sub fusta fetei, care părea ridicată de rafale. A dat de pulpele ei dezgolite, iar, între pulpe, de alte buze, striate, întredeschise, cu gust dulce-acrișor. Era locul cel mai cald pe care-l întâlnise și căldura l-a invadat și pe el. Mai târziu, dar nu mult mai târziu, a încercat să se afunde în cotlonul acela care furase zeci sau sute de grade din dogoarea soarelui, însă s-a temut că, în așa o vâlvătaie (fără flăcări), nasul și obrajii i s-ar putea topi. Şi a urcat lent pe spinarea ei, până și-a sprijinit fruntea între șuvițe cârlionțate, verzi, nu șatene, brunete sau blonde. Stăteau amândoi pe burtă, totuna cu focile, ea toropită, abandonată pe nisipul jilav,

cu scoici sparte și cochilii de melc zgâriindu-i ușor pielea, cu un crab mărișor încercând să-i iasă de sub sâni, lovindu-i sfârcurile, ciupindu-le, el agitat și uluit, lipit de spatele ei și apucându-i câteodată cu dinții (strâns) ceafa, urechile, umerii. Așa cum înainte li se descleștaseră buzele și descoperiseră că au limbi rozalii și catifelate, șlițul pantalonilor a plesnit deodată și au descoperit degetul neobișnuit apărut între picioarele lui, un deget fără unghie, mai lung și mai gros decât toate degetele, știutor și deloc timid. Arșița i-a cuprins cu totul, iar din gurile lor ieșeau tot mai des sunetele acelea ciudate, ca un gângurit, pe înțelesul și pe placul întregii colonii de foci.

De când își luaseră zborul și până la întoarcere, în clipa în care Jürgen a dat să se trezească și să plângă de foame, iar Elke Steinn a pipăit lângă pat în căutarea ochelarilor, trecuseră, după ceasul gării, doar douăzeci și două de secunde. Bătrâna a privit fugar pe fereastră și a văzut, în lumina felinarelor, cum un câine mirosea statuile verzi, dar nu se încumeta să le stropească cu pipi. În noaptea rece, primăvăratică, Frau Steinn n-a știut (și nici măcar n-a bănuit) că tocmai se scurseseră unele din cele mai dogorâtoare douăzeci și două de secunde de pe insula Sylt.

*

Trepiedul lucea stins la capătul amiezii, iar luneta din vârful lui se rotea deseori, căutând ba pe deasupra păpurișului, a pământului mlăștinos și a ochiurilor de apă sărată, ba peste întinderea azurie și neclintită de la răsărit, botezată Wattenmeer. Dincolo de smârcuri, aproape, se zăreau casele ca de turtă dulce din Rantum, văruite în culori pastelate, cele mai multe acoperite cu un strat gros de stuf, rotunjit în dreptul lucarnelor. Mai încolo se înălțau turla bisericii și clopotnița (de unde răsunaseră, nu demult, dangătele de la ora șase), după care, ascunsă în spatele colinelor nisipoase, nevăzută (dar știută, adorată și temută), venea marea cea furioasă și nesfârșită, Nordsee, cu unduirile ei de animal aflat la pândă. Toate astea se înșirau către apus, pe întreaga lățime a insulei (de nici un kilometru), în timp ce în jumătatea cealaltă a cerului, în zare, se distingea o linie

subțire, fragilă, partea continentală a unei țări pe care Wunda Ufike, în rarele scrisori trimise acasă, în Burkina Faso (unui unchi și surorilor ei), o numea Deutschland. Trepiedul negru, atunci, când soarele se îndrepta către asfințit, fusese așezat pe un dâmb cu pietriș, unde ghetele domnului care manevra luneta și, mai ales, cele ale fetiței care-l însoțea erau ferite de noroi. Bărbatul era slab și înalt, părul lui cărunt fusese cândva roșcat, cu siguranță, avea mișcări lente și încordate, ca un căpitan de vas care își conducea corabia printre recifuri, se rotea cu pași mici, mâinile lui tot potriveau unghiurile și lentilele instrumentului aceluia optic și, din când în când, îi făceau semn fetiței să se apropie. O lua de fiecare dată în brațe și o ridica puțin de la pământ, cât să poată vedea păsările dibuite de el prin ierburile mlaștinilor ori pe deasupra mării somnolente de la est, un fel de lac gigantic, fără valuri, cu ape deloc adânci și pline de pește. De unde îi privea, de pe un podeț de lemn cu balustrade betege, Wunda nu auzea ce-și vorbesc, fiindcă vântul puternic, de care se apărau cu o scurtă groasă, cadrilată și cu un hanorac cărămiziu, le lua vorbele și le ducea în direcție opusă, spre farul din Keitum. Înfofolită la mijlocul lui aprilie ca într-o zi de iarnă, nici n-ar fi vrut să-i asculte. Îi era bine în haina ei matlasată, în cizmele căptușite, în aburul călduț care se ivea din mănușile tricotate, din fularul dungat și din căciula de lână (un turban). Fetița nu părea prea încântată de imagini și nici de descrieri, preferând să se joace pe un loc plat, uscat, unde sărea într-un picior peste șiruri de pietre, ca la șotron. Tânăr în atâtea detalii și gesturi, altfel trecut de șaizeci și cinci de ani, poate de șaptezeci, bărbatul (probabil bunicul ei) încerca mereu să o cucerească, să o atragă în căutările lui. A fluturat în aer un baton de ciocolată, întinzându-i-l, a imitat scurtă vreme un clovn, mai târziu a scos dintr-un buzunar o pungă cu jeleuri, s-a aplecat și i-a oferit-o ca pe un buchet de brânduțe, i-a spus o mulțime de cuvinte și a inventat destule povești (furate iarăși de vântul biciuitor). După zeci de minute, pufăind din pipă, tot uitându-se la domnul cărunt și la luneta care se scurta și se lungea încet, neagră, mai groasă ca un braț vânjos, Wunda Ufike s-a gândit la un falus uriaș, din lemn de abanos, cu care se puteau face multe pe lume. Și-a

acoperit fața cu o eșarfă înflorată, a îndreptat mâinile către el, șoptea ceva în bărbie, parcă bodogănea, uneori tremura și gemea înfundat, vântul a prins o incantație repetată în surdină. Bărbatul a întors capul curând, ca și cum abia la rafalele din urmă ar fi aflat de prezența ei și a întâmpinat-o cu ochi mari și albaștri, nu mirați, nici ostili. I-a arătat înspre smârcuri, departe, niște puncte întunecate și a invitat-o să le cerceteze pe îndelete. Wunda a coborât de pe podețul de lemn atentă la bălți și la pământul clisos, și-a îndesat mănușile într-un buzunar și, cum nu-și putea scuipa în palme, a trecut cu vârful limbii peste degetul inelar, suflând peste pielea proaspăt umezită. Tot cu mâna aceea, cu dreapta, a strâns mâna lui întinsă și și-a plimbat buricele degetelor pe învelișul neted al lunetei, pe micile rotițe laterale, pe trepiedul rece, metalic, atins de razele soarelui obosit. Punctele întunecate s-au dovedit a fi ditamai gâștele sălbatice, brune, cu gulere albastre și verzi, cu pene colorate răzlețite pe corp, înotând tihnit, scufundându-și uneori capetele și gâturile subțiri. Fetița continua jocul ei asemănător cu șotronul, acompaniind săriturile cu un cântecel ritmat, iar bărbatul (cu scurta lui cadrilată, cu chipul alungit și bronzat, cu cicatricea măruntă de pe un obraz și cu sprâncenele oblice care-i zvâcneau încântat, nu întrebător) a ajutat-o să vadă puzderia de pescărușI de lângă debarcader, culmea cea mai înaltă a dunelor, către Hörnum, doi corbi pe crengile unui pin, crucea argintie și țiglele smălțuite ale bisericii din Westerland, lișițele sure care așteptau refluxul, farul șfichiuit de vânturi din Keitum, albatroșii din larg, conturul gălbui al insulei Föhr, o egretă singuratică, oile și mieii risipiți pe un mal cu iarbă pitică, un vapor de croazieră și dâra cenușie a lui Hindenburgdamm, care părea hotarul dinspre noapte al mării. Şi, într-adevăr, de pe digul nesfârșit (la construcția căruia, în patru ani, o mie cinci sute de muncitori înlăturaseră trei milioane de metri cubi de mâl și nisip și așezaseră în loc o sută douăzeci de mii de tone de piatră) a început să se strecoare înserarea, pe când el, râzând, observându-i sau nu cele șase inele, unghiile mov, cerceii sidefii și codițele ieșite de sub turban, i-a spus că luneta nu e în stare să descopere țărmul african, dar că, de acolo, curând, vor sosi semne și vești. Vorbea tandru despre niște păsăruici gri, le aștepta ca pe o

întâmplare rară, cea mai însemnată a primăverii, mai gustoasă (precis) decât căpșunile cu frișcă și decât calcanul la tavă. Pornite din Maroc, oprindu-se în Spania cât să-și tragă sufletul, păsările knutt (cu numele lor latinesc Calidris canutus) aveau să sosească pe insula Sylt la capătul puterilor, de trei ori mai slabe ca la plecare. În timp ce el demonta trepiedul și-l așeza într-o husă de doc, Wunda Ufike a aflat că păsările acelea flămânde urmau să-și petreacă o lună pe Wattenmeer, să se îngrașe ca niciodată și să-și ia zborul spre Siberia. Bărbatul și fetița au plecat acasă, iar ea s-a întors pe podețul de lemn, îndesând în pipa albă, de os, tutun aromat. Şi-a dat seama, după ce vântul îi stinsese un băț de chibrit și înainte să-l aprindă pe următorul, că bărbatul semăna izbitor cu un actor irlandez (înalt și slab, cu ochi albaștri, obraji teșiți și sprâncene rebele), care într-un film mai vechi jucase rolul unui profesor de colegiu, adulat de elevi, pizmuit de colegi și scos la pensie fără voie. Nu și-a amintit numele. Nici al actorului, nici al filmului, nici al profesorului.

Iar într-o zi de joi, tot la asfințit, cam la o săptămână de la episodul acela și la aproape două de când își începuse așteptarea și căutările, bărbatul a zărit marile stoluri, ca niște umbre mișcătoare pe cerul senin. Se pliau pe curenții de aer, se umflau și-și pierdeau din culoare, se strângeau și recăpătau tente cenușii, nu înaintau nicidecum ca pelicanii sau ca rațele, după conturul literei V, ci mai degrabă ca graurii, un mănunchi compact de păsări mici, mii, cu unduiri neîncetate. Mâinile îi tremurau ușor și a renunțat o vreme la lunetă. Din rucsac, a scos o sticlă de schnaps cu dopul învelit în ceară și un pahar delicat de cristal, mic, învelit până atunci într-un pulover. A dat peste cap un păhărel și, sorbind din al doilea, a tot privit bolta, cu petele fumurii apărând una câte una, rar, deasupra dunelor. Nu putea cuprinde toate stolurile atunci, așa că a încadrat unul singur în cercul lunetei, știind că are destul timp pentru restul (până la mijlocul lui mai) și destul schnaps în sticlă. N-a mai băut, atent doar la plutirea păsărilor, la fâlfâitul aripilor, la șerpuirile molcome și, mai ales, la formele bizare pe care stolul acela le desena pe cer. I s-a părut la un moment dat că vede un sân gigantic, cafeniu în lucirile soarelui, cu un

sfârc țuguiat și negricios. A alungat imediat ideea, ca pe-o prostie fără seamăn, și a învârtit încet una dintre rotițe, cea care schimba distanța dintre lentile și dădea claritate imaginii. Bulgărele cafeniu s-a alungit treptat, dar nu ca o elipsă, ci cu rotunjimi și falduri moi, până a ajuns să descrie, mai întâi confuz, apoi tot mai clar, un trup ațipit de femeie, întins pe-o parte, cu unul dintre brațe sub cap și cu celălalt pe șolduri și coapse, cu genunchii puțin îndoiți și cu un punct roșcat pe pântec, în locul buricului, acolo unde păsările knutt lăsaseră un gol în aranjarea lor desăvârșită și unde se strecura lumina apusului. Pleoapa lui stângă se lipise de vizorul lunetei, sprâncenele îi tresăreau uneori, n-a mai auzit cântecul fetiței și nici șuierul vântului, iar femeia din ceruri s-a ridicat într-un cot (oare cum se sprijinea? nu exista nici un nor în jur), s-a săltat pe tălpile arcuite și, așa, stând pe vine, a lăsat palmele să-i alunece între pulpe. Cele zece degete, desfăcute, s-au încolăcit în părul scurt și cârlionțat, apoi mâinile s-au înălțat, brusc, și degetele (toate zece) s-au afundat în pletele înfoiate care-i acopereau chipul. Stolul uriaș, deloc vlăguit cum ar fi trebuit să fie, a început să se legene ușor, în timp ce popoul femeii se legăna și el, lin, în sus și în jos. Când fetița l-a tras de poalele hainei cadrilate, ochii lui erau atinși de o bucurie lichidă. Fetița i-a arătat șlițul pantalonilor, bombat, foarte bombat, și l-a întrebat dacă o pasăre knutt s-a ascuns înăuntru. A tăcut.

Wunda Ufike l-a recunoscut într-o noapte, la clubul „Sansibar”, unde ea spăla dușumelele pe un coridor slab luminat, iar el a intrat la closet. Până să iasă, și-a amintit un nume. Nu al filmului, nici al actorului, ci al profesorului de colegiu adorat de elevi, pizmuit de colegi și scos la pensie fără voie. Îl chema Chips.

Matei Florian

Matei Florian s-a născut pe 8 ianuarie 1979, în București.

A debutat cu poezie în revista *Cuvântul,* în 1997.

Începând cu 1998 este reporter și, ulterior, titular de rubrică la *Dilema (Dilema veche).* A colaborat cu reportaje, cronică literară și teatru scurt la diferite publicații culturale și la radio.

Romanul *Băiuțeii,* scris împreună cu fratele său, Filip Florian, și publicat în anul 2006 la Editura Polirom, reprezintă debutul editorial al autorului. S-a tipărit și a doua ediție (hardcover) a acestei cărți, care este unul dintre cele mai vândute romane de literatură română contemporană în 2006.

FETE PENTRU IOACHIM

Înainte ca stropii aceia de ploaie veniți de niciunde să-i răstălmăcească visele, să amestece poveștile într-o pastă uniformă, indescifrabilă, să le facă pierdute pe cele trei fete dolofane care tocmai începeau să-i surâdă complice, vag voluptuos din compartimentul lor de tren, Ioachim auzi o voce asemănătoare unui ecou îndepărtat, mai degrabă metalică decât stridentă, care, fără prea multe amabilități sau curtoazii inutile, îi amintea că s-a făcut timpul să se trezească.

*

E târziu deja, trezește-te, oamenii ăștia de aici n-au nici un chef să te privească cum urmărești un vagon de tren cu fete dolofane, n-are nici un haz că ai început să te împiedici de traverse, că alergi alandala, că transpiri și gâfâi ca un descreierat, oamenii ăștia vor să te vadă la față, să te trezești odată, înțelegi?, să te duci, naibii, la baie, să te speli pe față, să renunți la erecția asta matinală care, crede-mă, n-are nici un sens, fie că aveai de gând să te culci cu damele alea, fie că nu; între noi fie spus, ar fi bine să nici nu mai visezi fete așa de dolofane, uite cum te faci de râs, om în toată firea, cu visele astea de băiețaș debil, hai, lasă trenul să se destrame, n-ai să-l mai ajungi niciodată, crede-mă, nu era nici o scofală dacă te urcai în compartimentul ăla, fetele ar fi devenit două, iar una era maică-ta, oricum te-ai fi trezit, oricum ar trebui să ajungi la muncă, așa că ai face mai bine să asculți ce-ți zic: trezește-te odată, trebuie să te scot afară, să te arăt lumii, te plimb și la grădina zoologică dacă vrei, hai, recunoaște, de cât timp n-ai mai fost la grădina zoologică?, uite, hai: leul, girafa, elefantul, macacul; Ioachim, începi să mă enervezi, știi foarte bine că acum nu mai visezi nimic, degeaba te întorci pe altă parte și îți închipui că o să mă fentezi; băi, băiatule, e șapte, e șapte dimineața, hai, hopa, deschizi ochii și eu o să mă cărăbănesc de aici, te las singur, te las să-ți imaginezi ce vrei tu, fii băiat cuminte și nu încerca să te ascunzi de mine prin câmpul ăsta de știuleți, n-ai să rezolvi nimic,

nu suntem la fața-ascunselea, pentru numele lui Dumnezeu!, arată-te responsabil și matur, nu-ți dai seama că o să te trezești transpirat și cu dureri de cap?, las-o-n mă-sa de treabă!, ce?, ți se pare că n-am și eu alte chestii mai bune de făcut?, chiar crezi că o să-mi pierd toată ziua că să te trezesc pe tine din somn?, să mă bag după tine prin porumbii ăștia sau ce parascovenii mai visezi tu acum?, hai, măcar întoarce-te cu fața în sus, să-ți vadă oamenii nasul și bărbia, așa, vezi că n-a fost greu?, îți garantez că o să le placă de tine, dacă stau un pic să mă gândesc, nici nu ești chiar așa urât, aș putea spune că din depărtare semeni chiar un pic cu mine (iar despre mine trebuie să știi că sunt un zeu, sunt un Adonis, sunt mai ceva ca descrierile Ceahlăului la apus); te-am făcut să zâmbești?, foarte bine, asta înseamnă că o să mă placi, că o să devenim prieteni, ți-am spus și îți repet: nu sunt chiar așa rău la suflet pe cât las să se vadă, am o groază de umor și am debutat în secolul ăsta, ce vrei mai mult?, băi băiatule, tu nu vezi că începe să plouă, ce vrei să-mi faci?, să mă ud ciuciulete cu tine laolaltă în visul tău de doi bani?!, plouă, șmechere, plouă, ce ți-a cășunat cu stropii ăștia când știi bine că nici la noi și nici la voi n-a mai căzut pic de ploaie de un an și ceva?

*

Abia cu stropii aceia greoi, veniți de niciunde, pe care Ioachim, buimac de somn, leoarcă de transpirație și cu o durere surdă în moalele capului, începea să-i simtă ca pe o apariție stranie și concretă, ca și cum tavanul de beton al dormitorului său devenise între timp un cer fix și imobil, în stare să cuprindă nori și constelații, vânturi și curenți de aer, glasul acela și-a pierdut din consistență ca să dispară apoi cu totul. Ioachim a deschis, în sfârșit, ochii.

*

Să-i lăsăm acum ceva timp să se deprindă cu lucrurile din jurul său, în fond, chiar dacă el nu are habar de asta, le descoperă pentru prima oară, să-l privim cum

își caută din ochi papucii (ce s-ar face Ioachim fără papucii lui?), să-l ajutăm să și-i găsească – da, Ioachim, da, i-ai lăsat în mijlocul camerei ca de obicei, numai că unul dintre ei, evident ăla mai ros, a ajuns, numai el știe cum, sub pat – să-l observăm cu atenție cum se apleacă (nu, nu e încă un bătrân: numărați vreo treizeci și ceva de ani și o să vedeți că am dreptate; dacă pare îmbătrânit e doar pentru că a visat mult și dezagreabil; au existat unele voci care au avut grijă să nu se bucure prea tare de noaptea asta), iată-l pășind spre baie (să trecem peste partea cu closetul pentru că, dacă o să vi se pară ceva neobișnuit la Ioachim, totul se poate explica printr-un început de vis erotic), în fine, ascultați-l cu luare aminte cum bombăne, cum îngână la nesfârșit „dar ce m-a apucat pe mine să fac toate astea". E destul de clar că tot ceea ce face acum Ioachim sunt chestiuni dacă nu plicticoase, atunci foarte firești pentru orice om trezit de dimineață: ei, bine, da, se spală pe față, apoi pe dinți, se uită oarecum tulbure la imaginea somnoroasă din oglindă, renunță la pijama pentru pantaloni și cămașă, se grăbește să facă o cafea, își aprinde o țigară, altminteri înecăcioasă; lucrurile ar trebui să i se dezvăluie lui Ioachim în felul lor dintotdeauna dacă nu ar exista un gând (și el banal dacă privim mai bine toată tărășenia) care să-i amintească pieziș că, așa cum arată ziua aceasta, secetoasă, amenințătoare, trufașă, o vizită la grădina zoologică ar fi, de departe, cea mai bună alegere cu putință. N-are rost să râdeți de Ioachim: leul, girafa, elefantul, macacul sunt toate niște mamifere cât se poate de respectabile, doar că ar trebui să fim sinceri și să recunoaștem că nu în fiecare zi îți stă mintea la savană, mai ales într-o dimineață decolorată, plină de blocuri și de secetă, cu nori învălmășiți și bezmetici, grăsuni și posaci, adunați de-a valma unul într-altul, gata să răbufnească înciudați și furioși pe lumea asta și pe oamenii care pleacă spre serviciu. Dacă țineți musai, îl putem urmări pe bărbatul ăsta trezit din somn, care, de bine, de rău, a început să soarbă din cafeaua lui cam neagră și fără zahăr (nu tocmai în regulă după gusturile unor glasuri care-i doresc binele), cum răspunde la telefon într-o doară, „da, sunt bine, îmi cam bag picioarele în furtunile astea din care nu plouă niciodată, încălzirea globală, da, da, da, o să plec, hai să-ți zic o

chestie: nu știu ce m-a apucat de dimineață, vreau să văd lei, girafe, elefanți macaci, da, știu, nu mai râde, să mă duc la grădina zoologică, dar, pe cuvânt, nu mi se pare în regulă, am dormit prost, nu știu, ideea e că nu mă simt prea bine, o să iau o aspirină, un antinevralgic, ceva, bine, bem și o bere diseară, pa, pa, pa, salut, pa".

*

Lumea, dacă e să dăm la o parte învelișurile ei concrete și imediate, acea recuzită zgomotoasă și învălmășită de tramvaie, autobuze, troleibuze, nesfârșite hoarde de mașini oprite la stop și claxonând frenetic, părea să aștepte încremenită ca o privire, să zicem cea a lui Ioachim, să-i pornească resorturile șubrezite, să-i înlăture atent rugina și să o urnească într-o direcție necunoscută.

„Urât", a zis Ioachim, iar norii aceia care se contorsionau unii în alții de mai bine de un an și ceva, fără ca măcar un singur strop de ploaie să limpezească cerurile sau copacii desfrunziți, iarba pitică și îngălbenită, bălțile din care orice urmă de pește părea să se fi evaporat o dată cu țânțarii și cu broaștele, au prins încet să se rotească, alburii și sticloși, vătuiți și taciturni, într-un soi de vals electric, în răspăr cu orașul și cu bulevardele sale, indiferent la forfotă, nepăsător față de mulțimi. Norii ăștia parcă au de gând să se fută, își spuse Ioachim înainte de a se face nevăzut în subteranul metroului.

*

Norii, dragă Ioachim, nu au de gând să se fută (n-ar fi rău, printre altele, să renunți la cuvintele astea directe și fără nuanțe din vocabularul tău), norii ăștia sunt cât se poate de normali: nu sunt nici cirus, nici cirocumulus, nici cirostratus, nu sunt altocumulus, altostratus sau nimbostratus, nu sunt nici măcar stratus sau stratocumulus, dacă vrei, pot fi ciuperca aceea asemănătoare exploziei unei bombe atomice: cumulonimbus, poți să le spui și cumulus (da, poți să le spui și așa dacă ții cu tot dinadinsul), numai că, te

previn, s-ar putea să nu fie numiți în nici un fel, s-ar putea să nu răspundă la definițiile fenomenelor de nebulozitate, s-ar putea să nu aibă de a face cu presiunea atmosferică, cu toate acele coloane de mercur, cu fronturile și formațiunile, s-ar putea să nu se deplaseze deloc, să rămână în felul ăsta, suspendați deasupra orașului tău, de neînțeles pentru buletinele meteo, pentru barometre și alte măsurători știute, să plutească pur și simplu, așa cum nu ar anunța niciodată acele doamne care lovesc cu bățul în harta României, „doamnelor și domnilor, norii aceștia plutesc pur și simplu, iar asta este îngrozitor". „Îngrozitor", din toată povestea asta, e cuvântul oamenilor care nu pricep, e cuvântul care anunță o aversă care nu va veni niciodată, e adverbul care descrie ceva ce nu s-a mai întâmplat nicicând (niște dihănii pofticioase, rotindu-se aiuritor deasupra orașului într-o vrie dezarticulată, asemănătoare doar la răstimpuri cu un dans cochet, fără să catadicsească să se rupă vreodată într-o perdea întunecată de ploaie), ei bine, adună toate necunoscutele astea și croiește din ele o ditamai povestea, acum aș vrea să văd pe unde ai să poți scoate cămașa asta pe care o porți la serviciu, acum mi-aș dori să te ascult cum le explici cetățenilor cum vine treaba cu electricitatea: toate aceste fulgere care brăzdează cerul vostru în zadar; ce te faci acum?, de unde îți poți însuși atâtea cunoștințe încât să le ții o prelegere despre efectele pe termen lung ale descărcărilor electrice?, îmi cer scuze că intervin în mijlocul zilei, dar chiar vreau să te aud cum descrii toată tărășenia asta, cum pui semnul egal între excitație și electricitate, cum ajungi la concluzia buimăcitoare că, într-adevăr, norii ăștia nu au nimic altceva de făcut decât să se fută o dată (de două ori, de mai multe ori) ca să le fie clar tuturor că pe lumea asta nu numai macacii, elefanții și oamenii se trezesc dis-de-dimineață cu vise erotice, ci și chestiunile astea incerte, nebăgate în seamă, pe care ne-am obișnuit să le punem pe seama unor cantități de apă ce se găsesc în atmosferă la diferite înălțimi.

*

Norii ăștia, vă rog să mă ascultați puțin pentru că nu am de gând să repet, norii ăștia, după cum dau semne de ceva vreme încoace, se căznesc de pomană să facă sex. Nu v-ați întrebat doamnă de ce, chiar și cu bărbatul alături, ați devenit irascibilă, mereu pusă pe harță, ca și cum ar fi trecut luni bune de când soțul sau amantul nu s-ar mai fi apropiat de dumneavoastră? Nu v-ați întrebat de ce, chiar în timpul zilei, chiar în acest metrou, ați simțit nevoia să vă coborâți mâna cu verighetă până pe sub fustă ca să vă convingeți, parcă mai era nevoie!, că acolo, da, da, acolo, printre firișoarele acelea crețe de păr proaspăt tuns cu foarfeca, situația, dacă îmi dați voie să-i spun așa, situația nu este deloc uscată și cuminte, ci, să spunem, (aș dori să evit „umedă" și „fierbinte") lascivă și învăluitoare? Nu-i așa că vă este jenă de tot ce vi se întâmplă în ultimul timp? Vă rog să nu vă înroșiți inutil și să poftiți pe cineva să mă dea afară din metrou, pentru că înțelegeți la fel de bine ca și mine că am foarte mare dreptate. Dacă mă ascultați (vă rog să nu mă împingeți atât timp cât eu nu v-am făcut nimic), eu zic că visele astea pe care le aveți nu au nimic în comun cu romanele erotice pe care le citiți; nu vă mai frământați sânii degeaba și nu vă mai ciupiți sfârcurile fără să știți de ce, pentru că, vă dau cuvântul meu, electricitatea asta care plutește ca o dihanie peste oraș e singurul vinovat pe care îl cunosc. Vă rog să mă credeți că nici mie nu mi-e ușor să spun atâtea bazaconii într-un metrou, de altfel, chiar acum m-am hotărât să cobor (luați mâna de pe mine!) și să dau o fugă până la zoo. Știți?, sunt absolut convins că e plin de macaci, de elefanți, de lei și de girafe pe acolo, că șerpii dau iama în țarcul crocodililor ca să-i adulmece pe sub coadă, că urșii carpatini mor de dorul struților și că, în general, toate mamiferele vor să se acupleze cu reptilele. Sau cu păsările. Nici nu mai contează. Vă rog să mă credeți că, la sfatul unui prieten, am luat de dimineață și antinevralgic și aspirină, mi-am băut în liniște cafeaua, mi-am fumat țigara, e adevărat, unul dintre papuci nu era unde ar fi trebuit să fie, dar asta nu mai contează atât timp cât l-am găsit ascuns sub pat, ceea ce vreau să spun e că, în afara norilor ăstora, totul e în regulă, mai în regulă nici nu putea să fie, și chiar n-aveți de ce să vă faceți că plouă, nu văd de ce nu ați recunoaște că sunteți cu toții excitați, chiar și voi

ăștia care de mult nu mai știți ce-i aia, așa că nu mă luați cu huo, am să plec de bună voie.

*

E greu de spus când anume a început Ioachim să se simtă urmărit. Să fi fost atunci când lumina palidă a soarelui i-a dat de știre că ceva nelămurit îl așteaptă o dată ce va fi părăsit subteranul metroului? Sau poate atunci când propriii lui pași au prins să răsune strâmb și fără ecou pe asfaltul prăfos? Să fi fost mai curând teama aceea țiuitoare, asemănătoare unor unde bruiate, care încerca să-i transmită un mesaj ilizibil despre lei, elefanți, girafe și macaci? Să fi fost oare sentimentul năucitor, acel amestec de vină și buimăceală, că nu se cuvine să le trântești oamenilor în față vorbe ca cele pe care tocmai le-a rostit? Era oare posibil ca lucrurile să se miște altfel dacă el n-ar fi de față? Era oare cu putință să se îndrepte în fugă spre Grădina Zoologică fără să aibă habar de ce? Cert este că, în timp ce lumea începea să se dea la o parte mirată din calea lui, Ioachim se gândea că papucul acela ros n-ar fi avut ce să caute sub pat atât timp cât, înainte de a adormi, îl lăsase în mijlocul camerei, așezat cuminte lângă fratele său geamăn.

*

Carevasăzică, s-ar putea să nici nu mai fiu omul ăsta care sunt, s-ar putea în clipa următoare să mă trezesc că adun păpădii doar ca să le suflu puful, s-ar putea să sodomizez conserve de mazăre, dropii sau alte drăcovenii, s-ar putea să nu mai ajung niciodată la serviciu, să mi se rezerve aici, la grădina zoologică, o cușcă cu inscripția, *Ioachim – dus cu pluta,* s-ar putea să mă hlizesc o veșnicie la vizitatorii ăștia, să le strig măscări ca un apucat, doar pentru că, uneori, un antinevralgic și o aspirină refuză să își facă efectul, n-am să mai ajung la bere în seara asta, n-am s-o mai curtez pe Mara, ce să mai, s-ar putea să las baltă orașul și să halesc tone de nutreț la țară, s-ar putea chiar să mă împrietenesc cu potlogarul ăsta care-mi spune să stau liniștit și să nu mă mai agit atât de tare, s-ar putea să-l cred că situația e

sub control, că vaginele sunt toate cumințe și uscate, că erecțiile durează o clipă și că norii ăștia de aici chiar și-au pus în cap să înceapă o orgie, s-ar putea să ajung obiect de studiu în manualele de specialitate, în antologii de nuvele sau în te miri ce altă aiureală, s-ar putea, la fel de bine, să refuz toate astea, să mă dau de ceasul morții, să mă legăn de firele astea de înaltă tensiune, să mă dau huța; n-ar fi rău să-mi iau tălpășița chiar acum, să mă ascund naibii odată, să dispar de pe fața pământului, să-mi găsesc un loc în care nimănui să nu-i treacă prin cap să mă caute. Ce-ar fi, pe bune, să număr în clipa asta până la trei – 1, 2, 3 – și să alerg în zigzag unde văd cu ochii?, n-ar fi tocmai rău, nu-i așa?, ce mare lucru? – 1, 2, 3 –, nu, nu e bine așa, mai întâi se spune pe locuri, fiți gata, start, abia dup-aia: unuuu, doooi, doi și un sfeeert, doi și jumătateee, doi și trei sfertuuuri, trei!

*

Nu cred că are sens să mă uit la ceas ca să vă spun că s-a făcut târziu. De altfel, nici dacă v-aș spune că sunt obosit n-ar însemna mare lucru. În fond, dacă tot am fost atât de nesăbuit încât să-mi închipui că pot interveni oricând în viața lui Ioachim, dacă tot l-am urmărit pas cu pas cu o plăcere vinovată, aproape sadică, dacă tot m-am scuturat de acea decență elementară a literaturii care te învață că un personaj n-ar trebui confundat nicicând cu o insectă, nu cred că vă pot cere să mă compătimiți pe motiv că, ce să zic?!, acum e târziu și mă simt obosit. În plus, mă cam bântuie o senzație gata să devină certitudine că pentru toate lucrurile astea se cuvine să vă cer iertare. N-am să mă mai ascund mult după cireșul ăsta desfrunzit: dacă vă amintiți, bunăoară, de acel papuc ajuns sub pat e bine să știți că eu sunt cel care l-a împins acolo. E adevărat că pentru început nu mi-am dorit altceva decât să vi-l arăt pe Ioachim cum se apleacă, numai că, treptat, nu m-am mai putut abține, am descoperit voluptatea asta uriașă a puterii și l-am transformat pe omul acela într-o biată marionetă care rostește lucruri alandala într-un vagon de metrou. Vă asigur însă că nu e chiar așa de ușor precum ați crede și că, până și o invenție inconsistentă ca Ioachim, o dată ce

prinde viață, refuză să ți se abandoneze pur și simplu. Dacă ați ști doar cât mi-a luat, dincolo de cuvinte, până să-l trezesc din somn! Dacă ați ști cât de puțin a lipsit ca de la ploaia lui (iscată din senin, acolo, în lanul de porumb) să mă aleg cu o răceală zdravănă! Însă toate astea nu fac, cred, decât să încropească la repezeală niște scuze dezlânate, nu fac decât să atragă, din nou, atenția asupra mea, n-au alt rost decât acela de a mă privi, în toată deznădejdea mea ieftină, cum îmi plâng neputincios de milă. Vă mărturisesc, doamnelor și domnilor, că povestea asta ar cam trebui să se oprească aici. Adevărul gol-goluț este că, după ce a ieșit din metroul acela afurisit, Ioachim, uitat fie-i numele!, a avut impertinența de a-și da seama ce se întâmplă cu el și, parcă pentru a-mi face în ciudă, și-a luat tălpășița din toate întâmplările pe care le urzisem pentru viața lui viitoare. Şi totul mergea atât de bine! Vă dau cuvântul meu de onoare că, dacă ar fi fost băiat cuminte, i-aș fi oferit macaci, lei, elefanți, girafe, l-aș fi scos, mai pe seară, la o bere cu prietenii, i-aș fi unit destinul cu Mara (mă rog, o fată de la serviciu), ar fi făcut, în sfârșit, sex, sex pe îndelete, nu chestii improbabile cu cocoane prin trenuri, sex cu invenții nemaivăzute și plăceri buimăcitoare, i-aș fi oferit un regat, un paradis, doar pentru a sta liniștit până la sfârșitul poveștii (nici măcar nu mai era mult), numai că el, biet gogoman orgolios!, a ales să se răzvrătească, să vireze în zigzag din povestea mea, să alerge ca nebunul, să nu mai ajungă la zoo. Doamne!, îl vedeam fugind și urlam după el să se oprească, încercam să-i pun piedici, iar el le sărea ca un zănatic, fugeam în urma lui, transpiram, gâfâiam, eram gata să mă căpătuiesc și cu o congestie pulmonară, iar el, nimic, îmi scotea limba lui buboasă, îl strigam „Ioachim!”, iar el intra într-un fel de pădure, ce să mă fac, spuneți și dumneavoastră?, s-a făcut târziu, sunt obosit, mă încearcă remușcările și tușesc gros, mă dau în spectacol cu fiecare frază scrisă, iar singurul meu personaj, marioneta aceea cu capul în nori, s-a hotărât că îi e mai bine fără mine.

*

Ar fi ceva ca ramurile să nu se mai foiască de parcă le-aș fi supărat cu ceva. Ar fi ceva ca ființele astea tăcute, furnici și păianjeni, să nu mai șușotească atât în preajma mea. Să facă bine să mă accepte, aici, printre crengile astea înțepătoare, printre nervurile astea zgrunțuroase ale tulpinii, prin frunzișul ăsta nespus de cleios, să facă bine să-și mute potecile ceva mai încolo pentru că eu unul nu am de gând să plec prea curând, cel puțin nu înainte ca lucrurile să redevină cum erau odată, nu înainte ca zvâcnirile astea capricioase și demente ale inimii să înceteze, nu înainte ca toate aceste pulsații care își fac veacul în țeasta mea să se liniștească pe deplin; aș vrea să le fac să înțeleagă că locul meu, până la proba contrarie, se află în copacul ăsta aproape de vârf, aș vrea să se obișnuiască încet cu mine, să devenim prieteni, să nu mai pretindă, bosumflate, că nu am ce să caut aici, aș vrea să priceapă când spun că, într-adevăr, nu am venit să caut nimic, ci doar să mă ascund (n-ar fi rău, prin urmare, să șușotească ceva mai încet, să nu mă mai ciupească cu atâta înverșunare), aș dori să renunțe la dușmănia de prisos și să mă privească doar ca pe un ins hăituit care a alergat ore în șir doar ca să își piardă urma, aș vrea să se dumirească odată că, la fel cum o vrabie se hrănește cu gângănii ca ele, un imbecil oarecare își dorește să mă dea pierzării începând din dimineața asta, aș vrea să mă audă cum le promit că am să stau de pază, că nici o vrabie, ciocănitoare sau mierlă nu se va apropia de scorburile lor atât timp cât voi fi și eu prin preajmă, aș vrea, până una, alta, să mă lase în pace să mă războiesc acum cu ciorile astea enervate.

*

La felul cum arătau norii, gata să se sugrume unii pe alții, ciorile aveau tot dreptul să se simtă amenințate. Unde mai pui că, în preajma cuibului lor, o ființă ciudată, asemănătoare oamenilor dacă oamenii n-ar avea obiceiul să trăiască pe pământ și nu în copaci, începuse să scuture din brațe nu pentru a-și lua zborul, ci doar pentru a se feri de furnicile și păianjenii care păreau să-l fi năpădit cu totul. „Calm”, și-a spus Ioachim vlăguit, după ce a văzut că ciorile care i-au dat târcoale în zbor se așază, croncănind nemulțumite, pe creanga unui plop

din apropiere. „Calm, probabil nu se va întâmpla nimic.” Numai că păsările acelea, mai mult gri decât negre, nu păreau să se mulțumească atât de ușor. L-au privit în tăcere, și-au înfoiat amenințător aripile și s-au înălțat apoi în aer, suficient cât să-i treacă razant prin dreptul ochilor. Ioachim și-a lipit țeasta de trunchi și a început să scuture în neștire din mâini.

*

Uș cheala, jigodii tâmpite, dacă nici voi n-ați mai văzut un om care să trăiască în copaci, de astăzi lucrurile se schimbă! Asta e, o să vă obișnuiți și voi, ca și copacul ăsta de care stau agățat, ca și gângăniile astea care nu vor să mă asculte, ca toți oamenii ăștia care n-au acum altă treabă decât să stea și să se zgâiască la mine din casele lor cu perdele, că un om în carne și oase poate să locuiască unde are el chef s-o facă, fără să însemne că-i nebun sau apucat, ci doar că așa vrea el, că așa simte, că așa mai departe, să fim înțeleși!, voi sta aici pentru că mă simt bine și în siguranță, voi sta aici și voi mânca frunze ca toți pustnicii pământului, numai că n-am să mă rog la nici un Dumnezeu, nu, voi sta aici, la umbra asta cleioasă, până o să mă lăsați în pace și o să văd, în sfârșit, pe îndelete, ce au de gând să facă norii ăștia grăsani!

*

După câteva zboruri grăbite, ciorile s-au resemnat. S-au cuibărit în frunzișul lor cârâind nedesluș it și au început să se foiască de culcare. Se înse ra. Doi sâni mari, rotunzi și înnegurați atârnau nefiresc de strâmb și tremurat din pieptul unei femei uriașe, deș irată (adormită?) de-a lungul unei poieni vălurite. Se putea foarte bine ca toate acele unduiri imperceptibile să fie rodul unui ocean amorțit, dar atunci desișul acela de copaci nelămuriți care răsăreau din loc în loc, unii mai și ui, alții mai decolorați, n-ar mai fi avut nici un sens care să poată fi deslușit, s-ar fi pierdut într-o pastă amestecată, ilizibilă. Rădăcinile lor, unele pornite de-a dreptul din coama răsfirată a femeii uriașe, altele

răşchirate în fesele ei dolofane şi tulburi, se întindeau, vag roşiatice, în toate direcţiile pe care Ioachim le putea cuprinde cu privirea. Nu putea fi sigur de nimic, nici măcar dacă cele două scări proptite zdravăn în sfârcurile maronii ale femeii erau sau nu scări ca toate scările sau mai degrabă nişte linii ferate verticale pe care urcau, cu o viteză abia simţită, nu trenuri, ci cohorte de omuleţi bosumflaţi. Nu toate acele fiinţe ajungeau la munţii răsturnaţi şi placizi ai femeii. Unele se destrămau înainte de cea de-a doua treaptă, altele dispăreau înghiţite de un alburiu apos, cele mai multe îşi schimbau forma, se răsuceau în ele însele ca să-şi piardă, mai apoi, orice reprezentare ştiută. Deveneau mingi sau sfere, acoperişuri ţuguiate sau falusuri rotunjite, se prăbuşeau în gol de pe trepte, plutind un timp în derută, din ce în ce mai palide şi mai străvezii. Cele care ajungeau pe spinarea cărnoasă, odată trecute de ultimele înălţimi ale sânului, se rostogoleau prin acea poiană vălurită, se ascundeau pe după rădăcinile şerpuite sau deveneau câini, iepuri sau balauri, caracatiţe, miriapode şi macaci, bărzăuni, vulturi sau râme, într-un soi de frenezie zoologică imposibil de urmărit, aiuritoare, turbată, nestăvilită. Apăreau apoi, din rădăcinile acelor copaci contorsionaţi, turme de oi şi stoluri de lilieci, vrăjitoare deşirate şi clepsidre orizontale, păpădii şi castele de gheaţă, girafe cu cap de leu, elefanţi-maimuţe şi mamifere cu două picioare, o întreagă menajerie de aripi şi bărbi, de rochii şi antene parabolice, toate îmbufnate, rostogolindu-se de-a lungul şi de-a latul femeii uriaşe. E foarte probabil ca piticul lipit de urechea ei fierbinte să-i fi şoptit povestea minunăţiilor ce se întâmplă deasupra ei, cum la fel de bine e posibil ca toată forfota aceea de nedescris furişată între fesele ei rotunjite s-o fi ajuns s-o gâdile în timp, sau poate valurile adormite să-i fi umezit încetul cu încetul şira spinării, pentru că, în mijlocul acestei harababuri pestriţe, matroana aceea uriaşă a hotărât că e timpul să nu se mai prefacă amorţită şi, greoi, ca după un an şi ceva de toropeală, a prins să geamă nedesluşit a tunet şi să-şi desfacă grăbit picioarele nesfârşite. Şi, de unde pulpele ei lipite şi durdulii acopereau orice irizare alburie sau măcar albastră, o fantă de lumină, oarecum roşiatică, a început să răbufnească sigur şi învăluitor deasupra acestei lumi. E

greu de spus cât i-a luat femeii până când picioarele i s-au deschis într-un arc acrobatic peste toate întinderile posibile. E greu de descris cum au prins copacii să trosnească din încheieturi, cum ramurile lor, lipsite de rădăcini, s-au prăbușit peste animale, insecte, păsări și reptile, cum valurile acelei câmpii tăcute s-au învolburat ca un uragan, iar o sumedenie de pești au țâșnit, multicolori și străvezii, în toate direcțiile rămase, cum totul a șuierat înfundat ca un suspin și a început să se contopească într-un miraj uniform, cum capetele girafelor au ajuns să fie înghițite de caracatițe, caracatițele de lei, cum leii au sfârșit în burta crocodililor, iar crocodilii au fost devorați de balauri, cum balaurii și-au scuipat ultimele dâre de flăcări, călăriți și sugrumați de crabi gălbui, cum crabii au fost ronțăiți de râme, iar râmele au început să se zvârcolească în ace de pescar, cum, peste toată grozăvia asta, a apărut, într-o doară, firul unei undițe, iar la capătul ei s-a întrezărit pentru mai puțin de o clipă chipul unui băiețel pescar, noroit și plin de muci, îndreptat cu privirea spre un țărm numai de el știut. Abia după ce acele picioare au rămas desfăcute și nemișcate, abia după ce tot acest vuiet a pășit spre o liniște stranie pătată de sânge și excremente, din gaura tulbure și căscată a femeii, ascunsă de o perdea neagră, au răbufnit rafale de vânturi adormitoare, umede și fierbinți totodată, grele de miros ca o baltă cu stuf, ierburi și pești, jilave și mocnite, gata de o furtună asurzitoare. Apoi, Ioachim s-a văzut pe sine înălțându-se ușor, fluturând din mână nu pentru a se mai descotorosi de furnici și păianjeni, nu pentru a speria ciorile, ci doar pentru a ne face semn că, în sfârșit, zboară, iată-l apropiindu-se cu băgare de seamă de orizontul acela deschis între pulpele din cer, iată-l mirosind încet rafalele de vânt, pipăind atent cărnurile, odihnindu-se la curbura gleznelor, sorbindu-le tăcut firicelele de transpirație, pornind mai departe spre căușul de sub genunchi, frecându-se ușor de porii deschiși ai pielii, admirând înfiorat pulsația unei vene, continuând urcușul înspre coapse, respirând sacadat, prelingându-se fericit pe toboganul de la începutul feselor, alunecând, păstrându-și echilibrul, agățându-se de un fir cleios și înmiresmat de păr, atingând încet, apoi din ce în ce mai grăbit pereții întunecați ai unor buze tremurătoare,

umflându-se de dorință, cât să-și dea seama că totul poate fi dat la o parte, că lucrurile pot fi frăgezite cât să devină mustoase, vrăjitorești și moi, că e de-ajuns doar un pas, o singură mișcare dibace ca să fii absorbit cu totul, ca să dispari în pântecul unui nor asemănător unei femei uriașe. Abia atunci când Ioachim s-a făcut nevăzut lumii ăsteia ca să se trezească pentru a doua oară, a început, în sfârșit, să plouă.

*

Nu știu dacă ploaia asta care, după ce a fost furtună, s-a așezat cuminte și mocnită peste oraș e de vină pentru ce am de gând să vă spun. În fond, știți și dumneavoastră la fel de bine ca și mine că n-a mai plouat de un car de vreme. Cert este că m-am plictisit să mă tot fofilez căutând degeaba fel de fel de finaluri posibile, dar, de când Ioachim a dat bir cu fugiții, mi-e din ce în ce mai rușine de felul în care m-am purtat cu el. Cred că v-am mai spus asta și altădată. Oricum, n-are a face, simt că m-am făcut de râs și cu asta, basta. Vă anunț de pe acum că m-am hotărât să-l mai caut câteva zile prin cotloanele alea pe unde l-am văzut ultima oară și, dacă tot n-am să-l găsesc, în loc să vă las cu o povestire în coadă de pește, am să spăl fain frumos putina, am să alerg în zigzag ca să-mi pierdeți urma și am să mă fac nevăzut într-unul dintre copacii ăia de pe lângă Grădina Zoologică. Să nu credeți că am să vă spun în care. Așa cum arată lucrurile, am senzația că acolo îmi va fi mult mai bine.

Radu Pavel Gheo

Radu Pavel Gheo (Pavel Gheorghiță RADU) s-a născut la 3 octombrie 1969 în Oravița.

A urmat Facultatea de Litere la Universitatea de Vest din Timișoara. Lucrează ca redactor și traducător la Editura Polirom și publică regulat eseuri în revistele *Suplimentul de cultură, Timpul*, *Orizont, Dilema veche, 22.*

Este redactor la revista *Orizont* din Timișoara și colaborator permanent la săptămânalul ieșean *Suplimentul de cultură* și la revista lunară *Noua literatură* din București.

A tradus din limba engleză șaptesprezece volume (sociologie, filosofie, literatură etc.).

În anul 2000 a primit premiul revistei *Sfera politicii* pentru cea mai bună traducere din domeniul științelor politice: Leo Strauss, *Cetatea și omul* (Editura Polirom, 1999).

A primit premiul Asociației Scriitorilor din Timișoara pentru volumul *Adio, adio patria mea, cu î din i, cu î din a* (2003) și pentru volumul *DEX-ul și sexul* (2005).

Câteva texte (în special eseistice) i-au fost publicate în franceză, engleză, germană, maghiară, sârbă, slovenă, polonă, în reviste din România și din străinătate (Franța, Austria, Slovenia, Bosnia, Serbia, Polonia).

A scris o piesă de teatru, *Hold-Up Akbar SAU Toți în America,* pusă în scenă de Teatrul Național din Timișoara, în regia lui Ion Ardeal-Ieremia.

Din anul 2003 este membru al Uniunii Scriitorilor din România, iar din 2004 membru al PEN Club România.

DIRIGINTELE

Genunchiul stâng, rotund, cu o urmă de cicatrice, se lipea în răstimpuri de cadrul metalic al băncii. În jos, pulpa albă, ușor cambrată, a fetei lumina parchetul. Deasupra genunchiului fusta neagră, de piele, ridicată prea sus, dezgolea o coapsă alungită, caldă, neîmplinită. Dacă se străduia puțin, de-acolo de unde stătea, de la catedră, bărbatul putea să-i vadă chiloțeii. Să fi fost negri, asortați la fustă? Sau albi, proaspeți, parfumați? Privirea lui mai alunecă o dată în josul coapsei aceleia până la glezna osoasă, apoi urcă iar spre marginea fustei, sfredelind în umbra triunghiulară. În clipa aceea piciorul fetei alunecă într-o parte, lipindu-se iar, o secundă mai târziu, de bara rece de metal. „Albi!” Dezvăluirea îi curentă pieptul, stomacul și vintrele și abia se stăpâni să nu icnească. Ridică privirea, rușinat și înciudat, și se trezi uitându-se la fața triunghiulară a elevei. Ochii albaștri ai fetișcanei îl fixau cu nevinovăție, dar pe chipul ei răsări o umbră de zâmbet.

— Domnișoara Sterian, stai frumos în bancă! o apostrofă.

Fetișcana își trase genunchiul sub cadrul băncii și își aținti privirea în foaia din fața ei, luându-și o expresie foarte concentrată.

— Atenție! Mai aveți cinci minute și după aia vă iau lucrările! spuse tare bărbatul, adresându-se întregii clase. Cine nu-i gata, îl iau cu lopata, glumi el.

În sala de clasă începu o agitație înăbușită, punctată de șoapte și fosnete grăbite. Bărbatul se ridică de la catedră și mătură cu privirea cele trei rânduri de bănci. Drept în fața lui, în prima bancă, fetișcana brunetă, cu ochi albaștri și chiloți albi, îl privea fix. Zâmbea. Apoi se uită iar în foaie. Picioarele și le ținea, cuminte, sub bancă. Doar că în mintea profesorului rămăsese imaginea coapsei dezgolite, cu triunghiul alb de pânză ușor bombat acolo, sus. Oare cum ar fi să-și plimbe mâna pe carnea aia albă, elastică? „Uf, la dracu’!” se înfurie el.

— Domnișoara Sterian, ai terminat cumva? întrebă, mai răutăcios decât ar fi vrut.

— Sigur, domnule diriginte, ridică fata capul. Am terminat de mult...

Şi îi întinse foaia. Albă, lucioasă, doar cu numele ei înscris sus, în colțul din dreapta. Profesorul se uită la foaie, apoi la elevă.

— Chiar n-ai putut să scrii nici un rând? Sau n-ai auzit de *Luceafărul*? Puteai măcar să încerci să copiezi de undeva... Încercă el o ironie.

— De data asta nu, răspunse cu seninătate fata, privindu-l țintă. Deși mi-ar fi făcut plăcere. Poate data viitoare.

Ceilalți elevi începură să râdă lung, hăhăit, descărcându-se de tensiunea extemporalului.

— Mda, mormăi profesorul și își întoarse privirea. O să țin minte. Vedem noi cum te descurci data viitoare.

Clișeele pe care le aruncase îl făcură să se rușineze chiar în timp ce le rostea. Îi veniseră de la sine, dar sunau atât de... atât de didactic. Nu se potriveau deloc cu imaginea fixată pe retina lui, coapsa alungită, gamba cambrată, picioarele desfăcute așa, inconștient...

Strânse extemporalele elevilor și-i lăsă să plece. Puștoaica brunetă rămase ultima în clasă. Își tot strângea și își aranja lucrurile într-un rucsăcel negru. În cele din urmă o porni și ea spre ieșire.

— La revedere, domnu' diriginte! îi aruncă ea pe un ton vesel, dar cam precipitat.

— La revedere, domnișoară. Şi să știi că nu mi-a plăcut ce-ai făcut astăzi. S-a întâmplat ceva? Ai vreo problemă? încercă bărbatul să-și intre în rol. Poate că pot să te ajut.

Fata îl privi lung, apoi zise:

— Poate că puteți, poate că nu puteți...

Urmă o tăcere lungă.

— Ai tu ceva, zise brusc profesorul. Până acum la mine ai avut note bune.

Fata zâmbi șmecherește.

— Ei, la dumneavoastră e altceva! aruncă ea repede, apoi se întoarse și ieși aproape în fugă.

Profesorul nu se putu stăpâni să nu se uite după ea: picioare lungi, vioaie. Păr negru, lung, revărsat pe spate. Chiloței albi – acum știa și asta. Strânse extemporalele elevilor într-o mapă, luă catalogul sub braț și o porni spre cancelarie.

„Sub o fustă neagră, sub un chiloțel, unde curge-o mână către-un pubis chel...” Parodia îi țâșni în minte aproape spontan. Era un obicei pe care și-l păstrase din facultate. Acum însă o făcuse doar pentru plăcerea și liniștirea lui.

*

— Auzi, domnu’ Toma! îl abordă doamna Amariei de cum intră în cancelarie. Să știi că am probleme cu o obrăznicătură de la mata din clasă!

Profesorul de română se apropie de doamna mai în vârstă, cu părul vopsit în mov și strâns în coc, cu carne abundentă, revărsată în cute pe sub rochia gălbuie, și subsuorile ușor transpirate.

— Spuneți, doamnă, care-i problema, zise el precaut.

— Pramatia aia mică de Andreea Sterian, aia-i problema! O obrăznicătură fă-ră pe-re-che! se porni cu glas pițigăiat doamna Amariei. Azi am scos-o la tablă și, după ce că nu știa nici pe ce lume e, mi-a și răspuns obraznic!

Toma lăsă catalogul pe masa lungă din cancelarie și roși ușor.

— Ei, doamna Amariei! Poate că n-a înțeles ea bine ce vreți.

— N-a-nțeles, n-a-nțeles... Îl îngână bătrâna profesoară. A-nțeles ea foarte bine. Asta-i o pramatie care i-a scos peri albi și la madam Oancea, care nu știu de ce era așa de blândă cu ea. Norocul ei c-a plecat în concediu de maternitate, săraca, și și-a luat de-o grijă. Și matale, că ești nou aici, habar n-ai cu ce te-ai procopsit. Știu eu! Au și început să ți se urce în cap!

— Lăsați, doamna Amariei, că aia-i o clasă liniștită, interveni un profesor de vreo patruzeci și cinci, cincizeci de ani. Față de ai mei...

— La ai matale le-ai dat prea mult nas, dom’ Costache! se răsuci doamna cea vârstnică spre el. Să fi fost ai mei, să vezi cum zbârnâiau! Dar, deh, mata bărbat, fete multe...

— Nu-s chiar așa de multe, doamna Amariei, îi luă profesorul Toma apărarea colegului său.

— Şi nici chiar aşa de fete, rânji cel numit dom' Costache. Apropo, ştiţi la ce oră se culcă seara fetele cuminţi? La opt, că la nouă trebuie să ajungă acasă la mama! Hă-hă!

Râseră uşor şi doamna cu coc mov, şi Toma, căruia cuvintele „fetele cuminţi" îi readuseră în minte imaginea adolescentei cu piciorul scos din bancă, lung, alb, subţirel, zvâcnind în afară... Râseră slab şi ceilalţi profesori din cancelarie.

— Mira-m-aş să nu fie şi don'şoara Sterian una din alea, pufni bătrâna profesoară. E o poamă, oricum! Să ştiţi că nu se mai poate, domnu' Toma! Am scos-o la tablă şi nu ştia nimic-nimicuţă, să-i dau acolo un 5, de milă... Şi uite-aşa stătea, toată machiată şi rujată şi cu cracii goi până sus, că de când nu mai e uniformă, toate vin ca nişte de-alea de pe stradă, Doamne iartă-mă, ca nişte japiţe... Şi tot ea făcea pe nervoasa şi-mi răspundea în doi peri. Ei, când am văzut că-i pe-aşa, eu ce să-ţi fac, fetiţo, dacă n-ai măcar un pic de bunăvoinţă şi mă şi sfidezi, şi i-am ras un 3 şi când am trimis-o la loc, s-a-ntors pe călcâie şi-a zis aşa, din buze...

Doamna Amariei făcu o pauză scurtă, de efect.

— Ce-a zis? întrebă dom' Costache.

— A zis „babă senilă". Aşa, printre dinţi, cu răutate... „Babă senilă." Că ea credea că n-o aud. Şi am întrebat-o ce-a zis, cum de are tupeul să spună aşa ceva, iar ea, cică, „N-am zis nimic, stimată doamnă profesoară" şi vitele alea din clasă se tăvăleau de râs. Am auzit-o cu urechile mele! Mai mare neruşinarea! Mă şi minte-n faţă!

— Vorbesc eu cu ea, doamna Amariei, vă promit, încercă Toma să ia un ton împăciuitor. O şi urechez un pic, că văd că e cazul...

Gândul că ar putea s-o urecheze pe puştoaică îi provocă un fior ciudat. Îşi drese glasul şi reluă:

— O să vorbesc cu ea. Poate are vreo problemă. Dacă mă gândesc bine, la fata asta nu i-a venit niciodată nimeni din familie la şcoală, nici măcar la şedinţele cu părinţii.

— Cine să vină? interveni o profesoară mai tânără. Maică-sa e schiloadă, iar taică-său e mare afacerist, n-are el timp de din astea. Umblă tot timpul pe la

București cu afaceri, cu învârteli. Are bani să-i întorci cu lopata!

— De-aia și fiică-sa și-o ia în cap! întări doamna Amariei. Bani gârlă, obrăznicătura e nesupravegheată... Am auzit că taică-său ăla nici nu mai trece pe-acasă. Îi dă bani lu' nevastă-sa, i-a trecut o firmă pe numele ei, ca să nu bată la ochi, și-și vede de-ale lui.

— Am auzit că-i amic cu prefectul, se băgă și Costache în vorbă.

— Sigur că e! confirmă doamna Amariei. Da' n-a câștigat dânsul licitațiile alea pentru drumurile din oraș? Și să vezi că mâine-poimâine fiică-sa face și ea trotuarul! rânji profesoara.

— Lăsați, doamna Amariei, că rezolv eu. N-o să se mai întâmple.

— Apropo, interveni Costache, care rămăsese fixat pe spusele doamnei cu coc mov. Pe ăla cu ora de sexologie îl știți? Cică vine directorul în inspecție la o clasă, la ora de sexologie, și când intră în sală, ce vede? Toți elevii și-o trăgeau pe rupte, care pe bănci, care pe jos, prin față, pe la spate, iar profesorul stătea și se uita atent la ei. Într-un colț două fete le făceau sex oral la doi colegi, iar mai încolo un băiat își făcea laba.

Cei câțiva profesori din cancelarie se opriră să asculte.

— „Ce se întâmplă aici?" zice revoltat directorul. „Ce-i porcăria asta? Ce ore faci mata, dom' profesor?" „Domnu' director, nu vă faceți probleme. Le-am dat un test practic la sexologie aplicată." „Bun, test, test, dar ăia patru care fac sex oral? Cu ei ce-i?" „Aia-s în pericol de corigență și i-am lăsat să aleagă un subiect mai ușor." „Da? Și elevul de colo, care-și face laba?" „A, lepra aia! Pe ăla l-am prins copiind și i-am dat subiect separat."

Costache încheie bancul cu un hohot de râs gros. Chicoti ușor și doamna Amariei. Restul profesorilor zâmbiră și ei și se îndreptară spre clasele lor.

*

Profesorul Toma coborî din tramvai și o luă pe o străduță cu case cochete, flancată de castani înfloriți, uitându-se după numărul 34.

Adrian Toma era profesor de literatură română de aproape șaptesprezece ani. Îmbrăcat mereu în blugi, sacou sport și tricouri sau cămăși lejere, suplinea modestia veniturilor printr-o neglijență aparentă. Vara trecută i se ivise ocazia să se mute la un liceu teoretic, mai apropiat de apartamentul unde locuia, și așa se trezise dirigintele unei clase unde o avea și pe drăcoasa aia brunetă, cu picioare lungi și slăbuțe. Andreea. Sterian. Familia Sterian. Numărul 34. Aici era.

Apăsă pe butonul soneriei și, în întunericul care se lăsa tot mai tare, se uită la casa din fața lui. Dincolo de gardul masiv, din fier forjat, se întindea o pajiște cu câteva ronduri de flori, iar în spatele pajiștii se profila o vilă rozalie, cu etaj și mansardă. Sună încă o dată, de data asta mai lung, și pe aleea mozaicată, luminată de câteva felinare *belle epoque,* o siluetă subțire, în papuci de casă, se apropie grăbită de poartă. Cu tot întunericul, bărbatul o recunoscu imediat.

— Domnul diriginte! Bună seara!... se auzi vocea gâtuită a Andreei.

În fața bărbatului nu mai stătea adolescenta ironică de azi-dimineață, ci o fetiță speriată de ceva indefinit. Fața ei albă, triunghiulară, se ascundea pe jumătate sub șuvițele de păr întunecat. Ieșise la poartă în niște pantaloni de trening albaștri și un tricou lălâu, rozaliu, care se rotunjea ușor, ușor de tot, peste niște muguri de sâni nu mai mari decât măciulia unui dop de șampanie, și târa în picioare niște papuci de casă roz cu albastru, închipuind fiecare un cap de motan cu urechi de pluș tocit.

— Am vorbit cu mama ta la telefon, zise repede bărbatul, stânjenit și el.

— Da, știu, veni răspunsul la fel de grăbit. Vă așteaptă. Intrați.

Adrian Toma ar fi putut jura că adolescenta roșise, dar lumina de afară era deja prea slabă ca să-și dea seama. Intră în curte și o luă în urma fetei, care îl conduse în casă. Pătrunse printr-un hol lambrisat și ajunse într-o sufragerie imensă, cu ferestre înalte și mari. Acolo, pe o canapea, aștepta o doamnă blondă, de cel mult patruzeci de ani, cu fața ovală, gene lungi și un nas ușor coroiat, dar frumos. Chipul ei îi păru vag cunoscut

profesorului. Femeia nu se ridică, ci rămase așezată pe canapea, ușor într-o rână.

— Îmi pare rău că n-am ieșit să vă întâmpin eu, dom' diriginte – vocea femeii răsună blând-ironic –, dar în ultima vreme nu mă prea omor după ieșiri...

Profesorul ocoli privirea directă a femeii. Coborî ochii pe pieptul ei impozant, lăsat cu generozitate la vedere de o bluză albastră, cu decolteu adânc, apoi pe o fustă tot azurie, nu foarte lungă, ce ajungea până la un genunchi dezgolit și la pliul nefiresc pe care îl făcea materialul fustei în partea dreaptă, unde se pleoștise pe canapea, de parcă mama Andreei și-ar fi ținut un picior sub ea. Dar nu și-l ținea.

— Vasăzică nu știai, continuă doamna Sterian, urmărind privirea bărbatului. Tot voiam să-mi cer scuze că n-am putut să trec pe la școală. Mă mișc mai greu cu...

Se opri. „Cu un singur picior", completă bărbatul în gând. „Cu un picior tăiat." O femeie frumoasă, de sub fusta căreia ieșea doar un singur genunchi, doar o pulpă plină și bronzată, doar o gleznă micuță...

— Ei, da! zise femeia. Altădată mi-ar fi făcut plăcere să ne întâlnim... Adi...

Bărbatul tresări și privi atent chipul femeii. Mintea îi lucra febril. În cele din urmă îngăimă:

— Liza... Liza Doolittle...

— Ha! Ia te uită! Reflexele memoriei... Vrei să stai lângă mine?

Vocea lui Adrian se muie.

— Liza, Liza Doolittle... Fir-ar al naibii! Cum de n-am știut că...?

— Eu am știut, rosti excesiv de veselă femeia. Adi Toma, profesorul de română și dirigintele fie-mii. Am știut de când am aflat. Andreea mi-a împuiat o vreme urechile cu proful lor nou și mișto și mi-am dat eu seama repede. Înalt, tânăr... mă rog... Șaten. De gașcă. Da. Ai vrăjit-o și pe biata fetiță. Dar știu eu mai bine decât ea. De când n-ai mai auzit nimic de mine, Adi?

— De... atunci. De când am terminat facultatea...

— Hai, hai, stai aici, bătu femeia canapeaua cu palma. Dacă tot nu ne-am văzut de atâta vreme, am putea povesti una-alta... numai să ai timp.

— Am, tresări bărbatul și se așeză grăbit, cu ochii la fusta pleoștită cuminte peste o gâlmă greu de ocolit cu privirea.

— Vrei ceva de băut? Andreea, trimite-o pe Rodica la mine și tu du-te la tine în cameră, se întoarse femeia spre fetișcana încremenită în cadrul ușii. Vezi, Adi, reveni ea, m-am ajuns. Am până și fată-n casă.

După vreo cinci minute Adi Toma sorbea dintr-un pahar de whisky Ballantine's și se tot foia, încercând să pară cât mai destins.

— Auzi, zâmbi Liza, tu mai faci prostii din alea?

— Ce prostii?

— Versuri din alea, parodii, cum le ziceai... Cu care ne distrai prin facultate. Chestii porno cu poezii din clasici.

— Ăăă... da, câteodată îmi mai vine.

— Sper că nu i le spui și Andreei, râse femeia. Ei, lasă, c-am glumit. Nu te îneca acum cu whisky-ul.

Femeia tăcu, iar Adrian căută ceva interesant de spus. Nu găsi.

— Așadar, te-ai măritat, încercă el chinuit.

— Da, m-am măritat. Doar vezi și tu, rânji Liza. Am și-o fată, după cum știi. Am și o casă mare și frumoasă, mi-am păstrat și silueta din tinerețe... Ba chiar sunt mai ușoară cu vreo zece-cinșpe kile sau cât o atârna un picior.

— Nu spune asta! îngăimă bărbatul.

— Da' ce să spun? Ce, nu-i așa...? Of, Toma, Necredinciosule! Așa-ți spuneam. Ştii?

— Ştiu. Dar asta a fost atunci.

— Atunci. Mersi. Mă consolează foarte tare. Apropo, mai ești cu vaca aia de Cristina?

— Am divorțat acum trei ani. Ea s-a cuplat cu un italian și a plecat dincolo. Prin Roma, Palermo sau cam așa ceva. Habar n-am.

— Când îmi aduc aminte cât de îndrăgostită eram! începu Liza pe un ton mai cald. Dacă mi-ai fi spus atunci... ce? Orice. Orice mi-ai fi cerut, aș fi fost în stare să... Ei, mă fut! izbucni ea. S-au dus anii ăia! Tu ai copii?

— N-am.

— Îmi închipuiam eu. Şi tot în apartamentul ăla stai?

— Tot. Păi, unde? se repezi bărbatul, bucuros de turnura pe care o luase discuția. Eu am rămas profesor.

„De-aia am și venit aici, ți-amintești?” ar fi vrut el să spună.

— Sigur. Şi eu sunt, cică, patroană de firmă... Adică stai tot cu părinții?

— Nu, ei s-au mutat la țară mai demult. S-au pensionat amândoi. Şi lor nu le-a plăcut niciodată prea mult la oraș.

— Deci acum ești becher și cu casă. Mișto! Parcă văd ce trafic de gagici e pe-acolo pe la tine. Îți bat vecinii de jos în podea când zgâlțâi canapeaua prea tare?

Bărbatul rămase tăcut, așa că Liza continuă:

— Şi nu te însori? N-ai pus ochii pe vreo fetișcană?

— Liza, crede-mă, atunci n-a fost...

— Ştiu că n-a fost. Câți ani avea aia? Doar am văzut-o la tine în pat. Mititică rău. Cât avea? Cinșpe, șaișpe ani? Cam ca fiică-mea, nu?

— Nu, nici vorbă! scutură din cap Adrian. Avea nouășpe ani și trebuia să înceapă facultatea. Pe cuvânt!

— Da, sigur! Şi după aia, când am terminat-o, te-ai cuplat cu Cristina... De fapt bine ți-a făcut că te-a lăsat, știi?

— Bine, Liza, dar a fost... ei, cum să zic? A fost complicat și... Mai bine spune-mi ce-ai mai făcut tu între timp.

— Eu? Eu am suferit ca un câine... ca o cățea ce eram. Bun. Şi după aia m-am măritat. Gata cu Liza Dulipan. Gata cu Eliza Doolittle. M-am măritat cu Sterian. L-am cunoscut la un chef, unde m-am îmbătat pleasnă și m-a dus la el acasă. Cu mașina, că avea mașină... și-n trei luni eram măritată. Iar după șase luni o aveam pe Andreea. Ce-ai fi vrut să fac? Tu te-ai ascuns în gaură de șarpe. Stilul tău personal.

— Şi...? Adrian arătă spre piciorul ei.

— Asta? Banal. Accident de mașină. Bărbatu-meu s-a ales cu o mână ruptă și capul spart, mie mi-a rămas piciorul între fiare. Să știi că l-am îngropat frumos undeva. I-am pus și o cruce, una mică...

Bărbatul înghiți în sec. Ca să facă totuși ceva, își mai turnă whisky, deși se cam amețise.

— Mai toarnă-mi și mie, zise femeia.

*

Se făcuse deja miezul nopții, dar Adrian nu se mai gândea să plece. Şi nici Liza nu părea grăbită să-l vadă plecat. Vorbeau, vorbeau tot mai precipitați, ca și cum lumea s-ar sfârși mâine și ei trebuie să apuce să rezolve tot ce era încurcat între ei, și nici unul nu observă cum sticla de whisky se golise pe trei sferturi.

— Dacă nu veneai să te interesezi de Andreea, probabil că nu ne-am mai fi văzut. Deși... mde, cam greu. Cred că până la urmă tot ajungeam aici.

— Da, până la urmă... o îngână cu voce slabă Adrian.

— Da, zise ea. Tot aici ajungeam. Doar ești dirigintele Andreei. Ce chestie!

Liza sorbi din pahar și se aplecă în față, ca să-l pună pe măsuța din fața lor. Adrian sări s-o ajute și privirea îi alunecă în decolteul larg.

— Da. Dirigintele ei. Cum le încurcă soarta pe toate... Ia zi-mi, îți place de ea?

— D-da, îmi place... adică... e fată bună. Dar are...

— Ştiu, are hachițe. Ca și mine, nu? zâmbi trist Liza. Nu cred că îți pică prea bine întâlnirea de azi.

— Ba nu... să știi...

Adrian ar mai fi vrut să spună ceva, dar se blocă iar. În cele din urmă întinse mâna și prinse palma femeii. Ea o lăsă moale și îl privi atentă, cu ochii înrourați. Bărbatul ținea privirea în jos și îi frământa fără răgaz palma. Apoi încercă să o tragă spre el, apropiindu-se câțiva centimetri. Femeia rămase țeapănă, dar nu-l respinse. Adrian își lăsă capul pe umărul ei și îngăimă cu o voce tandră:

— Liza Doolittle... Of, Liza, Liza...

Încet, ezitant, își apropie buzele de obrazul femeii și o sărută încet, abia atingându-i pielea. Liza tresări, iar Adrian simți cum palma ei, ușor tensionată, se înmoaie în palma lui. O cuprinse cu celălalt braț pe după mijloc și o sărută la fel de blând pe buze.

— Ştiu ce vrei, bolborosi femeia, cu ochi închiși. Ca întotdeauna. Dar nu mai sunt Liza aia... nicidecum. Uită-te la mine, Adi. Uită-te.

Bărbatul simți în piept o duioșie nestăpânită, amestecată cu milă și cu Dumnezeu mai știe ce.

— Văd, șopti el. Şi ce dacă? Nici eu nu mai sunt așa... ca atunci.

O lipi strâns de el și îi prinse sânii în mâini. Sânii ei mari, grei, cu sfârcuri maronii și rotunde, mari cât castanele, pe care și-i amintea atât de bine... Îi strânse pe rând în palme și îi sărută prin stofa bluzei, simțind cum vârfurile lor se întăresc sub buzele lui. O mână îi coborî pe coapsa stângă a femeii și îi ridică încet fusta. Apoi se opri.

— Femeia a plecat demult, șopti Liza. Şi Andreea... la ora asta doarme. Oricum, după cină aproape că n-o mai văd. N-o mai scoți de la calculator.

Liza nu purta sutien. Probabil că nu purtase niciodată. Bărbatul îi scoase sânii din decolteu și începu să-i frământe cu o mână, îi luă în gură pe rând și le mușcă încetișor sfârcurile maronii. Ieșite peste marginile albastre ale bluzei, cele două globuri ușor bronzate păreau niște pâinițe coapte și moi. Cu cealaltă mână Adrian își reluă mișcarea lentă pe sub fustă, mângâind coapsa catifelată și fierbinte a femeii. Palma lui cuprinse șoldul cărnos și strânse tare. Liza gemu. Apoi Adrian începu să-și strecoare degetele spre dunga chilotului. Le strecură pe sub elastic și mângâie părul scurt și aspru de pe pântecul cald al fostei lui iubite. Ea gemu iar, acum mai tare, prinzându-l cu brațele pe după gât și mângâindu-i spinarea. Atunci bărbatul se ridică puțin, se așeză în fața ei și, îngropându-și fața între sânii aceia mari și parfumați, îi ridică fusta cu totul, dezgolind un picior lung, ușor cam împlinit în partea de sus, și un ciot retezat de pe la jumătatea coapsei, cu carnea cicatrizată, care zvâcnea stângaci.

— Ei, ce zici? spuse Liza, dar vocea îi rămăsese caldă și în ea se strecurase un picur de spaimă. M-am schimbat tare?

— Nu, Liza-Liza, nu... Nu te-ai schimbat. Ești tot așa, ești așa... minunată...

Şi, rușinat de gândurile ei, bravând un pic și, în același timp, simțind cum penisul îl apasă aproape dureros, bărbatul apucă elasticul chiloților ei albi și îl trase în jos.

— Vezi, acum e mult mai simplu, șarjă Liza. Nu trebuie decât să-i tragi un pic în jos și-i tragi imediat pe o parte...

— Lasă, Liza, lasă! bolborosi Adrian și-i scoase bucata de pânză albă, luminoasă, dezgolindu-i triunghiul cârlionțat al pubisului și despicătura umedă, brun-rozalie, dintre coapse. Lasă, zău... Eu... eu...

Dar nu mai apucă să spună ce era cu el. Împinse cu mână într-o parte coapsa stângă a iubitei și cu cealaltă mână ciotul cărnos din stânga lui, își înfundă gura acolo, jos, sorbind cu îndârjire seva acrișoară ce se înfiripa pe carnea mătăsoasă și rozalie, iar când nu mai putu să rabde, își descheie pantalonii și și-i trase grăbit, cu tot cu chiloți. De pe canapea, Liza îi zâmbi.

— După douăzeci de ani, Necredinciosule! Haide, hai, iubitule! Hai, vino...

El veni. O pătrunse cu atâta sete, încât femeia zvâcni în sus pe canapea și sânii îi tresăltară greoi pe piept. Îngenuncheat în fața ei, îi apucă fundul rotund și cald cu amândouă mâinile, lipindu-se de pântecul ei, intrând și ieșind ritmic din ea, cu gemete înfundate. O mușca de mameloane îndârjit, dar cu grijă, și sugea carnea sfârcurilor, care se făcuseră tari ca pielea tăbăcită. Intra în ea și simțea cum izbește cu pântecul în osul pelvisului, cum sexul lui alunecă înăuntru, despicând mușchii moi și umezi din vaginul femeii, și cum în coșul pieptului îl lovește ritmic ciotul cald, rămășiță din piciorul iubitei. Iar Liza, cu privirea încețoșată, îl strângea și mai tare lângă ea, icnea, gemea și își lipea șoldurile de el.

N-a durat mult. După vreo două-trei minute Adrian simți cum seva i se repede năvalnic pe canalul sexului și cum se descarcă, cum explodează acolo, înăuntru, în ea, în timp ce carnea penisului îi e sugrumată dureros de mușchii misterioși dinăuntrul femeii. Scoase un icnet greu, după care se ridică și se lăsă moale alături.

Liza întinse mâna și începu să-i mângâie părul scurt. Bărbatul, moleșit, se gândi că i-ar plăcea să adoarmă acolo, lângă ea. Atingerea ei îi făcea bine, atât de bine... Ca odinioară.

În liniștea care se lăsase în întreaga clădire se auzi deodată un bufnet înăbușit, urmat de un fel de fâlfâit.

Cei doi tresăriră. Liza aruncă o privire în jur, apoi spre ferestrele mari, acoperite neglijent cu draperii.

— Vântul, zise ea. Cred că începe o furtună. Mă furnică prin ciot.

Şi râse. Ca o confirmare, un fulger își răsfiră creanga argintie pe cer și de undeva din apropiere se auzi un huruit răscolitor.

— Eu n-aș vrea, dar cred că trebuie să te duci acasă, murmură Liza. Nu poți să pleci la școală o dată cu Andreea, zâmbi ea.

Se aplecă, bâjbâi pe lângă canapea și își găsi chiloții. Şi-i trase pe ea, își aranjă fusta, își vârî sânii înapoi în decolteu și îl privi pe bărbatul pe jumătate ridicat.

— Hai să te conduc până la ușă, zise ea apoi. Dacă nu te deranjează... vezi că am o cârjă pe-aici, pe după canapea.

*

Când plecase, Liza îl rugase să mai scornească una din parodiile lui.

— Dacă poți, zisese ea.

În timp ce se îmbrăcă, Adrian declamă poticnit:

— Dormea adânc pulocul meu de plumb/ Sub floci de plumb și funerar veșmânt,/ Stam singur în sacou și era vânt/ Şi-mi flutura testiculul de plumb.

Liza râsese.

— În sacou? Zău că nu te-ai schimbat! spusese ea în timp ce încuia poarta în urma lui.

Nu se schimbase? O privise cum se îndreaptă, șchiopătând, spre vila ei luxoasă, rezemată în cârja de aluminiu, și îl cuprinsese o melancolie sumbră, în care se amestecau – habar n-avea de ce – și Liza, și Andreea, și apartamentul lui gol și stătut, de bărbat singur, și vremea de-afară.

A mers pe jos tot drumul până acasă, privindu-și picioarele care călcau ritmic, unu-doi, unu-doi, pe asfaltul ud, în timp ce vântul îi arunca ploaia în față.

*

Adrian Toma avusese o zi proastă. Doi dintre elevii lui se bătuseră pentru o fată din clasa a noua. De la direcțiune se anunțase că în iunie, la alegerile locale, școala lor va fi, ca de obicei, centru de votare. Fiind bărbat, Adrian fusese numit și președinte al uneia din secțiile de votare. Asta însemna cel puțin o zi și o noapte pierdute cu buletine de vot, numărători, procese-verbale și saci cu hârtii ștampilate cărați în spinare în toiul nopții.

Andreea nu mai venise de două zile la școală și Adrian nu se putea hotărî să sune la Liza. Reîntâlnirea, șocul trăit alaltăieri, mila și apoi amețeala sexului își mai risipiseră parfumul. Deși Liza era tot frumoasă. Dar ce putea să iasă din povestea asta?

Un pic mai târziu, ajuns în fața blocului unde locuia, urcă scările până la etajul al doilea și se scotoci din mers după chei. Se opri o clipă pe palier și când înălță capul, văzu în penumbra holului pătrățos o siluetă subțire, care se ridică repede de jos, scuturându-se pe fustă. Chiar din clipa în care văzuse umbra așezată acolo, Adrian știuse cine era.

— Ce cauți aici, Andreea? întrebă el. De ce n-ai mai dat zilele astea pe la școală?

Apropiindu-se de fată, bărbatul văzu că are obrajii plânși și chiar în clipa în care ajunse lângă ea, puștoaica începu să scâncească. Apoi se porni să plângă de-a binelea, cu hohote care reverberau în casa scărilor.

— Ei, lasă, lasă... o apucă el de un umăr. Lasă, Andreea. Nu mai plânge. Hai, nu mai plânge... Liniștește-te.

Deschide ușa și o lăsă pe fată să intre. Acum observă că Andreea avea în mână rucsăcelul negru cu care venea de obicei la școală. Probabil că pleca de-acasă dimineața și se întorcea după terminarea orelor, ca și cum totul ar fi fost în regulă. Ar fi trebuit s-o sune pe Liza.

Când pătrunse în sufragerie, puștoaica strâmbă puțin din nas și Adrian își dădu seama de mirosul greu din încăpere.

— Trebuia să aerisesc, spuse el încurcat. Vrei ceva de băut? Un suc, o cafea?

Andreea scutură din cap că nu, trăgându-și zgomotos nasul. „O fetiță”, se gândi Adrian. „O fetiță

care îmi place. Ce naiba...?”

— Uite, stai aici, îi arătă el un scaun de lângă masa din sufragerie. Stai jos și liniștește-te. Îți aduc acum un pahar cu apă și, dacă vrei, după aia vorbim.

Se duse până în bucătărie, aruncă o privire la chiuveta plină cu vase murdare și scoase din frigider o sticlă cu apă minerală. Luă din mers un pahar care i se păru mai curat și, când se întoarse, o văzu pe fată stând cuminte, cu un picior lung, slăbuț, ieșit la vedere pe lângă piciorul mesei. Pe genunchi, un pic sub rotulă, Adrian revăzu umbra palidă a cicatricii. O rază de soare strecurată pe fereastră răscolea grăunțe minuscule de praf în aerul camerei și aluneca pe gamba fetei. Pulpa ei albă, alungită, părea că luminează singură podeaua.

Adrian ridică privirea și se apropie de masă. Îi întinse fetei paharul și îi turnă apă. Şi mâna lui, și mâna ei tremurau. Dar puștoaica nu mai plângea. Își aținti privirea asupra lui și zise, smârcâindu-se:

— Am văzut.

— Ce-ai văzut? întrebă Adrian, deși bănuia răspunsul.

— Tot. Am văzut tot. Voiam să știu ce vorbiți și... Eu am crezut că v-am supărat, dar n-am vrut să vă supăr, domnule diriginte. Eu... se precipită fata. Eu... eu v-am...

„Deci n-a fost vântul”, își aminti Adrian. „Trebuia să-mi dau seama. Mare tâmpenie!”

— Uite, Liza... Andreea. Eu pe Liza, pe mama ta, o cunosc de... de mult, din facultate. Am fost colegi, știi?

Fata dădu din cap.

— Ştiu! zise ea îndârjită. Ştiu! Dar eu...

Glasul i se frânse iar.

— Eu v-am văzut... Ştiți... mie mi-a plăcut de dumneavoastră... iar în clasă...

— Da, în clasă, repetă Adrian.

— V-am văzut și în clasă, se îndârji ușor fata. Cum vă uitați...

— Bun, dar nu îți închipuiai că... Începu el, dar tăcu imediat.

Andreea începu să plângă iar, încet, înfundat, suspinând greoi. Bărbatul îi văzu obrajii copilărești mânjiți cu negru de la rimel și se apropie de ea.

— Nu mai plânge, Andreea! E o prostie! Eu sunt dirigintele tău, înțelegi? Sunt profesor. Ei, nu mai

plânge! Zău!

Vedea cum i se scutură umerii și cum îi curg lacrimile. Şi cum o privea așa, din față, nu se putu stăpâni să nu-i atingă părul cu mâna. Fata hohoti și mai tare și își lipi obrazul de palma lui. Adrian, parcă uimit, îi prinse și celălalt obraz cu palma dreaptă și începu să i-l mângâie încetișor, ștergându-i lacrimile cu degetul mare. Începu să facă același gest și cu mâna cealaltă, ajungând să-i țină capul între palme. O privi țintă de aproape și fața ei aproape triunghiulară, brăzdată de două pârâiașe negre de rimel și umbrită de șuvițele de păr întunecat, i se păru neasemuit de frumoasă. Din ochii albaștri ai puștoaicei lacrimile curgeau în continuare, dar trupul i se liniștise, parcă îmblânzit de mâinile bărbatului. Mângâindu-i în continuare obrajii, cu un gest deja inconștient, el se apropie și mai tare, repetând „Nu mai plânge, zău... Nu mai plânge...” În clipa următoare îi atinse ușor buzele cu buzele lui și simți cum brațele slăbuțe ale fetei îl încolăcesc pe după gât și îl strâng tare-tare, cu un fel de disperare.

Sărutul se prelungi o vreme. Fata nu-și slăbi deloc strânsoarea. Când Adrian se desprinse un pic, ea îl strânse iar, oftând cumva bătrânește, iar bărbatul fu năpădit de un val de duioșie și de poftă. O prinse cu o mână pe după umeri, o săltă ușurel, iar cu cealaltă mână îi înconjură șoldurile și o ridică. Andreea rămase agățată de el.

O duse câțiva metri și o întinse pe canapeaua lui jerpelită. Fata se lăsă moale și când o întinse pe canapea, închise ochii și rămase așa, în așteptare. Adrian se lăsă lângă ea, pe pătura în carouri întinsă peste tapițeria canapelei, și o cuprinse pe după umeri, trăgând-o înspre el. Palma lui începu să-i cuprindă piepții cămășii, alintând un sânișor abia răsărit. Andreea gemu ușor. Profesorul îi descheie cămașa și îi dezgoli pieptul slab, cu dungile coastelor reliefate pe piept și sânii albi, cu sfârcuri mici, ca niște măciulii de mac. Îi strânse între degete, apoi se aplecă, îi adulmecă și îi sărută cu grijă, cuminte, pe fiecare. Puștoaica lăsă încet capul pe spate. Tremura slab și nu știa ce să facă cu mâinile.

Fetișcana mirosea a sudoare tânără și deodorant. Trupul ei neîmplinit se supunea, tremurând, iar Andreea, cu gura întredeschisă, murmura ceva neauzit. Bărbatul o

săruta iar și iar pe buze, pe obraji, pe gât, pe ghemulețele de sâni de adolescentă, mângâindu-i și răvășindu-i părul lung, negru.

— Ai mai făcut-o vreodată? întrebă el ezitant.

Fata scutură din cap, speriată.

— Și ți-e frică? zise el cu glas cât mai blând. Ţi-e frică, așa-i? Să nu-ți fie...

Iar fata scutură din cap că da, deși tremura înainte. Stătea răstignită acolo, fără să știe nici ea ce avea să i se întâmple sau de ce o să i se întâmple asta. Adrian îi ridică fusta și îi scoase tandru chiloțeii albi ca laptele, trăgându-i peste picioarele ei fusiforme. Cu tălpile ridicate în aer, Andreea păru o clipă și mai mică decât era – aproape o fetiță. „Fetele cuminți se culcă seara la opt, că la nouă trebuie să ajungă acasă la mama”, îi trecu prin minte bărbatului. Exact cum zicea Costache. Parcă îl și văzu cum râde așa, gros, vesel, ca întotdeauna. Iar doamna Amariei... doamna Amariei nu s-ar fi mirat deloc să audă așa ceva despre oricare din obrăznicăturile alea tinere din școală.

Rămase câtva timp așa, încremenit, în fața Andreei. Doar stătea și o privea. Era frumoasă. Era o fetișcană frumoasă. Probabil că semăna într-adevăr cu mama ei. Se aplecă încet spre ea, o sărută, o mângâie pe obraz și se așeză pe canapea.

— Vino mai aproape, zise el blând. Vino aici.

O cuprinse în brațe, o ridică și o strânse la piept, mirându-se abia acum cât poate fi de ușoară. Parcă ar fi avut aer în oase, ca păsările. Fata își înfundă obrazul în scobitura umărului său și rămase așa, cu hainele răvășite, strângându-l și ea tare în brațe. Adrian îi mângâie părul zburlit și o ținu așa multă vreme, bucurându-se de căldura aromată a trupului ei.

*

— Ei, dom’ Costache, ai auzit? întrebă doamna Amariei.

Domnul Costache abia ce intrase în cancelarie, așa că nu știa ce trebuia să audă.

— Cum, n-ai auzit? Domnu’ Toma nu mai vine anul ăsta la școală! Ce mai belea pe capul nostru! Acuș-acuș se termină semestrul și el... gata, nu mai vine. Cică e în

concediu de boală. Dar se aude că n-ar mai veni aici nici la anul...

— Nu i-o fi plăcut la noi, își dădu cu părerea un profesor mai în vârstă, cu ochelari cu rame de os.

— Ei, nu i-a plăcut, nu i-a plăcut! bombăni madam Amariei, pipăindu-și cocul movuliu. Să-i fie de bine. Numai să nu-mi dea mie să iau dirigenția la pramatiile alea de-a zecea B!

— A, bine c-ai pomenit de asta, doamna Amariei! interveni o altă profesoară. Să mă duc să-i spun doamnei directoare să le dea drumul la cei de la a zecea B, că exact acum au dirigenția și n-au cu cine s-o facă.

— Păi, dacă dom' Toma și-a găsit să se îmbolnăvească exact când vine vara și se face frumos... ricană bătrâna doamnă cu coc mov.

— A, uite cum mi-am amintit! sări vesel Costache. Haideți să vă spun una nouă. Cică la o școală de fete cu internat se face într-o zi la una din clase un control ginecologic. Şi când vine rezultatul, ce să vezi? Din toate fetele, numai una era virgină! Află directorul școlii, se necăjește, stă după aia un pic pe gânduri și își zice că-i imposibil, că-i o greșeală, că la el în școală nu se poate așa ceva. Așa că aduce alt medic și le mai face un control la fete. Când colo, rezultatul tot ăla: o singură fată cu himenul întreg. Numai că, lucrul dracului, nu tot aia, ci alta! „Ei, asta chiar că-i imposibil!" se revoltă directorul și cheamă alt medic, personalitate mare, recunoscută. Face și medicul ăsta controlul și îi spune rezultatul: o singură fată cu himenul întreg. Doar că acum e alta, a treia. Atunci aduce directorul o echipă de ginecologi americani, mari specialiști, și le fac și ăștia încă o dată controlul la fete. Vine și rezultatul: tot o singură virgină, numai că alta decât alea trei dinainte. Directorul e gata să-și iasă din minți, așa că se duce la clasa respectivă și le ia pe fete cu binișorul: „Uitați fetelor, așa și pe dincolo, că să nu vă supărați că v-am necăjit atâta cu controalele, dar spuneți-mi și mie ce se întâmplă, că la fiecare control numai una dintre voi are himenul intact, dar de fiecare dată e alta". „Păi, dom' director"; răspunde una din fete, „himenul e al doamnei diriginte, că ne-a promis la începutul anului că la alea care suntem mai cuminți ne dă voie să ieșim în oraș cu el".

Costache râse lung și gros, apoi, luând un catalog sub braț, plecă. În scurt timp îl urmară și ceilalți profesori din cancelarie. În dulapul cu despărțituri de furnir rămase un singur catalog.

Claudia Golea

Claudia Golea s-a născut în 1968 la București.

A urmat cursurile Facultății de Litere (secția japoneză-engleză) din cadrul Universității București.

A studiat timp de un an literatura japoneză la Universitatea Tokyo. Din 1992 până în 1997 a locuit la Tokyo, apoi, între 1997 și 1998, la Cairo.

Între 2002 și 2003 a lucrat în Bangkok, Thailanda, experiență ce stă la baza scrierii romanului *Vară în Siam*, apărut la Editura Polirom, în 2004. Romanele sale, care ar putea fi încadrate în genul autofiction, își poartă cititorii prin zona barurilor de noapte și a lumii interlope din capitala Japoniei și Thailandei unde Claudia Golea a locuit și a lucrat o vreme.

Volume publicate

Planeta Tokyo, Nemira, 1998 (ediția a II-a, Polirom, 2005);

Tokyo by night, Nemira, 2000 (ediția a II-a, Polirom, 2005);

Vară în Siam, Polirom, 2004

French Coca-Cola, Polirom, 2006

SANCTUAR

Tocmai ieșisem de la duș și rămăsesem goală și udă, deși acum mă așezasem în fotoliul din nuiele pe care mi-l dăruise Chutima, soția rectorului. Îl zărisem cu câteva luni în urmă în curtea din spatele casei lor, acolo unde își făceau veacul golden retrieverul și ciobănescul german. Frumoasele sale motive siameze îi lăsau însă reci pe cei doi câini, care nu-l băgau niciodată în seamă. Numai șoarecii erau atrași de lemnul fin împletit pe care se cățărau ca la un concurs de alpinism. Eram *pula mea* în Regatul Siamului unde Buddha este venerat mai presus de orice și porunca *să nu ucizi*! este strict respectată. Nici un thai nu pune așadar otravă sau curse pentru șoareci și șobolani, iar aceștia sunt parcă la fel de mulți ca firele de iarbă din Regat.

Nu, oricum, Chutima n-avea nevoie de fotoliu. Îl luasem și-l scufundasem în piscină, înainte de a-l instala pe balconul apartamentului meu de la ultimul etaj al blocului profesorilor – la adăpost pe cât posibil de rozătoare – și, după ce se uscase complet sub soarele încă fierbinte de sfârșit de an, îl instalasem în fața oglinzii. Cu fața spre oglindă stăteam acum în fotoliu. Ce drac de culoare s-ar potrivi mai bine pe buzele mele atât cu auriul coroanei și brățărilor thai, cât și cu roșul tare al costumului cu care aveam să mă fandosesc la balul mascat dat cu ocazia încheierii cursurilor pe anul acesta? Un roșu tare acoperit cu praful auriu pentru obraji care mergea foarte bine și pe buze. Numai că *pula mea* nuanța asta era total nepotrivită cu starea mea de spirit, cum nepotrivit era și tot balul ăla de rahat. Eram într-o dispoziție suicidară de-a dreptul și decât un simplu ruj și fard de obraz mi-aș fi pus mai degrabă pe buze nici mai mult nici mai puțin decât sângele care mi s-ar fi prelins pe mână când aș fi spart oglinda cu pumnul. Căutam să mă feresc de un acces de furie necontrolată totuși, căci nu puține fuseseră ocaziile când n-o făcusem și transformasem în cioburi o sumedenie de oglinzi sau ferestre. Aveam eu o chestie cu geamurile, cu suprafețele reflectorizante sau transparente, îmi ciupeau pur și simplu neuronii. *Sabai, sabai* – ia-o încet – relax... De ce

dracu' să-mi fac eu țăndări oglinda și să mă umplu de sânge pentru *cocksuckeru* ăla de Charles?

Modul în care-mi imaginam vacanța de iarnă până azi-dimineață: Koh Chang, insula noastră favorită, valurile acelea caracteristice cu inflexiuni de jad, cer limpede extrem solar și nisipul fierbinte pe care Charles și cu mine ne înlănțuim și lăsăm dâre argintii precum doi șerpi veninoși: sssss...

Modul în care-mi imaginez vacanța de iarnă după dimineața de azi: eu plimbându-mă singură prin campusul ăsta din suburbia Bangkokului. Charles este la mama dracului, în afara fotografiei din creierul meu.

Astăzi, 9:00 a.m., cafeaua de dinainte de cursuri în *staff room*:

Ike: Presupun că voi doi o să vă petreceți vacanța împreună.

Eu: Zâmbesc.

Charles: Mă tem că trebuie să mă duc până în Panama să stau câteva zile cu Dave. Are nevoie de mine. Tocmai i-a murit mama.

Eu: Tac. Îmi tremură mâna scoțând o țigară din pachet și aprinzând-o. Sunt ultra-ultra-ultragiată la auzul acestui pretext de *shit.* Ike nu știa nimic. Eu însă eram în deplină cunoștință de cauză căci Charles îmi mărturisise:

„Îmi place câteodată să fac sex oral cu alți bărbați. De exemplu, vărul meu Dave care locuiește în Panama. Tipul ăsta știe ce-i aia o muie pe cinste. Când mi-o ia în gură este atât de... aah..."

„Înțeleg. Trebuie că este foarte romantic."

Şi chiar că nu-mi păsase și nu vedeam cum relația mea cu Charles ar fi fost afectată de un inofensiv supt de penisuri între el și vărul său din Panama. Eram cât se poate de *cool*, căci aveam în jurul nostru o sumedenie de homosexuali, transsexuali, parasexuali sau sexsexuali care, în Regatul Majestății Sale Rama al IX-lea, colcăie la propriu, fie că sunt localnici sau importați. Dintre aceștia din urmă, britanicii precum Charles par să dețină un imbatabil record. Cât despre Charles, el nu era un homo, ci doar și-o sugea și el cu alți tipi așa cum o face orice brit care se respectă. *Cool,* așadar. Până aici. Până la vacanța noastră pe care fantezia mea o plasase atât de comod pe romantica Koh Chang, la adăpost de turiștii occidentali și homosexualii din Bangkok, Reginele,

faggot-urile, *gatoey*-ii din campusul ăsta sfârșit de lume. Nu, nu puteam fi acuzată de homofobie, mulți *gay* chiar îmi plăceau – pe bune –, dar nu mi se putea cere să renunț la chiar toate drepturile mele. Dar, uite, chiar nu mai aveam nici un drept: Charles se ducea să și-o sugă cu Dave în Panama și eu eram lăsată la dospit în plină vacanță în așa-numitul Oraș al îngerilor, *angels* fiind poate toate curvele, peștii, *gatoey*-ii și turiștii sexuali cu care era înțesat altfel numitul *Mare Mango: BangfuckingCock*!

Metafora care mi se înfige în creieri mă stimulează și, în sfârșit, destup rujul și mi-l spoiesc pe buze. Hm. Mult, mult, mult mai bine. *Scarlet Red on my lips tonight.* Roșu Scarlet – așa se numește nuanța asta. Plus fard *Golden Rose.* Asta mă apropie de imaginea statuilor aurii ale lui Buddha Shakyamuni însuși și-mi umflă ego-ul ca un balon de spumă. Îmi strâng repede părul lung într-un coc în vârful capului, mă ridic, îmi trag pe mine un slip, un top negru cu fir auriu și pantalonii negri. Contează prea puțin ce port căci oricum vin de la firma de închiriere a costumelor să ne schimbe în vestiarele sălii de sport. Peste umăr, arunc o ultimă privire în oglindă, îmi iau în picioare sandalele tonga din fața ușii și ies pe culoar. O pală de aer fierbinte mă izbește în față, dar nu mă deranjează: îmi place când este *hot,* îmi place de fapt Thailanda. Încui și clinchetul portcheiului răsună în același timp cu croncănitul unei șopârle minuscule pe care o zăresc de altfel pe peretele din dreapta ușii. Ochii mărgele par să mă fixeze în timp ce *gingo* își scoate sunetele hilarice. Ușa de vizavi se deschide și iată-l pe Charles cu zâmbetul lui protector și superior.

„*Hi*!”

„*Hi*!” îi răspund cu o intonație ce coboară pe „i” ca pe panta abruptă a unei prăpăstii. „Ești supărată?”

„Whatever, cocksucking bastard!*”*

„Wow! E vorba de Dave, nu-i așa? Ştii? Chiar i-a murit mama, mătușa mea. Hei, dar, *relax*! Am un *shit* super adus din Java. Vrei să-l încercăm după seara asta?”

„Nu vreau nici o *CokefuckingCaine*! O să ne întoarcem la o relație bazată pe abstinență. De sex și chiar de porcăria ta de coca în ceea ce mă privește. Poți s-o prizezi de pe pula lui Dave. Snif, snif. Şi în noaptea

asta n-ai decât să ți-o iei la labă. Așa voi face și eu. Prefer masturbația unei proaste companii."

„Wooow! Ţi-ai ieșit complet din minți. Bietul Dave și cu mine nu facem altceva decât să... să..."

În timp ce Charlie își caută cuvintele, iau umbrela violetă cu mâner ciclamen lăsată în suportul de pe hol de pe vremea sezonului ploios și îmi bag în gură mânerul îndoit. Îl sug zgomotos și ochiul meu drept alunecă strabic înspre vârful metalic al umbrelei în timp ce stângul îl fixează pe Charles, care amuțește. După care mi-l scot din gură și înfig umbrela ca pe lama unui cuțit înapoi în suportul ei. Acestea fiind clarificate, îi întorc spatele lui Charles și mă avânt către capătul coridorului și apoi pe scări în jos. Nici vorbă să-l aștept. Traversez gazonul, părculețul din dreptul lacului, ajung la dalele din marmură, trec printre coloanele de culoarea fildeșului, urc scările din marmură și intru în aula celei mai luxoase universități din Asia. Marmură albă, oglinzi mari și o răcoare mormântală venind dinspre tavan, prin instalațiile de aer condiționat. Candelabrele sunt în plină fază, cu toate becurile aprinse. Urc din nou spre sala de sport, piscină și vestiare. Nu întâlnisem pe nimeni pe drum, dar aici, printre paletele și mingile de squash, părea să mustească de viață. Profesoarele de biologie și marketing, Somthawin și Wipawadee, erau gata îmbrăcate ca două venețiene de carnaval, cu crinolină, peruci și tot tacâmul. Le recunoșteam însă căci masca lor, ca toate celelalte, nu le acoperea decât ochii. *Acharn* Lakanah, decanul de la Ştiințe Exacte, își păstrase ochelarii și era în rest îmbrăcată în... struț. Umor thai: gripa aviară deja făcuse doi morți în Regat. *Acharn* Doctor Raman, decanul nostru, al facultății de Limbi Străine, era alături de soția lui, îmbrăcați amândoi în costume *high-class* de la ei, din Nepal. Ike, nepotul Rectorului care visa și el să ajungă profesor, dar nu era lăsat deoarece folosea cuvântul cu f. prea des, inclusiv față de studenți, fusese ca de obicei un tâmpit și ca atare era acum îmbrăcat în cadână, cu șalvari, buricul gol și văl care-i lăsa liberi ochii cu gene false și fard de pleoape albastru aplicat ca uleiul pe pânză.

„Fuck! Unde-i *fucking* Charles? Voi doi v-ați *fucking* certat, n-am *fucking* dreptate?" „Du-te să sugi pula sultanului, *fucking* Aisha!"

„Fuck! Ştiam eu: *v-ați fucking* certat. E o situație *fucked* up...”

Cele două Regine de la firma de costume, care îi aranjau ultima pană lui *Acharn* Lakanah mă salvară întrerupându-l:

„Acharn Claudia!”, exclamară ele în cor, lungind o-ul cu extremă pedanterie – „ClooOOoodiiya” –, „ce ruj frumos!”

„Thank you!*”*

„Este un Dior, nu-i așa? Recunosc nuanța!”, făcu cea care se autoporeclise Cherry.

„A, nu, se întâmplă să fie un Mary Quant mai ieftin, deși majoritatea rujurilor mele sunt de la tarabele din Pat Pong.”

„Pat Pong-ul e *so cool,* nu-i așa?”, zâmbi către mine cealaltă Regină, Pussy.

„Yeah” sunt eu în definitiv de acord și mă așez în fața uneia dintre oglinzi. Pussy și Cherry își unduiesc șoldurile cochet și își târșâie grațios pe dalele de marmură tocurile cui până la garderoba pe care au improvizat-o. Sunt atât de... Regine. Amândouă poartă rochii mulate cu motiv leopard, sunt machiate strident și miros puternic a *Dolce Vita.* Apucă amândouă costumul meu din mătase roșie care mi s-a părut uriaș încă de la probe. Vin și-l întind ca pe o cortină în fața mea în timp ce eu mă dezbrac. Ochii le alunecă spre bustul meu care nu s-a acomodat niciodată cu acel gen de hamuri numite sutien. Nu mai fac nici o mișcare și par a-și fi uitat complet rolul de a mă costuma.

„Well?*”* întreb eu pierzându-mi răbdarea.

„Oops, sorry!*”*

Voila, în zece minute sunt aproape gata și Cherry și Pussy îmi pun acum câte o brățară siameză la ambele brațe. Şi apoi mănușile de culoarea pielii cu unghiile lungi aurii. Intraseră între timp Mike și Charles, care avea deja cel puțin două beri la bord.

„Ugh!” râgâie el către trioul nostru. „Sunteți sigure că unghiile alea sunt necesare?” „Absolut. *Acharn* Claudia încarnează o dansatoare sacră siameză.”

Lucrurile se încurcă atunci când coroana aterizează pe capul meu și nu se oprește acolo, alunecând în jos și acoperindu-mi ochii. *SHIIIT*!!! Exclamă Reginele. Acest din urmă accesoriu nu fusese încercat în prealabil și

acum mă vedeam nevoită să renunț la el. Nu că mi s-ar fi rupt inima. Din contră. Masca aurie din dreptul ochilor, cu marginile ei arcuite, era și așa destul. Era în sfârșit rândul lui Mike și al lui Charles, care căpătară costume de corsar și respectiv de cardinal. Jennifer, Kovit și alții le urmară, dar eu ieșisem deja și mă alăturasem în sala de festivități lui Chutima și rectorului, amândoi în costume vietnameze, căci de dincolo de Phnom Peng, Rangoon și Mekong proveneau strămoșii lor. Nu eram atentă la ce vorbeam cu ei, în acel amestec tipic de thailandeză și engleză, căci îi urmăream pe Mike și pe Charles care fumau tacticos – probabil marijuana – în capătul dinspre lac al sălii, ascunși chipurile după două coloane. Făcea mai mult ca sigur cinste Mike. Găsesc așadar o pauză în timpul conversației și mă agăț de acest pretext, părăsindu-i pe cei doi. Mi-apuc faldurile roșii cu unghiile aurii și trec printre coloane înspre ferestrele de la lac. Se întunecase deja, dar afară se vedeau clar apa, gazonul verde și balustradele din marmură albă în lumina puternică a felinarelor.

„Căpitane, sunteți cumva în posesia a niscaiva *ganja*?”

„Da. Ssh... Nimeni nu știe că fumăm.”

„Corect.”

Mike îmi întinse un *joint* gata făcut. Trag numai câteva fumuri puternice, pe care le rețin în piept câteva clipe înainte de a le da drumul pe nas – import major de THC – și un intrus se alătură grupului nostru tăcut și cvasidus deja spre alte orizonturi: Dr. Raman, în chipul său de rege nepalez.

„*Hello*, voi! Vreau să vă întreb ceva. Am auzit că s-ar găsi în campus *ganja* și chiar coca din Java. Aveți idee cum se poate procura? Numai pe voi pot să vă întreb.” Charles își pipăie intuitiv crucea care-i atârnă de brâu, puțin mai jos de coaie, iar Mike tușește nervos și imediat apoi își asumă aerul de hippiot care e în general pe dinafară. „Aa, *no, no, no*, n-avem nici o idee. Adică nu știm nimic. Nu, nu cunoaștem. Nu de alta, dar ești capabil să ne dai pe mâna rectorului.”

„Eu? Nici vorbă. Asta nu e ganja?”

Charles roșește până în vârful urechilor, eu îmi iau expresia unei dansatoare sacre siameze care, între două performanțe, își bagă în gură fără discernământ orice îi

dau bărbații, iar Mike se uită la țigara din mână ca și cum ar fi propriul său deget fumegând. „Haa, asta? Ăsta e... e tutun danez, tutun danez ordinar, adus de Runhardt, prietenul meu norvegian. Da, da, de Runhardt de la duty-free-ul din... din... nu știu ce capitală au acolo."

„Oslo", salvez eu situația „Sau Copenhaga dacă este în Danemarca".

„Întocmai. Ăăă, eu n-am cum să știu, n-am fost pe acolo niciodată, întreab-o mai bine pe Prințesă".

„Ninge foarte mult pe acolo", explic eu.

„Chiar ninge?" întreabă Mike, „În Australia, la mine, nu ninge. Să vorbim despre ninsoare. Cum e când ninge?"

„Am înțeles. Nu vreți să-mi dați și mie."

„Cred că e foarte frumos când ninge. Te dai cu săniuța?"

„Fuck! Voi doi ar trebui să vă *fucking* împăcați. Să *fuck* mai bine toată noaptea până la zi decât să vă *fucking* certați. Charles, *fuckerule,* ai *fuck* cu o curvă din Pat Pong. Ești *fucked* up!" apăruse așadar și cadâna Ike care se hlizea și ne făcea ocheade de deasupra vălului roz. Situația doctorului nu se aranja și ne părăsi fără nici o promisiune de aprovizionare cu substanțe rezervate vulgului. Nici noi nu mai stăturăm mult în colțul nostru de la fereastră. Mai aruncarăm în aer câteva rotocoale de fum de *ganja* și strivirăm mucurile pe dalele de marmură.

„Trebuie să vorbim", anunță Charles înspre mine, iar eu dădui un șut disprețuitor mucului de țigară.

„CE?"

Charlie mă apucă de braț și mă atrase în direcția scărilor.

„Duceți-vă să v-o trageți, Mister Cocksucker și Miss Cock Teaser!", lansă în urma noastră Mike, secondat de un simplu *„Fuck!"* al lui Ike. Ajunsesem în capătul scărilor, când gongul anunță începutul spectacolului.

„Lasă-mă'n pace, Richelieu, vreau să văd show-ul." Ştiam că acesta va începe cu numărul lui First și Number One, cei doi transsexuali – *gatoey* – care erau atât de talentați la engleză și cine știe la câte altele și care de altfel primiseră bursă aici. Şi iată ei apărură pe scenă și începu muzica thai atât de insinuantă, brațele lor

încărcate cu podoabe aurii, întocmai ca ale mele, urmând parcă undele pe care le trasau în aer notele melodiei. Erau atât de frumoși sau – fie – atât de frumoase. Nici un nenorocit de sex nu se compara cu seducția unui dans thai. Erotismul muzicii și al mișcărilor îți înțepa direct nervii, dovadă că-mi simții elasthanul de la slip cald și umed, iar asta nu avea nici o legătură cu proximitatea lui Charles în costumul lui de un violet tare, pipăindu-și prostește crucea aurie de la brâu. Nu, nu aruncasem nici o privire într-acolo; chestia se afla pur și simplu la marginea câmpului meu vizual. După niște mișcări și note convulsive, Number One și First încheiară brusc, pe un acord care ți se scufunda fix sub Plexul Solar. Charles mă apucă din nou de braț și coborârăm câteva trepte.

„Dacă mai tragi de mine, Richelieu, o să-ți scot cel puțin un ochi", făcui eu îndreptând amenințător și răsucind spre el arătătorul cu unghia lungă și ascuțită din metal.

„Wow", se apără el, „nu voiam decât să-ți spun că, dacă te superi, nu mă mai duc în Panama, deși am cumpărat deja biletul de avion."

„Ai cumpărat deja un bilet de avion?"

„Hm."

„Du-te, du-te în Panama să ți-o sugi cu Dave."

„Fuck! Voi doi vă *fuck* pe scări? Veniți repede! Este *fucking* număru' lu' Mike!" răsări Ike sus, sub candelabrul pe care mi-l imaginai instantaneu căzând în picaj și înfigând în cadână bucăți ascuțite de cristal. Auch! Urcarăm la timp pentru a-l vedea pe Mike apucând chitara ca pe crupa unei iubite și începând s-o gâdile și să lălăie alene, ca un *ganjist* ce era, *Oceans Apart.* Urmă trupa de teatru shakespearean într-un potpuriu după autor, în regia cocksuckerului. Și, în final, un dans indian interpretat de studenții din acea țară. Urmă muzica pentru bal – disco și house –, dar nimeni nu se putea mișca din cauza costumelor și mijlocul sălii rămase liber. Toți mâncau însă și beau felurite alcooluri. Mă îmbătasem puțin de la vinul roșu, iar Charles mă tot ținea apropo de cum putea să scape de biletul de avion. Eu însă mă și vedeam singură de Crăciun și Anul Nou și, în perspectiva solitudinii mele, m-am dus să iau aer, refugiindu-mă afară, în campus. M-am dus pe malul lacului. Dacă n-ar fi fost costumația aceea atât de

encombrantă m-aș fi aruncat în apă să fac câteva ture. Așa, respiram aerul fierbinte încă și mă simțeam foarte, foarte singură. Aveam nevoie de o companie, dar de una cu care să mă înțeleg cu adevărat bine. Mă îndreptai către casa Rectorului și a lui Chutima și trecui de ea. Eram în curtea din spate și golden retrieverul și ciobănescul german mă primiră cu limbile scoase și dând din coadă. Bobo, ciobănescul, veni și-mi linse gleznele și apoi mâna.

„Cine este cel mai frumos cățel din Bangkok? Ia spune tu, cine?"

„Ha ha ha huam huam!"

„Daaa, da, Bobo! Bobo este cel mai frumos cățel din Bangkok."

La acestea, Bobo și-o scoase de-a dreptul, așa cum făcea deseori când se afla în compania mea. Am în general acest efect asupra masculilor câini și pisici; sunt, mai pe larg, o mamiferă cu sex-appeal. Mă uitam la penisul care se aventurase în lumea din afară și mă gândeam la ce curios era de fapt să ai organele genitale în exterior, expuse intemperiilor. Şi, mai ales, mă gândeam că, în fond, de ce nu? Penisul lui Bobo era mic și părea neted și puternic, întocmai ca acele vibratoare din metal mai micuțe pe care le văzusem la televizor și care nu costau mai puțin de 450 de dolari. Chestia lui Bobo era gratis și el era tandru, îmi lingea gleznele și nici vorbă să plece în Panama de sărbători. Iată – îmi zisei eu – partenerul ideal.

„Ce faci aici?"

Era vocea lui Charles. Mă întorc și văd o pată violetă apropiindu-se prin peisajul verde-negru.

„Fuck you!"

„Sper. Asta chiar o sper."

Mă convinse să ne întoarcem către sala de festivități unde trebuia să se decerneze premiul pentru cel mai bun costum. S-a dovedit o întoarcere propice căci premiul mi s-a acordat mie. Votase toată lumea. În fine, era la mijloc și patriotismul thai. În orice caz, pe chestia asta, am primit 500 de dolari. Am folosit o parte ca să cumpăr de la Cherry și Pussy brățările și mănușile cu unghii aurii, căci, mai ales acestea din urmă, mi se păreau un accesoriu *cool.* M-am îmbrăcat la loc în negru și am pornit spre casă. Charles, Mike și cu mine ne-am

oprit puțin în grădina din fața blocului să fumăm o *ganja,* iar eu am reușit s-o fac chiar cu degetele mele cu prelungirea lor metalică.

„Charles, nu te simți amenințat de ghearele alea?”

„Ba *fucking* da. Nu vrea să și le scoată și nu vrea nici să ne petrecem vacanța împreună deși eu i-am spus că renunț la biletul de avion.”

„Claudia e o lady neiertătoare. De ce nu-i dai mai multă ganja?”

„Îi dau câtă vrea. Am și *shit* din Java.”

„Tocmai asta e. Trebuia să i-l dai pe tot până acum. Nu știi cum să controlezi o femeie. Coca și ganja și ele sunt în genunchi, cu fața sau cu spatele, cum vrei.”

„Yeah, yeah, whatever”, comentez eu suflându-le cu dispreț un fum în față. Ne-am întors apoi spre camerele noastre, Charles cu un interes către a mea, rămas nesatisfăcut, ușa fiind trântită neprietenos în urma mea. Începu așadar să bată și să comenteze „Trebuie să vorbim!”, într-o intonație de altfel foarte *soft,* care-ți înmuia de-a dreptul inima.

„Pleacă!” i-am spus eu, dar, cum continua să bată, i-am deschis.

„Nu mai plec în Panama. Mergem unde vrei tu. Voiai parcă să mergi la Angkor Wat.” Auzind acest cuvânt magic, i-am dat drumul înăuntru. Deși visasem fără îndoială la Koh Chang pentru vacanță, Angkor Wat era o fantezie și mai dragă, și mai aparent imposibilă, ceva ca un castel vrăjit.

„Sunt probleme la frontieră, n-ai citit în *Bangkok Post*?*”*

„Ugh, n-am citit nimic. N-am nici o idee.”

„O starletă thai dementă s-a dus la Phnom Penh și a declarat că toată Cambodgia ar trebui să facă parte din Thailanda și ăia au înnebunit.”

„Ugh”.

„Mda, au ars steagurile thai și au dat foc la firmele thai și la ambasadă, iar la frontieră e... pfiuu.”

„Ha, înțeleg. Deci nu vrei să mergem?”

„Hmm... Ba da.”

„Atunci ne putem întoarce la o relație bazată pe sex?” întrebă Charles și se dezbrăcă în viteză. Rămăsese absolut gol și eu îl studiam. Pielea i se cam lăsase,

probabil de la vârstă, alcool și coca. Arăta foarte... pârguit.

„Hm, cred că nu ar fi fost rău totuși dacă te-ai fi tăiat împrejur în timp util."

„CE? Asta nu e deloc amabil din partea ta."

Nu-mi pasă însă și izbucnesc în râs ținându-mi mâinile peste partea de jos a feței. Charles face câteva mișcări stângace și roșește, iar eu nu pot să nu-mi amintesc de comedia *Full Monty.* Își ia numai cămașa pe el și vrea să plece.

„Mă duc să aduc *shit*-ul din Java."

„Nu. Ia-ți toate hainele și nu te mai întoarce! Noaptea asta e pentru meditație. Plecăm mâine spre Cambodgia. Cu trenul. Nu-mi plac excursiile organizate. Oricum, foștii khmeri roșii au ceva mai ales cu bărbații albi. *See you tomorrow*!*"*

Charles își luă restul de haine în brațe și ajunse imediat la ușă. Îmi lansă un *„cockteaser"* când o închise în urma lui. Am băut prea mult, așa că alunec imediat într-un somn profund, din care nu-mi amintesc nici un vis când deja s-a luminat. Soarele intră prin draperiile roșii și scaldă patul meu într-o lumină rozalie. Slăvit fie Buddha, ce bine e în Siam, îmi zic întinzându-mă sub cearșafuri. Dau drumul la casetofonul de pe noptieră și, în prelungirea gândurilor mele, *The Pogues* încep să îngâne cu acel *spleen* de sfârșit de epocă: *When it's summer in Siam/And the moon is full of rainbows*... Este vară în Siam și luna este plină de curcubee... *Super-super-cool,* îmi zic, ridicându-mă din pat. Dușul de dimineață, câteva fructe lychee, un lapte, cafeaua și țigara de dimineață și mă duc să bat la ușa lui Charles. Mă hotărăsc să aștept, căci aud apa de la duș. Îmi mai aprind o țigară și mă așez pe unul dintre fotoliile de pe coridor și iau un *Bangkok Post* de pe masă. Mda, *rien ne va plus* la frontiera cambodgiană. Dar ăsta nu este nicidecum un impediment pentru mine. Dimpotrivă, sărbătorile se anunță cu focuri de artificii. Un *gingo* pare a fi de acord cu mine căci începe să croncăne de pe undeva de pe pereți și apoi, imediat, văd deschizându-se ușa lui Charles.

„*Hi*!"

„Gata?"

Era proaspăt și mirosea a after-shave-ul său de dandy. Ne-am luat câte un rucsac și am încuiat. Waw, toți *gingo* din zonă păreau să ne spună la revedere. Un taxi ne duse prin aglomerația infernală și ne lăsă în fața gării. Ceasul arăta fix 10:00. Luăm două bilete pentru Phnom Penh și urcăm în compartimentul de clasa a doua, căci numai aici se poate fuma și numai pe hol. Nu este aer condiționat aici, numai câteva ventilatoare se învârtesc zgomotoase și obosite deasupra. Trenul pornește. Trecem de *Orașul îngerilor,* de câmpia tropicală, de regiunea de litoral Rayong, cu apele sale verzi-albastre și plajele albe și am intrat acum într-o zonă de dealuri. Este ora prânzului și ni se servește masa. Nu grozavă, dar nici proastă. Nu există mâncare thai proastă. Un ceai apoi. Ieșim să fumăm. Vorbim verzi și uscate despre Europa și alte țări unde am mai fost fiecare. Suntem bine dispuși și ne-am împrietenit din nou. Așa cum spunea Forrest Gump, eu și Charlie eram ca mazărea și morcovii dintr-o garnitură. Am fi putut fi foarte bine frați, dacă între noi n-ar fi fost acea chestie perversă care strică întotdeauna relațiile decente de afecțiune dintre oameni altfel cumsecade: sex. Vorbeam așadar despre toate țările acelea, dar făceam parcă sex conversațional. Cred că era evident pentru toți ceilalți pasageri că *nu* eram frați.

„Nimic nu este mai frumos decât Costa del Sol, dar mă simt atât de bine în Thailanda, în vaginul tău”, spuse Charles când tocmai intram în Phnom Penh după lăsarea nopții. Pasagerii din preajma noastră tresăriră și se uitară fix la noi, iar unui tânăr chiar îi alunecară ochii sub talia mea. Înțeleserăm că toți înțelegeau engleza și ne dădurăm seama că fuseserăm tot timpul expuși, pozând nud într-un fel, motiv pentru care Charles roși. Eu n-am putut să mă abțin să nu izbucnesc în râs. Nu avusesem probleme la frontieră – se pare că ziarele exagerau – și nici nu ne dădusem seama când am trecut de cealaltă parte a graniței. Trenul trase în gară. Așteptarăm să iasă toți ceilalți pasageri cu papornițele lor și de-abia după aceea ieșirăm în aerul cald. Trecurăm de gară și iată-ne în stradă. Nu era nici o mașină aici, numai biciclete cu ricșă, sau, mai rar, tuk-tuk-uri, adică motociclete cu ricșă. Luarăm o bicicletă și Charles îl rugă pe șofer:

„Downtown.”

Nu păru însă să înțeleagă și eu folosesc atunci un alt cuvânt:

„Centre. Nice hotel please.”

*„*Ah, *centre*!” se lumină șoferul, „*nice hotel. Okay, hotel very nice.*”

Asta era: tot eu eram mai descurcăreață și mă vedeam deja pe post de ghid în această excursie. Şi nu mă înșelasem prea mult. Hotelul era o casă mare în stil european. *Mon Plaisir* se intitula și asta nu putea să nu mă ducă cu gândul la... *whatever.* Un hotel cu adevărat european căci patronul, care ținea loc și de recepționer și de barman, era belgian. Jean-Jacques se numea și nu vorbea engleza, așa că tot eu a trebuit să mă înțeleg cu el, în franceză, asupra unei camere.

„Să nu-mi rupeți patul. Nu știu ce să cred, n-am mai văzut un astfel de cuplu până acum: un britanic și o româncă venind de la Bangkok. Trebuie să mă aștept la orice” făcu el râzând. Camera era la etajul doi – ultimul – și decorul era un amestec de stil francez și sud-est asiatic. Un paravan mare roz stătea în dreptul patului, iar deasupra acestuia, elicele unui ventilator loveau puternic aerul. Părea o mașinărie veche și mă gândeam când avea să cadă, căci de căzut va cădea cândva. Altfel, o canapea și două fotolii, o mică lustră și două veioze cu abajururi verzi. Era o cameră mare și – trebuia să recunosc – destul de cochetă, cu tot amestecul nepotrivit de culori și de stiluri. Am coborât la barul-recepție pentru un whisky pentru Charles și o tequila pentru mine și, cum era deja foarte târziu, ne-am întors în cameră. Charles scoase din rucsac o trusă de toaletă și, din aceasta, un plic despre al cărui conținut știam totul fără să mai întreb. Charles ținea întotdeauna cocaina în plicuri albe, cu marca *air mail.* Era caraghios cum îl ținea între degete de parcă ar fi fost tamponul unei gagici sau ceva de genul ăsta, ca pe ceva scârbos și în același timp cu șarm. Îl puse pe mica masă de salon și răsturnă puțin din pudra albă.

„Vrei să încerci tu?” întrebă el plin de politețe.

„Îhm.”

Îi iau bancnota din mână, îmi astup o nară și snif senzația alcalină mi se înfige în sinusuri, o parte din pudră totuși zburând aiurea. *Shit*! îmi zic, cum dracu’ m-am procopsit cu nasul ăsta risipitor de coca? Observă și

Charles care întreabă dacă un pumn în nas, bine plasat, ar rezolva poate situația.

„Bastard!" îi lansez eu drept răspuns. Apoi aștept. Cele aproximativ 20 de minute până să-și facă efectul zăpada. Charles ia și el bancnota și, ca de obicei, nu pierde pe drum nici măcar o particulă. Așa un nas de coca mai zic și eu. Îmi aprind o țigară și beau din juice-ul de papaya. Nu m-am împăcat niciodată bine cu amestecul de substanțe și de alcool. Mi se pare că toate drogurile ilegale merg mult mai bine pur și simplu cu juice. Haa, am început să mă destind. Alunec de pe fotoliu pe jos, pe mocheta pufoasă verde și-mi încolăcesc picioarele într-o asană cu nume la fel de complicat ca și ciudata poziție care îmi este întotdeauna atât de la îndemână: *ardhamatsyendra.* Şi ochii lui Charles se plimbă sticloși pe pantalonii mei cu motive siameze. După vreo două minute ochii îi sunt urmați de palmele care-mi mângâie apăsat picioarele. Se apropie de mine și emană acel miros puternic de after-shave și de toate loțiunile pe care le folosește Charles. Nu este un miros foarte masculin, ci, din contră, unul aproape diafan și dulceag care te învăluie precum tandrețea și care este atuul major al lui Charles în materie de senzualitate, alături de zâmbetul său supersexy ce-mi încălzește întotdeauna pieptul și – recunosc – chiar coapsele. Un zâmbet care mângâie întocmai ca palmele care-mi acoperă picioarele. Degetele i se opresc la talia mea și-mi desfac pantalonii. Nu pot să rezist nicicând atingerilor calde și parfumului lui Charlie și nici pudrei albe care te face să te simți ca o starletă erotică.

„Îmi place corpul tău, *sweetheart*!"

Pfiuu, e atât de *corny.* Adică așa cum trebuie, căci complimentele nu strică niciodată. *„Sweetheart,* ești așa o *cockteaser.* Iar porți slipul ăsta roșu care știi că mă dă gata." Slipul roșu nu pare totuși să-l intimideze căci Charlie apucă dantela și o face să alunece spre coapse. Îmi linge buricul și apoi coboară spre labiile și clitorisul meu. Nu m-am dat niciodată în vânt după sexul oral, dar – trebuia s-o admit – Charles era specialist, doar nu degeaba și-o sugea cu Dave. Mă rezemasem cu spatele de fotoliu, îmi priveam coapsele și genunchii depărtați și deodată atac chestiunea.

„Poți să-mi spui ce gust are?"

Charles se opri, se uită uimit la mine și-mi aruncă acel zâmbet senzual.

„Cred că ai gustul pe care l-ar avea o margaretă *in full bloom.”*

„Acum să nu-mi spui *Daisy Pussy* în loc de *cockteaser*! *Please*!*”*

Charlie râse.

„Daisy Pussy! E o idee bună. Dar prefer *Candy Pussy*.”

Waw! Îmi zic în timp ce Charles îmi varsă praf de coca pe clitoris. În secunda următoare îl aspiră cu hârtia de 1000 de Bahți și dă capul pe spate:

„Haa!” Pare deja satisfăcut, dar eu simt cum minusculul meu organ s-a umflat din cauza acelui amestec de plăcere și frustrare. Era și timpul. Penisul lui Charlie alunecă în vaginul meu. Voila, acum Charlie face parte din mine și mă pot considera împlinită. Femeile au un gol care se umple o dată cu sexul. M-am întrebat întotdeauna ce simt bărbații când intră într-o femeie. Poate că un soi de *evrika, venit, futut, vincit* sau o chestie sexistă de genul ăsta, sau poate că Oh la la! Simt că se avântă undeva în larg și ajung să cucerească o insulă. Această din urmă versiune este mai romantică. *La femme este une ile et Fidji est son parfum*, spune reclama de la parfumul *Fidji.* Dar, se știe, parfumierii și advertiserii profită întotdeauna de credulitatea publicului. Așa că era mai bine să fii cu picioarele pe pământ și să nu te consideri atât de pacifică și de exotică precum insula Fidji, ci ceva așa mai continental, precum un loc de parcare. Rămânând în mine, Charles mă ridică și aterizarăm în patul dublu. Nu puteam să nu remarc cum elicele ventilatorului se învârteau amenințătoare deasupra noastră și să nu simt, o dată cu mișcările ritmice ale lui Charles, palele de aer sfredelindu-mi părțile neacoperite ale corpului. Stimulii mă asaltau din toate părțile la lumina galben-verzuie de la *Mon Plaisir.*

*

„E 24. Ce faceți astă-seară, voi doi? Este *Noel.”* Ne întrebă Jean-Jacques la micul dejun.

„Vrem să vedem un show cu fete și să mergem la Angkor Wat. Stăm până ziua, pe 25. O să fie un Crăciun

buddhist.”

„Un Crăciun în junglă vreți să spuneți. Angkor Watul de-abia a ieșit la lumina zilei. E impresionant, dar e înconjurat de junglă. Sunteți demenți.”

„Jungla e *cool. Vachement* erotică.”

„O să fie *vachement vache* când or să pună mâna pe voi niște khmeri roșii scăpătați, să-i taie coaiele lui *monsieur* Charles și să te facă pe tine poștă!”

„N-o să se întâmple. Cum nu s-a întâmplat nimic la frontieră.”

„Turiști demenți!”

Ne-am plimbat toată ziua prin capitala fostului regat Khmer și ne-am oprit în repetate rânduri la restaurantele improvizate pe stradă să ne satisfacem poftele. Gustul Cambodgiei era mai puțin iute decât cel thai, mai crud, dar cu aceeași notă de miez condimentată. *Aroy* maak – foarte delicios – era calificativul siamez pe care putea să și-l aroge oricând bucătăria khmeră.

Mă uitam la sepia neîncepută din farfurie, cu forma ei slinoasă albă. Îi pun sosul de unt și pește și, înainte s-o mănânc, nu pot să nu mă gândesc cu voce tare:

„Chestia asta ar fi un dildo pe cinste. Trebuie să luăm una la pachet.” Iar Charles mă tratează drept o *„crazy nympho”*. Posibil, dar oricum am pus ochii pe specia asta de sepie pentru altă întrebuințare decât cea culinară.

„Gândește-te la infinitele posibilități. Ai putea apoi s-o mănânci. Ar fi un *tasty Daisy Squid Special.*”

„Ești *nuts*!”

„Nu sunt *nuts.* Am și eu imaginația lui Hokusai. Ai văzut stampa lui, *Visul soției pescarului*? Tentaculele unei caracatițe înlănțuie corpul gol al unei femei, iar gura animalului îi aspiră vulva. Foarte rafinat.”

„Un japonez pervers Hokusai ăsta al tău.”

Era deja seară și night cluburile de pe bulevardul Florilor ne așteptau cu porțile deschise. *Wild Orchid* avea un antreu de parcă ar fi fost intrarea în Paradis. Pereții erau pictați cu orhidee de toate felurile, luminate de lămpile de pe margini. Şi câteva bețișoare parfumate își emanau fumul de... tangerine? Iasomie? Nu eram sigură ce, în orice caz nu margarete. O dată ce intrarăm, fetele din local nu părură intimidate de prezența mea și

năvăliră pe Charles. Ne văzurăm nevoiți să le oferim ceva de băut, spre fericirea lui Charles care era pipăit pe toate părțile. Numărul de pe scenă era ceva gen sfârșitul lumii. O fată îi băga alteia în vagin tot felul de chestii, printre care lumânări aprinse și sticle de bere. Iar fata care stătea cu picioarele depărtate purta nici mai mult nici mai puțin decât un costum de Moș Crăciun, cu barbă albă și toată parafernalia. Santa Claus și nașterea Domnului erau astfel pângărite pe aceste meleaguri în acordurile versiunii techno de la *Oh Tannenbaum.*

„E surprinzător ce fac fetele cu păsăricile lor", spuse Charles din colțul lui, răzbind printre mângâieri.

„Oops!" făcu el. „Nu cred că vreau să văd ce-or să facă cu acel măgăruș. Să mergem la Angkor!"

Eram de acord. Nici eu nu agream un eventual abuz asupra patrupedului cu ochi atât de inocenți. Şi totuși nu era un măgăruș prea nefericit. Soarta îi hărăzise un job la *Wild Orchid* în loc să tragă de o căruță încărcată pe un drum prăfuit de țară. Ieșirăm când tocmai îi puneau și lui pe cap o căciuliță roșie cu blană albă. Afară, în stradă, Charlie scoase un șervețel parfumat și își șterse fața. Alcoolul, cu trandafiri și Nivea, îmi ajunse până la nas și-mi mirosea a curat, mai ales după incursiunea noastră în lumea orhideelor sălbatice. Aveam drum lung de făcut, așa că urcarăm într-un tuk-tuk. Era destul de mers până la Angkor. Am ieșit din oraș și șoseaua tăia acum o câmpie și trecea apoi prin câteva sate. Şi intram apoi în junglă, unde drumul era numai parțial asfaltat. N-am mers totuși foarte mult și, puțin înainte de miezul nopții, văzurăm silueta impunătoare a templului răzbătând în sus, deasupra copacilor înalți. Era impresionant și ne aflam fără îndoială într-unul din locurile sacre ale planetei. O adevărată Shambalah, teritoriul mitic, spațiu mistic privilegiat.

„It's BEAUTIFUL!"

Era cu adevărat frumos și emoția estetică și chiar mistică îmi făcu pielea să mi se încrețească pe brațe, iar fața îmi era parcă amorțită. Rugarăm pe șofer să ne aștepte căci nu vedeam cu ce altceva ne-am fi întors și oricum el nu mai avea alți clienți. Mi-am luat rucsacul și am scos din el o lanternă.

„Asta este util", comentă Charles.

„Bineînțeles că tu nu te-ai gândit."

Mai aveam și alte mici chestii în rucsac, luate special pentru întâlnirea noastră cu templul khmer, dar Charles avea să afle de ele puțin mai târziu. Trecurăm de zidul care mărginea ruinele templului de jungla propriu-zisă și, cum plimbam lanterna pe trepte și pe fresce, călătoream aievea prin lumea lui Vishnu, Krishna și devata-urilor. Treceam de scenele întipărite în piatră din Mahabharata și Ramayana și totul era atât de sacrosanct, încât mă întrebam dacă acel rege Suryavarman, din îndepărtatul său secol al XII-lea, chiar concepuse toată această imensă construcție pentru a nu-i fi altceva decât un cavou. Charles emana și acum în aer parfumul său de Nivea & Co., iar eu probabil lăsam printre pietrele sculptate o dâră din *my very mysterious Fleur d'Interdit.* Şi, cum încercam să analizez mirosurile, ajunserăm la galeria de est cu fascinanta sa frescă *Prefacerea Mării de Lapte.* Vishnu, zeul care a făcut și a distrus lumea dansând, era atât de seducător înconjurat de toți acei sfinți și dansând pentru a preface marea în unt, folosindu-se de senzualul șarpe Vasuki. În mitologia indică dansul ăsta era și el o formă de muncă și de sex creator. Şi, cum priveam mișcarea în piatră a picioarelor lui Vishnu, îmi încolăcesc și eu un picior în jurul taliei lui Charles.

„Sweetheart, vrei să-l imiți pe individul ăsta pervers care cine știe ce-o face cu șarpele ăsta?"

„Transformă Marea de Lapte în unt."

„Cu un șarpe?! Cred mai degrabă că derbedeul o otrăvește." Dau ochii peste cap și scot un oftat la auzul interpretării atât de britanico-materialiste asupra misterelor hinduse și budiste și-mi iau piciorul de pe Charles. Urcăm. Trecem pe lângă statui înfățișând sute de Buddha și ne uităm la acoperișurile galeriilor care se arcuiesc în sus sub formă de șerpi cu capete de lei și de garuda, acele animale mistice buddhiste. *So fucking sexy,* nu mă pot eu împiedica să nu gândesc în engleză. Din fericire, luna este aproape plină și stelele sclipesc albastru, astfel încât ascensiunea noastră este luminată natural, lanterna fiind doar un fascicul cu care mă joc printre formele sculptate cu aproape o mie de ani în urmă.

Waw, în sfârșit suntem pe vârful lumii, deasupra junglei, în sanctuarul central care nu este altceva decât o

reprezentare a Mount Meru, muntele sfânt budist. Am trecut de împrejmuirile vide care pe vremuri erau umplute cu apă pentru a sugera oceanul ce înconjoară muntele sacru. Mai mult ca sigur: cu mult timp în urmă, Angkor Wat era un templu glorios, cu statui și fresce albe și decorațiuni din aur, iar procesiunile înaintau maiestuos pe aleile și treptele sale. Ceea ce rămăsese din templu avea acum patină, acel fel de rugină a vremii, și se înălța încă, fermecător, straniu și vechi din jungla violent de verde și densă. Oh la la, ce tropice triste, senzuale și vag ofilite, îmi zic învârtindu-mă de jur împrejurul sanctuarului central. „În locul acesta se ridica statuia lui Vishnu", spune inscripția din centrul golaș. A fost evident furată o dată cu celelalte obiecte sacre. Pereții din jur reprezintă zeci de Buddha în picioare. Se uită parcă la noi cu ochii închiși pe jumătate și ne pândesc mișcările. Mă așez pe jos, mă rezem de picioarele unei zeități și-mi desfac rucsacul. Scot o sticlă de vin și două cupe. Deși se practică vinul roșu, am ales pentru această ocazie anume un vin de Chianti de un roșcat aleatoriu. Desfac sticla și torn în cupe.

„That's nice", comentează Charles. Îi întind una și clic! Zgomotul sticlei răsună ca un mic clopot sacru în incinta sanctuarului. *Merry Christmas, Charles*! *Merry Christmas, sweetheart*! Urările noastre străine ne dau de gol, demonstrând clar pentru audiența din piatră că noi nu suntem decât niște intruși aici și acum, în noul mileniu care s-a abătut asupra Angkorului. Am ales bine. Chianti-ul are o aromă de căldura smochinelor uscate și sângele începe să-mi circule mai alert prin vase. Mai mult ca sigur, obrajii mei sunt acum de culoarea cojii de piersică, pe când Charles e de-a dreptul rosé.

„*Well*", spune el și pare să lungească acest cuvânt ca într-o expectativă, în timp ce scoate din borseta din buzunar o cutie roșie legată cu un fir auriu. „Aveam de gând să aștept ziua de mâine, dar, dacă tot suntem aici și e deja trecut de miezul nopții, cred că pot să-ți dau asta acum. Cu toate că nu este nici un brad în jungla asta."

„E foarte *sweet*!"*,* exclam eu și mă întind după cutie. O desfac. Cuprinde o altă cutie, tot roșie, de data aceasta din catifea. Deschid capacul și strălucirea metalului îmi ia ochii și răspândește parcă în jurul său un halou, mai galben decât cel al lunii.

„Nu este chiar șarpele magic al individului acela care poate să facă vrăji cu marea, dar știu că-ți plac brățările și... sssss... mai ales șerpii. Mi-am pus întotdeauna întrebări asupra acestui din urmă gust al tău. Hm."

„Charlie, e *wonderful*! Ești atât de *sweet*!*",* zic eu uitându-mă când la Charles, când la brățara din aur reprezentând un șarpe în ochii căruia sunt incrustate două rubine. Mi-o pun la încheietură și-mi răsucesc brațul ca o dansatoare indiană. Mâna mea pare prețioasă acum, a căpătat lux și prestanță.

„Și eu m-am gândit la tine", spun. „Și am adus asta." Tocmai am scos din rucsac mănușile cu unghii lungi aurii pe care le cumpărasem de la Cherry și Pussy. Mi le trag în sus pe sub brățară și îmi răsfir degetele decorate acum așa cum felinele își mișcă ghearele în perspectiva unui atac. Tacticos. Agil. Misterios și lacom.

„Oops", face Charles.

Îmi întind brațele spre el.

„*So, Mister*, ești gata pentru *jingle bells*?"

„Oops, okay" spune el întinzând mâna spre sânul meu. Îl atinge în dreptul sfârcului și își plimbă arătătorul circular. Cu vârful unghiilor fac să alunece de pe umeri bretelele topului și, în momentul următor, sunt goală până în talie. Charles se apleacă spre burta mea și-mi sărută buricul.

„Nu, nu vreau asta", spun eu. „Să încercăm un yab yum".

„Yab ce?"

„Yab yum. Poziția în lotus dublu a lui Shiva și a lui Shakti."

„Nu-mi dau seama cum arată aia. Eu nu pot să stau în lotus. Nu sunt Shiva. Nu mă chinui!"

„Okay. Stai jos în genunchi. O să mă descurc eu cu lotusul."

Charlie e nevoit astfel să-și dea pantalonii jos și să se așeze în ceea ce trebuie să fie pentru el o poziție supercomplicată de yoga.

„Ești ciudată. Satisfăcută acum?" Din fericire această simplă asana nu l-a înmuiat pe Charles și eu pot să mă înfig în el, de deasupra, încolăcindu-mi picioarele pe după mijlocul lui, în lotus. Este o senzație instantanee, acută și adâncă.

„*You, fucker*!*”* îi zic și îl zgârâi puternic peste abdomen cu toate unghiile metalice de la mâna dreaptă. Are desenate în secunda următoare cinci urme roșii, de parcă l-ar fi atacat un urs.

„Auch. Ești complet nebună! Doare! Au!”

„Relax. Se practica în *Kama Sutra.* Perfect normal.”

„Tu citești prea multe porcării indiene și acum pe mine mă doare! E *fucking* dureros și pervers! Sadico!”

„Ştii, dacă ai sta și tu în lotus, ar fi cea mai adâncă întrepătrundere posibilă. *The yab yum, The very Mount Meru of fucking”.*

„Mda? Cu cine ai făcut asta, miss Shakti?”

Charles încercă să împingă mai adânc în mine, dar ajunsese deja la maximum, așa că apăsă numai.

„Cu fostul meu iubit japonez. A fost dat să învețe la liceu la un templu tantric unde a căpătat iluminare și stamină. Era un fu tai pe cinste. Dar tu ești atât de *sweet*!”

„Great! Ăla era *Mister Tantrika,* iar eu sunt *Mister Sweet.”* Spuse Charles biciuind ultimul cuvânt și împingându-mă pe spate. Eram acum întinsă pe piatra cu mușchi umed din loc în loc, iar el era deasupra într-o mult mai confortabilă poziție. Vedeam luna și stelele împrejmuite de șerpii cu capete de lei și de garude. Dar nu prea mă interesau. Eram concentrată mai înăuntru, acolo unde viața însăși începe. În sanctuarul meu intim. Unde, la un moment dat, se revărsă calea lactee, ceea ce mă făcu să mă simt în coconul confortabil al universului.

Charles rămăsese întins deasupra mea. Era o liniște în care răzbăteau numai onomatopeele vietăților junglei, liniștea sălbăticiei, când deodată sunetul vocilor umane îmi ajunge la urechi. Şi, în secunda următoare, zăresc, printre două perechi de picioare ale unor Buddha, tulpanele portocalii ale robelor monastice.

„*Shit*, Charlie! *Fucking* călugări!”

Unghiile mele metalice se înfig și alunecă în jos pe spatele lui.

„Auch! Mă rănești!”

„*Sorry.* Călugării ăștia or să ne rănească și mai tare dacă n-o tăiem.”

Se ridică în coate și se uită și el înspre voci.

„Shit!*”*

Se ridică repede în picioare și se îmbrăcă la repezeală. La fel și eu. Noroc că nu aveam decât un slip drept desuuri. Erau la câțiva pași și țipau la noi când am luat-o la fugă afară din sanctuarul central, prin împrejmuirea prevăzută pentru apa oceanului simbolic, pe lângă siluetele Buddha-urilor, devata-urilor, pe lângă Vishnu, șarpele său și marea de lapte. Tocmai trecusem de aceasta când nu mai auzirăm vocile. Am întors capetele. Călugării îmbrăcați în portocaliu nu se mai vedeau în spatele nostru. Cu atât mai bine. Toți călugării budiști erau abstinenți, bigoți și aveau o atitudine violentă împotriva oricărui fel de manifestare sexuală. Încetinirăm pasul, dar ne continuarăm drumul afară din templu, unde riscam să fim acuzați de profanare. Eram acum jos, la împrejmuirea exterioară. Turnurile sub formă de stupe, construcțiile reprezentând cele șapte trepte ale celor șapte elemente, începând cu pământul și terminând cu Cerul, din jurul versiunii Muntelui Meru cu fantoma lui Vishnu în mijloc, se profilau înapoi, pe cerul indigo străpuns de stele și de lună, în spatele nostru.

Lumina albă cu unduiri trandafirii ale primelor zori ne prinse pe șosea în drum spre Phnom Penh. Îmi plăceau întotdeauna culorile orizontului din acest moment care era nașterea noii zile. Alb și ciclamen, ca petalele unui mac de opium. Roz ca petalele trandafirilor din care bunica mea făcea dulceață. Și întocmai la dulceața bunicii mele mă gândeam căci mi se făcuse foame. Ajunserăm la *Mon Plaisir* exact la timp pentru micul dejun.

„Voi doi, ați venit înapoi fugăriți de khmerii roșii? Mare chestie că ați scăpat!”

„Nu. Am avut mai degrabă probleme cu niște călugări!”

„*Ça alors*! Nu e de mirare pentru un englez și o românca venind de la Bangkok”.

Poate că nu era de mirare pentru Jean-Jacques, dar în orice caz, joaca noastră de-a Shiva și de-a Shakti în vârful Muntelui Meru se lăsase cu o umbră de spaimă în final. Dar aici, înapoi la *Mon Plaisir* și la Jean-Jacques, eram parcă acasă în Europa. Dovadă era acel brad artificial înalt împodobit cu globuri de toate culorile și

beteală. Şi cântecele de Crăciun care răzbăteau de la micul casetofon.

„Am daruri de Crăciun pentru toți musafirii mei. Sunt acolo, sub brad."

Aleserăm câte unul și desfăceam acum minusculele pachete, ambalate cu o șarmantă stângăcie, probabil de Jean-Jacques însuși. Ieși la iveală din pachetul meu un condom și o brichetă cu o femeie asiatică îmbrăcată din cap până în picioare. Dar, oops, dacă întorceai bricheta, ea se dezbrăca complet. Charles primise același lucru.

„M-am gândit că se potrivesc și pentru femei, și pentru bărbați."

„Jean-Jacques, *merçi,* sunt foarte *chouette*!"

Oricât era de plăcut la jovialul belgian, îl anunțarăm că aveam să plecăm în aceeași zi, chiar imediat, pentru a prinde revelionul exuberant de la Bangkok, cu focurile sale de artificii de lângă Wat Phra Kaew, Pat Pong și Silom Road. Totuși acestea nu aveau să fie nimic pe lângă festivitățile Songkran, cele ale anului nou în budismul theravada și în Thailanda, care aveau să aibă loc în aprilie. Dar asta era. Ne aflam departe de casă și Crăciunul și revelionul nostru erau destinate a se petrece într-o atmosferă de naufragiu, prea puțin clasică și și mai puțin religioasă. Ce ne păsa însă? Eu eram o budistă superficială, iar Charles era ateu.

„Joyeux Noel et bonne année!" îi spuserăm lui Jean-Jacques, iar el, după ce dădu noroc cu noi și înghiți tot conținutul paharului cu vin roșu, zbieră către noi.

„*Merry Christmas*! *Happy New Year*! Cum se zice în română?"

„Crăciun fericit și La Mulți Ani!"

Jean-Jacques repetă de parcă ar fi avut castane și mentă în gură:

„Krrrașun ferrișit. La multi anni!"

Voila, era o graseiantă amintire la polul extrem al meleagurilor mele natale. Mai că mă simțeam gata să ies în curte și să confecționez un om de zăpadă.

„Lah mulși oni, *sweetheart*!"

Yoi, ce internațional!

*

Am avut de data aceasta ceva probleme la frontieră, în sensul că am așteptat vreo șase ore ca grănicerii să purece toate bagajele, Charles fiind în prealabil nevoit să arunce la closet ceea ce mai rămăsese din bunătate de coca. De-abia a doua zi, pe 26, ajungeam la Bangkok. Luarăm un taxi până la campus și traserăm în fața blocului profesorilor. *„Fuck*!" ne lansă de la balcon Ike. „Voi doi v-ați *fucking fuck* la *fucking* Angkor Wat. *Fuck*!"

„Ai ghicit, Ike!"

„Fuck! *Fucking* știam!"

Ike era incapabil de o altă conversație și făcu liniște. Auzirăm glasurile a zeci de *gingo* care – de ce nu – ne spuneau în limbajul șopârlelor thai *welcome* și *happy new year*! Şi era acel soare care bătea din plin, colorând totul într-un galben de floarea-soarelui. Van Gogh ar fi fost încântat.

Ioan Groșan

Ioan Groșan (n. 3.10.1954) – prozator reprezentativ al generației ’80, ziarist și pamfletar, s-a remarcat prin proza scurtă, postmodernistă, adunată în volumele de nuvele *Caravana cinematografică* (1985) și *Trenul de noapte* (1989), premiate și traduse în mai multe limbi.

De asemenea, a mai scris volumele de proză *Planeta mediocrilor* (1991), *Jurnal de bordel* (1995), *Jurnal de Cotroceni* (1998), teatru (*Şcoala ludică,* 1990) și romanul *O sută de ani de zile la porțile Orientului*, publicat în volum în 1992. Această carte, apărută inițial ca roman foileton, într-o revistă comunistă, în perioada 1981-1989, s-a bucurat de o popularitate enormă, deoarece subiectul romanului, care urmărește detronarea unui voievod medieval, caricaturizat, conține și numeroase sugestii la sfârșitul mult așteptat al dictaturii comuniste. De asemenea, prin *O sută de ani de zile la porțile Orientului,* Ioan Groșan a impus un tip de umor, bazat în special pe textualism, preluat după aceea și de revista *Academia Cațavencu,* printre ai cărei fondatori se află și Groșan. În prezent, prozatorul este publicist-comentator la cotidianul *Ziua*, membru al Uniunii Scriitorilor din România, iar povestirile sale au intrat în mai multe antologii și manuale.

Nuvelele *Caravana cinematografică* și *Trenul de noapte* au apărut în Germania, Franța și Rusia.

Premii:

Premiul pentru debut în proză al Uniunii Scriitorilor din România (1985)

Premiul pentru proză – Uniunii Scriitorilor din România (1992).

DOMNIŞOARA BOVARY

Pentru I.

N-avea – a câta oară? – somn. Alcoolul, gândi. Aprinse veioza, se uită la ceas: patru și patruzeci de minute. În curând va răsări soarele. Se ridică din pat, merse la baie, urină, se spălă pe mâini și pe față cu apă fierbinte, își puse un tricou, își trase bermudele, luă de pe noptieră țigările, bricheta și pe *Doamna Bovary* care zăcea acolo în șpagat de vreo trei zile și coborî în holul pustiu al hotelului Forum. Ciocăni ușor în tejgheaua barului. Mai repede decât se aștepta, Lenuța, ciufulită de somn, ieși din cămăruța ei din spatele barului, *service-room*-ul de avarie unde aștepta să fie trezită dacă vreunuia din tovarășii de sus i se năzărea să comande ceva noaptea. „Iar n-aveți somn, domnu' Augustin", zise ea căscând și fără alte vorbe îi turnă un pahar mare de rom Havana Club de trei ani. „Nu prea", recunoscu el. Lenuța îl notă în carnețel (el și colegii lui din grupul de divertisment nu luau banii decât la sfârșitul Serbărilor Mării și Tineretului și-atunci fiecare îi lăsa Lenuței o sumă frumușică), apoi se grăbi să reintre în cămăruța ei. Luă paharul de Havana Club și ieși la aer, pe terasa dinspre mare, încă luminată de tuburile de neon aprinse în ajun. Plaja și vechiul dig de beton care înainta în mare erau pustii. Ba nu: chiar pe stânca aproape cubică de la baza digului era o siluetă feminină șezând cu genunchii la gură și privind, ciudat, nu spre răsărit, de unde trebuia să apară soarele, ci spre el, spre hotel. Cum stătea în picioare cu paharul plin în mână, trăi câteva secunde o senzație inconfortabilă, ca și cum l-ar fi surprins mama bând atât de dimineață. Cine-o mai fi și zăpăcita asta, gândi. Una părăsită de iubit, mestecându-și suferința în spectacolul magnific al răsăritului; sau una care nici n-avea iubit și spera să și-l găsească printre junii somnambuli lățoși, cocoșați de votcă, împleticindu-se noaptea de colo-colo purtați de pânzele rucsacurilor lor uriașe, ca niște corăbii buimace; sau una care, ca și el, pur și simplu n-are somn, și pe lângă care, când trec de

ea în inutila lor patrulare, bieților grăniceri li se umflă brusc prohaburile.

Se așează într-un fotoliu de răchită, își puse cartea pe genunchi, aprinse o țigară și trase o înghițitură bună din Havana Club. Așteptă. Și, într-adevăr, dopul din stomac sui ca un lift rapid spre esofag. O să mă vadă tâmpita asta vomând, gândi. Se încordă tot, icnind, și reuși să oprească dopul undeva pe drum. Efortul îl costă două lacrimi mari care-i țâșniră din ochi și aterizară exact pe pasajul în care Justin plânge în genunchi pe mormântul Emmei.

La a doua înghițitură, dopul se dizolvă și putu să bea liniștit. La răsărit, cerul se incendiase. Se vestea o nouă zi.

Îl trezi mâna prietenului său Toni, din grupul de divertisment. Soarele era deja sus, plaja se animase. Se uita spre stâncă: fata era tot acolo, în aceeași poziție, cu capul pe genunchi, și privea tot în direcția lui, spre hotel.

„Hai, Gusti, zise Toni. Începe ședința."

*

„Cam subțire", zise tovarășul Omescu, ciocănind cu mijlociul în dosarul de vinilin în care erau cinci-șase foi bătute la mașină cu scenariul Serbărilor Mării și Tinereții ce trebuiau să se desfășoare peste patru zile în stațiune. „Subțire de tot, continuă tovarășul Omescu, privindu-i peste ochelari. Dacă nu mă-nșel, e același scenariu de anul trecut, nu?" Nu-i răspunse nimeni. În jurul mesei ovale din sala de ședințe a hotelului Forum era adunat tot staff-ul Serbărilor: tovarășul Omescu de la Centru, tovarășul Nelu Bari, directorul Stațiunii tineretului Costinești, Gigi, șeful salvamarilor, nea Georgescu, administratorul stațiunii, doctorul Costel (la fel de mahmur ca mine, gândi), de la punctul de prim-ajutor de pe plajă, Toni, liderul băieților din grupul de divertisment împreună cu care făcuse scenariul, Andrei, de la Radio-Vacanța, Teo Grăsanul, bateristul de la Compact Rock, și încă un ins pe care nu-l cunoștea, într-un costum cenușiu cu cămașă albă și cravată gri, stând în dreapta tovarășului Omescu și notând ceva într-un carnețel. „Același concurs de dans în saci de plastic, același maraton în jurul stațiunii, alaiul lui Neptun cu

vestalele prin restaurante, «Cine stă mai mult în stâlp», campionatul de table, Miss Costinești...” și tovarășul Omescu enumeră toate probele care făceau timp de două zile deliciul miilor de tineri veniți din toate colțurile țării să se distreze într-un cadru organizat și atent supravegheat. „Nimic nou”, adăugă tovarășul Omescu și închise dosarul. Asta cam așa era: de câțiva ani, nici el și nici băieții din grupul de divertisment nu adăugaseră nimic nou la scenariul inițial. „Dar mergem pe-o rețetă sigură, verificată, de succes – zise Toni, șeful grupului de divertisment. Nu cred că trebuie să facem mari schimbări. Lumea s-a obișnuit cu noi, cunoaște concursurile...”, și el știu că va începe o mică ceartă între Toni și tovarășul Omescu, primul susținând că trebuie păstrată structura veche a scenariului, celălalt că trebuie schimbată și inventat ceva nou, că de-aia băieții sunt plătiți, bla-bla-bla. Nu-i mai ascultă, deschise cartea pe genunchi și-o reluă de la scena priveghiului Emmei, când se ceartă spițerul Homais cu preotul Burnisien. Probabil că toate priveghiurile, în toată lumea sau cel puțin în Europa, sunt la fel. Oamenii uită de ființa care zace în sicriu și vorbesc de-ale lor, se ceartă sau râd pe înfundate sau joacă șeptic american, cum văzuse el în copilărie, la priveghiul unei bătrâne, în satul lui din nord. În curând va da peste secvența teribilă în care Charles Bovary descoperă scrisorile lui Leon și bilețelele lui Rodolphe către Emma și știu că se va înfiora încă o dată de înalta artă a cruzimii lui Flaubert, ce nu-i lăsa lui Charles nici o iluzie. Bietul Charles! Reîntoarse paginile până la discuția dintre Emma și negustorul Lheureux, când începe dezastrul, și-apoi socoti numărul de pagini până la final. Șaizeci! Șaizeci de pagini de cruzime! Șaizeci de pagini de pedeapsă! Câtă măreție! Si-apoi ce uluitoare intuiția scriitorului descriind hotărârea Emmei de a se sinucide „într-o pornire de eroism care-o făcu aproape veselă...” „Aproape veselă”! Uluitor! Biata Emma! Ea, care fusese crescută la ursuline, domnișoara frumoasă și visătoare...

— Gusti!

Glasul tovarășului Omescu sună autoritar, dar era autoritatea unei vechi prietenii, nu a unui șef. Aveau aceeași vârstă, erau amândoi din același sat, făcuseră același liceu (tovarășul Omescu la seral, fiindcă ziua

muncea la Combinatul chimic), jucaseră fotbal în aceeași echipă de juniori. Apoi drumurile lor se despărțiseră, el urmase filologia, tovarășul Omescu dreptul la fără frecvență, el devenise scriitor, tovarășul Omescu activist de partid la Centru. (Se zvonea că e chiar prieten cu tovarășul Nicu, fiul tovarășului Ceaușescu.) După o vreme se revăzuseră și, în amintirea vechii lor prietenii, tovarășul Omescu îl cooptase în echipa Serbărilor, pentru scenariu.

„Ce faci acolo?" „Ce să fac? Mă gândesc", răspunse el și închise binișor cartea. „Tu n-ai nici o idee? Ceva nou?, zise mai cu blândețe tovarășul Omescu. Păi ce fel de scriitor ești tu?" „Ba cred că am – se trezi el spunând –, da' nu știu dacă merge..." „Ce?" „Domnișoara Bovary." „Poftim?", făcu tovarășul Omescu. „Domnișoara Bovary, după *Doamna Bovary,* a lui Flaubert." Tovarășul Omescu stătu câteva clipe pe gânduri, apoi spuse: „Mă, Gusti, asta nu e aia care se regulează într-o trăsură?" Se auziră câteva chicote, între care el recunoscu gâjâitul de fumător înrăit al lui nea Georgescu, administratorul stațiunii. „Am citit-o mai demult, în liceu", zise tovarășul Omescu, ca o scuză că numai atâta a reținut din carte. „Ba aia e – răspunse el – dar..." „Păi și ce vrei – zâmbi tovarășul Omescu – să facem un concurs de regulat în trăsuri?" „Ei – făcu el în mijlocul râsului general – bovarismul nu e asta..." „Da' ce e?" „Bovarismul e o... o... nostalgie spre ceva nou – se auzi el vorbind și gândi: ce dracu' m-a apucat? –, spre un ideal, spre un viitor..." și se opri fiindcă văzu că pentru prima oară insul în costum cenușiu își ridicase ochii din carnețel și-l privea cu atenție. „Interesant – spuse tovarășul Omescu. Mai ales chestia cu viitorul. Păi nu luptăm cu toții, mai ales tineretul, pentru viitor, un viitor luminos, așa cum ne indică tovarășul Nicolae Ceaușescu?" Încuviințară cu toții. „Tovarășul Nicu Ceaușescu, în cartea sa despre rolul tineretului în societatea contemporană – interveni Nelu Bari, directorul stațiunii, pe care toți îl știau un lingău și care avusese ideea, genială după unii, de mare pupincurist după alții, să-și dea doctoratul nu din opera tovarășului Nicolae Ceaușescu, fiindcă nu mai erau locuri pe listă, ci despre „Rolul și locul tinerei generații în concepția tovarășului Nicu Ceaușescu" –, are un întreg capitol

despre viitor. Așa că, zic eu, ideea cu Bovary asta nu e rea și...” „Bine, bine – îl întrerupse tovarășul Omescu, care nu-l suporta –, o să vedem. Și mai departe, Gusti?” „Mai departe, o să mă gândesc. Dar în linii mari...” „Gândește-te până la cinci după-amiază – îl tăie tovarășul Omescu – când ne revedem cu toții aici. Vino cu un plan, un desfășurător detaliat. Pe mine să mă scuzați – se ridică el în picioare –, vine o delegație de tovarăși din Partidul Comunist Francez, să vadă cum se distrează tineretul nostru. Câte vestale ai?”, se-ntoarse el spre nea Georgescu. „Trei, răspunse prompt acesta. Clasa-ntâi. Moldovence.” „Francezii sunt cinci, spuse tovarășul Omescu. Mai completează cu două. Și să nu facă nazuri. E în joc prestigiul țării, al partidului nostru” – și făcu, popular, cu ochiul. „Le știu de anu’ trecut, tovarășe Omescu – luă o mină jignită nea Georgescu. N-au tată, n-au mamă.” „Vorbești să le dea bilete de intrare la discoteca Vox Maris și bonuri de masă la cantină. Bun, ne vedem la cinci. Gusti, s-aduci desfășurătorul cu Bovary.” Și plecă.

„Ce ți-a venit, mă Gusti, cu ideea asta?”, îl întrebă Toni când ieșiră spre bar. „Nu știu. Așa mi-a venit.” „Și crezi că poți s-o faci?” „Încerc”, zise el și căută din ochi o masă liberă, apoi se uită spre dig: pe stâncă nu mai era nimeni.

*

În fine, pe la prânz, după ce-și puse ceasul să sune la patru după-amiază, reuși s-adoarmă. Un somn adânc, negru, de mahmur. Îl trezi ceasul. Își luă țigările, bricheta, pixul Parker, *Doamna Bovary,* agenda nou-nouță învelită în piele pe care-o primise la un reportaj despre Combinatul de porci Comtim de la Timișoara și coborî în hol. Getuța, schimbul de zi de la bar al Lenuței, îi întinse suta de Havana Club și-l notă în carnețel. Ieși pe terasă.

Nimeni pe stâncă. O fi dormind și tipa. Bău. Nici urmă de dopul din stomac. Ficatul, săracu’, lucrase de zor. Se simțea în formă. Păcat că nu era și tipa, să-l vadă cum scrie. Deschise agenda și pe prima pagină albă, după cele cu calendarul anului și o poză alb-negru de reclamă cu minunea tehnicii românești, automobilul de

minim litraj „Lăstun”, cam bovaric și el după cum arăta, scrise mare, caligrafic, titlul: „Domnișoara Bovary”. În trei sferturi de ceas termină.

*

„Dă-i drumul, Gusti!” – zise exact la ora 5,10 tovarășul Omescu. El își drese glasul. Întreg staff-ul Serbărilor îl privea. Ideea, în mare, era următoarea: concursul „Domnișoara Bovary” era deschis tinerelor între 18 și 25 de ani. Necăsătorite, desigur. Condiție preliminară și obligatorie: să fi citit *Doamna Bovary,* fiindcă li se vor pune, dacă e cazul, pentru departajare, întrebări din carte. Prin interviu în direct la microfon, pe terasa Radio-Vacanța, fetele, în costum de baie, își vor prezenta, nu foarte amănunțit, un curriculum vitae, vârsta, zodia, ce școli au urmat, profesiunea părinților și, foarte important, idealul lor, ce vor să facă în viață, eventual nostalgii secrete, mărturisite pentru prima oară în public. „La asta, Gusti, cu nostalgiile secrete, te pricepi...” – zise tare, surâzând, tovarășul Omescu. „Mă rog...”, făcu el, modest, apoi continuă: esențial era ca din răspunsurile fetelor să reiasă că după terminarea studiilor vor să facă un lucru pozitiv, să se integreze rapid și cu folos în societate, să-și întemeieze o familie și-așa mai departe. „Aici – interveni tovarășul Nelu Bari – poate n-ar fi rău s-aduceți în discuție, în interviu, și ideea policalificării la locul de muncă, a autoperfecționării profesionale”. „Bine-nțeles”, spuse el. „Bun – zise tovarășul Omescu – am înțeles ideea. Merge. Trebuie s-o mai lucrezi, da’ merge. Da’ cum stabilim câștigătoarea?” „Vom face un juriu – răspunse el. În plus, la fel ca la concursurile de Miss din anii trecuți, vom spune că avem un aparat de măsurat tăria și durata aplauzelor publicului. Care va fi pe plajă aplaudată mai mult, aceea va câștiga.” „Și premiul? – zise tovarășul Omescu. Ce premiu îi dăm?” „Eu m-am gândit – zise el – la o excursie gratuită, prin Biroul de Turism pentru Tineret, în Normandia, pe urmele scriitorului Flaubert.” Insul în costum cenușiu își ridică brusc ochii din carnețel și-l privi. „Asta cu excursia pe urmele lui Flaubert taie-o – zise rece tovarășul Omescu. O să-i dăm o excursie pe urmele lui Sadoveanu, pe la

mănăstiri. Altceva? Completări? Propuneri?" – și-și roti privirea peste cei de la masă. „Cum rămâne cu scena din trăsură?" – zise mucalit Teo Grăsanul. Tovarășul Omescu zâmbi: „O s-aducem și trăsura, de la Mangalia. Le plimbăm pe domnișoare prin stațiune, să le vadă lumea. Altceva?" „Știți, tovarășe Omescu – spuse timid nea Georgescu – mă gândesc că-n lumina noilor directive ale Plenarei Comitetului Central pe probleme ideologice, cu rămășițele de adresări burgheze, titlul ăsta, cu «Domnișoara Bovary», deși sunt de acord cu conținutul concursului, nu sună prea bine. «Domnișoară», «doamnă», nu cadrează.." „Și ce propui?" – zise tovarășul Omescu. „Știu eu?... – șovăi nea Georgescu. Poate... ce să zic? «Tovarășa Bovary»?"

Se lăsă tăcere. „Ești un bou, mă Georgescule! – îl fixă tovarășul Omescu. Gusti, când a scris scriitorul progresist Flaubert *Doamna Bovary*?" „La 1856", răspunse el. „Păi vezi, mă Georgescule? Marx a scris *Manifestul Partidului Comunist* la 1848 și se referea la proletari, nu la tovarăși sau camarazi, cum ar veni. Cum s-o botezăm pe domnișoara Bovary «tovarășă»?" Nea Georgescu plecă, spășit, capul. „Mai bine spune-mi – adăugă tovarășul Omescu – ai ceva costume pentru fete? Ceva medieval, cu rochii lungi, volănașe, portjartiere, pălării, chestii de-astea?" „O s-aduc de la Teatrul liric din Constanța", răspunse nea Georgescu. „Și cu vestalele cum stai? Așteaptă tovarășii francezi." „Am șase, tovarășe Omescu. Una de rezervă, pentru orice eventualitate." „Bun – zise tovarășul Omescu, apoi se-ntoarse spre redactorul-șef de la Radio-Vacanța: Andrei, din oră-n oră, începând chiar de mâine dimineață, dai pe post anunțul cu «Domnișoara Bovary». Regulamentul, condițiile de înscriere le iei de la Gusti. Dacă nu mai sunt probleme, sunteți liberi."

Când să iasă spre bar, tovarășul Omescu îl luă deoparte. „Gusti – zise el încet – vezi să nu-nscrii tot felul de jagardele. Să fie fete deștepte, de-nțeles." Apoi coborî și mai mult glasul: „S-ar putea s-apară și tovarășul Nicu. Dacă e ceva ieșit din comun, vreo prospătură, m-anunți". „Am înțeles – răspunse el. Da' auzi, cine-i tipul în costum cenușiu care stă lângă tine și tot notează ceva?" „E de la... – zise tovarășul Omescu și

făcu cu ochiul. Da' e băiat mișto, nu-ți face probleme. Trebuie să muncească și ei, nu?"

În bar, Lenuța îi întinse suta de Havana Club și el ieși pe terasă. Aproape că tresări: silueta feminină era acolo, pe stâncă, în costum de baie. Era cu fața spre mare, dar când el se așeză la masă, se răsuci cu tot corpul, de parcă l-ar fi simțit, și privi spre terasă. Instinctiv, urmând unul dintre preceptele sale favorite – „dacă e să meargă din prima, bine, dacă nu, nu!" – îi făcu semn de vino-ncoa cu mâna și-i indică fotoliul de răchită de lângă el. Ea păru că șovăie un moment, apoi se ridică, strânse prosopul, luă sacul de plajă, o pălăriuță de paie, sări în nisip și veni încet spre hotel. O privi: nu era taman pe gustul lui: cam subțirică, cu sâni abia iviți, șolduri înguste, aproape de copil; dar puteai ști unde zace diavolul?

„Luați loc, domnișoară – zise el. Nu prea aveți somn." „Nici dumneavoastră" – răspunse ea. „Deci tu erai azi-dimineață pe stâncă?" – trecu el brusc (alt precept al strategiei sale masculine) la a doua singular. „Da", răspunse ea. „Ce bei?" Ea ridică din umeri: „Un suc". „Lenuța – se-ntoarse el spre bar –, un suc, te rog!" Apoi, văzându-i privirea îndreptată spre *Doamna Bovary:* „Ai citit-o?" „Da." Şi după un moment: „Nu numai pe Flaubert, ci și pe dumneavoastră". „Poftim?" – făcu el. „V-am citit și pe dumneavoastră. Nu sunteți scriitorul?..." și-i spuse numele. „Ba da", răspunse el și se gândi, hopa, merge mai ușor decât mă așteptam. Lenuța veni cu sucul, se uită la fată și el îi surprinse un surâs ușor amuzat, ceva de genul „ce faceți, domnu' Augustin, vă dați la minore?" „Câți ani ai?" – zise el după ce Lenuța se îndepărtă. „Optsprezece." „Ești elevă?" „Nu mai sunt – zâmbi ea. Am intrat anul ăsta la filologie la Cluj." „Bravo – zise el. Şi de unde ești de loc?" „Din Ardeal." „De unde din Ardeal?" „N-are importanță. Dintr-un sat." „Şi eu sunt din Ardeal." „Ştiu – zise ea și pentru prima oară îl privi țintă. Sunteți din..." și rosti numele satului unde se născuse. Măi să fie, gândi el, măi să fie. „De unde știi?" Ea plecă ochii: „Dintr-un dicționar, cred... Sau dintr-o prezentare într-o revistă". Avea ochi frumoși, gri-verzui. „Şi cum îți par?" „În ce sens?", îl privi ea din nou. „Ca scriitor, bine-nțeles", zise el, deși m-ar interesa mai mult ca bărbat,

gândi. „Nu scrieți rău.” „Mersi”, zise el și luă o înghițitură mare de Havana Club. „Aaa – făcu el după ce-și înăbuși o tuse – am uitat să te-ntreb cum te cheamă.” „Ioana”, zise ea. „Poți să-mi spui și tu Augustin.” Abia acum își dădu seama că ea frământase tot timpul în palma dreaptă o mingiuță verde din cauciuc, fiindcă o lăsă pe masă. Dar nu-i dădu mâna. „Nu, nu pot, vă rog”, murmură ea. „Cum vrei”, zise el și-și retrase mâna, gândind: o să fie mai distractiv așa, făcând dragoste cu una care n-o să-l scoată din „dumneavoastră”, ca într-o scenă din *Bunavestirea* lui Nicolae Breban. Ea duse paharul cu suc la buze. „Și eu am terminat filologia, și tot la Cluj”, zise el. „Ați fost șef de promoție”, zise ea lăsând paharul încet pe masă. „Pe asta de unde-o mai știi?!” „Tot dintr-o revistă sau un almanah, cred, nu-mi aduc bine aminte. Și după absolvire, ați fost repartizat în București, ca profesor de română.” „Așa e – zise el – am trecut munții, la Mitici.” O privi mai cu luare aminte: dacă mai lua o sută de Havana, era chiar drăguță.

Dinspre bar apăru Teo Grăsanul. Îl zări și se apropie, făcând din mers o plecăciune exagerată: „Ooo, domnu’ scriitor Augustin! Dați tineretului autografe?” „Ce vrei, Teo?” – zâmbi el, fiindcă știa: Teo voia un pol. „Comme d’habitude – răspunse Teo. Până ne dau ăștia banii.” „Ia de la Lenuța de la bar. Spune-i să treacă în contul meu.” „Gentil ca de-obicei, domnu’ scriitor – zise Teo. Da’ nu mă prezentați?” „Ioana, ți-l prezint pe Teo de la Compact Rock. E tot ardelean ca noi.” „Enchanté – făcu Teo cu gura până la urechi. Nasc și la Ardeal oameni.” Îi sărută galant mâna Ioanei, apoi se îndreptă de șale: „Să nu uit, domnu’ scriitor: m-a trimis Andrei să-i dați planul cu Domnișoara Bovary, să-l pună mâine dimineață pe post”. „Trebuie să-l transcriu. I-l trimit mai târziu.” „Atunci vă las – zise Teo. Dacă domnișoara nu e prea ocupată, o invităm mâine seară la noi la concert, jos în restaurant. Împreună cu domnu’ scriitor, naturelement.”

„Ce e planul cu domnișoara Bovary?” – întrebă ea după ce Teo plecă. El mai trase o dușcă, îi întinse agenda și-o urmări cum citește: era realmente drăguță. „Interesant – zise ea când termină. Mai ales partea cu nostalgia.” „Mâine la zece, pe terasa Radio-Vacanța,

încep să fac înscrierile. Mi-ar face o mare plăcere să vii și tu. Mai ales c-ai citit cartea.” „Trebuie să plec”, zise ea. „Da’ nici nu ți-ai băut sucul!” Ea se ridică: „Altă dată”. Străniuță fata, gândi. „Deci, ce faci? O să vii?” „Nu știu. Mă mai gândesc.”

*

Însă la ora unsprezece veni. Lângă măsuța lui de pe terasa Radio-Vacanța se îngrămădiseră deja vreo șapte-opt fete, așa că el, când o văzu, îi făcu semn să se-aplece și-i șopti la ureche: „Vezi și tu ce-i aici. Pe tine te-am înscris deja. Datele personale mi le dai deseară, la concert, la Teo. Ne vedem în hol la Forum, la opt”. Ea păru un pic surprinsă, dar el nu putea rata al treilea precept al strategiei masculine (să fii hotărât într-o propunere; să dai senzația unui bărbat decis și impenetrabil: ori e laie, ori bălaie; nu ai nimic de pierdut). Ea se îndepărtă încet. O veni, n-o veni deseară? *On va voir,* vorba lui Teo.

În următoarele minute uită de ea, fiindcă la măsuța lui începu show-ul. Primele două care voiră să se-nscrie, verișoare din Calafat, întrebară mai întâi care e premiul. „Surpriză”, zise el, căci era clar, după ce bikini purtau, că excursia la mănăstiri pe urmele lui Sadoveanu le-ar fi lăsat rece. A treia, cu niște sâni imenși ce păreau s-o răstoarne mereu peste imprudentul interlocutor, recunoscu din start că n-a citit cartea, „dar ați putea să mi-o povestiți dumneavoastră”, și-l privi foarte semnificativ. „Nici eu n-am citit-o – zise el – eu doar fac înscrieri.” „Da’ cine a citit-o?” „Niște tovarăși de la...” și făcu și el cu ochiul, precum tovarășul Omescu. „Iar ăștia?!” – făcu fata dezamăgită și plecă. Abia cu a cincea avu succes. Nu numai c-arăta trăsnet din cap până-n picioare, dar la întrebarea lui dac-a citit cartea, ea îl privi ironic și spuse: „Tu ce crezi?” Hopa, gândi el, asta mi-a preluat unul din precepte. „Atunci pot să vă-ntreb, așa, pentru o mică verificare, cui îi cedează pentru prima oară Emma? Lui Leon sau lui Rodolphe?” „Lui Rodolphe, bine-nțeles, fiindcă Leon, când a cunoscut-o pe Emma, era încă un mucos. Era mai bovaric decât ea. A trebuit să meargă la Paris ca să-nvețe cum să cucerească o femeie.” „Excelent!” – zise el și gândi:

asta-l rade și pe tovarășul Nicu. „Cum vă numiți?” „Liliana.” „Câți ani aveți?” „Douăzeci și patru.” „Studii?” „Studentă anul V, Medicină, București.” „Părinții?” „Poftim?” „Ce profesiune au părinții?” „Trebuie și asta?” „Trebuie, ca să vă pot prezenta publicului. Lumea e curioasă să afle cât mai multe despre concurente.” „Mama – economist, tata – ofițer.” „Zodie?” „A cui?” „A dumneavoastră.” „Leu.” „Au! – făcu el. Puteam să bag mâna-n foc că sunteți Leu.” „De ce? Te pricepi la zodii?” „Oarecum – zise el, lăsând pixul pe masă. Sunteți înscrisă. Concursul e poimâine, în prima zi a Serbărilor. Apropo, aveți vreun program deseară?” „Ar trebui să am?” „O fată ca dumneavoastră... Dar dacă n-aveți, vă invit la ora opt la restaurantul Forum, la concertul formației Compact Rock. Masă rezervată. O să vină și celelalte fete înscrise și o să cunoașteți și o parte din juriu. Până atunci o s-avem, probabil, și costumele.” „Ce costume?” „Costume de epocă, de secol XIX, ca ale Emmei. Şi o să aducem și o trăsură.” „Şi o să te urci și tu în trăsură?” El zâmbi: „Văd că știți bine cartea”. „E una din cărțile mele favorite.” „Atunci la opt?” „Bine, la opt.” O privi cum se depărtează: nici n-avea de ce s-o mai dezbrace din priviri, era perfectă. Şi totuși, gândi, o fi epilată complet, peste tot, sau...?

Până la trei după-amiază mai înscrise o singură concurentă: Safta, din Borzești, 21 de ani, în prezent muncitoare la Combinatul Chimic din același oraș, Miss Borzești în urmă cu un an, părinții agricultori, zodia Fecioarei, pasiuni: lectura, dansul, croitoria. „Cum moare Emma Bovary?” – o puse el la încercare. „Se sinucide cu arseniat de sodiu”, răspunse, sigură, Safta. Aici m-a avut, gândi el, eu credeam că e șoricioiacă. Îi mai spuse de întâlnirea de la opt, apoi îi urmări mersul decis, cu fuleu mare. Era solidă, dar nu dizgrațioasă: ca un amplu poem epic din secolul al XIX-lea.

*

La șapte seara coborî în restaurant, la demisol. Era încă pustiu. Doar Teo și băieții de la sonorizare. Teo îl văzu și veni spre el. „Quelque chose de nouveau?” „Slab de tot – răspunse el. Nu mai citește lumea. Care-i masa

boșilor?” „Aia centrală, cu antreurile pe ea.” Apoi, mai încet: „Tu ai auzit ceva? Vine și tovarășul Nicu?” „Habar n-am. La cât începeți?” „Pe la nouă, nouă și ceva, să aibă și lumea timp de un șpriț.” Urcă apoi în bar. Comandă o Havana Club de șapte ani: trebuia să fie în formă. Dacă face o figură bună în fața tovarășului Nicu, poate prinde o delegație în China. Sau, mai știi, în Japonia.

Prima apăru moldoveanca. Era într-o minijupă de lame albăstrui, o bluză albă legată la gât cu un șnur de aceeași culoare cu fustița, pantofi negri cu tocuri cui, o poșetuță tot neagră, cu sclipici. Capodopera garderobei ei, probabil. Miss Borzești. Oare care dintre maiștrii, subinginerii, inginerii ori directorii Combinatului Chimic Borzești o fi citit acest amplu poem epic? Ea îl zări și veni bucuroasă spre bar. El îi sărută mâna: „Trebuie să mai așteptăm puțin. Tovarășii din juriu încă n-au venit. Pot să vă ofer ceva de băut din partea lui Flaubert?” Ea râse: „Din partea lui Flaubert? Atunci, un coniac”. Nu e proastă, gândi. Mai degrabă lirică, precum moldovencele. Pardon, epică.

La opt fără zece o văzu intrând pe medicinistă. În bar se făcu brusc tăcere. Părea un vas de lux înaintând cu prora sus printr-un estuar plin de mizerii. „Bună”, zise ea și se instală pe unul din scaunele înalte de la tejgheaua barului. El ar fi putut să parieze că toții ochii dimprejur se benoclau la pulpa bronzată, lucioasă, ce ieșea ca o rachetă V2 din silozul negru al rochiei despicate până aproape de șold. Până și moldoveanca, altfel – gândi el – obișnuită istoric, aproape genetic, cu năvăliri barbare, cu valuri de lăcuste, cu foamete congenitală, păru sincer impresionată. El vru să spună ceva, dar Liliana i-o luă înainte: „J&B aveți?” Lenuța o privi cu o invidie rece: „Numai Ballantine’s.” „O sută, zise Liliana. Şi fără gheață.” „Nici n-avem gheață”, se revanșă Lenuța.

Şi totuși, își dădu seama că privea mai mult spre ușa de la intrare, pe unde trebuia s-apară Ioana, decât la piciorul longilin al medicinistei, care ciocni camaraderește cu el și cu moldoveanca. Ciudat mai sunt, gândi: am lângă mine acest trofeu, acest animal splendid abia așteptând să fie mursecat, iar eu umblu după cai verzi pe pereți, după o pușcoaică, o necoaptă.

La opt și zece intră în hotel tovarășul Omescu, urmat imediat de tovarășul Bari cu soția, de amicul Toni, de doctorul Costel, de Andrei de la Radio-Vacanța și de Gigi, șeful salvamarilor. Tot alaiul coborî la demisol, în restaurant. „Fetelor, a venit juriul. Să mergem și noi”, zise el, apoi făcu semn unei Lenuțe acre să treacă tustrele băuturile în contul lui, așteptă până Liliana dădu cu o mișcare energică paharul peste cap și o luă înainte. În restaurant ceilalți se așezaseră deja la masa din centru. „Bună seara”, zise el. „He, he, uite c-a venit și Flaubertu’ nostru! – zise vesel tovarășul Omescu. Numai două concurente?” „Deocamdată, răspunse el. Permiteți-mi să le prezint: domnișoara Safta, din Borzești, și domnișoara Liliana, din București.” „Stați aici, domnișoară Liliana”, zise tovarășul Omescu, indicându-i scaunul gol din dreapta lui. Liliana se așeză, dezvăluindu-și imediat, prin crăpătura docilă a rochiei, armamentul din dotare și făcând să apară pe chipul sever al soției tovarășului Nelu Bari, care stătea în stânga tovarășului Omescu, o expresie critică. Safta se așeză în fața tovarășului Bari, lângă doctorul Costel, care privea fix și languros paharul de votcă plin din fața lui, iar el se puse în stânga Lilianei, având în colțul retinei ușa restaurantului. „Dăm o înaltă apreciere opțiunilor dumneavoastră, tovarășe scriitor – zise glumeț tovarășul Omescu. Totuși, numai două?” „Trebuie să mai vină cineva – răspunse el. Și mai fac înscrieri mâine.” Tovarășul Omescu se aplecă spre Liliana: „Și ați citit *toată* cartea?” „Din scoarță-n scoarță”, zise Liliana. „Interesant – zise tovarășul Omescu. Cu ce vă putem servi?” „Cu whisky”, răspunse Liliana. „Băutură adevărată – conchise tovarășul Omescu și chemă, pocnind din degete, un chelner. Domnișoara?” „Coniac”, zise cu modestie Safta. „Tu, Gusti?” „Havana, știi bine”, răspunse el. „Mda – făcu tovarășul Omescu – de gustibus...”

La opt și jumătate începu concertul Compact Rock, dar Ioana nu apăruse. S-o fi speriat.

„Ce-i asta?” – se-ntoarse intrigată Liliana spre el, când răsunară primele acorduri și se auziră primele versuri ale băieților lui Teo. „Există o indicație de sus, de foarte sus – explică el cu glas scăzut – ca trei pătrimi din repertoriul formațiilor de muzică ușoară sau, mă rog, al

trupelor rock, să fie în românește, cu texte românești, și numai o pătrime străine.” „Dar e o prostie!” – zise Liliana. El ridică din umeri: da, era o prostie, toată lumea știa asta, dar putea fi o prostie simpatică, ca în cazul de față, fiindcă mucalitul de Teo interpretase indicația, directiva, strict în litera ei. Așa că adaptase textele unor cântece occidentale celebre în lumina unor realități românești ori mai degrabă în lumina a ceea ce se dorea să fie acele realități. *„I'm a blind man”* al lui Deep Purple devenise în gura lui Teo „Sunt un om normal”, *„I cant get no satisfaction*” era înlocuit, exact pe aceleași acorduri arhicunoscute ale Rolling Stones-ilor, cu „Suntem plini de satisfacții”, iar *„O-bla-di, o-bla-da”*-ul Beatles-ilor, pe care tocmai îl cântau, suna la Teo „O-bla-di, o-bla-da/Sună forja/Şi noi muncim mai cu spor!”

„Nici mie nu-mi plac modificările astea de texte – se aplecă peste masă tovarășul Nelu Bari către Safta, care-l asculta cu atenție. Mai ales că sunt formații progresiste, pacifiste, care au militat împotriva războiului din Vietnam. Chiar tovarășul Nicu, într-o discuție particulară pe care am avut-o cu dânsul, s-a arătat nemulțumit. Dar se pare – aproape șopti el – că indicația a venit chiar de la Cabinetul 2, de la...” Safta dădu înțelegătoare din cap, în semn că pricepuse. „Nelule – spuse printre buze soția tovarășului Bari – controlează-te, te rog.” „Dar ăsta-i adevărul, dragă”, făcu ofuscat tovarășul Bari. „Pe mine mă scuzați puțin”, zise Liliana, ridicându-se. O urmăriră cu toții cum despica aerul în drum spre toaletă. „Nota zece – zise încet către el, peste locul rămas gol, tovarășul Omescu. Plus cincizeci de sutimi, pentru activitate obștească. De unde dracu' ai scos-o?” „De pe plajă. A venit singură să se-nscrie.” „Mamă, mamă!... – făcu tovarășul Omescu. Când o vedea-o tovarășul Nicu!...” „Da' vine?” „Așa am fost anunțat. Dacă nu azi, atunci mâine sau poimâine. Ţine-o aproape, să nu ne scape, să plece cu vreun hăndrălău.” El voi să mai spună ceva, dar se simți bătut pe umăr. Se-ntoarse: era Ioana. Pe unde naiba intrase?! „Bună seara”, zise ea. „Bună, copilaș – zise el. Pe unde-ai intrat?” „Prin spate, pe la terasă.” Așa era, restaurantul mai avea o intrare, direct de pe terasă. „Ai cam întârziat. Ia loc aici”, și-i arătă scaunul din stânga lui. „Stau în sat

în Schitu cu mai multe fete și n-avem decât un duș – zise ea așezându-se. Îmi cer scuze.” Aha, gândi el. Stă la grămadă, doarme cu încă vreo două bovarice în pat și visează toate o cameră normală, de hotel. „Tovarăși – zise el tare – v-o prezint pe domnișoara Ioana, a treia noastră concurentă, proaspăt admisă la Filologia clujeană!” „Daaa? – făcu tovarășul Omescu. Ardeleancă de-a noastră?” Ioana încuviință zâmbind. „Un whisky mic?” – zise tovarășul Omescu. „Un Pepsi, dacă se poate”, răspunse ea. Tovarășul Omescu chemă chelnerul și-i spuse ceva la ureche. Chelnerul se înclină și reveni după câteva clipe cu o frapieră acoperită cu un șervet alb de pânză. Da, gândi el, Pepsi-ul nu se dădea „la liber”, trebuia o comandă din partea cuiva autorizat să-l ceară. Chelnerul dădu șervetul la o parte, deschise conspirativ o sticlă, umplu un pahar, îl așeză în fața Ioanei și puse sticla la loc în frapieră. „Credeam că nu mai vii”, zise el. „Am venit”, zise ea. „Mă bucur, să știi”, zise el. Ea bău din pahar. „Tu nu te bucuri?” Ea puse paharul pe masă: „Ba da”.

„Ei, și-n afară de antreurile astea cam oxidate, ce mâncăm?” zise Liliana, când reveni la masă. „Ce v-ar dori inimioara?”, zise tovarășul Omescu. „Un *cordon bleu”,* răspunse Liliana. „Vrea cineva altceva în afară de *cordon bleu*?*”* – se înălță peste masă, autoritară, vocea tovarășului Omescu. Cu excepția soției tovarășului Nelu Bari, care dorea șnițel de pui cu cartofi natur, toată lumea luă *cordon bleu.* „E foarte bun – o înștiință el pe Ioana. E specialitatea bucătarului-șef, un turc.” Ioana nu zise nimic. O privi cum stă cu mâinile în poală, pe blugii prespălați, profilul ei băiețesc și totuși atrăgător, cum își mușca din când în când buza de jos. Nu prea știu nimic despre ea, gândi.

Restaurantul se umpluse încet-încet. Cât timp mâncară, Compact Rock execută câteva piese instrumentale, de cafe-concert. Apoi, când chelnerul începu să strângă farfuriile, Teo tună în microfon: „Şi acum, toată lumea la dans cu domnișoarele Bovary!” – și începu un blues. „Domnișoară?” – se înclină spre Liliana tovarășul Omescu. Liliana zâmbi și se ridică: rochia i se-nchise peste coapsă ca o cortină peste finalul unei scene de amor. De lângă Safta, doctorul Costel dădu să facă și el aceeași mișcare de ridicare, dar tovarășul Nelu Bari

tocmai îi umplea din nou paharul cu votcă, așa că renunță, în mijlocul ringului minuscul, Liliana își încolăci brațele în jurul gâtului tovarășului Omescu și el avu o clipă senzația că vede o secvență din filmul de animație „Jack și vrejul de fasole”.

Când piesa lui Santana luă sfârșit, Teo se apropie de microfon: „Permiteți-mi o dedicație specială: pentru domnu’ Augustin, artizanul acestor domnișoare Bovary, melodia sa preferată: *Child in time,* a lui Deep Purple!” Lângă el, Ioana tresări puternic. „Ce s-a-ntâmplat?” – zise el. „Nimic.” Apoi zâmbi: „E și cântecul meu preferat”. „Atunci dansăm?” „Pe *Child in time*?!*”* „De ce nu?” – zise el și se ridică. Ea șovăi o secundă, apoi îl urmă. Avu grijă să nu și-o apropie prea tare din prima: îi puse o mână pe talie, iar cu cealaltă îi luă dreapta, ca la un debut de vals. Lăsă câțiva centimetri buni între ei, să n-o sperie. Făcură primii pași și el își dădu seama că ea ține palma dreaptă închisă. „Ce ai aici?” – zise el și-i deschise încet degetele. Mingiuța. Mingiuța verde din plastic. „Ce e asta?” Ea roși ușor: „Talismanul meu. Mi l-a dat mama, să-mi poarte noroc”. „Păi atunci ia să-mi poarte și mie noroc în seara asta”, zâmbi el și vârî mingiuța într-un buzunar al vestei. I se păruse lui sau Ioana fusese străbătută de-un frison?

Veniră și alte perechi pe ring. Palma ei, fără mingiuță, era umedă. Ca a Emmei, când Leon pleacă la studii la Paris, gândi. „Nu știu mai nimic despre tine – se aplecă el spre urechea ei. Celorlalte fete le-am luat datele. Ţie, nu.” „Şi ce-ați vrea să știți?” „Părinții, de pildă. Ce profesiune au părinții?” „Mama e... Învățătoare.” „Şi tata?” „Tată n-am.” „Înțeleg – zise el. Da’ de ce tremuri? Ţi-e frig?” – și-o apropie ușor. „Nu mă simt prea bine.” Deci n-are tată, gândi. A fost crescută de maică-sa. De obicei, în absența tatălui, fetele astea sunt mai zvăpăiate, se dau rapid pe brazdă. Sau te pomenești, după cum tremură, că e fecioară. Spera să nu, fiindcă amintirile sale cu fecioare, două la număr, nu erau tocmai plăcute. Vru s-o apropie și mai mult, dar simți împotrivirea ei. Da, gândi, probabil e fecioară. Oricum, merita să-ncerce. Şi chiar dacă era, încă o experiență de felul ăsta nu strica, măcar pentru faptul că nici o fecioară nu-și uită primul bărbat. Făcuse odată, în fața colegilor săi clujeni, o întreagă teorie despre modul

cum poți rămâne în posteritate, într-o posteritate imediată și limitată, desigur, dar totuși posteritate, culcându-te cu cât mai multe fete mari, care cât vor trăi te vor ține, vrând-nevrând, minte. O dezvirginare reușită, zisese el atunci, face uneori mai mult decât o plachetă bună de versuri.

„De aceea am urmat un liceu industrial – o auzi el deodată pe Safta, care dansa în apropierea lor cu tovarășul Nelu Bari și care, ca să acopere solo-ul impecabil de chitară al lui Teo, vorbea tare – fiindcă eu consider că pentru a fi bine informat trebuie să îmbini cunoștințele tehnice cu cele ale culturii generale, moderne." „Bine-nțeles – răspunse tovarășul Nelu Bari. Tovarășul Nicu Ceaușescu chiar vorbea la un moment dat...", dar el nu-l mai auzi deoarece Teo se prăvăli apoteotic, cu toată trupa și cu toți decibelii de la stațiile „Marshall" la maximum, spre finalul la *Child in time.* „Șpriț pause", făcu apoi Teo, asudat, când ultimele acorduri ale piesei se stinseră. El o conduse pe Ioana la masă, îi trase ca un gentleman scaunul să se așeze, se așeză și el. Tovarășul Omescu tocmai îi spunea ceva la ureche Lilianei, când în spatele lor apăru, respectuos, nea Georgescu. „Ce-i, Georgescule?" – făcu tovarășul Omescu. „Am adus' costumele." „Ce costume?" „Costumele pentru fete." „Aaa – se dumiri tovarășul Omescu – pentru domnișoarele Bovary? Tu nu vezi că sunt ocupate? Mâine dimineață, la zece. Fetelor – adăugă el tare – mâine dimineață, la zece, probă de costume!" „Ce costume?" – zise Ioana. Era cam palidă. „Costume de epocă, din Flaubert", zise el. „Trebuie să îmbrăcăm așa ceva?" „Trebuie. Așa e regulamentul." „Ce mai e, mă?" – zise tovarășul Omescu, văzând că nea Georgescu nu pleacă. Nea Georgescu se aplecă și șușoti ceva. „Mai dă-l în mă-sa! – zise tovarășul Omescu. Păi ce fel de comunist e ăsta?! Doctore – făcu el către Costel – du-te nițel cu Georgescu. Aveți o treabă." Doctorul Costel se ridică anevoie și făcu un fel de slalom după nea Georgescu. „Auzi, Gusti – se întoarse spre el, râzând, tovarășul Omescu – unui tovarăș francez i s-a făcut rău. A dracului moldoveanca, l-a stors!" El zâmbi și-și mai turnă un pahar de Havana. „Vă supărați dacă plec?" – zise Ioana. „Deja?! Păi e abia zece!" „Nu mă simt prea bine." „Cum vrei. Atunci să te conduc."

Simți cum toți ochii îi urmăresc. În hol ea îi întinse mâna: „Pe mâine”. „Nu te duc până-n sat?” „Nu, mulțumesc.” „Să nu uiți să vii să probezi costumele.” „N-o să uit.” O urmări cum iese din hotel grăbită, cu capul plecat. Se gândi să urce în cameră și să stea acolo o vreme, să creadă toți c-a luat-o scurt cu el. Dar imaginea paharului plin cu Havana lăsat pe masă îl decise: se-ntoarse în restaurant.

*

În fine, veni și ziua cea mare a Serbărilor Mării și Tinereții și a concursului „Domnișoara Bovary”. Dis-de-dimineață, pe terasa de deasupra Radio-Vacanța, băieții de la departamentul tehnic instalaseră microfoane, făcuseră probe de sunet și transmisie (căci totul se petrecea în direct), aduseseră un podium pentru festivități, saci de plastic cu premiile, mape cu diplome etc. Serbările se desfășurau în fiecare an în ultima sâmbătă din iulie și plaja, cu cei veniți în weekend special pentru asta, era arhiplină: peste treizeci de mii de oameni o umpleau până hăt departe, spre epava grecească dinspre capătul stațiunii. Nu puteai arunca un ac. Din cincizeci în cincizeci de metri erau instalate pe stâlpi difuzoare, s-audă toți ce se transmitea din studio sau de pe terasă.

La ora unsprezece, când sui și el pe terasă, începuseră deja concursurile de dimineață: maratonul jucătorilor de table, „Cine stă mai mult în stâlp” și campionatul de fotbal pe nisip în care adversarii erau legați doi câte doi, în cuplu. Pe deasupra plajei pluteau câteva parapante, iar mai dus, pe cer, se învârtea deja avionul mic din care trebuiau să sară la punct fix, lângă obelisc, parașutiștii cu parașutele lor tricolore, în culorile patriei.

Pe terasă era mare forfotă. Văzu mai mulți tipi la costum și cravată, cu stații de emisie-recepție în mână, îl recunoscu și pe insul în costum gri de care părea că ascultă toți, îl zări și pe amicul Toni, înconjurat de vestale și ocupat să se machieze în zeul Neptun (el era cel ce înmâna premiile), ba într-un șezlong, cu o cafea într-o mână și un *walkie-talkie* în cealaltă, îl văzu și pe tovarășul Omescu. Avea cearcăne babane, de parcă

lucrase la darea de seamă anuală a Comitetului Central al UTC. Avea și de ce, gândi, de vreme ce cu două seri în urmă dispăruse brusc din restaurant însoțit de Liliana. În momentul acela, el, care începuse deja să se pilească, simțise ghimpele invidiei și se gândise că în loc să se fi ocupat inutil de puștoaică (pe care nici n-o mai văzuse de-atunci), mai bine ar fi încercat să intre pe fir la Liliana și să-ncerce să-nceapă în camera lui o tandră autopsie a corpului medicinistei. Poate și de-aceea, de regret, băuse până spre dimineață cu doctorul Costel și cu Teo și zăcuse toată ziua de ieri: nici proba costumelor n-o văzuse, nici înscrieri nu mai făcuse.

„Salut, Gusti – zise tovarășul Omescu. S-au mai înscris fete?" „Nimeni – răspunse el. Da' cred că astea trei sunt suficiente." „Așa cred și eu – zise tovarășul Omescu. Vezi să n-o lungești prea mult. Mi-a spus Georgescu că ieri la bibliotecă vreo zece gagici au vrut să-mprumute *Doamna Bovary.* Noroc că n-avem cartea. La cât începi?" „La doișpe – zise el. Tovarășu' Nicu?" „Mi s-a spus că e pe drum. Da' unde-ai dispărut ieri?" „A trebuit să mă duc până la Casa Scriitorilor, la Neptun, să predau o povestire" – minți el. „Păcat că n-ai fost să vezi fetele în costume, plimbându-se în caleașcă! – făcu entuziasmat tovarășul Omescu. Un spectacol, nu alta! Se uita lumea la ele ca la urs!" „Da, îmi pare rău – zise el. De la hotel vin tot în trăsură?" „Sigur – răspunse tovarășul Omescu. La doișpe fără zece le ai aici."

Terminase deja jumătate din sticla plată pe care-o ținea într-unul din nenumăratele buzunare ale vestei sale albe, când văzu trăsura deschisă, cu coviltirul lăsat pe spate, trasă de doi cai voinici, coborând spre plajă pe aleea dinspre hotelul Forum. Pe capră, sunând continuu dintr-o trompetă de jucărie, stătea un om în vârstă îmbrăcat într-o redingotă neagră, cu un papion mare cu picățele la gât și cu joben pe cap. Dar ceea ce, uitându-se mai bine, îi stârni uimirea, era că pe capră, în stânga birjarului, era fixată de spetează o fotografie mare, înrămată, a lui Flaubert. De unde dracu' făcuse rost nea Georgescu de portret?! Pe dreapta și pe stânga trăsurii, doi de-o parte, doi de alta, veneau pe jos un soi de cavaleri de onoare, probabil băieți de la Salvamar, echipați și ei „de epocă"; din ce epocă, n-ar fi putut însă spune.

Trăsura opri în dreptul Radio-Vacanța și fu imediat înconjurată de lume. Cavalerii de onoare lăsară scărița trăsurii, oferiră galanți brațul fetelor care, ținând ridicate poalele rochiilor lungi, coborâră și-apoi începură să urce scara în spirală spre terasă. Se auzi cu putere pe toată plaja semnalul radio pe care-l convenise cu Andrei ca motto muzical al concursului: câteva măsuri din „Marseillaise". Trase rapid o ultimă dușcă și luă un microfon portabil. Îl ciocăni: mergea. Era rândul lui să-și intre în rol.

Și-și intră destul de bine. Dar apoi, în nici o jumătate de oră, surveni dezastrul.

*

Stătea de aproape o jumătate de oră singur pe un scaun, într-una din încăperile sărăcăcioase mirosind a petrosin ale postului de Miliție Costinești, cu trei coli albe în față pe tăblia biroului scorojit, din *pefele.* De pe peretele opus lui, tovarășul Nicolae Ceaușescu părea, din portret, să-i zâmbească ironic. Trase cu urechea: nici un zgomot, nici de pe coridor, nici din încăperile pe care le bănuia alăturate, nici dinspre stațiune. Se uită la ceas: aproape miezul nopții. S-or fi încheiat Serbările. Dacă s-or fi încheiat. Și-și aminti și-l trecu un fior. Vor să mă umilească, gândi, să mă sperie. Dar ce vină avea el?! Și cât de bine începuse totul! „Dragi prieteni ai Serbărilor – pornise el în trombă, de îndată ce fetele deveniseră pe terasă vizibile pentru toți cei de pe plajă – vă invităm astăzi la un concurs altfel decât ați fost obișnuiți: Domnișoara Bovary! Un concurs de inteligență, de cultură generală, de frumusețe spirituală și nu în ultimul rând un concurs în care ne scrutăm viitorul!" Explicase apoi pe scurt regulile concursului, insistând mai ales asupra faptului că decizia finală le aparține lor, celor de pe plajă. „Dumneavoastră – ridicase el tonul – prin tăria și durata aplauzelor, veți stabili cine e câștigătoarea!" Un vuiet de fluierături, chiote, aplauze urcase spre terasă. „Și acum – urlase el în microfon – concurentele! Mai în față, fetelor! Aplaudați-o, vă rog, pe Safta din Borzești, 21 de ani, laborantă la Combinatul chimic din localitate, Miss Borzești anul trecut!" Chiote, fluierături, aplauze. Lumea se strânsese mai în față, să vadă mai bine.

Prezentarea Ioanei stârnise mai puțin entuziasm; nici n-arăta, biata, prea bine în rochia prea lungă, pălăria cu boruri prea mari, mânecile bluzei prea lungi. *Catcher in the rye,* îi trecuse atunci prin minte, privind-o, titlul romanului lui Salinger.

Catcher on the beach, gândi acum, în biroul Miliției Costinești.

Aplauzele cele mai puternice le luase, cum era și de-așteptat, Liliana. Se vedea cât colo că știa să se miște, fusese probabil și la parade de modă, fiindcă, în timp ce el o prezenta, ea se roti ca un titirez, dezgolindu-și gleznele și niște *dessous*-uri de dantelă neagră prinse cu jartiere albe, făcu o plecăciune etc. „Dar să trecem la fapte! – strigase el. Și prima probă va dovedi că nu suntem într-un timp pudibond, închistat, pradă prejudecăților, ca pe vremea lui Flaubert! De aceea le rog pe concurente să ne-arate, pentru început, cum își închipuie fiecare că se dezbrăca Emma Bovary la întâlnirile ei cu Rodolphe! Poftim, Safta! S-o vedem pe Emma Bovary în Moldova!" Din studio, Andrei mixase un blues. Spre surprinderea lui, Safta se dezbrăcase mai elegant și mai repede decât se aștepta: lăsase să-i cadă bretelele de pe umeri, descheiase fără poticneli fermoarul la spate, rochia îi alunecase fără dificultate la picioare, dezvăluindu-i trupul vânjos, bine făcut, în bikini și-n uralele plajei. Tot așa rapid și-o da jos și halatul de laborantă când o vizita vreun șef de secție, gândise atunci.

Ioana, în schimb, se împiedicase în nasturi, în copci, fermoare, panglici, șnururi, de ziceai că dă jos o armură. Nici costumul de baie dintr-o singură piesă care ieși până la urmă la iveală nu-i venea ca turnat. Stârnise râsete, comentarii sarcastice, inevitabile în asemenea situații, și aplauze puține. Roșise toată, avea lacrimi în ochi.

Însă Liliana!... Când își azvârlise dezinvoltă și ultimul articol „de epocă", o eșarfa trandafirie din jurul gâtului, și rămăsese în cel mai minuscul bikini – niște sfericele – pe care-l văzuse el vreodată, până și tipii cu *walkie-talkie* încremeniseră. Apoi un val de urale, de mugete, de scandări „Li-li-a-na! Li-li-a-na!" se înălțase spre terasă.

Şi totul mergea ca la carte. Safta și Ioana răspunseră bine la întrebările, ușoare, ce-i drept, din *Doamna Bovary,* Safta își creionase corect nostalgiile de viitor, în care el recunoscu sintagme din dansul ei cu tovarășul Nelu Bari sau din instructajele pentru concursul de Miss, ba chiar Ioana recuperase ceva din simpatia publicului când recunoscu că n-are tată. „Dar iată – sărise el imediat – asta nu o împiedică azi pe Ioana, în condițiile societății noastre, să se realizeze pe deplin, fără prejudecăți și fără oprelişti de natură burgheză! Şi care este, Ioana, idealul tău de viitor, nostalgia ta secretă?" „Să-mi întâlnesc și să-mi cunosc tatăl", spusese ea încet în microfon, dar răspunsul se auzise pe plajă și aplauzele, înduioșate, căpătaseră mai multă consistență.

Aici ar fi trebuit să fie primul semnal, primul declic că lucrurile nu evoluau așa cum trebuia. Se așteptase ca Ioana să spună ceva despre viitorul ei la filologie, de traducătoare sau profesoară, iar ea – pleosc!: „Să-mi cunosc tatăl!" El trecuse însă rapid peste acest moment oarecum stânjenitor, fiindcă urma Liliana.

Ușa biroului se deschise și pe ea vârî capul un miliţian. Nu-l cunoștea, nu era Stamate, șeful de post, ci unul mai tânăr, nou, probabil adus pentru Serbări, ca întăriri. „Ați scris?" „Nu – răspunse. Am mai spus și repet: nu am de declarat nimic." „Cum doriți. Eu am tot timpul, să știți" – și dispăru, închizând cu zgomot ușa. Vor să mă umilească, gândi. Să mă sperie. Dar ce dracu' să declar? Cu ce-s vinovat? Se uită la ceas: unu noaptea.

Poate că totuși ar fi trebuit să intervină mai devreme, să-i ia microfonul. Dar cine s-ar fi așteptat la una ca asta?! Liliana, care până atunci dominase de departe concursul, la întrebarea lui ce profesiune au părinții, spusese clar în microfon: „Mama e economistă, iar tata general de Securitate." Hopa, am sfeclit-o, gândise el, dar sărise iute la următoarea chestiune: „Şi pentru o studentă eminentă, o tânără strălucită ca tine, care e marea, secreta nostalgie, într-un cuvânt: bovarismul tău?" „Marea mea nostalgie, dar nu secretă, pentru că i-am spus-o și lui tata, care nu mă-nțelege – rostise ea răspicat, ținând microfonul cu ambele mâini –, e să emigrez în RFG." „Poftim?" – făcuse el, crezând că n-a auzit bine. „Să emigrez în R.F.G., în

Germania Occidentală – repetase ea rar – pentru că m-am săturat de tot ce se-ntâmplă în jur, m-am săturat de țara asta de căcat, de oamenii ăștia care...” În momentul acela, sunetul căzu. Se lăsase o liniște grea, de mormânt. Se auzeau numai valurile, depărtat. Nici pe terasă, nici pe plajă nu mai mișca nimeni. Apoi el simțise în spatele lui o vânzoleală, deslușise șoapte în *walkie-talkie,* pași grăbiți și, concomitent, auzise dinspre plajă, întâi răzlețe, într-un colț, după care într-altul, aplauze firave, apoi din ce în ce mai puternice, cuprinzând mulțimea și devenind sacadate o dată cu silabele scandate ale numelui ei care umplură văzduhul, tocmai când de-acolo, din văzduh, ironie a sorții, începură să aterizeze unul după altul în spațiul marcat de lângă obelisc parașutiștii, cu parașutele lor tricolore. Iar Liliana sta dreaptă, cu bărbia sus, zâmbind și ținând microfonul cu ambele mâini, ca pe-un stindard.

Nu-și mai aducea aminte cum coborâse, buimac, de pe terasă, cum alergase – dacă alergase – până la hotel. Ţinea minte doar că luase o sticlă de Havana de la bar și urcase în cameră.

Îl treziseră niște bătăi puternice în ușă. Se uitase spre geam: afară era întuneric. Mersese să deschidă: tovarășul Omescu. „Îmbracă-te” – zise acesta rece. „De ce?” „Trebuie să vii să dai o declarație.” „Ce declarație?” „Cu ce s-a-ntâmplat.” „Păi cu ce sunt eu de vină?” „Nu ești, dar asta ți se cere: o declarație și gata.” El începuse să-și tragă blugii azvârliți după pat. Tovarășul Omescu intrase în cameră și se așezase pe un scaun. Arăta răvășit rău de tot. „De ce mama mă-sii, măi Gusti – zise el cu glas mai domol – n-ai verificat-o mai bine pe nebuna aia?” „Cum s-o verific mai bine?!” „Cu părinții, cu nostalgiile ei... Tu-ți dai seama în ce căcat am intrat?” „De unde să știu eu că taică-su e ofițer de Securitate?” „Mai rău – zisese abătut tovarășul Omescu. Taică-su e generalul Stamatoiu, de la Direcția a V-a, aia cu Externele.” „Şi ce voiai să-i fac fetei? Să-i dau în cap?” „Trebuia să fii mai atent încă de la înscrieri, să vezi cum gândește, ce-i trece prin cârlionții ăia mișto. Dar acuma, gata: dai declarația și gata. Te așteaptă o mașină jos.” „Ce mașină? Unde mă duc?” „La postul de miliție din sat. Așa mi s-a spus: te duci acolo, ți se ia o declarație și gata, vii înapoi.” „Nu mă duc nicăieri! –

strigase el. Ce-o să faceți, mă arestați?" „Gusti dragă – zisese blând tovarășul Omescu – nu mă mai fute și tu la cap, destul m-au futut ăștia toată ziua. Du-te, dă declarația și gata, îți garantez eu." El îl privise lung în ochi, apoi ieșise și coborâse în fața hotelului. Îl aștepta un ARO kaki, ca de la armată. Vor să mă umilească, să mă sperie, gândise. Nici măcar n-au adus o Dacie, ci un împuțit de ARO.

Ușa se deschise din nou și apăru tânărul milițian. Semăna extraordinar cu milițianul cu figură de cretin sadea din filmul lui Lucian Pintilie *Reconstituirea.* Dar poate că ăsta nu era așa bou. „Ați scris?" „Nu", răspunse el. „Atunci n-am ce face, vă iau eu declarația. Şi vă rog să nu-mi faceți greutăți. Mi s-a dat un ordin, îl execut." Se așeză la masă în fața lui și deschise o agendă. Era, după grad, sergent-major. Vor să mă umilească, gândi. Nici măcar nu mă anchetează un securist. Dar ce rost avea s-o lungească așa, la infinit? Să scape dracului odată din balamucul ăsta. „Numele și prenumele", zise sergentul. Le spuse. „Data și locul nașterii." Le spuse. „Profesia." „Scriitor." Sergentul ridică ochii pentru prima oară din agendă: „Nu avem așa ceva în nomenclator. Avem doar scriitor de vagoane. Scrieți pe vagoane?" „Atunci, profesor" – zise el. „Buuun – făcu celălalt după ce notă. Acum, cetățene Augustin – și-l privi din nou în ochi – vă rog să-mi spuneți de la cine v-a venit ideea asta cu concursul?" „De la Flaubert." „De la cine?" „De la Flaubert. E un scriitor." Sergentul mai întoarse o foaie din agendă și el văzu că scrie, caligrafic, „*Flober*". „Flober – zise ca pentru sine sergentul, punând accent pe prima silabă. E evreu?" „Nu știu. Adică nu cred – răspunse el. E scriitor francez." „Şi la cine stă? Ştiați că dacă aveți contacte cu străinii – miji ochii sergentul – trebuie să ne anunțați în cel mult patruzeci și opt de ore?" „Tovarășe sergent-major – zise el – domnul Flaubert e mort. Mort și-ngropat. De mult. Din 1880. Mai precis, din 8 mai 1880." Sergentul lăsă pixul pe masă: „Dumneavoastră vă bateți joc de mine?" „Câtuși de puțin – răspunse el. Poftim, puteți să verificați", și scoase dintr-un buzunar al vestei *Doamna Bovary,* ediția din B.P.T., care avea un tabel biobiliografic.

În clipa aceea sună telefonul. Sergentul lăsă cartea și ridică receptorul. „Alo? Da. Sergent-major Prepeliță, să trăiți. Da, e lângă mine.” Mă transferă la București, gândi și încercă să citească pe fața sergentului ce i se transmite la telefon. Pe fața sergentului nu se citea nimic. „Da, vi-l dau”, zise el și-i înmână receptorul. „Alo, Gusti?” Recunoscu vocea tovarășului Omescu. „Ai dat declarația?” „Am dat-o.” „Foarte bine. Acum întinde-o de-acolo, du-te la hotel, dar să nu te mai fâțâi prin bar, urcă în cameră, culcă-te dracului și vorbim mâine.” „Dar ce s-a-ntâmplat?” Auzi cum celălalt coboară vocea: „A venit tovarășul Nicu.” „Şi?” „Şi i-am povestit toată treaba.” „Şi?” „Şi ce?” „Ce-a zis?” „Ştii cum e el: a râs și-a zis să ne vedem de treabă, că nu e nimic grav, se rezolvă.” „Şi fata?” „Ce fată?” „Liliana.” „Am pus-o într-o mașină și-am trimis-o pachet la taică-su, să se spele pe cap cu ea”, „Mersi, maestre” – zise el. „Vorbim mâine. Acum du-te la hotel, dar nu la bar, ai înțeles?”

„Deci pot să plec?” zise el către sergent. „Liber”, făcu acesta. „Tot timpul sunt liber, să știți.” Își luă cartea și ieși.

Cum trecu pragul postului, o văzu. Începuse să picure și ea stătea zgribulită de cealaltă parte a șoselei. Alergă spre el și se opri în fața lui, răsuflând greu: „Ce v-au făcut?” „Nimic, zâmbi el. M-au pus să dau o declarație. De când stai aici?” „De când v-au luat de la hotel.” „Şi de unde știai c-o să mă aducă la post?” „De la tovarășul Omescu.” Tot el, săracu’, gândi. Nu și-a putut ține gura Şi uite-o și pe puștoaica asta așteptându-l în ploaie. „N-ai umbrelă?” „N-am – zise ea –, dar am adus trăsura.” „Ce trăsură?” „Trăsura de la concurs.” „Şi unde e?” „Aici, în spate” – și duse două degete la gură, fluierând scurt, ca un băiat. „Măi, măi, măi”, râse el când văzu trăsura apărând de după colțul postului, cu coviltirul acoperit și cu birjarul clătinându-se vizibil pe capră. Era mangă. „Am stat de vorbă și i-am mai dat să bea – zise ea – că altfel zicea că pleacă.” El se scotoci prin buzunarele blugilor, scoase o sută de lei și i-o întinse birjarului: „Ia-o, tataie”. „Bogdaproste, conașule, și să-ți trăiască franțuzoaica. Încotro?” „Spre hotel Forum.” Urcară. Trăsura ieși la șosea, o luă spre stațiune, coti pe lângă Poștă, se-nscrise pe aleea spre

Teatrul de Vară, depăși parcarea de autoturisme, lunecă pe lângă zidul lateral al discotecii Vox Maris, ocoli rondul de trandafiri din fața cantinei nr. 1 și opri lângă scările de la intrarea în hotel. El dădu să coboare, dar observă prin ușile de sticlă pe tovarășul Omescu și pe insul în costum gri vorbind și gesticulând aprins în hol. „Ia-o înainte!" – zise el către birjar, apoi se scotoci și mai găsi o sută. Birjarul luă bancnota și ridică din umeri. Trăsura coborî spre Radio-Vacanța, trecu pe lângă Punctul Sanitar de Prim Ajutor unde sforăia mai mult ca sigur doctorul Costel, pe lângă discoteca în aer liber Ring, pe lângă falusurile de piatră ale sculptorului Apostu, ocoli Radio-Vacanța și terasa cu mici din apropiere, pe stânga, lăsă obeliscul pe dreapta și opri pe fâșia îngustă de ciment dintre mare și lacul cu apă dulce, unde se zăreau dormitând hidrobicicletele. „Vă duc la gară?" – se-ntoarse birjarul. „Dă-i înainte!" – zise el. O simțea lipită de umărul lui, tremurând. Îi luă palma stângă. Era mică, umedă. Ea nu și-o retrase. Trăsura coti pe lângă lac, traversă satul de vacanță cu căsuțe de lemn, ieși iar în șosea și parcurse, cu caii în trap ușor, cei doi kilometri până la gară. „Am ajuns la gara", zise birjarul. „Înapoi la hotel!", zise el. O luară pe ulița pustie de pe lângă calea ferată, ajunseră iar la postul de miliție și refăcură drumul până la hotel. În hol nu mai părea să fie nimeni. Gândi: ia să vedem al patrulea precept: directețea. Acum e acum. „Ai înghețat, zise el, nelăsând-o de mână. Vino să dormi la mine la hotel. Ești frântă. Doar n-o să te-ntorci la ora asta în sat!" Îi simți palma zvâcnind, dar îl urmă. „Așteaptă-mă o clipă", spuse el în hol și se repezi la bar, o trezi pe Lenuța și luă o sticlă de Havana de șapte ani: dacă-i bal, bal să fie. Liftul nu mergea. Urcară pe scări până la trei, el descuie camera și-o lăsă să intre prima. „Scuză-mi deranjul – zise el, când ea se opri speriată în mijlocul camerei –, dar cu Serbările astea, nici să-mi fac patul n-am avut timp." Patul însă, gândi, era excelent, dublu, numai bun de amorezi. „Nu-ți scoți fâșul?" Ea îl privi cu un soi de tristețe, apoi și-l scoase și-l atârnă în cuier. „Fă un duș până prepar eu asta – și-i arătă sticla. De mâncare n-am, să știi. Prosoapele sunt după ușă, în cuier." Ea îl privi la fel, apoi se-ntoarse încet și intră în baie. Dac-a intrat în baie, gândi, cu poșeta și cu toate ustensilele și cremele

ei, e clar. Dar cum s-o aștepte? Gol, sub pătură, sau îmbrăcat, pentru o coversație-preludiu? În privința asta preceptele sale nu-i spuneau mare lucru.

Desfăcu sticla și umplu două pahare. Apoi auzi dușul: era OK. Deschise frigiderul: he, he, mai avea gheață! Puse două cuburi în fiecare pahar și-l goli pe al său din patru înghițituri, apoi îl umplu la loc. Se uită la ceas: aproape patru dimineața. Se simțea înviorat, ba chiar excitat. Ar fi bine să nu fie fecioară. Asta-i mai lipsea, ca după povestea cu Liliana să se descopere în camera lui cearșafuri însângerate. Brrr!

Netezi cearșaful și cuvertura, aranjându-le într-un unghi ce i se păru sexy. Își scoase vesta, o puse în cuier și trase cu urechea la ușa de la baie. Dușul mergea la maximum. Se dușa fata, nu glumă. Poate o fi la ciclu, gândi.

Ieși pe balcon. Picura încă, dar spre răsărit se întrezărea deja o geană subțire de lumină. Se așeză în fotoliul șchiop cu trei picioare rezemat de balustradă și-și aprinse o țigară. Bine măcar că ieșise cu fața curată din toată povestea. Auzi, fiică de general de Securitate să vrea în RFG! Ce i-o fi lipsit? Avea mașină la scară, probabil vilă, televizor color, bani, servitoare, post în oraș după facultate... O nebună, ce mai.

Bău. Se uită la ceas: patru și jumătate. Ce dracu' făcea fata asta atâta sub duș? Să nu i se fi făcut rău. Merse la ușa de la baie. Dușul curgea încă, dar peste zgomotul lui i se păru că aude un icnet sau ceva asemănător unui suspin prelung. „Ioana!" – strigă el. „Ies acum!" – o auzi el, dar nu-i recunoscu glasul și-n secunda următoare ea ieși valvârtej, îmbrăcată, cu chipul șiroindu-i de lacrimi, înșfacă fâșul din cuier, deschise ușa camerei și-o luă la fugă pe coridor. El rămase uluit, cu paharul în mână. Pătrunse încet în baie, cu sentimentul că e pe cale să dea peste ceva groaznic. Dușul încă mergea, dar apa era rece. Se-ntoarse spre ușă și pipăi prosoapele: erau uscate. Reveni la duș, îl opri și-atunci zări pe măsuța din fața oglinzii două foi de caiet dictando scrise și pe-o parte și pe alta. Luă foile, reveni în cameră și se așeză pe pat. Literele, cuvintele erau mâzgălite în grabă, ca sub presiunea unei amenințări iminente, și-i luă ceva timp până reuși să le descifreze.

*

Nenorocitule! *Nenorocitule*! *Cum să-ți mai aduci tu aminte de satul din munți în care ați năvălit voi, o grupă de geniali de la Filologie, ca să, chipurile, culegeți folclor autentic, de la sursă, și de fapt să vă-mbătați ca porcii seară de seară, cu profesorul vostru cu tot*? *Şi cum să-ți aduci aminte de învățătoarea timidă pe care ai zăpăcit-o cu versuri, cu scenariile și proiectele tale, cu „actul gratuit" și alte prostii, și care te-a iubit de cum te-a cunoscut*? *Nenorocitule*! *Ai dormit pe furiș două săptămâni în cămăruța ei de la Căminul Cultural și după aia ai șters-o fără să-i spui o vorbă. Şi când, însărcinată în două luni, a venit la tine la Cluj, ce i-ai spus*? *„Nu mă interesează copiii. Am înaintea mea o creație de împlinit. Şi de unde știu eu dacă pe la tine n-au trecut și alții mai înainte*?*" Nenorocitule*! *Doar știai că tu ai fost primul*! *Şi mama n-a vrut să facă avort, fiindcă te iubea și mă iubea și pe mine, încă din burta ei, și mai ții tu minte cu memoria cu care te lauzi atâta, cum se făcea un avort atunci*? *Nu mai ții minte, nu*?

De aici, scrisul care fusese albastru se schimba în roșu. Probabil i se terminase pasta, gândi.

Şi mama a trebuit să plece din sat să nu se facă de ruşine, să nască altundeva, la dracu'n praznic. Ţi-a scris că ai o fetiță și cum ai vrea s-o boteze, dar nu i-ai răspuns. Nu mi-ai răspuns nici mie, când am aflat cine e tatăl meu, oricât ți-am scris. Dacă eşti ardelean, mai ții minte ce-nseamnă „bitang", așa cum mă strigau copiii la grădiniță și la școală? *Eu n-aveam tată, eram „bitang", copilul nimănui, copil din flori, ca al unei curve. Dar eu știam că am tată, te admiram, ți-am citit toate cărțile, te-am văzut la televizor, m-am bucurat când ai luat premii și m-am speriat când am auzit că bei mult. Pentru că nu voiam să mori fără să mă cunoşti, fără să vezi ce fată ai, nenorocitule*! *Tu nu vezi că-ți semăn, că am aceiași ochi, aceeași frunte, același nas ca tine*?

Mi-a fost milă de tine când te-au luat astăzi la miliție și m-am rugat la Dumnezeu să nu te bată. Mai bine te băteau.

O singură dată i-ai dăruit mamei ceva atunci, în sat, în afară de poveștile și tertipurile tale nenorocite: o mingiuță verde din plastic. Acum poți s-o iei înapoi.

Să nu te mai văd niciodată. Sper să nu te mai văd niciodată.

*

Împături încet foile și așeză paharul pe noptieră. Stătu așa, nemișcat, vreo câteva minute. Apoi se ridică, își luă vesta din cuier, puse foile într-un buzunar și sticla în altul și coborî în hol. Îl străbătu în liniște și ieși pe terasa încă luminată de neoane. Se uită într-acolo: pe stâncă nu era nimeni. Se așeză în fotoliul de răchită, puse sticla pe masă și scoase foile scrisorii pe genunchi. Înainte să-nceapă să le recitească, bău o înghițitură. Icni și două lacrimi mari îi căzură pe partea scrisă cu pastă albastră. Când termină de recitit, își pipăi buzunarele după țigări, dar încă înainte de a da de mingiuța verde realiză că și le uitase pe balcon.

Puse mingiuța pe masă și-o privi. La răsărit, cerul se incendiase. Se vestea o nouă zi.

Florin Iaru

Florin Iaru (pseudonimul lui Florin Râpă) s-a născut la București pe 24 mai 1954.

A absolvit Facultatea de Filologie a Universității din București în 1968.

În timpul evenimentelor din decembrie ’89, Florin Iaru a fost unul dintre puținii optzeciști care s-au implicat în revoluție, ieșind pe baricade. Poetul a fost arestat pe 21 decembrie, închis la Jilava și eliberat a doua zi, după fuga lui Ceaușescu.

Nonconformismul din poezia sa poate fi privit ca semn de revoltă socială față de șabloanele dictaturii ceaușiste, ca o încercare de subminare a sistemului comunist din interior, prin intermediul limbajului, al ironiei, care la Florin Iaru este pe cât de colorată, pe atât de corozivă.

Realizează în fiecare vineri seară, pe TVR Cultural, emisiunea „Tema de Vineri”.

Selecție din operă:

Cântece de trecut strada (1981)

Aer cu diamante (1982)

La cea mai înaltă ficțiune (1984)

Înnebunesc şi-mi pare rău (1992)

Poeme alese (2002).

POVEŞTI CARE NU DUC NICĂIERI

Cam pe când ne îndreptam către bariera celor patruzeci de ani, din toată promoția noastră de liceeni teribili n-a rămas decât o mini-societate secretă, cu cinci membri: George, Laurențiu, Novac, Petruș și cu mine. Cu cât se apropia mai năvalnic vârsta fatidică, cu atât eram mai hotărâți să n-o lăsăm să ne ajungă din urmă.

Ne strângeam în Herăstrău, la *Debarcader.* Petruș, care lucra în industria hotelieră, ne aranja un separeu. Tot el comanda meniul. Aprobarea venea de la Laurențiu, gurmandul și enigmaticul specialist al grupului. Specialist în ce? Asta evita întotdeauna să precizeze. Întreținea relații obscure prin culisele dansatoarelor la bară și, de fiecare dată, aranja meticulos striptease-ul de final. Trabucurile și whisky-ul le procura George, care călătorea mult. Deși străbătea lumea încontinuu, nu lipsea niciodată de la întâlniri. Novac, timidul grupului, aducea mereu cinci sticle de șampanie franțuzească, fără să ne lase niciodată să plătim. „Nu-i nevoie, nici nu mai știu unde să le pun.” Zâmbea încurcat. Novac era căsătorit cu cea mai frumoasă fată din liceu – Diana. Îl invidiam cu amiciție. Cât despre mine, eu aduceam muzica. Nu-i mare lucru, recunosc, dar nimeni nu mi-a reproșat nimic, pentru că descopeream chestii rare, înregistrări pierdute, cu Zavaidoc și Titi Botez, ediții prăfuite cu tarafurile lui Harry Brauner sau extrase de pe ebonite *no name* cu trupe uitate de Dumnezeu, din New Orleans, Buenos Aires sau aiurea. De regulă, ca să nu ne omoare aglomerația și să nu se altereze mezelicurile, ne strângeam iarna. Sau, mai degrabă iarna era anotimpul preferat. Aveam și un cuvânt de ordine: „îmbarcarea”.

Laurențiu și-a schimbat prefixul exact pe 13 decembrie. A hotărât o petrecere *di granda,* exclusiv masculină, în sensul bun al cuvântului, cu un striptease de neuitat personalizat pe gusturi, culori, rase și efecte speciale. Exact așa a spus: de neuitat! Întrebase, cu suficientă lipsă de discreție, cam ce tip de femeie ne place. „Ştii, toți și-au mărturisit preferințele, ai rămas

numai tu, spune ce-ți place, că mă grăbesc!” Așa că am zis, supralicitând și sperând să nu poată face rost de ceea ce visam eu cu adevărat: „Roșcată, ușor sașie, cu pielea ciocolatie și cu pieptul plat, băiețoasă, discară, nebună”. A rămas pe gânduri. „Greu, dar se face!” Mai târziu, am aflat că jucase același teatru tuturor. Ce-i curios e că Laurențiu nu agrea profesionistele, era genul de familist care nu se lăsa dus de nas din principiu.

Eram curios să văd la ce visează ceilalți, cum se vor fi întrupat, în viziunea sărbătoritului, dorințele noastre nevinovate, dar și ușor îngrijorat, fusesem un prost, cerusem o tâmpenie, nu ar fi fost mai simplu o chestie solidă, clasică? Ce mi-a venit? Păcat, se anunța o seară deosebită. În așteptarea plăsmuirilor noastre, eram puțin nervoși și am băut un pic mai mult ca de obicei. Până și poveștile pe care le spuneam, printre pahare și *hors d’œuvres,* erau, mai mult ca altă dată, încărcate de o sexualitate guralivă. Novac, cel care nu spusese niciodată vreo glumă deocheată și care își iubea nevasta ca pe ochii din cap, a încercat să zică și el o istorioară, s-a încurcat când să pronunțe verbul cel mare, a roșit și a tăcut. Asta era deja ieșit din comun! A dat imediat paharul peste cap. Jena lui a fost ca un drog de sinteză. Toată discuția s-a fixat pe nemaipomenitele noastre performanțe, obținute deunăzi, cu femei de mare excepție, toate, absolut toate moarte după pulă. Novac a încercat să protesteze:

— Băieți, băieți... nici chiar așa..., dar l-a bufnit râsul.

De fapt, astea sunt chestii banale, foarte asemănătoare poveștilor sau fotografiilor de familie – familiile altora, firește. Cinic sau doar sentimental, Laurențiu și-a împlinit în noaptea aia cei patruzeci de ani fără soție, numai cu prietenii, a suflat în tort, s-a înclinat, a făcut un gest larg și ne-a spus jovial:

— Eu mi-am făcut datoria, e rândul vostru! Acum hai, gata, muzica și fetele!

George a stins lumina, au rămas numai lumânărelele. Eu am apăsat pe butonul telecomenzii. Neinspirat, pregătisem Joe Cocker. Cum de mi-a venit o idee atât de banală nu-mi dau seama. Şi s-a dus dracu’ toată distracția.

Au intrat în separeu patru fete – numai patru, sărbătoritul neînjosindu-se într-atât, pentru că era totuși personajul principal. Dar, ce-i drept, păreau patru femei exact cum comandasem. Nimeni n-a protestat. S-au îndreptat hotărâte către noi. Şi ele ne recunoscuseră fără dificultate. În timp ce roșcata cu piele cafenie și cu pieptul foarte mic s-a așezat cu cracii desfăcuți și cu fundul pe genunchii mei, săltându-și fustița înfoiată și dând din picioarele cu pantofi roșii și cu șosețele cu volane, am încercat să trag cu ochiul spre celelalte trei. Însă fata mi-a pus, foarte hotărâtă, mâna înmănușată și degetul arătător pe bărbie și m-a silit să fiu atent numai la ea. M-am prins că e dată pe corp și pe față cu un soi de cremă de ghete. Brusc, nu m-am mai simțit ridicol – era atât de vulgară încât ar fi fost rușinos să spun că-mi plăcea –, dar faptul că nu era autentică m-a liniștit, pentru că totul putea fi luat în glumă. Se tot zvârcolea, dându-și jos cu entuziasm echipamentul disco al anilor ’80. Pieptul ei plat, oasele proeminente, băiețești, degetele lungi, buricul cu sclipici și chiloțeii îl făceau pe Joe Cocker să devină expresiv. Laurențiu a chiuit de încântare. Când fata mea și-a extras, cu un ultim efort artistic, chiloțeii cu buline roșii, eram deja relaxat și vag excitat. A ridicat brațele deasupra capului, a închis ochii, voluptuos, și s-a lăsat admirată. Dacă aș fi îmbrăcat-o cu haine bărbătești, era băiat. Am râs încetișor. Când m-am uitat la sexul ei, ea și-a strâns picioarele. „Câtă pudoare”, mi-am zis, căutând suta pregătită. Atunci s-a întâmplat. Am văzut cu coada ochiului cum zboară ceva prin aer și m-am lămurit instantaneu. Era cadoul lui Novac. Poate părea uimitor câte am putut percepe într-un răstimp atât de scurt. Am văzut așa: lungana nețesălată, tatuată și cu țâțe mari a lui Petruș, blonda cu mustăți a lui George, fața căzută a lui Laurențiu, figurile uluite ale băieților și – mai ales – fața schimonosită a lui Novac. Partenera lui părea dintr-un alt film. Nu arăta ca o profesionistă, nici nu mai avea vârsta necesară, căzută pe masă, printre tacâmuri. Avea niște ciorapi cu dungi colorate, părul pubian era vopsit în roșu acaju, iar peste sâni avea lipite steluțe de poleială. Purta o măscuță de vinilin negru pe ochi. Într-o coapsă i se înfipsese o furculiță. Coada furculiței tresărea ritmic.

— E o mizerie – s-a auzit, descleștată din gât, vocea lui Novac. E o mârșăvie! Te urăsc! – se îneca. De ce, de ce, de ce? Zgomotul vaselor răsturnate și urletul femeii le-au făcut pe celelalte să chirăie ascuțit. Au șters-o imediat, mirosind scandalul. Numai partenera lui Novac se chinuia să se ridice și aluneca în maioneză, în timp ce el și-a tras fermoarul și a ieșit glonț pe ușă. Laurențiu abia atunci a părut să se trezească și să înțeleagă și el ceva, a lăsat paharul de șampanie de la gură, iar râsul victorios i s-a stins dintr-o suflare. A înaintat către femeia cu furculița înfiptă-n copasă și a urlat:

— Tu cine mama dracului ești? Hoașcă!

Poate n-o fi fost hoașcă, dar avea cute vizibile pe burtă, pielea îi era căzută, sânii atârnau fără vlagă, asta se vedea chiar și la lumina lumânărilor. Laurențiu a ridicat pumnul și a pocnit-o drept în nas. Petruș s-a repezit să țină ușa dinspre salon, exact atunci cineva de afară tot încerca să intre:

— Novac, Novac, tu ești?

Femeia s-a dat de-a-ndăratelea printre farfurii și resturi până a ajuns în capătul celălalt, ca un fel de mâncare exotic și repingător. Vorbele au țâșnit din ea o dată cu sângele:

— Să nu te bagi, găozar împuțit! Labagiule, stai în banca ta! Știu eu bine ce faci aici!

Laurențiu a ezitat o clipă, suficient ca ea să sară, nefiresc de sprinten, ținând o față de masă în dreptul pieptului și s-o tulească după fete. Între timp, șeful de sală își îndesase capul prin crăpătura ușii și se agita, mascat de Petruș. Ne-am îngrămădit în jurul lui, să-i blocăm vederea.

— N-ai grijă, domne, nu ne știm de ieri...

— Petrache, să nu vină poliția! Fără scandal, Petrache!

— Nu vine, nene, uite ce-i, a alunecat o proastă pe masă! S-a-nțepat, de-aia răcnește!

— Eu atâta știu...

Șeful de sală ne abătuse atenția exact cât fusese nevoie. Roșu la față și furios ca un taur, Laurențiu a constatat că femeia dispăruse, ne-a făcut un semn, „Hai!”, și l-am urmat fără să înțelegem prea bine unde și de ce. Am alergat de-a lungul culoarului de placaj și am

năvălit în cabina de machiaj improvizată. Acolo însă erau numai trei femei, iar când ne-am uitat bine, erau numai două. Roșcata mea nu era roșcată, tocmai își scosese peruca și se demachia grăbită. Cum stătea cu picioarele ușor desfăcute, se vedea atârnându-i un penis subțirel ca un viermișor. M-am blocat. O clipă am stat cu ochii fixați pe sexul acela ridicol.

— Unde s-a dus?! a răcnit Laurențiu.

Pe mine însă căzuse cerul. Nu mă mai interesa. Am pășit pe lângă Petruș, care scruta întunericul, decis să minimalizeze orice urmă de scandal. Am străbătut culoarul înapoi. Mi se făcuse scârbă, iar somonul, cafeaua, ghiudemul și whisky-ul mi se buluceau în gât. Din spate s-a auzit vocea discarei:

— Nu a trecut pe aici – apoi, mai încet – Nu știu, pe bune, nu știu! Nu insista, nu știu!

— Unde-a dispărut, târfa dracului!? Petruș, vorbește tu cu... Unde pleci?

Vorbele astea, care erau pentru mine, s-au stins, tăiate de ușa batantă. E groaznic să realizezi că ești o mazetă. Iar când te prinzi că ești o mazetă îngâmfată, se surpă pământul cu tine. Nu fusesem în stare să mă prind – eu! – că aia, ăla, ce-o fi fost, nu era de genul feminin. Ridicolul e ca un căcat. Dacă ai călcat în el, nu poți decât să te mâzgălești mai tare. Am ieșit valvârtej de la *Debarcader.* Noroc că a alergat garderobiera cu mantoul după mine. Frigul mi-a îndesat greața la loc, pe gât. M-am chinuit mult să bag cheia în contact, atât de tare îmi tremurau mâinile. Am luat-o, în cele din urmă, spre Șoseaua Nordului, înjurându-mi naivitatea. Ningea de rupea și-mi făcea bine, pentru că acoperea, cumva, mizeria din spate. Când am cotit, la stânga, în capătul aleii, cineva mi-a ieșit în lumina farurilor. Am sperat o clipă, crud, să fie pațachina lui Novac. Era Novac însuși, înotând din greu spre aceeași ieșire din parc. Mi s-a făcut milă, la fel de brusc, și de mine, și de el. Am frânat și am deschis portiera. N-am zis nimic. Abia pe la Ambasada Chinei l-am întrebat:

— Te las acasă?

Novac a oftat. A mai stat puțin pe gânduri.

— Inutil să te întreb dacă știi să ții un secret... Văzând că mă reped să-i dau asigurări, a continuat cu

aceeași voce ștearsă dintotdeauna. Nu mai locuiesc acolo. Ne-am despărțit.

— Imposibil!

Era noaptea surprizelor. Am apăsat accelerația, mașina a derapat. O știam pe Diana din liceu... femeia perfectă, o mică zeiță, în cel mai bun sens al cuvântului.

— Crede-mă. Dacă ți-am spus-o, e clar că nu e imposibil. Nu te mai mira, că mă enervezi din nou!

Am luat-o spre Televiziune. Novac a mai coborât tonul cu o treaptă:

— N-ai putea să mă găzduiești la tine? Măcar noaptea asta...

N-am zis nimic. Ce era să zic? Că locuiam singur cuc de mai bine de doi ani? Că ultima mea prietenă dispăruse, exasperată de ciudatele mele eclipse de chef sau potență? Că netul sau devederia porno erau o palidă consolare? Sau că ascultam o muzică tot mai stranie, același sunet prelucrat și condus prin mii de sintetizatoare? Mai simplu mi-a fost să socotesc cât de mizerabil era acasă încât să nu par ultimul dintre oameni. Am hotărât că încă era acceptabil.

— OK. Dar cu o singură condiție. Îmi povestești tot.

A zâmbit cu amărăciune:

— Îți dai seama că exact asta am să fac, nu?

Apoi ne-am aprins câte o țigară și am navigat în tăcere către casă. Am ajuns, ne-am cantonat în bucătărie, am pus de o cafea și am stat, am stat de mi s-au lungit urechile. Novac își vârâse nasul în ceașcă, amușina aburii cafelei. Uitase tot. Părea și mai nehotărât. Când a început, mi-a fost clar că își căutase cuvintele.

— Ce nu înțeleg oamenii e că experiența lor nu e transmisibilă. Fericirea unuia nu îl îmbată pe celălalt, poate cu o singură excepție, când celălalt e chiar persoana iubită. Bucuriile colective sunt simbolice, victoria în război, primul om pe Lună, mă înțelegi, dar ceea ce am băut, am mâncat sau am iubit – e amintirea noastră și ne rămâne numai nouă. De aproape, banii vecinului nu mai sunt așa de strălucitori. Casa lui, odată cumpărată, nu-i așa mândră. Iar femeia celuilalt, fututâ, nu are calitățile adulmecate de la distanță. Sau nu le mai are. Le-a pierdut, le-a uitat, le-a dat, dracu' să le ia. Poate fi o femeie cu stea în frunte, dacă nu-l are pe sui'te

pe mine, degeaba. De departe, lumea e mult prea frumoasă. Îți spun că în clipa în care o relație s-a consumat, nu vine chelnerul să-ți umple paharul la loc! Dar nu din cauza asta m-am despărțit de Diana. Eșecul căsniciei mele vine din faptul că noi, bărbații, nu înțelegem nimic din felul lor de a gândi.

Văzând că vreau să-l contrazic, Novac a dat din mână.

— Am promis că spun tot, da' lasă-mă să spun și ce cred...

Cătrănit, și-a aprins țigara confesiunilor.

— Ni se pare că lumea e asemenea nouă, cu legi și sentimente masculine, iar femeile sunt, și ele, convinse că lumea e feminină. Nimic mai neadevărat. Uite, bărbaților le plac femeile pe bucăți: țâțe, buci, picioare, buze. La urma urmei, femeia ar putea lipsi dacă bucățile astea ar avea valoarea unei persoane, dacă s-ar fâțâi cu de la sine putere. Închipuie-ți, ți-aș putea prezenta noua mea prietenă: un picior, o coapsă, o gleznă, un degețel, un sfârc sau cine mai știe ce obsesii care ne bântuie! Dar lucrurile stau altfel, așa că ne mulțumim să posedăm și ambalajul, adică restul corpului. E clar, pentru femei lumea e ordonată diferit. Ai să-mi spui că se uită și ele la ochii noștri, la brațele noastre... Da, dar, pentru ele, sexul e numai ambalajul. Ele râvnesc o posesie asexuată.

Am făcut o figură așa de lungă, încât s-a oprit. Apoi a râs. Ciudat. Vorbărețul din fața mea nu era deloc Novac al nostru.

— Știu, ți se pare o prostie, dar femeile acceptă să se culce cu noi deși nu le face plăcere. Plăcerea lor e în altă parte. Preferă partea noastră nesexuală: ochii, pielea, bărbia, un gest, o vorbă. Ca să le poată avea, acceptă să se culce cu noi, ba chiar acceptă orice. Orice umilință, orice perversiune. Știu de ce sari în sus. Suntem cu toții victimele poveștilor cu femeile moarte după pulă, nimfomane nerușinate, perverse. Aș! Le e indiferent. Dacă iubesc, au orgasm și când le fuți, și când pui puțin mâna pe ele, repet, dacă te iubesc. Asta înseamnă că orgasmul ăla n-are nimic cu sexul. Uite ce cred eu că se întâmplă cu adevărat: numai câteva procente au acea vivacitate sexuală care ne bântuie complexele. Alea sunt excepțiile și nu îi doresc nimănui să întâlnească așa

ceva. Femeile astea te mănâncă de viu. Pentru că le place și omul, dar și bărbatul. Se înfruptă din amândoi.

A oftat. Brusc mi-am dat seama că nu roșise vorbind despre un subiect care ar fi trebuit să-l amuțească. Apoi și-a frecat puțin fruntea cu degetele.

— Să fii convins, Diana e o femeie ca toate femeile. Şarmul ei s-a stins, gândește-te, suntem... am fost împreună aproape șaptesprezece ani. Nu-i nimic de făcut.

— Dar...

— Crede-mă. Şi nu despre asta e vorba. Nu despre Diana. Eu sunt ăla. De mine e vorba! Neliniștea a început puțin mai demult. Mai precis, anul trecut, primăvara, din clipa în care am avut o erecție privind două fete pe stradă. Ieșisem ca o muscă beată, era prima zi cu soare. Credeam, de câțiva ani, că lucrurile s-au schimbat, că pofta scade, îmbrățișările se tocesc... te preocupă cariera, copiii – mă rog, noi n-aveam... Te preocupă toate căcaturile. Şi cum stăteam așa, blazat, la *Jos pălăria,* la o bere, au trecut două puștoaice. Vântul le-a înfoiat fustele, era încă răcoare, s-au înfiorat și au râs, asta a fost tot. M-am înfiorat și eu. Dar m-am simțit umilit și bătrân. Şi păcălit de viață. Nu mai simțisem așa ceva din adolescență, când, mi-e rușine s-o spun, mă apuca peste tot, în troleibuz era cel mai penibil... Acum, mi-ar fi simplu să zic că imediat mi-am tras gagică tânără. Nu-i așa. Am încercat să înviorez viața de cuplu, am urmat toate sfaturile prostești: cină în doi, arome, muzică, poziții, masaje. Nu ne-am putut preface că nu ne plictisim. Ce vrei, corpul nu-i ușor de păcălit! Sexul redevine solitar... A mai trecut ceva vreme și am început să uit sau să mă resemnez, a venit vara, a venit concediul ăla care pune plasturi pe bătăturile oricărei relații.

Așa m-am combinat. Eram bronzat, oarecum astenic, dar fără griji. Puștoaicele îmi zburaseră din minte. Însă mi-a ieșit în cale o fostă colegă de facultate. O țineam minte, snoabă, cu nasul pe sus, afectată. Ea tocmai intra când eu părăseam facultatea. Mă impresionase asemănarea ei cu un star de cinema, asta e tot ce țineam minte. Ne-am întâlnit într-un grup și, încet, atenția ei s-a concentrat asupra mea. Cred că aveam șarm. Se schimbase. Era acum o femeie matură, tot afectată, dar de un alt calibru. Mi s-a părut interesantă,

dar nu într-atât încât să-i fac o propunere. În grupul în care ea strălucea, bărbații aproape că o atingeau. Avea ceva electric – dar acum înclin să spun că eu eram cel încărcat electrostatic. Tot așa de încet și atenția mea s-a fixat asupra ei. Am văzut părul decolorat la rădăcină, unghiile nu foarte bine făcute, așa cum își etala gesturile în ochii tuturor. Dar asta nu mi-a spus nimic. Știi, probabil, tabloul de gen. O femeie în mijlocul unui grup de bărbați. E un atac continuu și, chiar dacă nu iese nimic, ceva tot iese. Măcar o poveste. La sfârșitul după-amiezei, toți ceilalți ieșiseră din câmpul ei vizual. M-a invitat la Minion să bem o cafea, discuția a lâncezit, ne-am luat rămas bun, dar, deși n-am uitat-o până a doua zi, cum ar fi fost firesc, nici nu m-am dat de ceasul morții.

Avea foarte mulți bani – cel puțin, așa dădea de înțeles. Ăsta a fost întotdeauna un handicap pentru mine. Nu știu să mă port cu femeile bogate. Dacă mă uit la mine însumi, nu-mi dau mari șanse. De aia, nu mare mi-a fost mirarea când m-am pomenit cu un telefon. Mint. Era un mesaj. Îmi propunea o afacere. Și discreție cât cuprinde. Și-mi dădea întâlnire. M-am dus, convins că e vorba de bani.

Era în mare formă. Semnele neglijenței de data trecută fuseseră șterse cu buretele. Nu m-a lăsat să comand nimic, a dirijat discuția și s-a interesat cu suficient tact de evoluția pieței imobiliare. Aici m-a prins. Voia un teren de vreo zece hectare la cel mult zece kilometri de București. Și punea la bătaie – hm! – exact cât credeam eu de cuviință. Imediat am reacționat, am dat, sub ochii ei galeși, câteva telefoane. Îmi repeta, aprinzându-și țigările subțirele, că nu banii sunt problema, ci locul, perspectiva. Felul în care azvârlea cuvintele mă lăsa cu gura căscată. Se vedea că trăise altfel decât noi, că avea altă viziune. Mi se părea și superficială, și arogantă, recunoșteam genul, mă loveam aproape zilnic de cuconetul prețios pe care îl reprezenta cu brio. Dar, repet (sper că ultima oară), eu eram cel încărcat, eu eram cel care vedea lucrurile altfel. Ea vorbea, eu notam, interveneam, explicam, ceream lămuriri. O priveam totuși ca pe un client. Apoi, după ce am adăugat al șaselea zero, finalizând o tranzacție fabuloasă, am rememorat anii studenției. I-am spus că o văzusem, că-mi plăcuse. Aici am mințit, doar mă

epatase. A zâmbit și mi-a cerut să o conduc spre un taxi. Eram mai sus de Hilton, la Bistro Athenee și, cum nu era nici unul prin preajmă, i-am propus să coborâm spre Adam. Ei bine, jos, lângă chioșcul ăla mizerabil, a năvălit peste mine, m-a încolăcit (revăd și acum cum și-a ridicat piciorul de-a lungul coapsei mele) și mi-a băgat, pofticioasă, limba-n gură. Atacul a fost surprinzător, dar nu mi-a displăcut. Pot să spun că, în aceeași clipă, mi-au trecut prin minte cele două fete primăvăratice, dar nu, corpul acesta nou, deși nu foarte tânăr, îmi provoca fulgerător aceeași reacție. Ce face un bărbat timid într-o astfel de situație? Păi, îi cuprinde spatele, fesele, tot cu timiditate. Şi îi remarcă tremurul nervos, agresiv. Remarcă – tot cu surprindere – cum o mână l-a înșfăcat de ceafa, iar cealaltă a coborât spre sex, pipăindu-l cu bucurie. Asta a fost. Bucuria ei m-a lovit în moalele capului. Din clipa aia a luat inițiativa.

Novac s-a oprit o clipă. S-a uitat în jos, apoi în ochii mei.

— Dacă nu-ți spun tot, n-ai să înțelegi. Nu mă laud. Pricepi?

A dat din mână, a lehamite.

— M-a luat de mână și am intrat la Hilton, s-a dus direct la recepție, în timp ce mă uitam pe pereți, jenat că blestemata aia de erecție nu avea de gând să înceteze. Era totuși un soi de beție. Era bine. În cinci minute s-a întors cu cheia. Mi-a arătat-o ridicând pumnul sus. Îi străluceau ochii, deși a pufnit, mânioasă: „Imbecilii, a trebuit să-l amestec pe director”. Am urcat cam așa: eu încercând să trec neobservat, ea, cu pieptul înainte. N-am apucat să deschid bine ușa, că s-a prăvălit ca o furtună peste mine. A repetat mișcările de afară, numai că la orizontală. Mi se înșurubase în creier plăcerea ei pofticioasă, deschisă, lipsită de complicații, astfel încât carnea ușor fadă și pielea care își pierduse elasticitatea nu m-au impresionat deloc. I-am răspuns ca un adolescent – ha, ha, ca un adolescent răutăcios – brusc stăpân pe sexualitatea de care mă îndoiam cu câteva secunde înainte. Ce m-a înnebunit a fost că vorbea cu pula mea, o alinta și o înjura în aceeași propoziție. Bolborosea tot mai furioasă, dând de știre întregului hotel că vine. Era îngrozitor de excitant – e formidabil să te simți ușor detașat de propriul sex care-și face treaba

fără să te întrebe nimic. Plăcerea mi-a spart miezul creierului în mii de așchii.

N-am apucat să-mi trag sufletul, că a bătut cineva la ușă. Și-a tras un prosop pe ea, fața îi ardea ca focul. Mi-a cerut neglijent niște bani. „Ca să nu mai caut în poșetă.” Era băiatul de la room service. În fața lui, a împins neglijența mai departe, prefăcându-se că scapă prosopul. Apoi a intrat în baie, cântând. Omul s-a uitat la ea, la mine, apoi a depus tava și frapiera și și-a luat suta cu figura impersonală a datoriei împlinite. „Dacă mai aveți nevoie de ceva, sunt aici toată noaptea.” Cred că am făcut o față...

Nu vreau s-o lungesc. Am băut, am mâncat și am mai făcut-o o dată, acum cu meticulozitate, încercând să explorăm plăcerea până la capăt. Avea o tehnică bună, întrecută numai de plăcerea emanată prin toți porii. Corpul meu resimțea efectul pe care îl provoca și, mândru, s-a comportat în consecință. Gata. Eram impregnat.

Pe la unu, m-am pregătit de plecare. „Sunt totuși om însurat”, am mormăit când ea s-a enervat văzând că mă îmbrac. „Să știi că am reținut camera pentru câteva zile. Te aștept mâine.” Am zâmbit mieros. Pentru că nu-mi plac complicațiile, i-am promis că vin. În definitiv, de ce nu. „Dar spune-mi, de ce nu mergem la tine, de ce la hotel?” S-a prefăcut că nu înțelege sau nu a înțeles. Nu mi-a fost clar. „Ești meschin.”

Abia afară, în aerul molatic de toamnă, mi-am perceput mirosul nou care mă învăluia. Era foarte pregnant, parfum și sex. Am fumat până acasă. Am suflat în haine. Am smuls din toate boschetele frunze cu care m-am frecat pe gât, pe încheieturi. Apoi mi-am băgat mâinile în noroi. Știam că voi fi prins și nu voiam asta. Când am intrat și Diana m-a întâmpinat somnoroasă, am ridicat mâinile murdare de noroi: „M-a lovit o mașină. Nu-i grav, m-am ferit, am căzut numai, lasă-mă doar să mă spăl”. Am intrat în baie, m-am spălat îndelung, râcâindu-mi exteriorul pumnilor. Apoi m-am scăldat în apă de colonie. Am scăpat. Să-ți spun că, uimitor, am făcut-o și cu Diana, fără nici o remușcare?

— N-a simțit nimic?

— Nu, era prea adormită. Sau speriată. Nici nu mă interesa ce-i putea trece prin minte. Dar la mine în cap

era un fel de frenezie repetitivă. Şi nu mi-am putut ascunde dezamăgirea că acasă nu eram la fel de bine primit. Pielea Dianei era mai fermă, sânii, mai plini, mai elastici, iar interiorul coapselor, ca de cauciuc. Degeaba. Îi cuprinsesem sânii, pe la spate și ea mă mustrase. M-am retras în amintirile proaspete.

Încă țin minte cum m-am trezit în dimineața aia. Plin de viață, convins că totul va fi bine. La serviciu am fost bine dispus, până m-a chemat șeful. Imaginează-ți, pe fotoliul din fața lui era ea, a întors ironic și superior fața spre mine.

— Cine?

Novac m-a privit lung.

— Ea.

Novac a dat din mână, apoi a continuat:

— Era la fel de roșie la față ca noaptea trecută, iar șeful era de o curtoazie ridicolă. Am bănuit, fulgerător, că-l prelucrase, dar mi s-a părut nebunesc. „Să ai grijă de doamna – mi-a spus – e un client deosebit. Ești liber s-o însoțești.” Ea și-a întors spre mine ochii rimelați, mi-a zâmbit, apoi i-a trimis o bezea ipochimenului. „Să mergem!” Şi m-a luat pe sus. „Dobitocul!” – mi-a șoptit pe drum.

M-am înfuriat. „Ce dracului faci aici?” A fornăit ca o iapă nărăvașă. „În ce coșmelie lucrezi! Aș putea să te cumpăr pentru mine. Oricum, am venit să te salvez! Ai uitat că te aștept?” „N-am uitat, dar...” În fața sediului, ne aștepta un SAAB, nu foarte nou, e drept, cu șofer. Omul s-a repezit să-i deschidă portiera, apoi m-a fulgerat cu privirea și a închis după mine. Am străbătut așa orașul până în Primăverii și, pe undeva pe lângă Helești eului, am ajuns la o vilă bine înfiptă între ziduri înalte. Şoferul a coborât, a moșmondit ceva la poartă. Am întrebat dacă s-o aștept. „Ești nebun? Vii cu mine.” Am urcat la etajul doi, pe drum am salutat o doamnă cu părul alb și cu figura rătăcită. „Cine-i?” „O babă.” Când am ajuns, tot etajul era o singură încăpere, jumătate sticlă, jumătate perete, iar peretele era tapetat tot cu planșe și pagini din ziare. La masa din mijloc stătea un bătrânel de vreo șaptezeci de ani, îmbrăcat într-un halat de mătase. Protectorul ei – dacă așa îl pot numi. M-a prezentat cu nonșalanță: „Un vechi coleg de facultate... e un geniu imobiliar, ți l-am adus.” L-am recunoscut. Un

celebru magnat al presei, libidinos, îngâmfat, pe jumătate gaga. Arătarea s-a uitat amuzată la mine. I-a făcut semn cu degetul, același semn mi l-a făcut și mie. A râs: „Eu nu mai am nevoie de imobiliare, drăguță”. Ciudat e că exact felul lui de a vorbi îl exersa ea: din vârful buzelor, ca și cum lumea ar fi fost la degetul cel mic. Am asistat enervat la curtea pe care i-o făcea.

Am pierdut toată după-amiaza ascultându-le păsărească. Iar seara, șoferul ne-a lăsat din nou la Hilton, unde ea a intrat ca o regină jignită. Şi ritualul s-a repetat. Eram puțin obosit, se înțelege, aș fi dormit, dar ea comandase băutura în două reprize. Nu era timp de odihnă. Simțindu-mi ezitarea, a îngenuncheat fără să tacă o clipă din gură, fără să înceteze să pufnească de dispreț pentru lumea mizerabilă în care mă învârteam. M-a descheiat, m-a dezbrăcat fără să simt, numai corpul meu a simțit-o și i-a ieșit în întâmpinare, curmându-i vorbăria. Mi-a luat-o fără fasoane, direct, cu nerv și cu dedicație. Din când în când, după efort, respira scurt, apoi reîncepea, strecurându-și degetele între picioarele mele. Mă mângâia când făcea pauze, bolborosea atingându-mă cu buzele, cu un fel de vibrație guturală. Mă uitam aiurit cum vorbea cu pula, fără să i se pară ridicol și, mai ales, cum mi-o vrăjea. Se mira, chipurile, dar felul ei de a vorbi și de a o mângâia era atât de devotat, încât nu îi puteam rezista. M-a simțit că vin. Erau numai ea și sexul meu. După ce mi-a înghițit-o, aproape să se înece, tot corpul i s-a zguduit. Am crezut că de scârbă, dar mi-am dat seama că avusese orgasm. O, de-ar fi fost numai asta! M-am lăsat pe spate și am adormit fulgerător.

Novac și-a aprins altă țigară, apoi s-a uitat în jur:

— N-ai ceva de băut? Mi s-a făcut sete.

Mă pregăteam să scot vodca din frigider, dar el a continuat fără să mai aștepte.

— I-am dat telefon lui Laurențiu, dimineața la cinci. Am născocit o minciună pe care să i-o spună Dianei...

— Laurențiu știe?

— Ştie, a știut ceva mai mult. Dar nu cu cine. În fine. Diana, apatică, a acceptat și telefonul meu mort, și criza de inimă a lui Laurențiu, și Spitalul de Urgență. Când i-am spus că accidentul din seara precedentă

fusese un semn de la Dumnezeu, nici n-a catadicsit să se întrebe de când devenisem așa bisericos.

I-am turnat în pahar, dar l-a privit ca pe o iluzie optică.

— Între timp, mi-am petrecut cinci zile de-a rândul în Hilton, obișnuindu-mă cu recepționerii, băieții și fauna hotelului. Era clar. Urcam să fut o doamnă care nici nu mai catadicsea să coboare. În fiecare zi inventa ceva nou, dar totul se termina la fel, cu crize bruște de adorație sau de furie cauzate de organul meu călăuzitor. Și multă băutură. Când am coborât, în seara celei de-a cincea zile, am fost luat în primire de un tip în costum negru. „Mă știți, domnule? Ştiți cum mă cheamă? Ştiți cine sunt eu?” „Nu.” Era directorul. Am aflat că nici pomeneală de vreo amiciție, nici nu se cunoșteau, iar doamna care comanda meniuri fabuloase încă nu plătise camera. Când urma să dăm banii? Cartea ei de identitate era la recepție și acolo avea să rămână.

Am bâiguit că e o neînțelegere, dar că afacerea va fi reglată în seara aceea. M-am întors fierbând. A fost foarte calmă, m-a acuzat că mă împiedic de amănunte nesemnificative. „Bine, am urlat, e nesemnificativ că avem de plătit trei mii de euro?!” Mi se oprise respirația. „Ridicol – a pufnit ea – niște firfirici! N-o să-mi spui că e ceva serios!”

Am fugit în Helești eului. Am lăsat taxiul să aștepte și am sunat lung. Poarta nu s-a deschis, dar am purtat o discuție întortocheată cu o voce de femeie care insista că soțul ei e plecat de câțiva ani din țară. Nu-i adevărat, m-am enervat eu. În disperare de cauză, i-am rostit numele prietenei mele. A urmat o pauză, iar vocea femeii a urcat cu o octavă. Doamna să revină când nu va mai avea probleme. Dacă are, nu e bine-venită. Pe scurt, n-am obținut nimic. M-am întors abătut la hotel. Am avut o clipă tentația s-o abandonez și să fug acasă. La Hilton, în sălile din stânga și din dreapta, petreceau două firme, cu animatoare, laser, muzică, baloane și confetti. Am intrat pe șest și am băut un pahar. Încercam să-mi păstrez calmul. În mulțimea aia de străini importanți, minune, l-am zărit pe Petruș. Era cu chef. M-a luat pe după umăr. Când crezi că nu mai e nici o ieșire, lucrurile se aranjează din senin. „Petruș, am zis, râzând de ridicolul situației, n-ai trei mii de euro? Acum? Pe loc?” Nu mă

puteam opri din râs. Era absurd! Numai că Petruș a zis da. A mers cu mine la bancomat și a scos, răbdător, zece mii de lei. Chiar s-a scuzat că are lei.

M-am dus glonț la recepție, am achitat nota, cu un aer absent, am recuperat cartea de identitate – ah, ce ușor e să spargi banii altora! –, am urcat și am eliberat-o. Înviase. Brusc, își recăpătase tupeul: „Un mărunțiș, o mizerie. Zici că nevastă-sa n-a vrut să-ți dea? Dobitoaca!” Şi tremura de furie. „Până aici i-a fost!” Numai că și eu mă săturasem. M-am întors pe călcâie și am părăsit locul faptei. Eram chit. Plătisem.

Am tresărit. Asta era tot? Novac a oftat și a dat vodca pe gât. Şi-a aprins altă țigară. Privindu-l, aerul lui copilăresc nu mai era tot atât de evident.

— Liniștea a ținut o săptămână. Decretasem că o aventură fără urmări nu strică nimănui. Eram la cinema Europa, împreună cu Diana. Vedeam împreună *Intimacy* și surâdeam oarecum amuzat. Mi-a înghețat zâmbetul pe buze când cuvintele alea secrete și murdare mi s-au strecurat șoptit în ureche. Era în stânga mea. Îi străluceau ochii și dinții în întuneric. A zis repede: „Ieși în cinci minute. Am ceva important pentru tine”. S-a ridicat și a dispărut. În alea cinci minute cronometrate mi-am tot făcut planuri, am căutat în cap un ton potrivit. Mă urmărise. Cinstit să fiu, eram flatat. Dar mă căcam pe mine de frică. Diana însă nu-și lua privirile de pe ecran. În hol nu era nimeni. A doua zi s-a înființat, senină, la fel de sclifosită ca prima dată. A intrat decisă la șef și a izbutit, tot așa, să mă extragă de la birou. Acum nu mă mai păcălea, dar corpul meu cerea, nerăbdător, porția de drog. Așa că, atunci când mi-a cerut s-o însoțesc într-o vizită, n-am spus nu. Ne-am deplasat la mama dracului, dincolo de Dristor. Am intrat într-un bloc mizerabil, ca o hazna. Am luat liftul, o cutie ruptă la încheieturi, și am urcat la ultimul etaj. A scos cheia și a intrat. Un apartament de bloc ca toate apartamentele, scufundat în întuneric. În spate, o cameră luminată, de unde bâzâia o gălăgie moderată. Şi-a dus degetul la gură și m-a introdus în sufragerie. „Nu aprinde lumina!”, mi-a zis și s-a lăsat pe spate, trăgându-mă după ea. „Sunt oameni dincolo! Ești nebună?” Drept răspuns, aceeași foșgăială, și-a tras fusta peste coapse, și-a săltat chiloții. M-a fixat la podea, ea rămânând

dedesubt. Şi-a vârât mâna, plină de inele, prin pantalonii mei, pe fese. „Acum să te văd! Fute-mă repede!” Prin întuneric nu se vedeau decât formele vagi ale mobilei. Mâna mi se sprijinise pe linoleum, printr-o gaură a covorului aspru. Apoi, m-am lăsat în coate, scremându-mă să forțez sfârșitul. În clipa aia, pe vârful degetelor am simțit ceva rece, poros și umed. Am icnit să nu răcnesc. L-am văzut. Era un iepure alb mare cât o minge. A fost, apoi, o chestie de secunde. M-am îmbrăcat fulgerător. La timp. Cineva a aprins lumina pe hol, apoi altcineva a strigat-o pe nume. Am ieșit pe balcon, pe furiș și acolo, ce să vezi: zeci de cuști de iepuri. M-am strâmbat, cerând explicații pe mutește. Ea își îndesa hainele ținându-și necontenit degetul ridicat în dreptul gurii. După ce lumina s-a stins, am ieșit pâș, pâș și am coborât în stradă. „Ce mama dracului a fost asta?!” A râs superior: „Am pariat că n-o să poți. Ţi-a plăcut? Ai putut!” Am crezut că explodez de furie. Mi-a venit s-o strâng de gât. Chiar am întins gheara. M-am stăpânit cu greu. M-am întors pe călcâie și am șters putina imediat. Acolo era, de fapt, casa ei.

A făcut o nouă pauză.

— Aha, am zis.

— Dar nu s-a terminat! Din nefericire sau din fericire, avea un al șaselea simț. Mă ghicea când eram cu chef și se înființa sau mă suna. Găsea tot felul de locuri, punea la cale o mulțime de capcane. Le ghiceam pe jumătate. Mă păcălea de fiecare dată. Pentru mine era doar o nevoie irepresibilă. Dar ea a învățat să se servească de intuiția și de pasiunea ei ca de o unealtă. Nu s-a dat în lături de la nimic. A vrăjit un terchea-berchea care i-a cedat un apartament. Acolo mi-am petrecut multe după-amieze bând în neștire și mototolind-o ca pe o mănușă. Când terchea-berchea a dat faliment, a reușit să mă readucă în apartamentul ăla mizerabil de la ultimul etaj. Era plin ochi de rude, așa încât am făcut numai sex oral, ca să nu se audă. Când m-am plictisit, a inventat o poveste lesbiană. I-a mers din nou. Eram plictisit, exasperat, dar nu mă puteam abține. S-a dat peste cap să pătrundă la serviciu, după ora închiderii. Am făcut-o și acolo. Laurențiu mi-a pus casa la dispoziție. Când nu s-a putut, am făcut-o pe scări. Apoi în părculețul întunecos din fața blocului.

M-am hotărât să fug. La mijlocul verii am plecat în concediu. Mi-am lăsat intenționat telefonul acasă. Mi-am luat mai mult decât maximum posibil, mi-am luat fără plată. Am luat-o pe Diana și am încercat, în compensație, să aplic cu ea câteva din lucrurile nou învățate. N-a mers. Când m-am întors, eram întocmai ca acum un an: bronzat, plictisit, astenic. Și temător. Știam la ce să mă aștept. Dar n-a mai dat nici un semn. Soția nebună a magnatului se aruncase de la etaj și da, a murit căzând de la doi, așa că am bănuit că s-a aranjat. Am primit un SMS, e drept, dar la care n-am răspuns. În sfârșit, am crezut că asta a fost tot.

Alaltăieri, pe la unșpe noaptea, sună cineva. Răspunde Diana, stă ce stă la ușă, apoi vine către mine foarte surprinsă. „Te caută. Cred că e o greșeală.” Mi s-a făcut inima cât un purice. În fața ușii stătea răbdător șoferul SAAB-ului: „Domnul vă solicită de urgență. A zis să nu vin fără dumneavoastră.” Nu mi-a făcut cu ochiul, nu s-a strâmbat. Dar eu știam deja. Fierbeam. Diana mă privea întrebătoare. I-am zis că revin imediat, să n-aibă grijă. În zece minute, mi-o sugea din mers și-mi descria cu febrilitate peisajul paradisului proaspăt deschis. Pentru noi.

„Uite ce e, am zis cât am putut de calm, după ce venise, radioasă, ți-am transmis să mă lași în pace. Mărită-te, desparte-te, lasă-mă-n pace! A fost ultima dată. Dacă nu te potolești, te torn lu' moșulică!” Am bătut tare în geamul separator. „Eu cobor aici.”

Greșit. Total greșit. A doua zi, Diana a aflat totul, la telefon, cu amănunte. Am văzut-o cum căsca ochii înspre mine, cum mirarea i se transforma în furie, iar furia în dispreț. Și lacrimi, că fără ele nu se poate. Instantaneu am știut ce se întâmplă. Iar acum beau și fumez la tine.

— Bine, de acord, ai fost un prost. Da’ văd că tot nu te-ai lecuit. De ce-ai comandat la petrecere o femeie ca ea?

Novac m-a privit ușor mirat. A oftat din greu.

— N-ai înțeles chiar nimic! Eu am comandat-o pe Diana de odinioară!

Cezar Paul-Bădescu

Cezar Paul-Bădescu s-a născut la 7 august 1968.

A absolvit Facultatea de Litere din București în 1994.

Un an mai târziu, absolvent al masteratului de Teoria literaturii și Literatură Comparată din cadrul aceleiași universități.

Din 1996 este redactor la revista *Dilema,* unde, în 1998, a coordonat un număr dedicat lui Eminescu – număr care a stârnit numeroase reacții în presă. De peste zece ani, colaborează în presa scrisă cu publicațiile *22, Secolul XXI, Observator cultural, Adevărul literar și artistic* și în cea audiovizuală cu Radio Europa Liberă, în prezent, este redactor la revista *Dilema veche* și redactor-șef la suplimentul *Adevărul literar și artistic.*

Este membru activ al cenaclului Litere din cadrul Facultății de Litere din București, condus de poetul și prozatorul Mircea Cărtărescu.

A debutat în 1995, în volumul colectiv *Tablou de familie* (Editura Leka Brâncuși, București), care a obținut Premiul pentru debut al revistei *Tomis.* A coordonat volumul *Cazul Eminescu* (Editura Paralela 45, 1999).

A publicat două romane, ambele la Editura Polirom: *Tinerețile lui Daniel Abagiu* (2004) și *Luminița, mon amour* (2006).

În anul 2000, a primit din partea președinției României medalia „Mihai Eminescu” pentru merite culturale deosebite.

THINK GLOBALLY, FUCK LOCALLY

Când s-a surprins că se uită cu interes la un manechin de plastic pe care erau expuși niște bikini, Thomas și-a zis că așa nu mai merge și că trebuie să facă ceva să intre și el în rândul lumii.

Era în magazinul Karstadt, la parter, și voia să-și cumpere niște șosete. Cât stătea să plătească la casă, privirile i-au fost atrase de o pereche de bikini cu dantelă și foarte sexy, care erau pe un manechin gri, din acela care nu reprezintă decât trunchiul (fără cap, cu mâinile tăiate puțin după umeri și cu picioarele retezate deasupra genunchilor). Ei bine, pliurile acelei Venus din Milo de plastic gri i-au aprins imaginația lui Thomas, pe când aștepta să plătească niște ciorapi.

S-a uitat fascinat câteva minute la combinația înnebunitoare dintre bazinul manechinului și chiloței, imaginându-și cum trebuie să fie la o femeie adevărată, apoi și-a luat seama:

„Scheiße! Rău am mai ajuns!" – își zise el și-și desprinse cu greu privirile de la femeia fără mâini și fără picioare. Ce-ar mai fi râs amicii lui să știe chestia asta! Destul că făceau tot felul de miștouri că încă mai era virgin la 16 ani... „Lasă, că pe la 50 de ani, o să găsești și tu o babă plictisită să tot dea cu fofoloanca în populație și ți-o va da și ție! Pregătește-te pentru marele moment, că, în fond, nu mai ai mult de așteptat!" – îi zicea stricându-se de râs idiotul ăla de Ulrich. Ce treabă avea el? Proasta aia de Franciska era topită după el și idiotul o babardea când avea chef. Ca să nu mai vorbim de Anne, cu care petrecuse, după cum se lăuda, câteva nopți când părinții ei fuseseră plecați la schi în Austria.

Nu, hotărât lucru, trebuia să ia cât mai repede măsuri, că altfel avea să ajungă de râsul întregii școli. Dar ce să facă? Tipele din clasa lui nici nu-l băgau în seamă. Nu-i mersese nici măcar cu Johanna, pe care cu siguranță o futuseră mai toți băieții din clasă. Ce se mai hlizise tâmpita când o invitase la el la o cafea!... Și le mai spusese și celorlalte colege: „Auzi tu, dragă, Tommy al nostru vrea să fie bărbat!" Da, vrea să fie bărbat, ce

era rău în asta? Se săturase să râdă toți de el și să și-o ia la labă în baie. De fapt, de labă nu se săturase, că era o chestie chiar mișto – și, în paranteză fie spus, el se perfecționase și devenise un adevărat maestru în trebușoara asta. „Dar, dacă laba e mișto, îți închipui cum trebuie să fie când o faci cu o femeie!...", se gândi visător Thomas.

Clar: va trebui, până la urmă, să apeleze la soluția de avarie – să meargă la curve. Ştia că e un bordel în afara orașului, pe undeva în drumul spre aeroport, dar nu-l vizitase până atunci, pentru că se temea să nu se aleagă cu vreo boală. Sigur, ar fi folosit prezervativul, dar sunt chestii pe care le poți lua și-așa. De exemplu, lățeii nu se lasă intimidați de prezervativ... Sau cum o pățise Michael, care făcuse un fel de eczemă foarte urâtă la baza puței, cu niște chestii care trebuiau cauterizate. Şi folosise și el prezervativ!... E-adevărat, lui nu de la bordel i se trăsese, ci de la o știoarfă pe care o cunoscuse la concertul Placebo – dar ce conta? E evident că la bordel ai mult mai multe șanse să te procopsești cu vreo tâmpenie, că acolo se lucrează în foc continuu. Ce dacă tipele își fac periodic controale medicale? După control, le dă vreun client ceva, iar tu, următorul servit, ai pus-o!

În fine, oricum ar fi, trebuia să meargă la bordel să-și rezolve odată problema, că dacă mai stătea mult pe uscat o lua razna... Ce era de preferat? Să te alegi cu o eczemă sau să-ți pierzi mințile? (Auzi tu: să-i curgă balele după un manechin de plastic!) Şi apoi, poți avea norocul să nu te procopsești cu nimic. Sau – și mai sigur – să dai o muie și gata! Ce poți lua dacă ți-o suge, iar tu mai ai pus și prezervativul?...

Ajuns acasă, Thomas se duse în camera lui și se puse imediat pe treabă. Căută la mica publicitate din ziare și pe internet anunțuri de-ale curvelor, își notă câteva telefoane, apoi, după ce avu grijă să-și seteze mobilul să-i ascundă numărul, începu să sune. Prima dată, când îi răspunse o tipă cu o voce mai răgușită, se pierdu și închise repede. Apoi încercă să se calmeze și-și făcu un mic discurs în minte, să nu mai fie luat pe nepregătite. „Dacă nici să vorbesc cu ele la telefon nu sunt în stare, ce-o să mă fac când voi fi cu una în pat și va trebui s-o fut? Chiar că rămân virgin până la 50 de ani!" Perspectiva asta îl îngrozea, așa că-și luă inima în

dinți. Când răspunse o alta, își îngroșă și el glasul cât putu și întrebă repede ce program aveau, adresa și tarifele practicate. Femeia îi răspunse, iar el își notă conștiincios în dreptul numărului, apoi închise. Așa a procedat până și-a completat toată lista. După ce termină, o mai cercetă o dată și se hotărî ca tot la bordelul ăla din drum spre aeroport să meargă. Măcar știa cam pe unde ar fi și nici prețurile nu erau exagerat de mari: 50 de euro pentru jumătate de oră.

Zis și făcut! Le spuse alor lui că se duce să se vadă cu niște amici și plecă în recunoaștere cu bicicleta. Pedală cam jumătate de oră și dădu destul de ușor de adresa pe care o aflase la telefon. Tipa cu care vorbise îi spusese că „localul" lor se numea Flughafen Cafe. Nu văzu nici o firmă pe care să scrie așa ceva, dar la adresa respectivă era o vilă albă, cu o inimă mare, de plastic roșu, pe unul din ziduri. Acolo trebuia să fie! Ar fi putut să meargă atunci, dar încă nu se simțea pregătit. Era și obosit... chestia cu telefoanele îl epuizase peste măsură. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu-și luase bani de-acasă și n-avea decât ceva mărunțiș prin buzunare. Dar, până la urmă, nu era nici o grabă – cum așteptase atâta timp, putea să mai amâne încă o zi.

Gândindu-se că nu era totuși musai să intre atunci, lui Thomas i se luă o piatră de pe inimă. Mai dădu un ocol vilei, în speranța că zărește ceva pe geam, dar, cum toate ferestrele aveau jaluzelele trase, nu mai întârzie mult pe-acolo și făcu cale-ntoarsă.

Nici a doua zi nu se simți pregătit pentru marea chestie și nici zilele următoare. La început, își zise că bordelul nu pleacă de-acolo și că mai poate aștepta. (Și petrecea lungi momente de desfătare, imaginându-și cum urma s-o facă. Puțulica i se învârtoșa de fiecare dată din prima secundă, dar el se abținea s-o ia la dezmierdat, gândindu-se că trebuie să-și economisească energia.) După o săptămână însă, nu mai putu el să mai aștepte: energia i se acumulase atât de mult, încât stătea să dea pe dinafară. Era momentul, fie ce-o fi!

Așa că, într-o zi de marți, pe la trei după-amiaza, se hotărî să se ducă. Făcu un duș, își puse cei mai faini chiloți pe care-i avea, asortă șosetele cu tricoul, își trase blugii cei noi și se sui pe bicicletă. La iPod își alese Gogol Bordello și în căști îi răsuna refrenul piesei

„Think locally, fuck globally”. Ce ziceau rușii ăia i se părea că se potrivește foarte bine cu momentul. Păi da: odată intrat în rândul lumii, nu va ierta nimic...

Pedală grăbit până acolo, își parcă bicicleta lângă zidul vilei cu inimă de plastic roșu și sună la interfon. De-abia după ce a sunat s-a gândit că s-ar putea să fie întrebat cine e și ce vrea și i se cam înmuiară picioarele. Ce va zice?!... Dar n-a mai fost nevoie să se gândească la ce să spună, că ușa bâzâi și apoi se deschise singură.

Păși înăuntru cu grijă, pentru că era semiîntuneric și, venit de la lumina de-afară, nu vedea mai nimic. Mirosea a mucuri de țigări rămase în scrumieră de cu seară. Când se obișnui cu întunericul, își dădu seama că se afla într-o sală de local, dar în care nu era nici țipenie.

— Hallo!... Aici suntem!

Se uită mai bine și văzu două tipe în dosul barului... Se apropie și le salută și el. Când le văzu fețele, avu un șoc: una dintre ele era incredibil de urâtă – dacă ai fi visat-o, ar fi fost cu siguranță un coșmar. Avea fața ofilită, obrajii foarte supți și ochii înfundați în orbite, de ziceai că-i moartea în persoană. Altfel, era blondă și cu părul lung, prins în codițe afro. Cealaltă, brunetă, era mai normală, dar departe de a fi cât de cât frumoasă.

— Aș putea să văd și eu fetele pe care le aveți? o întrebă Thomas pe cea normală, evitând să privească înspre craniul blond. (Se gândea că cele două sunt matroanele, sau cel puțin tipele de la recepție.)

— Păi noi suntem fetele.

— Cum?... Numai voi două sunteți?!...

— Mai avem niște colege, dar vin în alte zile.

Thomas se uită disperat în jur, încercând parcă să găsească un ajutor. Ce putea să facă acum? Ar fi plecat bucuros, dar îi era rușine. În plus, nici nu ar fi putut să o șteargă pur și simplu, că ușa pe care intrase se închisese în spatele lui și nu avea clanță. Ce situație idioată! Își imaginase că o va face cu o femeie ultrasexoasă și, când colo, uite peste cine dădea!

— Pe care dintre noi o preferi?

Thomas privea în gol, așa că îi repetară întrebarea. El își luă seama, se scutură ca dintr-un vis urât și arătă, într-o doară, cu capul înspre brunetă.

— Trebuie să plătești aici. 50 de euro.

Scoase o bancnotă și o puse pe bar. Bruneta îi luă banii și apăsă pe un buton de sub tejghea. Se deschise o ușă care dădea într-un hol la fel de întunecos.

— Pe-acolo, zise tipa și dispăru pe o altă ușă din spatele barului.

O întâlni pe hol, iar ea îl conduse tăcută spre o cameră. Când intră, Thomas fu izbit de un miros persistent de transpirație. Altfel, așternuturile de pe pat păreau curate, dar el nu se putu abține să nu se gândească la cel care transpirase acolo înaintea lui. De la un radio pus pe noptieră se auzea în surdină un cântec. Băiatului îi trecură pe lângă ureche cuvintele refrenului: „I looked into my father's eyes, my father's eyes" ...Scheiße! De ce trebuia să i se spună tocmai acum să-l privească pe taică-său în ochi? Oricum, nu mai făcuse asta de nu știu când, că ajunsese să nu mai comunice aproape deloc cu el. Şi, apoi, de ce i-ar fi fost rușine să-l privească în ochi? Ce, făcea ceva rușinos? Voia și el să devină bărbat – iar taică-său ar fi trebuit să fie mândru de asta...

— Nu te dezbraci? îl întrebă tipa, care între timp rămăsese numai în bikini. Avea silicoane și-un început de burtă, răsfrântă puțin peste elastic. Yak! Manechinul de plastic de la Karstadt era mult mai sexy...

Thomas se dezbrăcă precipitat, în timp ce ea-l privea, și rămase și el în chiloți.

— Păi și cu ăia ce faci? Hai, dă-ți-i jos și vino aici în pat!

El simți că i se strânge inima, dar îi dădu jos. Cu ocazia asta, constată că nu inima i se strânsese, ci puțulica – biata de ea se înghesuise speriată și se făcuse cât un dop. Încercă să nu dea prea mare importanță acestei descoperiri și se întinse pe pat, cu fața-n sus.

Tipa luă un prezervativ de la capul patului și-i rupse tacticos ambalajul.

— Noi aici facem numai cu prezervativ.

Thomas dădu din cap, fără să zică nimic.

— Ştii? Sunt tot felul de pericole în munca noastră. De exemplu, la un bordel din München s-au îmbolnăvit de curând toate fetele de la un soldat american, proaspăt întors din Irak. SIDA... De regulă, toate folosim prezervativ, dar el le ceruse în mod expres să o facă fără.

Thomas se uită îngrozit la ea. Deci știa el bine că e periculos să mergi la bordel!

— Mda... Ăăă, eu aș vrea numai un blow-job, bâigui băiatul.

— Cum dorești, da' mai întâi să punem ăsta – și-i flutură prezervativul.

Să-l punem, să-l punem, dar pe ce? – căci ciucurașul lui devenise din ce în ce mai mic... Profesionista nu se lăsă însă intimidată, îi culese puța cu două degete și o vârî așa cum era în prezervativ. Apoi începu să i-o frece și Thomas simți o vagă gâdilătură – prezervativul aluneca în sus și-n jos. Închise ochii și încercă să găsească ceva plăcere în chestia asta. Nu-i ieși mai nimic. Ce naiba, era cu o femeie în bikini lângă el, care-i făcea și laba! Înainte, doar un astfel de gând ar fi fost de ajuns să i-o facă să zbârnâie. Acum, dânsa stătea cuminte, la locul ei. *Fuck*!...

Tipa i-o freca de zor și la un moment dat începu să geamă. „De ce-o geme asta?!", gândi Thomas. „O vrea să cred că nu mai poate de plăcere... Ce idioată! Cu trucuri de-astea ieftine crede ea că m-ajută?"

Thomas deschise ochii și se gândi să schimbe tactica – era clar că așa nu mergea! O privi pe femeie și abia atunci observă cum îi jucau sânii gonflați, care dansau cu hărnicie în ritmul labei profesioniste pe care ea se chinuia să i-o facă. Tâmpit mai era! Oare de ce nu-i dăduse prin cap până atunci să o atingă? La naiba, avea o femeie goală lângă el!!...

Îi luă un sân în palmă. Era rece. Trecu peste asta și începu să se joace cu sfârcul, care se întări instantaneu și deveni o biluță neagră și sprințară. Băiatul se bucură de jucăria pe care o descoperi și, în mod automat, se porni să puncteze ritmul în care i-o freca tipa, manevrând biluța cu degetul în sus și-n jos. Era fainã treaba! Puța lui luă exemplul sfârcului și se trezi și ea la viață... Dar Thomas nu putu să se bucure de acest lucru, pentru că fu luat pe nepregătite de un val și simți că nu se mai poate abține. Își dădu drumul fără să simtă mare plăcere.

— Îmi pare rău! spuse el, după ce zvâcniturile i se potoliră.

Tipa nu zise nimic, îi scoase prezervativul și se întinse să ia de la capul patului niște șervețele de hârtie. Apoi îl șterse cu grijă.

— N-ai mai fost niciodată cu o femeie, nu-i așa? îl întrebă ea după ce aruncă șervețelele într-un coș.

— Nu...

— Câți ani ai?

— 19, minți Thomas.

— Păi... și până la vârsta asta – nimic?

Băiatul dădu din cap amărât.

— Lasă, că mai vii altă dată la mine și te rezolv, îi zise femeia în timp ce-și trăgea hainele pe ea. Apoi l-a așteptat să se îmbrace și el, l-a condus în sala cu barul și i-a deschis ușa de la intrare apăsând pe un buton de sub tejghea.

Pe drum, Thomas pedală în dușmănie, furios pe el însuși și pe ghinionul pe care-l avusese. „Idiot! Idiot! Idiot! Idiot!", își zicea el la fiecare apăsare în pedale. „Auzi tu! Să dau 50 de euro pe o chestie care nici măcar o labă ca lumea n-a fost! Nu mai bine rămâneam acasă și mi-o făceam eu cu mâna mea? Dar asta înseamnă să fii idiot! Idiot! Idiot!!" Şi, zicând asta, apăsa iarăși puternic în pedale, până când mușchii începeau să-l doară.

Ajuns acasă, trecu pe lângă taică-său fără să-l salute, se duse direct în camera lui și se trânti pe pat, cu capu-n pernă. Stătu acolo până începu să se sufoce. Îi venea să plângă de furie, dar se abținu. Asta ar mai fi trebuit acum! Să dea și apă la șoareci!... Halal bărbat!

Se sculă de pe pat, că simți că dacă mai rămâne acolo nu-și va mai putea opri lacrimile. Din reflex, deschise calculatorul și se așeză în fața lui. Îi venea să facă ceva, să se descarce, dar nu știa ce. Intră pe un site de dating, americansingles.com, unde-și făcuse mai de mult în joacă un cont gratuit. Își luase o identitate de femeie, pentru că numai femeile puteau trimite mesaje fără să plătească. Deschise lista de tipi care erau în momentul acela online. Alese unul la-ntâmplare și-i trimise un mesaj: „Hi. I saw your profile and I liked it very much. I want to know more about you. May you send me a pic of your cock? Till I'll get it, I'll play with myself thinking of you."

*

Lui Alberto nu-i veni să-și creadă ochilor când văzu mesajul în care o doamnă, eve_hexe, îi zicea că i-a

remarcat profilul și, nici mai mult nici mai puțin, îl invita să-i trimită o poză cu scula lui. Când citi că, în așteptarea pozei și gândindu-se la el, ea promitea că-și va vârî mâna-n chiloți, simți cum respectiva sculă dă clare semne de interes. Şi-o imagină pe femeie cum, stând pe scaun, își ridică fusta, își desface încet picioarele, se lasă pe spetează cu ochii închiși și începe să-și mângâie delicat fofoloanca...

Dar tot visul se risipi când, ca din senin, creierul începu să proceseze. Ia stai așa! Mesajul era, cu siguranță, o farsă, că prea era cusut cu ață albă! Ce femeie ți-ar trimite așa ceva? Hai, să fim serioși!

Și apoi, chiar dacă ar fi fost pe bune, nu de o așa femeie avea nevoie Alberto – de una care să se ofere pe tavă oricărui necunoscut. El căuta o legătură serioasă, pe cineva care să-l înțeleagă și să fie lângă el la bine și la rău... Acum, e-adevărat, nu i-ar strica și lui puțină acțiune, că nu mai avusese de mult parte de așa ceva. Dar să ne păstrăm totuși decența!...

O vreme, după ce-i murise soția, Dumnezeu s-o odihnească!, Alberto nu mai voise să știe de o altă femeie. Asta l-a ținut însă vreo doi ani, timp în care refuzase demn și câteva avansuri voalate. Acum i se luase de singurătate și se hotărâse să-și refacă totuși viața. Şi, de ce nu?, să se simtă și el din nou bărbat. Numai că refuzurile de altădată parcă se răzbunaseră și nici o femeie nu-i mai acorda vreo atenție. Ieșea să se plimbe deseori prin Piața Puerta del Sol îmbrăcat elegant, așteptându-se ca lumea să-l privească cum pășea îngândurat, ca într-un film bun. Dar nu-l remarca nimeni. Nici o femeie nu se uita la el, nici măcar în treacăt. Şi era încă bărbat în putere – avea 45 de ani!... Nu se simțea deloc bătrân, deși era conștient că, dacă nu găsea mai repede pe cineva, se putea ca steaua lui să apună definitiv. Practic, acum era ultima lui șansă. Şansă care, din păcate, se lăsa în continuare așteptată.

În disperare de cauză, Alberto își făcuse și un cont pe americansingles.com, dar iată că avea parte numai de femei neserioase. Asta dacă vorbim de cele care îl contactau, că erau și destule care nu-i răspundeau deloc la mesaje sau găseau tot felul de scuze penibile, de tipul „îmi pare rău, dar sunt foarte ocupată și nu am timp să corespondez cu tine” – la naiba, atunci de ce mai intrau

pe americansingles? După 45 de ani de viață, Alberto își dădea seama că, de fapt, nu înțelege deloc femeile.

Nu, era clar: pe un site de dating nu avea cum să găsească pe cineva serios. Internetul, cu nick-urile astea sub care te poți ascunde, era bun doar pentru puști și pentru joaca lor. El nu mai avea dispoziție și timp pentru așa ceva. Până la urmă, tot realitatea e cea în care lucrurile funcționează normal.

Singura lui speranță rămăsese petrecerea aceea, care urma să aibă loc peste câteva zile. Site-ul americansingles.com organiza, pentru utilizatorii lui din Madrid, o petrecere pe care o anunțase de vreo două săptămâni cu afișe prin oraș. De fapt, era un eveniment promoțional, unde putea să vină oricine dorea să-și găsească pereche, și nu de grija utilizatorilor mureau cei de la americansingles...

În fine, nu conta asta, principalul era că va avea ocazia să se întâlnească cu femei în carne și oase, singure și în căutare de bărbați. Imposibil să nu-și găsească și el pe cineva acolo!

Mesajul primit de la eve_hexe îl făcu pe Alberto să-și propună să nici nu mai intre în zilele următoare pe site și să aștepte doar petrecerea. Nu mai avea rost să se amăgească și să piardă timpul cu prostii... Nu-l mai pierdea, e-adevărat, dar, în așteptare, simțea nevoia să-l umple cu ceva, așa că-i veni greu să se abțină să mai arunce o privire pe americansingles.com. Pe de altă parte, deși nu-i plăcea să recunoască, era și curios să vadă dacă eve_hexe revenise și-i mai scrisese ceva. Așa că, până la urmă, a intrat de mai multe ori să-și verifice mesajele. Probabil jignită că cererea ei rămăsese fără răspuns și că fusese lăsată să se mângâie degeaba, eve_hexe nu mai reveni niciodată.

În ziua cea mare, Alberto dădu cu aspiratorul prin casă, șterse praful și făcu lună în baie (pentru eventualitatea în care s-ar fi întors de la petrecere cu cineva), își călcă cu grijă cămașa și pantalonii de la costum, își făcu un duș, se bărbieri, își smulse părul din nas, se parfumă, își scoase din dulap o pereche de șosete și niște chiloți noi, se îmbrăcă în fața oglinzii din hol atent la fiecare detaliu, își puse cravata și ieși pe ușă cu vreo oră înainte de începerea petrecerii. Nu mai avea stare să rămână în casă. Cum mai era destul timp, dădu o

tură prin Piața Puerta del Sol, dar nu întârzie mult acolo și luă un taxi spre periferia Madridului, unde era amplasat cortul celor de la americansingles.com. Când ajunse, organizatorii încă amplasau niște bannere, așa că-l lăsară să mai aștepte în fața intrării.

După ceva timp, au apărut două doamne îmbrăcate elegant care l-au întrebat cum îl cheamă și cum a aflat de acel eveniment. După ce-și spuse numele, ele îl notară într-un catastif, apoi scoaseră dintr-un coș frumos împodobit o inimioară albastră pe care au scris cu un marker „Alberto", i-o puseră în piept cu un ac și îl invitară ceremonios înăuntru. În cort erau amenajate un bar, un ring de dans și o zonă cu mai multe șezlonguri. Totul decorat cu multe baloane roșii, în formă de inimă.

Alberto merse la bar, așteptă și acolo până veni cineva, comandă o bere și apoi se duse să se așeze pe unul din șezlonguri. După vreun sfert de oră, începură să apară și alți oameni. Unii dintre ei se cunoșteau și se salutau gălăgios, alții erau stingheri și se duceau direct la bar să-și comande ceva. Alberto stătea cu ochii pe intrare, în speranța că va zări vreo femeie mai de soi. Din păcate, mai toți care veneau erau bărbați. În prima jumătate de oră, se strânseseră cel mult cinci-șase femei și nici una nu era cât de cât atrăgătoare. Vreo trei grase guralive și cu rochii largi care să le acopere rotunjimile, o individă foarte urâtă, una care aducea mai mult a bărbat și o pitică.

În fine, ceva mai încolo lumea a început să curgă și astfel s-au înmulțit și reprezentantele sexului frumos. Deja era înghesuială și Alberto nu mai putea să urmărească cine intră, așa că s-a rezumat să cerceteze oferta de pe șezlonguri. Erau destule doamne așezate și avea de unde alege.

Dintre toate, o remarcă pe una simpatică și destul de tânără, care stătea câteva rânduri mai încolo, cu fața spre el. Trebuia să aibă vreo treizeci și ceva de ani și se vedea că nu cunoaște pe nimeni. Alberto o fixă insistent, până când doamna îl observă. Atunci, el ridică sticla de bere, ca și când ar fi dat noroc de la distanță, iar ea îi zâmbi. Chiar că era drăguță! Alberto îi zâmbi și el și continuă să se uite la ea. Schimbul de priviri dintre cei doi și zâmbetele de rigoare durară o vreme, iar el își

recăpătă încrederea în sine. Gata, problema era ca rezolvată!

La un moment dat însă, lângă doamna cea drăguță se așează un individ tinerel care o întrebă de vorbă. Ea îi răspunse și astfel se înfiripă o discuție între cei doi. Alberto continua să se uite la ea și să-i zâmbească, dar femeia nu-i mai arunca nici o privire. Era prea absorbită de conversația cu cel de lângă ea și, după cum râdea și se arăta interesată de ce zicea tinerelul, era clar că-i convenea de minune compania. Alberto își dădu seama că pierduse trenul și, amărât, se lăsă pe spate cu ochii în tavanul cortului.

Fu adus cu picioarele pe pământ de un ins care se postă lângă șezlongul lui și-și drese demonstrativ glasul.

— Mă scuzați...

Individul era o namilă de om și, când Alberto își întoarse privirea spre el, se aplecă mult și se sprijini cu palmele pe genunchi. Din șezlongul lui, Alberto se simți ca un gândac cercetat de un uriaș.

— Mă scuzați, am de transmis un mesaj din partea unei doamne.

— Ce doamnă?

— Doamna cu care ați schimbat priviri mai-nainte. Ar fi bucuroasă să vă cunoască. Eu sunt fratele ei...

Și omul o arătă cu degetul pe cea care-l trimisese, iar aceasta, când Alberto se uită înspre ea, îi făcu zglobiu cu mâna. Nu, nu era femeia drăguță cu care își zâmbise el, ci una așezată exact în spatele ei. Se vedea că este sora namilei, pentru că părea o replică feminină a lui – la fel de multă.

Alberto se uită la cel de lângă el cu gura căscată și auzi cum acesta-l întrebă:

— Ce să-i transmit?

— Aăă... Păi spune-ți-i că vin, desigur, să facem cunoștință... Dar mai întâi vreau să mă duc să-mi mai iau o bere, că mi s-a terminat.

— OK, vă așteptăm – zise bărbatul și se îndepărtă.

Alberto se ridică cu greu și se îndreptă spre bar, buimac de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Îi era clar că nu se mai putea întoarce în șezlongul lui și că trebuia să se amestece în mulțime. În drum spre bar, observă agitația din ringul de dans și se gândi că acolo era cel mai bun loc unde se putea ascunde. Se strecură

cu greu printre lumea transpirată de atâta zbânțuială, se opri în mijlocul unui grup de tineri și începu să se miște stângaci pe ritmul din difuzoare. În fond, aici avea mult mai multe șanse să se lipească de vreo femeie, totul era să dea ăștia vreo piesă mai lentă, să poată invita și el pe cineva la dans...

După un timp însă, și-a dat seama că socoteala lui nu prea ținea, pentru că în întunericul acela brăzdat de flash-uri, la care se mai adăuga și fumul eliberat de niște instalații de efecte speciale din apropiere, îți era imposibil să faci o alegere, la o adică. În afară de niște contururi, nu vedeai nimic. Puteai să ghicești, cel mult, dacă ai de-a face cu o femeie sau cu un bărbat.

Totuși, în condițiile acelea vitrege, lui Alberto îi surâse norocul. În apropierea lui, dansa o femeie cu o alură sportivă și care țopăia neobosită. Era greu să n-o observi, la cât de expansivă era. În plus, energia cu care se mișca o recomanda ca fiind destul de tânără. La un moment dat, pe lângă Alberto zbură un balon în formă de inimă, iar el îl trimise în direcția ei. Femeia îl lovi cu dexteritate și i-l dădu înapoi. Bărbatul repetă figura, iar ea i-l trimise din nou. Jocul cu balonul dură astfel un timp, iar când veni, în sfârșit, o melodie ceva mai lentă, Alberto o invită, în mod firesc, la dans.

Cât dansă cu ea, nu putu să afle decât că o chema Felipa, pentru că muzica era destul de tare și nu se puteau înțelege. După ce se termină melodia, Alberto îi propuse să iasă din ringul de dans, să poată discuta fără să zbiere unul la altul, iar ea acceptă. Când au ajuns însă într-o zonă mai luminată, el îi văzu fața și avu un șoc. Dacă la corp arăta aproape ca un fotomodel, fața îi trăda vârsta: era, de fapt, o babă. În mod sigur, avea peste 60 de ani.

Alberto realiză că nu mai avea cum să dea înapoi și găsi două locuri la bar pe care se așezară. El își comandă o bere, ea un cocteil și, după câteva momente de stânjeneală, făcură din nou prezentările. Apoi discuția se înfiripă aproape de la sine. Ea nu ajunsese de mult la petrecere și, oricum, cam trebuia să plece, pentru că își lăsase câinele la intrare, legat de un stâlp. Venise doar să danseze, pentru că era înnebunită după asta.

Cei doi flecăriră despre petrecerea la care erau, despre filmele și cărțile preferate și, în cele din urmă,

ajunseră și la chestiuni mai serioase, cum ar fi viața de cuplu (unde ea, deși nu fusese căsătorită niciodată, dovedea că are destule cunoștințe și păreri de bun-simț). Femeia nu era deloc proastă, iar Alberto se gândi că, în fond, nu stătea chiar așa de rău. Oricum, era evident că altceva nu avea să mai găsească la petrecerea aceea, că deja lumea se cuplase. Așa că, atunci când ea se ridică de pe scaun cu intenția să plece, el se oferi s-o însoțească.

La ieșire, făcu cunoștință și cu Pedro, un schnauzer negru care începu să se agite de cum își văzu stăpâna. Comandară un taxi și, cât îl așteptară, Felipa schimbă câteva amabilități cu unul dintre organizatori, care-i reproșa că își lăsase câinele în fața intrării și că animalul făcuse gălăgie. Nu putea fi adevărat, pentru că Pedro e un băiat cuminte și stă liniștit acolo unde-l pune.

În taxi, s-au suit toți trei în spate: Alberto, Felipa la mijloc și Pedro. Alberto a propus să mai facă câțiva pași împreună, ea a acceptat, așa că i-a spus taximetristului să-i ducă în Piața Puerta del Sol. Pe drum, centrul atenției a fost Pedro, care s-a agitat tot timpul și a trebuit să fie liniștit de stăpâna lui cu vorbe tandre. Şoferul nu zicea nimic, dar se vedea că fierbe.

Ajunși în Piața Puerta del Sol, cei trei coborâră, spre fericirea taximetristului, nu înainte însă ca Pedro să latre de câteva ori în ceafa lui. O luară la pas, agale, și Alberto simți cum îi crește inima-n piept. Priviți de la distanță, trebuie că păreau un cuplu de invidiat: un domn respectabil, îmbrăcat elegant, alături de o fată cu un corp de fotomodel (și un câine cam nebun, e-adevărat, dar care nu se punea...). Se înserase, așa că nimeni n-ar fi remarcat că fata de lângă el era o babă.

Alberto se gândi cu satisfacție că, la braț cu Felipa, își lua revanșa pentru toate momentele acelea umilitoare, când trecea prin piață nebăgat în seamă de nimeni. Se întoarse către ea, îi observă în treacăt gura strânsă ca o smochină, dar trecu peste asta și o sărută prelung. Apoi îi șopti la ureche: „Mergem la mine?” Ea încuviință sfioasă.

Ajunși la el acasă, îl închiseră pe Pedro într-una din camere și, ca doi îndrăgostiți pătimași, se aruncară unul în brațele celuilalt. Printre sărutări, bărbatul o conduse în dormitor, stinse lumina (să nu aibă cine știe ce surprize de ce urma să vadă) și începu să o dezbrace. Felipa îi

desfăcu și lui cureaua, apoi fermoarul și-i apucă hotărâtă scula. Aceasta zvâcni ca un cal nărăvaș, dar ea o struni cu măiestrie. Alberto își dădu rapid pantalonii jos, chiloții și șosetele, timp în care și ea scăpă de hainele pe care le mai avea. El rămase cu cravata și cămașa, dar asta nu mai conta în momentul acela... Începu să o sărute pe gât și pe sâni, iar ea îi căută din nou știanga. Alberto se simțea iar bărbat, și încă unul plesnind de vigoare. Coborî și el cu mâna de la sâni, pe burtă și ajunse între picioarele ei, ocazie cu care constată că era rasă – ceea ce-i făcu și mai mare plăcere. Se suiră amândoi în pat, ea se întoarse cu spatele și se aplecă de la mijloc, iar Alberto își introduse tacticos scula în mecanismul perfect lubrifiat care-l aștepta. Apoi o prinse de fese și începu să se miște cu hotărâre înainte și-napoi. Felipa gemea de plăcere, iar, când el acceleră ritmul, se porni să țipe de-a dreptul. Alberto era în al nouălea cer. În momentul acela însă, simți o gâdilătură în talpă, care-i distrase atenția și-l aduse cu picioarele pe pământ. Era limba caldă și catifelată a lui Pedro.

*

Fără nici o legătură aparentă cu Pedro, în Parcul Izvor din București se strânsese în acel moment o haită de câini, ademenită de mirosurile înnebunitoare izvorâte de sub coada unei cățele în călduri. Masculii se aflau la operațiunea de tatonare, în care adulmecau sfioși floarea binecuvântată de unde provenea mirosul. Cum își apropiau boturile de ea, erau invadați instantaneu de un val de euforie care le lua mințile și le purta, ca pe niște fulgi în bătaia unui vânt căldicel, într-un zbor lin deasupra parcului. Mmmm, ce desfătare! Dacă Raiul există undeva pe Pământ, atunci sub coada acelei cățele trebuia să fie! Nici zeii, pe când sorbeau din cupele lor cu ambrozie și nectar, nu se delectau cu asemenea bunătăți.

Cățeaua îi lăsă pe toți să o miroasă sub coadă, ba, din când în când, le controla și ea parfumul puților care stăteau să se țească din tecile de blană. Unele erau OK, altele nu-i spuneau mare lucru.

Înainte să termine toți de mirosit, o potaie tânără nu se mai putu abține și dădu s-o încalece. Deh, așa se

pripesc ăștia tineri, vor să se bage mereu peste rând!... Cățeaua îl puse imediat la punct. Toate la timpul lor! Mai întâi să termine și ăștilalți de mirosit... Când veni însă un mascul viguros să facă același lucru, ei nu-i mai păsă de reguli și-i dădu voie să i se cocoațe pe spinare.

Acum, e-adevărat că nu a ridicat coada din prima și l-a mai lăsat să se chinuie puțin. Săracu' dădea din fund degeaba și împungea doar aerul cu săbiuța lui roșie, scoasă la datorie. Lasă-l să se chinuie, c-așa-i regula! Nu poți avea ce-i bun fără nici un efort, fără să pui osu' la treabă. Acum, e-adevărat, că tocmai osul era pus la treabă, dar el muncea în gol. Păi e drept așa? Nu e drept, dar asta-i lumea, plină de nedreptăți!

În fine, după ceva timp, cățeaua a ridicat coada, iar puțica lui și-a găsit, continuându-și baletul aerian cu mișcări de du-te-vino, drumul spre gaura caldă și primitoare. Ajunsă acolo, începu să-și facă de cap, încât posesorul ei abia mai putea să reziste solicitărilor. Se cocoșase cu totul și, cu privirea țintind în gol înspre Casa Poporului, aștepta să vadă până unde avea să ajungă cu zburdălniciile nebunatica lui mică dintre picioare. Iar aceasta se părea că era în stare să ajungă până foarte departe.

Ceilalți câini se așezaseră în jurul celor doi actori și priveau toată scena cu limbile scoase de poftă. Unii dintre ei mai lătrau din când în când, de ciudă că nu fuseseră ei norocoșii. Dar, decât nimic, măcar era bine și-așa: aveau parte de un show erotic pe cinste. Singurul care nu stătea locului și se tot învârtea pe lângă cuplul în acțiune era potaia tânără care încercase să spargă gheața și fusese refuzat. Nu se putea împăca cu ideea. Doar fusese atât de aproape!... Cum de ratase așa, la mustață? Sângele îi clocotea în vine, astfel că, la un moment dat, își luă inima-n dinți și se urcă din nou pe cățea. Cum unul din capetele corpului ei era deja ocupat, îl alese pe celălalt. Cățeaua era prea prinsă în acțiune, așa că de data asta îl lăsă să-și facă damblaua. Tânărul cavaler, văzând că-i merge, începu să dea și el din fund ca și celălalt mascul, deși puțica lui nu mai avea unde să intre. Era gata de acțiune, ieșise la lumină, rozalie și lucioasă, dar se agita inutil spre capul cățelei. Aceasta, când băgă de seamă că puștiul își scosese rujul la bătaie, lăsă mofturile la o parte și începu să i-l lingă.

În acel moment, pe lângă câinii care dădeau un spectacol de menage à trois în fața altor semeni de-ai lor cu limbile scoase, trecu un bărbat cu barbă. Coborâse din metrou la Izvor și acum traversa grăbit parcul, să ajungă la timp la Antim, la slujba de vecernie. Văzu și el scena și nu se putu abține să nu o privească insistent. O cățea respingătoare, cu picioare strâmbe și un corp ca un cilindru deformat, era fututã (Doamne iartă!) cu o rapiditate incredibilă de un dulău cu coada tăiată, în timp ce ea lingea harnică puța unei potăi sfrijite care dădea disperată din fund. „Iată că și câinii fac chestii de-astea... Rău a mai ajuns lumea asta, vine sfârșitul lumii!... Doamne ferește!” – își zise bărbatul făcându-și cruce și grăbi pasul. Scena îl va obseda însă, iar în timpul slujbei, în ciuda tuturor eforturilor lui de a și-o alunga din minte, îl va purta cu gândul departe, foarte departe.

Doina Ruști

Doina Ruști a debutat editorial în anul 1997 cu *Dicționar de simboluri din opera lui Mircea Eliade* și s-a făcut cunoscută printr-o serie de cărți academice. Preocuparea pentru simbologie este evidentă și în beletristică, mai ales în romanul de debut *Omulețul roșu* (2004, Editura Vremea), dar și în cel de-al doilea roman, *Zogru* (2006, Editura Polirom), ambele abordând subiecte fantastice plasate în contexte subliniat realiste, ceea ce face ca narațiunea să alcătuiască un fel de hartă a conexiunilor simbolice.

A mai scris povestiri, basme, un poem (*The Beginning*).

Ultima sa scriere, aflată în curs de apariție, este romanul *Fantoma din moară*, o carte despre comunism.

Este membră a Uniunii Scriitorilor din România.

Premii:

Premiul Ad Visum pentru proză, pentru *Omulețul roșu* (2005)

Premiul revistei *Convorbiri literare***,** pentru proză (2006)

Premiul Asociației Scriitorilor București pe anul 2006, la secțiunea proză, pentru romanul *Zogru***.**

ŢÂŢE

A simțit-o după parfumul de caramel și abia după aceea a auzit-o șoptind complice, ca și cum ar fi invitat-o la o cafea: *Sabina, la șefu'*.

Sabina pășește în urma secretarei fără să se gândească de ce-o cheamă șeful. Este vineri, cu două ore înainte de sfârșitul programului, orice i-ar spune, ea va zice *da-da,* zâmbind cu ochii fixați pe buzele lui, să-l vadă bâlbâindu-se. Nici gând să stea după program ori să lucreze în weekend. Şi nici n-o să se supere dacă-o să-i facă scandal, când o să-i facă.

Generalul este un bărbat de patruj'de ani care stă în fotoliul lui de piele cu picioarele aproape lipite, simțindu-se confortabil atâta timp cât puișorul îi stă ascuns în carnea de catifea. Sabina îl ascultă zâmbind, mărindu-și din când în când ochii ori mișcând alene bărbia, în timp ce își expune genunchii lustruiți cu fond de ten.

Trebuie să facă o *situație,* cum să nu, abia așteaptă, deși știe sigur că n-o să se apuce mai devreme de marți. El vorbește continuu, iar ea se gândește câți bani face prăpăditul ăsta cu picioarele lipite și grămăjoara de piele penibil pusă la adăpost. Şi-l imaginează căutând cu degetele înțepenite dunga fermă a unor chiloți și-o apucă râsul. Nu se manifestă, bineînțeles, dar îi sclipesc ochii încadrați de genele rimelate, iar directorul general își dă seama că ceva nu e în regulă, așa că încheie mai sobru și mai devreme decât plănuise.

— Luni la prima oră vreau să am situația pe birou.

Ea nu-l contrazice, nu comentează, dar nici nu promite. Se ridică fără grabă și e gata s-o ia spre ușă când coada ochiului suge la iuțeală culorile topite în pământul negru. Se întoarce și se uită bine prin geamul care pare nou-nouț și vede rondul din mijlocul bulevardului, un oval tivit cu bordură gri și proaspăt ornat cu panseluțe. E un tablou normal și chiar jalnic, dar care îi dă fiori. Se uită din mers și simte cum stratul de flori i se înfășoară pe talie ca un covor înveninat, amintindu-i fulgerător de bărbatul înșurubat în carnea ei.

Nu-i plac clipele de felul ăsta, dar nici nu le detestă. De fapt le iubește și le urăște în aceeași măsură. Mai mult le urăște, știind că are nevoie de ele. Mai ales în miezul fierbinte al dorințelor ei, aleargă înnebunită să prindă o bucățică din amiaza de iulie, cum ar fi conturul îndepărtat al panseluțelor, pământul lipit de marginea sandalelor albe, plasa din rafie verde, cutia de tablă cu trei râme zvârcolindu-se sub pumnișorul de pământ, în fine, *lucrurile* care colcăie și țipă în hamacul deliciilor, ascunse sub cuta groasă a creierului ei, unde își ține pitit un singur secret: întâlnirea cu bărbatul înșurubat.

Dar Sabina detestă întâlnirile surpriză. Stratul de panseluțe din mijlocul bulevardului o luase prin surprindere, fusese o secundă jenantă, ca atunci când suflarea vântului îți umflă fusta imediat după ce l-ai scuipat pe-un nenorocit în creștet. Îți strică plăcerea victoriei. Tot așa resimțea acum întâlnirea cu panseluțele colorate, care îi frânsese șalele tocmai când să iasă triumfătoare din biroul generalului. Nu că el și-ar fi dat seama de asta, ci doar pentru că ei i se părea important. Era vineri, la sfârșitul programului și spatele ei, mișcat ritmic, de la un omoplat la altul, trebuia să iasă drept din biroul dobitocului, să-i dea subiect de gândire până luni când o să-și apropie buzele de urechea lui și-o să-i spună, băgându-i un teanc de hârtii vechi sub nas, *mai am nevoie de puțin timp, aș zice să mă lăsați până mâine ca să definitivez tabelul ăsta și să mai verific graficele,* iar el, agitat, prefăcându-se că citește teancul de file, îi va răspunde grosolan, ca de obicei, *trebuia să le am deja în formă definitivă, ce dracu, de-aia te plătesc,* se va da câine rău, fără s-o privească, iar ea va strânge repede hârtiile și va da fuga spre ușă mulțumind pe câteva tonuri până când va fi sigură că el răsuflă ușurat c-a scăpat de ea.

În sfârșit, invazia panseluțelor îi frânase elanul și închizând ușa biroului se gândea că generalul îi văzuse ezitarea și slăbiciunea și adevărata față. Dar nu era momentul s-o lungească mai mult, pentru că era vineri, la sfârșitul programului, iar gândul acesta o făcu să-și ridice umerii și să treacă triumfal pe lângă geamurile celor cinci birouri care o despărțeau de biroul ei.

Zilele de vineri o pun în priză. De la cinci la șapte stă în cadă, simțind sarea care îi asediază corpul ca o

ploaie de ace, își pune mască de argilă, se machiază, în sfârșit, se scoate pentru toată săptămâna.

Seara, pe la 9, trebuie să ajungă la *Caşcaval,* unde are întâlnire cu Dani Pascu. De fapt e un club dichisit, pe care îl cheamă *Fanfan,* dar pentru că alături fusese cândva un magazin de brânzeturi, i-a rămas numele de *Caşcaval.* Vine lume cu pretenții, în special de prin televiziuni, nu chiar vedete, cât ăia hămăliți toată săptămâna – să dea telefoane, să se ocupe de cafele, oamenii buni la toate. Dani este copywriter în *Pro.* Nu e foarte mulțumit de munca lui, dar, orișicât, lucrează într-o televiziune și, mai ales față de Sabina, care e la o firmă de imobiliare, are ceva superioritate, poate să se dea vedetă. S-au cunoscut săptămâna trecută, suficient cât să-și fi făcut o părere, iar în noaptea asta or să treacă la nivelul doi, fără mofturi și fără textile. Există ceva care-o atrage la el, o atitudine familiară și primitoare, deși nu se așteaptă la cine știe ce. Probabil că are un sărut apos, după cum i se răsfrânge buza roșie în timp ce vorbește. Pare un bărbat care nu s-a mai îndrăgostit din liceu. De fapt, la cei 29 de ani ar putea fi considerat un mascul cam scuturat, cam coclit, din categoria celor care stau pe scaun și rod plasticul unui pix albastru de dimineață până seara, când dau fuga într-un club, cu altă față, gata să păcălească giogiolinele în călduri. În sfârșit, n-are rost să-l denigreze, mai ales că la noapte e hotărâtă să-i desfacă pantalonii.

Sabina își întinde fără grabă pasta gri peste obrazul înflorit de cât stătuse în cadă și se gândește cu oripilare că își poate imagina fiecare detaliu al nopții care va veni, dezamăgită din start și aproape tristă la gândul că știe dinainte fiecare detaliu al îmbrățișării viitoare, fiecare mișcare a lui Dani, care se vede de la o poștă că e genul ăla, căruia îi crește respectul de sine imediat ce-și dă chiloții jos. Asta o enervează cel mai mult: infatuarea bărbatului dezbrăcat, care în ciuda evidențelor, se poartă ca și cum ar fi cuceritorul lumii. E un biet animăluț cu data de expirare înscrisă la vedere și care se poartă ca și cum ar fi nemuritor. Unii chiar vorbesc pe un ton contrafăcut, ca și cum ar fi ofensați să se afle acolo, în patul ei cu cearșafuri de satin, iar alții au o poftă nebună de povestit, ca și când ar fi uitat cu desăvârșire pentru ce se află acolo.

Dar de ce s-ar amărî din start? În fond Dani Pascu e un tip în mod evident singur și hotărât să pună capăt singurătății. Şi are ceva care o atrage, mai mult decât modul lui prietenos și disponibil. E un bărbat scund, care îi ajunge Sabinei puțin mai sus de umeri, iar când sunt așezați, el își ridică ochii spre ea ca și când i s-ar uita pe sub fuste. Şi există ceva mai mult decât atât. Sabina evită să se gândească la asta, prefăcându-se preocupată de chipul ei acum lustruit ca al unei statui de lut. Numai ochii albaștri ca de sticlă se mișcă în mijlocul argilei care îi acoperă fața, aducându-i aminte de fâșia de pământ înflorat. N-are încotro și trebuie să recunoască: ceea ce o atrage la Dani Pascu nu este nici obrazul lui proaspăt ras, nici buzele ca niște cireșe confiate, ci talia groasă, mai precis, burta umezită pe sub tricoul roșu. Nu este un bărbat gras, ci unul cu burtă. Pe Sabina o scârbesc bărbații cu abdomenele înhămate în mușchi încordați, masculi din cauciuc care își petrec jumătate din viață trăgând de fiare. Dar i se încălzește uleiul din candelă imediat ce vede o burtă păroasă, ieșită ocazional de sub un tricou aburit. E în stare să uite toate regulile, îi cedează genunchii și se topește în amintirea zilei de iulie, lipită de burta moale și umedă a acelui bărbat, singurul pironit în fibrele ființei ei.

Bineînțeles, nu face elogiul bărbatului cu burtă. Nu este o temă pe care s-o abordeze nici măcar în treacăt, tocmai în ziua de azi, când femeile se mișcă printre bărbați de plastic, drepți, a căror piele pare întinsă peste câteva kilograme de mere tari. Şi ea se holbează la ei, ca toate femeile, dar așa, cum te uiți la un tort de ipsos, pus în vitrină. Doar nu mănânci tortul de decor. În schimb, tricoul lui Dani, întins în dreptul buricului și scurt până în betelia pantalonilor, îi dă fiori și îi deschide coridorul secret care duce direct în inima zilei de iulie.

După ce își spală fața, Sabina trece în fața oglinzii și începe să se machieze. Pentru Dani Pascu s-ar potrivi o față trandafirie, cu pleoape în roz și gri, cu buze lila și rimel negru. Plus pometi neteziți cu fond de ten și colorați cu *rose guimauve.* Nu trebuie să-și facă iluzii. Dar nu se poate abține. Se ambalează ca de fiecare dată, deși istoria se repetă cam în aceiași termeni. Nu-și propune să se-ncurce cu bărbați de weekend, dar în ultimul an s-a întâmplat tot așa, adică vinerea a mers la

Caşcaval și s-a lipit de un tip alături de care și-a petrecut câteva ceasuri, cel mult o noapte. Şi de fiecare dată a fost vorba despre un bărbat de până în treij'de ani, alterat, convins că i se cuvine o noapte cu Sabina și hotărât s-o *folosească* și-a doua oară. Ca și când s-ar culca cineva de două ori cu un bărbat de weekend! Nici chiar dacă ar fi teribil de disperată. Or, ea are confortul acesta de a trăi fiecare îmbrățișare ca pe o întâlnire cu bărbatul crescut din inima unei zile de iulie.

Acum trebuie să-și aleagă hainele. În dulap stau aliniate umerașele cu rochii de toate culorile. Sabina caută la repezeală o fustă de mătase, ca o petunie, dar printre degete i se strecoară un imprimeu vesel, care într-un mod neașteptat îi aduce în minte rochia cu bretele pe care o purta în acea zi de vară, în care un bărbat necunoscut s-a-nfipt pentru totdeauna în carnea ei. Şi-o amintește în detaliu, mai mult, își aduce aminte și clipa în care-a cumpărat-o, pe la începutul verii, după ce a văzut-o atârnând pe un umeraș din magazinul *Cocor.* Era o rochie de mătăsică, descheiată, cu nasturi în față și bretele cu volănaș. Avea un imprimeu care a atras-o de la distanță, niște floricele galbene pe un fond bleumarin. I se părea că a purtat rochia aia o sută de ani înainte s-o vadă spânzurând pe umerașul din magazin și a știut imediat c-o s-o cumpere și că de ea se leagă o întâmplare viitoare, ceva teribil, pe lângă care s-ar putea să treacă și să rateze. Din păcate n-o mai are, s-a pierdut cândva în perioadele în care și-a aruncat hainele vechi. Dar anul trecut a dat peste un material similar, din care și-a făcut o bluză. N-o poartă. Firește, o astfel de piesă nici măcar nu se ține la vedere. Ea înflorește în nopțile fierbinți în care se întoarce de la *Caşcaval* cu câte un bărbătuș infatuat, pe care îl redimensionează aducându-și în memorie floricele galbene palpitând sub mișcarea sânilor ei, în ziua fierbinte în care a pășit întâmplător pe teritoriul bărbatului de miere.

La *Caşcaval* e destul de multă lume, și cunoscută, și necunoscută. Dani Pascu se ridică s-o întâmpine pe Sabina, cam emoționat, cam fâstâcit, de fapt, de-a dreptul complexat de silueta lui de băutor de bere. Își pusese un tricou albastru, care îl făcea să arate mai slab, în special din profil, și se dăduse cu *Aqua di Gio.*

— Ciao, iubita!

Dani zâmbește din tot sufletul și se întinde s-o sărute pe Sabina, care i se pare coborâtă de pe podiumul manechinelor. Îi simte mirosul îndepărtat și se gândește că n-a apucat să-i vadă bine picioarele acompaniate de fâlfâiturile fustiței de mătase.

— Ciao, Dani.

Ea îi spune cuvintele aproape de ureche, dorindu-și ca el să-i simtă parfumul și dorințele și efortul.

Clubul e luminat ca o sală de cinema, iar ochișorii oamenilor strălucesc în toate părțile, și spre partenerii lor, și pe la alte mese. Cei mai mulți se cunosc, au avut parte chiar de legături mai strânse, deși ocazionale, iar revederea îi face să se simtă ca pe scenă. Sabina chiar se salută discret cu câteva persoane, atât cât să-i atragă atenția lui Dani, care oricum nu mai are nevoie de altceva, fiind din prima clipă agățat de ochii ei strălucitori, iar din când în când lipit instantaneu de bluza bej care pare desenată pe bustul ei. Nu se gândește că noaptea asta o vor petrece împreună. Nici măcar nu s-au sărutat. Îi este evident că femeia o să-l mai poarte vreo săptămână, poate și mai mult, la cum arată. În schimb, pentru Sabina lucrurile sunt clare. Se află aici ca să bea un pahar de nu contează ce și pe urmă îi va spune *clubul ăsta a ajuns de căcat, hai să ne cărăm dracului de-aici,* contând bineînțeles pe solidaritatea lui imediată, de băiat conectat la cuvintele alea de le știe toată lumea.

Paharele cu suc alcoolizat și felioare de portocale încep să se golească pe măsură ce Dani povestește chestii aiurea despre cât de nesimțită e lumea prin care se mișcă el. Povestește tâmpenii, dar încet-încet se ambalează încântat de ochii ei, care nu-l slăbesc o clipă. Este gata să-i spună toate secretele și dornic chiar să-i povestească *tot,* ca și când ar fi avut ultima ocazie de a-și mai spune cuiva punctul de vedere. Ea îl ascultă încântată și îl aprobă din tot sufletul, încât el ar vrea să nu se mai termine niciodată această întâlnire, să rămână pentru totdeauna pironit pe scaun, cu ochii în ochii ei. Își imaginează din când în când cum ar fi să-i ridice fustița de liliac, dar nu cu o dorință care să-l facă să se ridice automat de pe scaun. Așa că fu aproape luat prin surprindere auzind-o spunând *hai să ne cărăm dracului de-aici.*

Ajunși în dormitorul Sabinei ar fi vrut amândoi să renunțe, el n-avea nici un chef să se dezbrace, iar ei îi dispăruse dorința. Însă era prea târziu, căci ajunseseră lângă patul întins ca o pârtie de Crăciun. Lumina veiozei cădea pe un șold al fetei, ca un puișor crescut pe neașteptate. Sărutul de lângă pat le aduse amândurora un car de gânduri care se mișcau într-o viteză nebună. El voia să se concentreze pe chestiunea importantă: să nu-i scape vreun loc neatins, înainte de a se prăvăli peste patul alb. Dar în același timp voia să se uite în jur, să vadă, să observe, mai ales un tablou care se afla atârnat chiar deasupra patului, o pată portocalie, care îl tot făcea să-și îndrepte privirea spre ea, pentru că în mijlocul globului, ca în sufletul unor flăcări, se zăreau siluete, oameni îmbrățișați, femei sau bărbați de sticlă aurie.

Sabina ar fi vrut să nu se grăbească, însă de cum își lipise palma de burta caldă, își dăduse seama că nu va putea să rămână indiferentă la cerul albastru care palpita disperat deasupra stratului de pansele proaspăt sădite. Era aici, cu amândouă mâinile pe Dani Pascu, îi simțea pulsul, îi atingea buzele, dar creierul ei era gata să se conecteze la ziua fierbinte de iulie, fără de care nu putea să desfacă picioarele. Venea aici, ca la o mare încercare, cu tot felul de bărbați care o doreau, dar de fiecare dată se simțea aspirată, fâșie cu fâșie spre cuptorul în care se dezlănțuia ființa ei. În afară de el, nu exista decât un pat neted și un bărbat care se lăsa cu toată greutatea peste ea ori care îi prindea părul sub pumni strânși lângă urechile ei. Oricum ar fi fost, toate lucrurile însemnate se petreceau dincolo, în lumea bărbatului de foc.

Dani voia să-și scoată tricoul, dar ea îl opri pe neașteptate. Îl ținea cu amândouă brațele, încercând să-și strecoare vârful nasului pe sub poala umedă a tricoului, lipindu-și din când în când buzele de părul zburlit în jurul buricului. Când își lăsă obrazul pe burta lui, un covoraș de flori i se ridică din creier. Cu două degete îi pipăi nasturele metalic de pe betelia pantalonilor, iar Dani se grăbi să se descotorosească de haine. Ea continua să stea cu obrazul lipit de burta lui ca pe o pernă de mătase și să viseze la o zi însorită de vară. Apoi se hotărî s-o ia pe cont propriu. Intrarea lui Dani era ca o întâlnire emoționată. El amuțise, iar din când în când o lăsa să-i asculte respirația apăsată de dorință și înfrânată

din loc în loc, ca și cum s-ar fi temut să nu-i descopere ființa hămesită și ascunsă între pliurile lumii lui. Sabina îl simți venind ca pe un val care o acoperea lent de la genunchi spre bărbie. Acum îl dorea din tot sufletul, ca și cum ar fi fost crescut din ea și s-ar fi temut să nu-l piardă. Erau singuri, fără vara de miere, fără stratul de panseluțe, doar ea și Dani, ca un bulgăre cremos. Se apropia de el ca de fundul unei ape, dorindu-l câinește, cu durere și cu presimțirea că n-o să poată să treacă bariera de fier care creștea în fiecare secundă exact cât să bareze locul strălucitor, de ciocolată topită, în care crește floarea albă a plăcerilor. Se lovise de câteva ori de parapetul aspru care o oprea să ajungă în baia ocrotitoare, mai precis în cel mai sigur loc din lume, în care ea să fie iubită la modul absolut și purtată pe brațele fidelilor admiratori.

Dar grădina fericirii rămânea închisă și de data aceasta. Strângea între picioare corpul elastic al bărbatului căruia îi uitase și numele, gata să izbucnească în plâns, când de sub cortina care se apropia micșorându-i cu fiecare secundă perspectiva, începu să fâlfâie ușor, mai întâi ca o eșarfa cu flori galbene, apoi, ca o siluetă, ziua de iulie cu toată armata ei salvatoare, de la stratul umed în care cineva înfipsese panseluțe înflorite și până la conserva argintie în care colcăiau râmele rozalii. Toate forțele ieșiră la iveală, ca și cum i-ar fi sărit în ajutor, una câte una, aducând cu ele adevărata putere și floare a vieții care era bărbatul de catifea, zâmbitor și tandru ca în acea zi de iulie, care îi înflorește în suflet ori de câte ori o apucă disperarea, iubind-o și înfuriindu-se uneori de această lipsă de progres, de întoarcerea periodică la un paradis patetic.

Ziua de iulie nu este tocmai cea mai frumoasă zi din viața ei. Nici pe departe. Este doar secretul murdar care îi pune în mișcare aripile de foc. Dar nu este nici o zi oarecare, ci ziua întâlnirii cu el.

Sabina își amintește în amănunt de amiaza de iulie, în care stătea în spatele blocului, cu toată lumea ei cotidiană, copii de pe toate palierele, băieți care jucau fotbal, mâța lu' tanti Paraschiv urcată în salcia de lângă masa de șah, bunici așezate pe cele trei bănci de sub plopi, între care și bunica ei, care o tot striga din când în când *Sabinuca, vino mamă să-i arăți lui tanti Ionescu*

rochița, în sfârșit, bunica ei exasperantă, pe care nu putea s-o schimbe cu nici un chip. Iar la capătul aleii stătea ea, îmbrăcată în rochia înflorată a cărei amintire îi ridică pulsul, rochia cu floricele galbene și volane pe umeri. Se simțea frumoasă pentru că rochia asta îi sublinia talia înaltă, venind ca o pâlnie, până aproape de genunchi. Mai ales bustul arăta bine, căci sub mătăsica plină i se conturau sânii, ca două prune coapte, mai mult moi, și într-un mod plăcut inflamați. Se plimba în capătul aleii, așteptând-o pe Lili să coboare, pipăindu-și din când în când părul strâns la spate ca o coadă de coțofană. Apoi, tot făcând pași de așteptare, a ajuns în gang. Prin el se ieșea în Bulevardul Mihai Bravu, care arăta ca un mare fluviu cucerit de mașinile în viteză. Era mijlocul lui iulie, iar strada părea încleștată în lumina de vară, iar din asfalt se ridica miros de smoală topită. Pe trotuar treceau din când în când oameni încălziți și mâhniți, parcă, iar de deasupra, de pe pervazul unei ferestre, cobora vocea uni crainic de radio care spunea ceva pe un ton atât de tărăgănat, că Sabina se gândise și atunci, și multă vreme după aceea, că proprietarul radioului adormise apăsat de monotonia acelei voci. Nu era nimic de văzut și probabil că s-ar fi întors în curtea blocului, dacă n-ar fi izbit-o fulgerător fața zâmbitoare și mirată a unui bărbat care se uita deschis spre ea, ca spre o ființă de mult așteptată. Era un om tânăr, cu pielea de culoarea mierii, bronzat ca un blond și cu ochii adăpostiți de borurile unei pălării de pai, aproape nouă. Îi zâmbise cu toată fața și apoi îi întinsese o floare galbenă și mov, pe care o ținea în palmă ca pe un mic balon. Omul stătea în mijlocul bulevardului, pe un refugiu pe care tocmai fuseseră plantate pansele colorate. Pământul negru le punea bine în evidență, iar bărbatul părea să fi aranjat până atunci straturile de flori. Avea pantaloni scurți și un tricou care abia îi acoperea burta aurie. Ceva mai departe, două femei moțăiau la umbra unei barăci în care probabil că muncitorii de la spații verzi își țineau uneltele. Sabina privise și spre cealaltă parte a bulevardului, unde apăruse din senin un strat colorat de pansele, frate cu acesta. Se bucurase inițial, la gândul că acum avea sub fereastra dormitorului flori aliniate cu grijă, ca doi ochi în miezul gri al șoselei.

Cu strângere de inimă, se hotărâse să treacă strada spre rondul de flori, aproape mirându-se că traversează fără grijă printre mașinile care rupeau asfaltul încins. Nu avusese nimic în gând și știa precis că face ceva deosebit și nepotrivit totodată, iar când atinsese floarea din mâna acelui bărbat fericit, se simțise ușurată că misiunea ei s-a încheiat. În fond, trecuse strada cu un scop nobil: pentru floarea cea frumoasă. Dar în timp ce voia să se întoarcă, văzuse că pământul era mocirlos, iar sandalele ei albe intraseră ca într-o plăcintă. Era murdară și nici nu-i venea să-și mai smulgă tălpile din clisa de pământ bălegăros.

— Ei, aici se intră fără sandale, îi spusese bărbatul, arătându-și labele mozolite.

Continua să-i zâmbească, iar ea se simțea bine în preajma lui ca sub un umbrar.

— Dumneavoastră ați pus florile?

— Eu și cu doamnele de-colo. Dar nu e terminat.

— Ce-ar mai fi de făcut? întrebase din nou Sabina.

Şi atunci el îi arătase un colț de pământ pe care erau semnalate cu bețișoare albe locurile în care mai trebuiau plantate pansele.

— Hai, nu vrei să mă ajuți?

Întrebarea lui o luase prin surprindere. Niciodată nu s-ar fi gândit să-l ajute pe-un om de la spații verzi, care oricum era plătit să facă treaba aia. Și în plus, bunică-sa nu i-ar fi permis nici să stea de vorbă cu astfel de oameni. Era contrariată și jignită, dar el nu părea să-și dea seama.

— Hai să facem frumos, că doar locuiești aicișa, în blocul ăsta și pentru tine punem panseluțe, ca să te bucuri de ele.

Omul îi vorbea cumva politicos și totuși ca și când s-ar fi cunoscut de la începutul vieții.

— De unde știți unde locuiesc eu? întrebase Sabina, încercând să-l pună puțin la respect, însă omul începuse să râdă, iar râsul lui era ca o ploaie caldă. Din pământ ieșea miros de viață și răcoare, iar râsul bărbatului făcea ca fâșia de pământ din mijlocul bulevardului să devină o planetă peste care el era stăpân. Îl plăcea pe acest om, și-ar fi vrut să mai rămână pe insula de flori, iar el înțelesese pe loc acest lucru. În scurt timp stăteau amândoi aplecați peste stratul de pământ și sădeau

plantele gata înflorite în gropile mici, făcute cu un băț cât un creion. Se uita la mâinile lui agile și terfelite cum înfig bastonașul de lemn în inima pământului, apoi ea îi dădea o plantă din lădița de plastic, în care tulpinile, ancorate într-un bulgăre de pământ, erau așezate una lângă alta. El începuse să-i spună că știe bine zona și chiar blocul ăsta, în care a presupus că locuiește și ea, încă de pe vremea în care avusese o iubită la ultima scară, cea cu salcia. Gândul că acest bărbat avusese o *iubită* îi dădea fiori. Nimeni până acum nu-i povestise despre iubiți. El i se confesase despre această femeie, pe care o aștepta serile lângă salcia de la scara 3, încât și astăzi i se pare că a văzut-o cu ochii ei alergând din ușa blocului în brațele lui.

Apoi se întâmplase atingerea de foc. Bărbatul nu mai avusese răbdare ca ea să-i dea o nouă plantă, ci întinsese pe neașteptate brațul spre lădița de plastic, iar în drumul lui, își lovise dosul palmei de sânul ei îmbujorat. Fusese o atingere fulgerătoare, aproape de nesesizat, dar care îi electrocutase creierul și o făcuse să-și audă pentru prima oară glasul ascuns în măruntaiele muntelui. Știa că ar fi trebuit să-i fie jenă, dar nu îndrăznise să-l privească, simțind că e roșie ca un drapel muncitoresc. Apoi continuaseră să pună flori, în timp ce el îi povestea cu voce joasă, conștient că numai pentru ea vorbește.

— O așteptam seara lângă salcie și cum îi vedeam rochița albă, ieșeam din întuneric și-o și luam în brațe și-o lipeam pe zidul blocului. Poate-o cunoști?

— Dacă-mi spui cum o cheamă, încercase și Sabina cu voce la fel de stinsă și continuând să privească pământul umed.

— Cum o cheamă, cum o cheamă! Păi pe tine cum te cheamă?

— Pe mine? Era atât de surprinsă, ca și cum abia acum s-ar fi simțit cu adevărat deranjată, încât, uitând de jena anterioară, își ridicase privirea spre el. Atunci îi văzuse cu adevărat ochii aproape verzi, care se topeau pe măsură ce el îi vorbea, strecurându-se ca niște râuri de miere în sufletul ei topit și cleios.

Când ea îi spusese cum o cheamă, el îi întinsese mâna ca unui camarad, rostindu-și la rândul lui numele, care se ridicase spre cer ca un parfum evaporat: *Ginel.*

Şi atunci se întâmplase a doua oară. El o apucase de umeri, ca să treacă ușor în cealaltă parte, iar din înălțimea umărului ei, îi lovise cu buricele degetelor sfârcul îngrozit și asediat al sânului ei mic. Din momentul acesta nu mai făcuse decât să aștepte următoarea atingere, îi tremurau puțin genunchii și în locurile cele mai dosnice ale corpului ei se anunțau inundații catastrofice. Dar gândul înecului era mai presus decât toate celelalte dorințe. Întreaga viață se reducea brusc la nevoia disperată ca el să mai întindă mâna spre sânii ei, pe neașteptate balonați. Ginel nu părea însă că s-ar mai gândi la ea. Era preocupat de ultimele panseluțe și începuse să-i dea ordine:

— Pune tu în partea asta trei pe rândul de sus și două jos.

Iar ea se conformase repede, aproape rușinată de așteptarea aridă, și, într-un târziu, chiar hotărâtă să renunțe, când în sfârșit, mâna lui, ca o pernă înfășurată în piele veche, venise direct spre sânul ei drept, netezindu-l ușor în timp ce-i lăuda rochia. *E din ceva mătăsică, nu-i așa*? o întrebase el, iar ea simțise pentru prima oară și atingerea pânzei lucioase, care acum încetase să mai fie un veșmânt, pentru că era purtătoarea mesajului pe care îl primise de la mâna umflată și aspră ca a unui vechi ursuleț de mușama. Niciodată după aceea nu s-a mai putut gândi la rochia cu flori galbene decât ca la complicea acelei întâlniri care a fost singura întâlnire valabilă din viața ei. Își aduce aminte floarea galbenă ce sălta încet pe fondul întunecat al unei rochii îmbibate cu toată jalea neîmplinirii.

Când își ridicase din nou ochii spre el, i se păruse că plânge. O privea ca și cum ar fi fost sfârșitul lumii, iar ea își umflase pieptul, rugându-se aproape, cu ochii ei albaștri, să mai întindă o dată mâna și să ia. El venise încet spre ea, dar când ajunsese destul de aproape îi spusese șoptit: *să mai punem florile astea* și aplecându-se, se aninase din nou de umărul ei, lăsându-și apoi mâna spre cocoloșul de foc, strângându-l câteva clipe în podul adânc și cald al palmei lui, iar când ea simțise că o va părăsi, îi atinsese repede degetele fără să îndrăznească să-l rețină și fără să poată să facă mai mult decât să-și lase întâmplător palma umedă peste palma lui dorită.

— Nu vrei să vezi ce e în baraca aia? o întrebase el, în timp ce aproape că smulsese lădița cu cele câteva flori rămase și, fără să aștepte răspunsul, o și luase spre coșmelia din pal, lângă care cele două femei stăteau culcate, arătându-și carnea moale printre fustele lungi de stambă. Erau două femei mai bătrâne decât mama Sabinei, transpirate și somnoroase, dar care în mod evident nu dormeau. Încă de pe atunci îi trecuse prin gând că ele erau la curent cu toate întâmplările prin care trecuse ea și, pășind în urma lui Ginel, se gândea cu groază că una dintre femei ar putea să-i reproșeze că nu se poartă tocmai cuviincios. Dar nici nu avea tăria să renunțe.

În baraca improvizată era o cutie de conservă, cu două-trei râme ascunse sub un pumn de pământ, iar într-un colț zăceau o plasă goală din rafie verde, câteva sape, o greblă și un ghem de sfoară, toate rămase în creierul Sabinei ca într-un depozit de mare siguranță.

Ginel îi făcuse semn să se aplece la intrare, și amândoi se așezaseră pe pământul uscat și albicios, neatins de furtunul care îmbibase restul parcelei. Printre crăpăturile șandramalei se vedeau mașinile trecând în viteză pe bulevardul încins și fragmente din oamenii care populau trotuarul din când în când.

— Îți place aici? o întrebase el, ca și cum era ceva de plăcut. Sabina dăduse repede din cap, iar el se apropiase de ea, așa cum stătea alături, punându-i din nou mâna pe umăr, apoi îi mângâiase gâtul și, cum părea că nu mai are de gând să plece de-acolo, pe Sabina aproape că o podidise plânsul. Ea îi strânsese între degete mâna caldă și o trăsese puțin mai jos, privindu-l și umflându-și la refuz pieptul devastat. În cele din urmă, el își lăsase palma peste ghemușorul moale, și îl strânsese cu doar două degete. Era ca un animal turbat care își dorea să moară, iar Ginel îi simțea dorința prin vârfurile degetelor lui, care se încleștaseră ceva mai strâns pe umflătura vie de sub rochia de mătase. Apoi o abandonă dintr-o dată, lipindu-și buzele de buzele Sabinei. Atingerea o luă prin surprindere și i se păru scârboasă, încât se smuci imediat.

— Nu te-ai mai pupat pân-acum, nu-i așa?

Ea îl privi în ochi fără să răspundă și atunci el continuă să vorbească.

— Dar ce-ți place ție? Îți place să te trag de țâțe?

Sabina își simțise capul incendiat fără veste și primul impuls fusese să se ridice. Dar nu știa cât este de greu să se rupă de lângă acest bărbat care pătrunsese în locurile ei secrete cu tentacule subțiri, unduioase și declanșatoare de ploi calde. El îi mângâiase apoi volanul de pe bretea și lin, ajunsese la primul nasture al rochiei ei. Fata își pironise ochii pe tricoul lui umed, așteptând cu sufletul la gură urmarea. Colțul rochiei de mătăsică alunecă și o dată cu el și breteaua învolănată, iar țâțișoara ridicată din miezul cărnii arăta acum ca o caisă răscoaptă, gata să plesnească, dacă n-ar fi fost ținută de sfârcul bățos, ca un șurub de fier. Bărbatul pipăi cu degetul mare moțul rigid, apoi scoase la iveală și celălalt sân, parcă mai alungit și mai supărat. Se aplecă spre ea, în timp ce palma ei atingea burta moale și caldă care se răsfrângea puțin peste betelia pantalonilor. Apoi îi simțise răsuflarea în vârful arzător și pe urmă el luă între buze cocoloșul de carne inflamată, îndurerată și cuprinsă de jale.

Se uita la cer prin crăpăturile căsuței de pal, lăsându-se să alunece pe spate ca și cum ar fi fost pe cale să atingă cea mai fierbinte dorință a tuturor timpurilor. Stătea întinsă în mijlocul unui bulevard pe care vâjâiau mașinile grăbite și simțea arșița verii scurgându-se din toate direcțiile spre locul colcăitor dintre picioarele care nu mai erau de mult picioarele ei, dorindu-și ca această clipă să nu se termine niciodată, cu gâtul invadat de-o peltea dulce și fluidă.

Îi simțea gura răscolindu-i țâțele, care abia scoseseră capul în lume, și era hotărâtă să rămână pentru totdeauna lipită de acest bărbat.

A fost însă doar o clipă, bătută în cuie pe creierul ei. În realitatea zilei de iulie, totul s-a sfârșit în clipa aia, când ea murea pe pământul întărit de secetă, în timp ce un bărbat, primul ei bărbat, îi sugea încet toată jalea țâțelor ei tinere. El o luase de mână și încerca să-i strecoare palma fragilă în pantalonii de doc, pe sub burta fierbinte și mișcătoare, când în ușa barăcii s-a auzit ca un bici glasul unei femei supărate:

— Ce faci mă Ginele aici, ce dracu, mă, ai ajuns să te fuți cu copiii de școală?

Restul întâmplării plutește ca o vomă.

Sabina nu-și aduce aminte cum a ieșit din căsuță, dar i s-au întipărit în suflet cuvintele femeii care vorbea fără oprire, ca și cum ar fi vrut să audă tot bulevardul:

— Du-te, fă, de-aici, de-acum ai luat-o? Mă-ta știe, fă, c-ai dat de gustul pulii?

În dimineața următoare nu mai erau acolo nici baraca de pal și nici muncitorii. Pe Ginel nu l-a mai văzut niciodată, dar el trăiește în sertarul ascuns al ființei ei, de unde iese în fiecare noapte ca s-o salveze de groaza, de singurătatea și neputința cuibărite în fiecare bărbat de weekend.

Dan Sociu

Dan Sociu s-a născut la 20 mai 1978, la Botoșani.

A debutat în 2002 cu volumul de versuri *Borcane bine legate, Bani pentru încă o săptămână* (Editura Junimea), pentru care i s-a decernat în același an Premiul Național pentru Poezie „Mihai Eminescu" (secțiunea debut).

În 2004 publică al doilea volum de versuri *Fratele păduche* la Editura Vinea, iar în 2005 apare volumul *Cântece eXcesive***,** la Editura Cartea Românească – pentru această carte i se acordă Premiul pentru Poezie din partea Uniunii Scriitorilor din România (este pentru prima oară în istoria USR când un autor care nu e membru primește acest premiu).

În 2006, revista *22,* în urma voturilor a peste 20 de critici literari, l-a desemnat ca fiind cel mai bun tânăr poet al momentului.

Este prezent în antologiile: *Club 8 Poetry* (Editura T, 2001), *Ozone friendly* (Editura T, 2002), *hat jemand etwas gefragt*? (Editura Versus, 2003), *No Longer Poetry* (Heaventree Press, 2007).

În 2007, la Colocviul Tinerilor Scriitori Cluj a fost votat de colegii de generație ca fiind cel mai valoros tânăr scriitor. Tot în acest an participă, la invitația Hertei Müller, la Literatur Festival Berlin.

A tradus în 2007 prima antologie în limba română a poeziilor lui Charles Bukowski, *Dragostea e un câine venit din iad,* Editura Polirom; pregătește, pentru aceeași editură, romanul URBANCOLIA.

În prezent, lucrează ca redactor al Editurii Polirom.

SÂMBĂTĂ SEARA

Eram deja cu o oră în întârziere – Dora încerca să-i adoarmă, pe *mess,* paranoia Iuliei. Era convinsă că ne futusem cu Mona, fosta soție a primului terapeut al Dorei. Iulia făcea crize de-astea cam o dată la două luni, și le făcea de obicei, ca și în acea seară, înaintea chefurilor Sabinei, unde nu prea avea ce căuta, din motive evidente: era, de jumătate de an, în terapie cu Radu, amantul Sabinei, și n-ar fi fost deloc prea OK să fie văzuți amândoi în aceeași încăpere.

De futut, de fapt, ne cam futusem cu Mona. Toată lumea se futuse cu Mona, deși era frigidă ca o anghilă. Dar era prietenoasă și avea o căpșunică de pizdă, micămică și acrișoară. Mie și Dorei ni se întâmpla deseori să ne pocnească o poftă teribilă și, în mijlocul zilei, pe neanunțate, săream într-un taxi și mergeam la jobul ei ca să o lingem puțin la baie.

— Dă-i, te rog, *sign out,* că e deja 9, i-am strigat, iritat, Dorei, în timp ce răscoleam prin sertare după tubul cu lidocaină.

— Așteaptă puțin... Îmi povestește o chestie tare de-ast-noapte.

— ...da?, ia zi... 'ga-mi-aș, unde-i lidocaina?

— ...nu mai folosi porcăria aia... ți-am spus că atacă ficatul...

— ...mi se rupe... Sabina a zis că o să filmeze în seara asta... așa că vreau să fut cât mai mult... zi faza de noaptea trecută...

— ...cică a plecat din Expirat fără bani... și i-a supt-o taximetristului... și azi-dimineață a văzut în poșetă că avea totuși bani...

— ...da, ca de obicei... Îl pedepsește pe taică-su... sau invers...

— ...sau vrea să mă facă geloasă...

Am rânjit, pe ascuns. Dora era convinsă că Iulia e moartă după ea. Toată lumea însă știa că e moartă după mine. Doar se prefăcea că nu, pentru că descoperise cu un an înainte că este bisexuală.

Adevărul e că era foarte heterosexuală și în limbă după mine.

Chiar și când, la futaiuri, îi dădea mai multă atenție Dorei, ceea ce se întâmpla de foarte multe ori, eu știam că e o păcăleală sinistră.

Simțeam asta.

— ...ce zici, să mă rad? am strigat din baie.

— ...ce-ți veni...

— ...Radu spune că gura mea, când sunt nebărbierit, îi amintește de pizda maică-sii... și nu numai lui, și celorlalți tipi... și că asta îi cam inhibă...

— ...fă cum vrei...

Răspunsul era suspect. În general, se implica pătimașă în tot ceea ce ținea de *look*-ul meu.

Am intrat în dormitor, să văd ce se-ntâmplă. Da, exact cum bănuiam – goală, doar cu cizmele negre trase în picioare, întinsă pe podea, se masturba cu Degețelu. O apuca de fiecare dată când stătea cu laptopul în poală mai mult de două ore.

M-am aplecat și, brutal, i-am împins clăpița Degețelului până la off:

— E nouă jumătate. Iar o să spună oamenii ăia că suntem nesimțiți.

*

Ajunseserăm prea devreme. La Sabina se adunaseră doar câțiva, și nu neapărat dintre cei de calitate superioară.

Ne-a deschis ușa Marian, un individ bondoc și chelios, specialist în programare neurolingvistică, semiimpotent. Nu era așa o mare plăcere să-l vezi cum încearcă să și-o bage în fundul uneia sau altuia, cum se chinuie să simuleze futaiul, nefăcând nimic altceva decât să se izbească frenetic de crupe – și cu cât dădea mai multe rateuri, cu atât se încăpățâna să prindă cât mai multe golăneli în grup.

Trebuie să recunosc că avea sânge în pulă, de se expunea în halul ăsta.

— Hei, hei, frumoșilor!

Dora i s-a aruncat în brațe:

— Ceeee faci, iubireeee? Mmm... ce bine miroși...

Dora îl plăcea pe Marian, spunea că se simte în siguranță în preajma lui. Adică nu vedea în el un potențial violator.

— Dar ce se întâmplă aici, dragă... Unde-i Sabina? De când faci tu pe ușierul?

Marian și-a dat ochii peste cap:

— E dincolo, dă telefoane întruna, ca o nebună... N-a venit aproape nimeni... Intrați să vedeți...

Am traversat holul. Cum spuneam, zgârciuri. În lounge, trântit pe podea, lângă combină, se agita Dan, poet „mizerabilist", cum mi se prezentase cândva, un individ care trăsnea de la o poștă a mio-relaxante ieftine. O vagă cunoștință a lui Radu, cine știe de unde. De vreun an lucra cu o trupă de hip hop, și acesta era principalul motiv pentru care-l chema Sabina la partuzele noastre – avea șanse s-ajungă cândva celebru.

Acum, după cum îi era, enervant, obiceiul, băga CD-uri în aparat, asculta câteva secunde, după care le schimba, strigând, la fiecare manevră:

— A, nu... Stați s-o ascultați pe asta... Oooo... O, ba nu, futu-i, asta nu-mi place...

Dora i s-a aruncat în brațe:

— Ceeee faci, iubireeee? Mmm... te-ai tuns, îți stă bine așa...

Dan și-a strecurat o mână sub fusta Dorei:

— Ce pizdă bună ești tu, Alina... Aș scrie un sonet doar pentru pizda ta, dac-aș ști să scriu sonete... M-am săturat să fac laba-n șosete... Lasă-mă să te lipesc de perete, și să te... Cine-i beverlihilsu ăsta, Alina? Şi ce pula mea l-ai adus cu tine aici?!?

Poetașu' se uita urât la mine. I-am zâmbit:

— Salut, salut... Nu mă mai știi? Ai vomat pe pantalonii mei la cheful Monei, astă-iarnă...

Dan s-a încruntat, încercând să priceapă ce-i spun. După vreo douăzeci de secunde, s-a luminat:

— A, tu ești fraieru' care se îmbolnăvește dac-aude versuri... hă...

Ca să scap de el, îi spusesem că sufăr de metrofobie. Asta probabil că-l năucise rău, dacă încă mai ținea minte.

— Şi de când ai, frate, boala asta? O ai de mic? Dacă-ți ziceau la grădiniță *Cățeluș cu păru' creț,* cădeai lat, sau cum? Făceai bube? Hă...

Mi-am lăsat, greoi, o mână pe ceafa lui:

— ...gatism stercoral... până pe la 12 ani... pe urmă ți-a trecut, dar nu chiar de tot... Încă te mai pocnește

când bei mult...

— ...ce pula vorbești acolo?... ce pula-nseamnă ce-ai zis tu acolo?

— ...adică te căcai pe tine... și încă te mai caci...

M-a prins de păr și și-a apropiat gura de urechea mea. Apoi, în șoaptă, tremurând:

— ...de unde mă-ta o știi pe asta?

I-am strâns ceafa între degete:

— Se simte.

Și s-a trezit Dora:

— Iubi, nu mai fi rău cu el, te rog eu mult, mult... E necăjit... Uită-te la el ce necăjit e... E un poețel necăjit...

Dorei i se pornise motorașul matern. Avusesem eu grijă, acasă, să-i dau drumul la robinetul cu oxitocină...

*

...m-am aplecat și, brutal, i-am împins clăpița Degețelului până la off:

— E nouă jumătate. Iar o să spună oamenii ăia că suntem nesimțiți.

— Nuuuuuu... maaaaiiii lasăăăă-măăăăă...

Se agățase de picioarele mele și miorlăia:

— Nuuuuuuuu vreeeeeeaaaaauuuu săăăăă pleeeeec... Şiiiii maiiiii vreaaaaauuuu uuuun pic...

— Dora, termină cu prostiile. Îmbracă-te și hai s-o luăm din loc!

Mi-a prins laba piciorului drept, a tras călcâiul între labiile ei și a început să se frece... era zemoasă, parcă păsisem în crăticioara cu smântână a pisicii...

— Dora, termină, că te plesnesc...

S-a ridicat brusc în genunchi și s-a sprijinit cu coatele pe marginea patului. Avea cel mai frumos cur – cel mai fin, cel mai roz, mai bombat și mai luminos.

— De ce să mă plesnești? Da' ce-am făcut?

— Ești rea. Ești foarte rea și nu mă asculți. Știi că nu-mi place să te pedepsesc, dar cred că acum e cazul să-l scot pe Obrăznicătură din sertar și să-ți dau vreo două la cur... Ce zici?

Cel mai frumos cur a tresărit. S-a încordat și s-a mai înălțat puțin. Dora a oftat și și-a întins brațele ca și cum s-ar fi oferit pentru crucificare:

— Bine... bate-mă... Dacă atâta inimă ai... Să înroșești funduleț’ unei fetițe... Bestie!

Când am deschis sertarul, l-am tras atât de tare, încât era să cadă dulapul peste mine. Mi-am desfăcut repede fermoarul, altfel îmi rupeam pula-n blugi, la cât de excitat eram.

L-am apucat zdravăn pe Obrăznicătură de-un capăt, i-am scuturat ușor clopoțeii, ca să se descâlcească, și, cu impulsul pornind de undeva din miezul coaielor, i-am ars una cu sete iubitei mele peste bucile ei perfecte.

A țipat – a gemut – a strâns într-un pumn un colț de cearșaf, l-a dus la gură și a mușcat.

— Dacă eu îți spun că întârziem, de ce nu m-asculți... de ce ești un copil atât de dificil, îh?

Şi încă una – și încă una... Peste buci, peste picioare, din ce în ce mai furios...

— Sunt o curvă mică... aaaa... bate-mă, tati... aaaarghhh... sunt o curvuliță, tati...

— ...îh... și știai... că ne așteaptă Sabina... de ce vrei s-o superi pe Sabina... Îți place cum te linge Sabina în pizdă...

— ...daaa, tati...

— ...îh... și atunci de ce vrei s-o superi pe Sabina... de ce, curvulițo...

L-am ridicat pe Obrăznicătură deasupra capului încă o dată – Dora s-a întors și m-a mușcat de încheietură...

S-a aruncat pe spate, pe covor... Ţipa și mă lovea cu tocurile cizmelor...

— ...bate-mă peste sâni... te rog...

Şi-a prins țâțele în palme și a început să le frământe sălbatic, de parcă voia să le rupă...

— ...bate-mă peste sfârcuri, învinețește-le...

M-am dat cu un pas în spate, mi-am luat avânt și-am plesnit-o – am simțit jetul de spermă fierbinte în chiloți...

*

Dorei i se pornise motorașul matern, așa că am lăsat-o să se joace cu căcăciosul și am ieșit în spatele vilei să iau puțin aer. Pe marginea piscinei stătea Radu,

își bălăcea picioarele. Avea o chestie albă pe față, de la distanță nu-mi dădeam seama ce. M-am apropiat de el.

— Omule! Ce dracu-ai pățit?

Era ornat cu pansamente și copci.

— Hei, hei... salut... O pacientă... M-a bătut la mine-n cabinet... Cu un ciocan pentru șnițele...

— ...aoliu!... de ce?

— ...am mutat o carte în bibliotecă și acu' două ședințe a observat... a venit cu ciocanul în poșetă... dar eu am fost bou, trebuia să-mi dau seama... am văzut că-i fugeau privirile...

— ...dar și tu, măi Radu, dacă iei toți psihopații în terapie...

— ...știu, mă, dar ce să fac dracului, sunt dependent de adrenalină... uneori cred că de asta m-am și combinat cu Sabina... am fantasma asta, că ne prinde bărbat-su...

— ...da, asta ar fi cam horror, tată...

— ...da, Sabina e pe bune psihopupu cu întâlnirile astea... mi-a zis chiar ea că dacă ar ști individu' ce se întâmplă, jumătate din inteligheția Bucureștiului ar rămâne fără coaie...

— ...deci nu prea-i plac jocurile astea... presupun că totuși nu-s șanse să ne găsească...

— ...nu prea... Sabina-mi zice doar când lipsește el... și câte zile... și-așa... dar e practic imposibil să dea peste noi, e tot timpul pe la intervenții... șuți, criminali, dealeri, treburi de-astea... la mama dracului, în celălalt capăt al orașului...

— ...roagă-te să nu se întâmple vreodat'... și hai să bem ceva...

*

— ...auzi, după ce că nu m-a așteptat nimeni la poartă, de m-am și certat cu tâmpitul de paznic, când ajung în studio, aiurita aia cretină mă întreabă ce-am pregătit... și cum mă cheamă...

— ...ha!... exact așa am pățit și eu la Euforia...

— ...păi, ce ți-am zis, astea sunt televiziuni?... și, bineînțeles, „după părerea dumneavoastră de specialist, care e secretul unei relații perfecte?"...

— ...ha!... veșnica întrebare... și ce i-ai spus?...

— ...nu mai știu, i-am spus eu ceva, cred că am pus-o la punct... dar știi, așa, subtil... În fine, tâmpita lucrează la un post care totuși se cheamă Romantica, e cumva îndreptățită să pună întrebări de-astea, dar fii atentă ce-am pățit acum două săptămâni la TVR, și tocmai la Ştiri...

—... a, da!... mi-a zis văru-miu că te-a văzut... a zis că erai foarte sexy...

— ...mersi, dar stai să vezi... adică la anii mei de școală, să suport de la una...

— ...hei, hei, fetițurilor!...

Luiza și Ana, vedetele Spitalului 9. Asta de vreo două luni, de când le descoperiseră televiziunile și se băteau pe ele. Erau invitate peste tot să-și dea cu părerea: crime, sinucideri, dar și nunți, divorțuri. „Doctori de cap" supersexy – pe așa ceva chiar merita să te bați.

Pentru că, acu' pe bune, noi, ăștia din zona psi, suntem cam nasoi. Nu nasoi neapărat în sensul ăla, dimpotrivă – facem sport, avem dinți perfecți, mirosim bine și majoritatea dintre noi au sânii încă tari. Femeile, vreau să zic.

Problema e că, intrând zilnic în contact cu Abisurile Minții, am învățat să jonglăm cu cele 18 tipuri de zâmbet ale lui Ekman, ca să îmblânzim potențialii agresori, dar, ca un fel de pedeapsă pentru falsitatea noastră sau poate doar o simplă atrofiere a unui organ folosit prea rar, l-am pierdut pe al nouăspelea, surâsul Duchenne, singurul adevărat. Iar asta ne urâțește groaznic.

Cel puțin asta e teoria unuia dintre pacienții mei, unu' nebun rău.

— ...BUUUH!!!...

— ...SABINA!!!,..

Da, Sabina, care apăruse de undeva din aer, din spatele uriașelor ei perdele cu zeci de ciucurași luate de la Eclaude – 500 de euro ciucurelul. Sabina era în momentul ludic al perioadei de autoanaliză dar, în loc să facă noduri borromeane și să umfle colaci de înot, sărea în spinarea oamenilor, speriindu-i de să se cace pe ei.

— ...și zi-i, mămico, ce ne-ai pregătit pentru noaptea asta?

Sabina a chicotit, încântată. Cândva, pe când era studentă, se futuse cu Tataie, și de atunci avea, sau

credea că are sau, mai exact, i-l dăruisem noi ca să nu se supere și ne prefăceam că-l luăm în serios, un ascendent asupra noastră. În ultima vreme joaca ei preferată devenise enervantă – dacă la început se mulțumea să ne organizeze futaiurile, să fie o simplă comandantă de detașament, de la o vreme experimenta pe noi, fără să ne întrebe dinainte, în tot ce vedea în filmele porno și-i plăcea – odată a adus două chinezoaice de la o fabrică de confecții, căci voia *an whoriental moment.* Ceea ce a fost extrem de jenant, ne-au făcut pe toți să ne simțim prost, ne-am dat seama cât de bine câștigăm noi în comparație cu ele, așa că nu i s-a mai sculat nimănui. Nici lui Marian, dar el oricum a încercat, netulburat de nimic, să le fută.

Puțin jenant e și faptul că, acu' *entre tious soit dites,* Sabina, în ciuda reputației, de care numai soțul ei n-avea habar, cum că în bagajul ei genetic s-ar fi aflat o variantă de genă care-i limita drastic numărul de receptori D2, neuronii ei reacționând slab la dopamină, ceea ce îi creștea nevoia de noutate și determinând-o, astfel, să se comporte ca o curvă, Sabina deci nu era mai deloc vreo gheișă, vreo cine știe ce hetairă pizdoasă – zăcea pur și simplu ca o vacă cu fantasme de viol, nu scotea nici un sunet, o durea în cur de parteneri. Şi cu oralul era la pământ.

Dar, cum spuneam, și-o trăsese cu Tataie, cel mai bătrân psihanalist din țară și asta îi dădea un fel de aură. În plus, era bogată și influentă.

— ...vino cu mine...

M-a dus la demisol, în cabinetul ei. Acolo, întinsă pe o canapea de piele, ghici: Mona! Pe burtă, cu rochia ridicată peste cap, fără chiloți și un pumi mic îi lingea bucile.

— Îți place? m-a întrebat Sabina, râzând.

Recunosc, chiar la așa ceva nu mă așteptasem.

— Păi, nu știu... o să ne facă pe toți în seara asta?

— ...pe toți, dragule... am dat o tonă de bani pentru dresaj... Piki e absolut delicios... vrei să-l încerci puțin acum?...

— ...nu, mersi, mai întâi o să beau ceva... nu sunt obișnuit cu atât de mult păr de la prima întâlnire... hei, Mona, ce mai zici tu?...

Nu zicea, numai gemea încetișor.

Se vedea că limbuță trandafirie și aspră care se învârtea ca un sfredel fierbinte între coapsele ei își făcea treaba – ceea ce, pentru o clipă, mi-a cam pleoștit orgoliul: să fi reușit mica bestie să-i scuture Monei frigiditatea, după ce, de mai bine de doi ani, în fiecare săptămână, mi-am lăsat și eu balele exact în același loc și cu la fel de multă dăruire? Dar, aparent, fără același succes...

— ...hei, Piki, lasă-ne puțin... Piki, dragă, marș!...

— ...te rog mult, fără machoisme de-astea... Picki e un pumi foarte sensibil, nu degeaba îl folosesc când lucrez cu copii autiști... micuții îl adoră... În felul lor...

— ...de fapt, Sabina, aș vrea să pleci și tu... trebuie s-o întreb ceva pe Mona...

— ...bine, secretoșilor, vă las... mă duc să recoltez invitații și să-i bag la dușuri... vă aștept și pe voi...

Asta însemna că Sabina bătea gongul. Eu o învățasem procedeul – îi treci prin dușurile extrem de reci, dacă vrei să ai o gloată hiperexcitată. Apa rece scade temperatura corpului și crește noradrenalina, hormonul care potențează sexualitatea.

După ce au plecat cei doi, m-am așezat pe canapea lângă Mona:

— Zi-mi, fetițule, i-ai spus ceva lu' bărbat-tu... adică lu' fostu... despre noi?

Mona a dat din mână – că nu. Zăcea cu ochii închiși, transpirată, cu picioarele întinse și desfăcute.

Picki aproape o omorâse.

— De ce te-ntreb... Iulia a început să fie din ce în ce mai agitată... poate a vorbit cu el, știu că sunt prieteni... mi-e frică să nu facă vreo prostie...

*

— ...suge-mi-o ca și cum ai fi foarte, foarte flămând...

Îmi plăceau coaiele lui Dan: erau roz și molcuțe și miroseau a șampon bun.

— ...oghhh... așa, mănâncă-mi-le... bagă-le în gură pe amândouă...

Cred că folosea și o cremă, ceva cu aromă de fructe. Şi avea bucle arămii, bine îngrijite. Adică nu erau

nici foarte lungi și dese, să te înec, nici foarte scurte, să te irite.

— ...am avut luna trecută o lectură publică în Montreal... excelentă organizare, lume foarte stilată... așa, dar să nu mușți prea tare, nu-mi place... și aproape am căzut într-o legătură de tip Rimbaud-Verlaine cu un poet de 60 de ani din India...

Din boxe se auzea o trupă electropunk din Lituania. Știam amănuntul ăsta pentru că de doi ani îi ascultam la petrecerile Sabinei. Lituanienii și spoturile roșii și negre – un alt truc învățat de la mine: combinația asta de lumini ascunde bubele și petele de pe piele.

Eram în genunchi în fața lui Dan și printre picioarele lui o vedeam pe Dora pe covor, strângând între coapse căpățâna lucioasă a lui Marian.

— ...bine, până la urmă nu s-a întâmplat nimic, bătrânul era cu soția și fiica... n-am avut ce face și m-am cuplat cu fiica, deh... Îmi plăcea totuși pielea ei... dar mă obsedează buzele bătrânului... Îmi amintesc, când era pe scenă și a început să citească, instinctiv mi-am strecurat o mână în pantaloni...

Am început să-i înțep cu vârful limbii glandul – într-un ritm de mașină de cusut.

— ...a, da... asta îmi place mult... da, prietene, aghhhh... mai repede, mai repede...

În plan îndepărtat, la câțiva metri în spatele Dorei, într-o oglindă uriașă se reflecta un individ roșcat, bine făcut, care tocmai își trăgea pe mâna dreaptă o mănușă chirurgicală.

— ...nu vreau să mă laud, dar trebuie să-ți spun că am avut un mare succes... și mi-am luat și câteva țoale superbe... i-am înmuiat pe canadieni... le-am vorbit despre cei 70 de mii de copii din România care muncesc, despre cei 500 de mii de analfabeți...

Un spasm puternic l-a făcut pe Dan să se dea cu un pas înapoi, ceea ce mi-a permis să văd mai bine partea dreaptă a camerei. Nu observasem până acum că Luiza avea pistrui pe fund. Stătea sprijinită în coate pe o măsuță de sticlă și, cuibărit cumva sub ea, Radu o futea între țâțe.

— ...despre rasismul românilor și problema alcoolismului și toate alea... le-am citit în avion, în *Elle,* le spune Andreea Raicu într-un interviu... efectiv m-am

cutremurat... apucă-mă cu palmele de buci și strânge-mă tare, te rog... cred că totuși pun prea mult la suflet, mă consum prea mult pentru alții... de-aia mi-am și luat cartea asta, *Arta dea fi egoist,* au scos-o ăștia de la editura Trei... mi-am cumpărat două din colecția Maeștrii Labei și am primit-o bonus...

Dora își înfipsese pumnul în curul Sabinei, care se zbătea ca posedată. Albul ochilor, împărțit acum, în bătaia spoturilor, în mici sectoare roșii și negre, părea că-i invadase globii oculari, că-i dispăruseră pupilele, saliva i se scurgea din colțurile gurii, în timp ce bolborosea vechea ei frază mantrică, cea pe care o repeta de fiecare dată când se apropia de orgasm, aceeași și aceeași: *Nu există juisanță fără noutate*!

Din setul ei de snobisme nevrotice cu care o înzestrase cândva Tataie.

— ...ultimul meu poem, din seria experimentală *google poems,* se numește *google: fut, 10 iunie...* vrei să ți-l recit?...

Am dat din cap – că da, dă-i drumul. Ştiam că profită de moment, dar ce altceva puteam să-i răspund? E un lucru minunat să-i sugi pula unui poet, întotdeauna însă riști să fii expus și la vreun mic recital de poezie.

— ...deci... *fete care se fut pe bani babe care se fut filme cu femei care se fut fut in gura mature care se fut 13 ani care se fut in cur cum am ajuns sa o fut pe mama ma fut in cur...*

Am început să-i fac mișcarea mea specială cu limba, cea pe care o aplic de obicei femeilor – voiam să termine cât mai repede, mă săturasem de vorbăria lui.

— ...Înțelegi?... e un fel de neodadaism, dar de fapt nu e... tot ce se găsește în poem, oricât de scârbos, nu-mi aparține mie, ci comunității... e poezie transgresivă, dacă înțelegi ce vreau să spunaaaaaaaaaaaaaaiiiiiaaaaohahoahaoah...

Zinc – pentru vedere. Lecitină – pentru creier. Aur – pentru strălucire. Şi toate celelalte componente prețioase ale spermei, imposibil de reprodus în laborator în exact această combinație, îmi umpluseră gura. Esență a esențelor, spumă a spumelor, din aceeași materie sacră din care e alcătuit trupul marelui fluture care ne este creierul – se scurgea, picătură după picătură, printre dinții mei.

I-am pupat coiul stâng. Pula. Apoi coiul drept.

L-am abandonat și am sărit pe Dora.

În urmă, cu coada ochiului, l-am văzut pe Dan alergând panicat spre baie. De doi ani, îmi spusese, făcea terapie și încă nu reușise să scape de gatism.

Se pare că era, nefericitul, îndrăgostit până peste urechi de plăcerea de a se căca pe sine.

*

Eram așa, când Radu a început să urle: Ana-n pula mea, pe covor, eu, într-un genunchi, ca un catolic, Mona, pe dedesupt, lingându-mă, Sabina, trei degete-n pizda Monei, Mona crăcănată până la refuz, oasele pârâindu-i, Dora, încolăcită în jurul cracilor ei lungi, sugându-i degetele de la picioare, doi tipi pe care nu-i mai văzusem în viața mea, dar cu pule uriașe, masturbându-se la câțiva centimetri deasupra capului Dorei, Piki, învârtindu-se agitat în jurul nostru, frecându-și blănița de toată lumea, Marian, în celălalt capăt al camerei, sugându-i-o lui Dan, Ana, sugându-i-o lui Radu, Radu, întins pe spate, pe canapea, cu bandajele înmuiate în pizda Luizei, care privea concentrată un colț al sălii, unde instalase Sabina una dintre camerele video.

Sabina oprise muzica aia imposibilă, era liniște, în uriașa cameră se auzeau doar gemetele, șoaptele și clefaiturile noastre.

Pe tavan rula în mare viteză un slideshow cu Kiki de Montparnasse și curul slăbănog al lui Duchamp, fotografiați de Man Ray, picturile lui Jeff Koons, imaginile cu femei pișându-se în stradă ale lui Nirotoshi Hirakawa, pulele lui Gorzo și păpușile lui Cindy Sherman.

Tocmai simțisem un pârâiaș de pișat pe pulpe și l-am văzut cu coada ochiului pe Piki sprijinindu-se de mine, când Radu a început să urle:

— Toată lumea, vă rog, opriți-vă o clipă!

Apoi, din nou, mai tare și mai disperat:

— Vă rog eu, oameni buni!!! Opriți-vă o secundă!!!

Am ridicat toți capetele, de pe unde le cuibărisem, și l-am privit. Stătea în fund, pe canapea, și în mâna stângă ținea un telefon mobil. Îl studia cu un aer pe jumătate neîncrezător, pe jumătate speriat.

— Ce s-a întâmplat, iubitule? a sărit Dora.

— Cred că m-am așezat pe el... când mi-am dat jos pantalonii... cred că am sunat-o pe mama... tu știi că primul număr din agendă e al ei...

Piki încerca să mă lingă în cur. I-am tras un șut scurt și l-am aruncat mai încolo. Piki era nou în gașca noastră și n-o știa pe mama lui Radu și nu înțelegea situația. Noi, ceilalți, care cunoșteam prea bine relația dintre cei doi, încremeniserăm, în pozițiile în care ne prinsese dezastrul, și așteptam.

— ...poate că totuși nu a auzit nimic..., a strigat tontul de Marian.

Radu a oftat:

— ...e deschis de 10 minute... Doamne, sper ca măcar să nu fi auzit când îi spuneam Luizei, *când țipam,* că vreau să-i mănânc căcatul... acum nu ne rămâne decât să așteptăm...

N-a mai fost cazul. Pentru că oricum eram toți implicați, a dat telefonul pe *speaker:*

— Alo... Răducule... cum ai putut să-mi faci așa ceva, mamă... și, Răducule, nu-mi vine să cred că ești *în stare* să vorbești așa cu o domnișoară...

Apoi a izbucnit în plâns.

*

Şi imediat a sunat și-al meu:

— Hei... băi... Iulia sunt...

Toată lumea se strânsese în jurul lui Radu și îl mângâia, încercând să-l consoleze. Părea că scăzuse puțin în înălțime:

— ...nu, mămico, nu înțelegi... era televizorul deschis...

— ...salut, Iulia... auzi, știi care-i chestia, n-avem acum timp să vorbim... avem o criză...

— ...ascultă, pulă bleagă!... ascultă cu mare atenție aicișa!... intră în baie ACUM... mă auzi, ACUM!... intră în baie și încuie ușa după tine...

— ...Iulia, lasă-mă cu isteriile tale...

— ...ACUM!... tu n-auzi ce-ți spun?... dacă vrei să-ți fie bine...

S-a auzit soneria de la poartă. Am văzut-o pe Sabina trăgând un halat pe ea și îndreptându-se spre

panoul de control de pe perete. Ceva din vocea Iuliei mă făcea să am o presimțire urâtă.

— ...Sabina, am strigat, așteaptă o clipă... vezi mai întâi cine e...

M-am uitat după Dora. Dispăruse din încăpere. A, futu-i, mi-am spus. Se descurcă ea.

Iulia mă speriase rău. Mi-am tras blugii pe mine și am fugit în baie.

*

Nu știu cum am putut totuși să fiu atât de căcat pe mine de frică și s-o las pe Dora acolo. Cum anume, de fapt, reușise vocea Iuliei să-mi determine acțiunea Oncoproteinei 18 asupra microtuburilor din scheletul dendritic? Într-un asemenea hal, încât să mă doară în cur de Dora? N-o mai iubeam chiar deloc? E adevărat că trecuse deja un an de când ne îndrăgostiserăm, era cam timpul ca molecula NGF să dispară.

Dar de ce realizam asta abia acum și exact într-o situație creată de Iulia?

Semăna Iulia cu tatăl meu?

Stăteam pe vine, ghemuit după ușa băii și ascultam.

O auzeam pe Iulia lătrând:

— ...hai, toată lumea în genunchi... toată lumea, am zis, Mariane, idiotule... În genunchi și întindeți brațele...

Apoi cineva, o femeie, a început să urle. Şi Iulia, furioasă, dar în același timp foarte stăpână pe sine:

— ...tu, ăla vopsit blond... Închide-i gura... nu știu cum, în pula mea, pe mine mă întrebi, sparge-i-o...

Am deschis ușor ușa, m-am pus pe burtă și am înaintat puțin, târâș, pe holul dintre baie și lounge. Am ridicat capul.

Toată lumea era în genunchi. Toți cu capul plecat, aliniați pe trei rânduri. Printre ei se plimbau, nervoși, cu bâte de base-ball în mâini, cinci băiețași din Baicului, pe fețele și pe cicatricele cărora scria *borderline.* Eul-piele al fiecăruia dintre ei era atât de zdrențuit, încât era clar că dacă se porneau să caftească, nimic din interiorul lor nu-i putea opri, nici măcar oboseala.

Pe canapea, calmă, Iulia răsfoia *Arta de a fi egoist.*

*

Pe Radu l-au futut primul. Toți cinci, până a început să vomite și să scuipe sânge. Se vedea că nu aveau chef, dar așa se înțeleseseră cu Iulia. Ochii le fugeau înspre țâțele Anei, înspre cracii Sabinei... Unde era Dora? O sunase și pe ea Iulia să o avertizeze?

Când doi dintre ei au luat-o pe Luiza, m-am tras cu câțiva centimetri înapoi. Din unghiul ăla îi vedeam doar privirea înspăimântată a lui Marian, reflectată într-o oglindă. Era ultimul de pe al treilea rând. Îl ținea în brațe pe Piki.

Am intrat înapoi în baie. Mi-am scos telefonul și am căutat numărul soțului Sabinei. Ştiam ce însemna asta, dar n-aveam altă ieșire. Era cea mai bună dintre cele mai proaste soluții.

*

Dar unde era Dora? Ce făcuseră cu ea?

Așteptam, pe podeaua rece a băii. De dincolo se auzeau urlete, gemete, și o voce care implora:

— ...nu, Iulia, spune-ne *exact* ce vrei să facem și facem... nu e nevoie de toate astea, zău, Iulia... IULIA, CE E CĂCATUL ĂSTA...

Apoi a început să miroasă a benzină.

*

Când au apărut mascații, eram, îți jur, pregătit și eu să intervin. Îmi amintisem de tubul cu lidocaină din blugi, îl puteam folosi ca armă paralizantă. Deschisesem ușa și făcusem câțiva pași, când au intrat.

Soțul Sabinei era singurul fără cagulă. Nu mai avea, oricum, nevoie de ea. Era acasă.

A studiat, cu ochi de profesionist, situația. La câțiva metri de el zăcea nevastă-sa, stropită cu sânge, spermă și benzină, și tremurând. A privit-o câteva clipe, furios. Băieții din Baicului se retrăseseră într-un colț și își învârteau bâtele.

A dat, aș zice că ușor întristat, ordinul:

— Tocați-i mărunt. Pe toți.
Prima talpă de bocanc a primit-o în față Radu.

*

Dar unde era Dora? Ce făcuseră cu ea?

*

Am intrat alergând în lounge, hotărât să-i conving să se oprească sau să mi-o iau și eu, laolaltă cu ceilalți, nu-mi mai păsa... Şi atunci, am văzut-o pe Dora, în picioare, lângă soțul Sabinei, șoptindu-i ceva la ureche...

*

— Îmi pare rău, timpul s-a terminat. Ne vedem săptămâna viitoare.

Cecilia Ştefănescu

Cecilia Ştefănescu s-a născut la 6 iulie 1975 în București.

A absolvit Liceul „Gheorghe Lazăr" în 1993 și Facultatea de Litere a Universității din București în 1997.

Și-a început activitatea literară la cenaclul „Litere" condus de Mircea Cărtărescu.

Debutează editorial în volumul colectiv *Ferestre '98* (1998). Este prezentă în volumul colectiv *Tescani 40238* (Editura Image, 2000).

În 2002 a publicat la Editura Paralela 45 romanul *Legături bolnăvicioase,* apărut în ediția a II-a la Editura Polirom, în 2005. Este cea mai tânără dintre cei doisprezece autori români selecționați pentru „Les Belles Etrangeres".

În 2006, romanul apare în Franța, sub titlul *Liaisons morbides*, la Editura Phébus, în traducerea lui Laure Hinckel. De asemenea, este în curs de apariție în Bulgaria și Polonia.

A apărut cu un fragment din următorul roman, *Intrarea Soarelui***,** în antologia *12 écrivains roumains***,** intitulat „L'après-midi de Sal", în traducerea lui Laure Hinckel.

Romanul *Legături bolnăvicioase* este ecranizat în anul 2006, după un scenariu al autoarei, de regizorul Tudor Giurgiu. Filmul cu același titlu (*Legături bolnăvicioase*) este selecționat în secțiunea Panorama în cadrul Festivalului de Film de la Berlin, la Karlovy Vary, Cottbus etc. și este distribuit în Europa, Asia, SUA.

Autoarea a beneficiat de o bursă de creație a Primăriei Paris, în 2007. Are o rubrică permanentă de nuvele în *Elle***,** ediția românească.

CUPRINSĂ DE SOMN ŞI ÎNCĂ NEADORMITĂ

Stătea ghemuită sub plapumă, încercând să-și încălzească vârfurile degetelor de la picioare. După ce se chinuise preț de o jumătate de oră să adoarmă, a deschis ochii și a început să se obișnuiască, încetul cu încetul, cu lumina filtrată care pătrunsese pe la colțurile așternutului și care dădea coconului ei nou format un aspect de pulpă de portocală. Își inspectă corpul privit așa, de sus, și se minună cât de îndesată și diformă putea părea, dar și mică, atât de mică încât ar fi putut încăpea în buzunarul de la pantalon al domnului Panait, dacă ar fi vrut. Se întreba dacă, printr-o minune, cu puterea minții nu l-ar fi putut transforma pe acest domn gomos, mereu îmbrăcat la patru ace și cu bărbuța lui tunsă corect mirosind a parfumuri și tutun, într-un mecanism de dimensiuni mici, o păpușică de plastic cu cheie la spate, dar cu conștiință și cu simțul ridicolului, mai ales, care să bolborosească, să cânte hârâit, să râgâie și să tragă vânturi, la o simplă învârtire a cheii, la cheremul ei. Își strânse picioarele și acum era încă mai mică și mai strâmbă ca înainte. Foșnetul așternuturilor proaspăt spălate și scrobite a amețit-o și, preț de câteva secunde, a avut impresia că va adormi. Dar nu avea răbdare. Zgomotele de afară și scârțâitul parchetului dincolo de ușa dormitorului păreau mult mai interesante și, amplificate prin pâlnia urechii ascunse sub cearșafuri, începuseră să creeze o armonie care o atrăgea ca un cântec de sirenă și părea să-i devină complice în ascunzișul atât de precar. Mai avea de pândit aproape o oră până să poată ieși la lumină. Deși era faimoasă pentru răbdarea și pentru felul disciplinat în care se purta mereu, existau și dăți când, cuprinsă de frenezia evenimentelor, luată de valul întâmplărilor, preocupată de oamenii din jur, s-a dezis de religia cumințeniei, pe care o profera cu atâta credință, și s-a lăsat purtată de sentimente și îmblânzită. Nu era o întâmplare. Știa prea bine că, fără o ordine oarecare în viață, lucrurile o pot lua razna. Așa-i spusese mama ei, în cântece, versuri și-n vorbe, de când se știa și tocmai de aceea, însușindu-și

foarte repede lecția, îi plăcea să facă chiar și cele mai nebunești lucruri după un anumit plan, conceput cu grijă înainte, pentru a evita surprizele. Era unul dintre motivele pentru care, în ciuda curiozității care o rodea pe dinăuntru ca o trichinela, ucigașă și mistuitoare, n-ar fi ieșit de sub cortul de cearșaf pe care și-l încropise pentru nimic în lume, nici măcar dacă ar fi auzit un avion prăbușindu-se în curte sau vocea lui Radu strigând-o, ca printr-un miracol, pițigăiat, de jos, și ademenind-o să coboare. Cu Radu asta a fost dintotdeauna, dacă nu cobora atunci când o striga sau nu făcea ce voia el pe loc, ca o inspirație de moment, îi întorcea spatele și dispărea fără să mai dea nici un semn preț de o săptămână. Îl căuta mai apoi, îi lăsa bilețele în care-și cerea, cum putea ea mai bine, scuze, ba încă îi mai lăsa și bomboane învelite-n staniol colorat, ca să-i îndulcească supărarea și să-l dea mai repede pe brazdă, dar el rămânea neînduplecat. Dispărea sau se fofila astfel încât să n-o întâlnească și chinul dura până când, poate plictisit sau obosit de încercările, mereu mai inventive și mai dificile de a o evita, se arăta, încercănat și tras la față, de parcă în tot acest răstimp ar fi cotrobăit prin jungla amazoniană sau s-ar fi luptat pe viață și pe moarte cu creaturi monstruoase care aruncau de pe limbile șerpuite cu cerneală. Când se reîntâlneau, avea o mutră spășită și asta era tot, așa își exprima regretul, mut, de a nu-i fi răspuns la mesaje.

S-a foit de pe o parte pe alta. Îi venea din ce în ce mai greu să rămână locului, dar își propuse să numere în gând până la o sută. *„Unu, doi, trei, patru, cinci, șase...*” și mai departe, o va ține neîntrerupt până la o sută și, pe nesimțite, va adormi și, poate, când se va trezi, totul avea să fie ca înainte. Ceva o intrigase întotdeauna la Radu. Nu faptul că era încăpățânat și orgolios, pentru că așa interpreta ea fuga și tăcerea lui, dar că, în pofida spontaneității și a libertății de gândire de care să zicem că dădea dovadă, Radu rămăsese până atunci imun la farmecele ei de netăgăduit. Le verificase în diferite dăți, cu diverși oameni. Uneori era o privire, alteori, un gest, o apropiere și apoi admirația exprimată fățiș a celor mai mulți. Era frumoasă, nu se îndoia, dar frumusețea ei s-a împiedicat într-un refuz posac din partea vecinului de vizavi. Nu se oprise la o simplă constatare. După ce

observase că biletele rămân fără răspuns, pornise un fel de ofensivă, la început în joacă, după care tot mai concertată, mai asiduă, în speranța că vecinul, poate timid și stingher în prezența ei, va fi încurajat de semnele de prietenie care îi erau arătate. Dar, cu cât insista mai mult, cu atâta zidul de doi metri, terminat în câteva țepușe ornamentale care despărțea cele două case, se ridica mai mare și mai rece între ei. Nu se oprise aici. Mersese mai departe, iar planurile, de data asta, luaseră amploare. Auzise la un moment dat o discuție despre șiretenie. „Să surprinzi adversarul pe picior greșit.” Asta făcuse.

S-a întors de pe o parte pe alta la amintirea care-i răsărise în minte ca o ciupercă otrăvită. S-a întins pe burtă și și-a scufundat capul în perna moale. În poziția asta îi plăcea de cele mai multe ori să adoarmă. Măcar pentru cinci minute, ca să i se șteargă din cap trecutul și imaginea ei la fereastră, îmbiindu-l pe Radu să urce pentru a-i arăta ceva.

— Ce? s-a rățoit el, vizibil indispus.

— O să vezi tu! Hai, urcă puțin.

Îl auzise deschizând încet ușa de jos, cercetând probabil împrejur, să vadă dacă mai e cineva în casă, apoi scârțâind pe treptele de lemn care duceau spre camera ei. I-a deschis brusc ușa, rânjindu-i, și l-a tras cu putere înăuntru, închizând cu cheia în urma lui. Făcuse o față, mamă, ce mai față, se lungise tot și devenise palid și sever.

— Ce vrei să-mi arăți, că n-am timp!

— Da’ unde te grăbești? îl iscodise cu un glas mieros.

— Nu-i treaba ta!

Îi evita privirea și cerceta prin cameră, părând să măsoare lucrurile și să fie în căutarea a ceva compromițător, de care ar fi putut râde. Nu l-a slăbit din ochi nici o clipă, l-a urmărit în lung și-n lat și, când a considerat că prada fusese îndeajuns frăgezită, a pornit la atac. Fusese un atac sângeros. I s-a proțăpit în față și, sfidându-l, l-a pus să-i pipăie pieptul.

— Ce? s-a speriat Radu, retrăgându-se câțiva pași.

— Da, da, pune mâna să vezi.

Rămăsese buimăcit și toată morga lui, statura lui țeapănă, care o imita pe a tatălui, caricaturizând-o

totodată, s-a înmuiat. S-a îndreptat spre el și, când a ajuns la distanță de o răsuflare, i-a luat mâna și, cu multă grație, fără să-l slăbească din priviri, i-a pus-o pe pieptul umflat peste măsură.

— Strânge! a poruncit ea.

Radu a strâns, mai întâi cu grijă, dar l-a privit cu dispreț și privirea ei parcă l-a îmboldit s-o strângă și mai tare, chiar dacă sub bluză carnea se înmuiase și se împrăștia sub degetele lui, îngrozindu-l. Poate că asta și fusese, fața lui se schimonosise atât de tare de groază, încât i se făcuse rău și a trebuit să se sprijine de birou. Râdea cu hohote și, în cele din urmă, fiindcă i se făcuse milă de el, și-a scos de sub tricou perechile de ciorapi tetra mototolite și distribuite egal în cele două părți ale pieptului. I le-a aruncat în față și a continuat să râdă, iar el, după ce le-a cules de pe jos și și-a dat, într-un sfârșit, seama despre ce e vorba, a ieșit din cameră furios, aruncând în spatele lui cuvinte grele. Nu le auzise exact, dar își imagina că răzbunarea va fi pe măsura spaimei pe care o trăsese. Şi acum susținea că nu voise neapărat să-l jignească sau să-l sperie, ci mai degrabă să deschidă noi posibilități, să-i arate că între ei nu există doar relațiile amicale cu care se obișnuiseră și care începuseră să o plictisească, dar și portița prin care puteau descoperi noi lucruri, împreună. Iar curiozitatea asta nu era de ieri, de azi, ci venea din orele îndelungi de cotrobăire a propriului corp, mic și firav, care se schimba lent, își modifica structura, compoziția, formele, spre marea ei disperare. Învățase din observații mărunte, mare parte făcute în după-amiezele în care se închidea în cameră și se cuibărea în pat, încercând să adoarmă, că, dacă te atingi în anumite locuri, lumea exterioară se metamorfozează și, pentru câteva secunde, poate chiar dispărea. Iar micul frison era urmat de o lungă și dezabuzată așteptare, exact ca în după-amiaza aceasta, când somnul întârziase prea mult. Ca acum când, chiar și ea, cu toate planurile ei, își dădea seama că eforturile de a închide ochii vor rămâne zadarnice.

A așteptat cu sufletul la gură o săptămână. Se pregătise sufletește, își compusese chiar un aer de divă neînțeleasă, cum văzuse în filme, dar Radu intrase în bârlog și refuza să mai iasă. Într-un final, stoarsă de curiozitate, s-a hotărât să se fofileze într-o dimineață,

când toți ai casei erau plecați la serviciu, și să se strecoare până în camera lui, unde să-i ceară lămuriri și, poate, dacă el ar fi fost cooperativ, să-i expună și reflecțiile ei legate de anumite interese comune pe care le-ar fi putut partaja, în beneficiul amândurora. A doua zi venise greu. Se îmbrăcase comod, într-un șort flaușat și un maiou, iar în picioare își pusese tenișii, în eventualitatea în care ar fi avut de sărit ferestre sau de escaladat ziduri. Îi bătea inima să-i spargă pieptul și, înainte să plece din casă, s-a lăsat pe vine, a tras perdeaua cu vârful degetelor, astfel încât chiar și un observator atent al ferestrei sale să nu poată constata nici o mișcare vizibilă, și și-a ridicat nasul puțin peste pervaz, pentru a cerceta teritoriul. Afară era pustiu, pe stradă singurul zgomot îl scoteau firele de curent electric care zbârnâiau de la căldură, eliberând un zumzet egal și monoton. S-a lăsat la loc, pe genunchi, apoi a ieșit ca o vijelie din casă, strecurându-se pe lângă ziduri, șerpuind pe după garduri, deplasându-se în mersul piticului, ca un cercetaș, ciulind de fiecare dată urechea, deși nu era nici un sunet care să-i trezească suspiciunile sau să-i dea motive de îngrijorare. A ajuns chinuit până în dreptul ușii și, sărind ca un arc, a smucit de clanță care, cuminte sub mâna ei, s-a deschis revelându-i culoarul întunecos de la intrare, la capătul căruia se vedeau scările. Casele lor erau gemene, așa că, deși nu intrase niciodată până acum la familia Panait, avea impresia că știe ca pe interiorul buzunarului ei toate cotloanele și unde și-ar fi putut Radu ascunde secretele. Ca și la ea, podeaua scârțâia înfiorător, de aceea a ales să meargă pe margini, unde lemnul parchetului nu fusese călcat. Avea aspectul unei case de bătrâni, după chipul și asemănarea mamei, o doamnă îmbrăcată veșnic în gri și care-și ținea poșeta de lac, de pe vremea bunicii, atârnată de încheietura mâinii stângi. Doamna Panait venea și pleca la ore fixe, iar când ajungea acasă, corpul ei parcă ar fi fost supt înăuntru, în întunericul care mirosea a molii și a mucegai. A ajuns sus. Camera lui Radu era exact vizavi de camera ei, numai că ferestrele lui erau veșnic acoperite cu o pătură prăfuită, în spatele căreia crescuse o rețea de fire de păianjen. Insectele, mai mult ca sigur, părăsiseră de mult locul, dar nimeni nu se învrednicise să umble, de când îl știa ea pe Radu, în spatele păturii,

pentru a curăța pervazul. Oamenii de pe strada lor nu priveau cu ochi buni lenea și nepăsarea gospodărească a familiei Panait și toți o arătau cu degetul mai ales pe stăpâna casei, despre care existau zvonuri că ar fi rea și i-ar persecuta pe cei doi colocatari ai săi de sex opus. Totuși, ea putea depune mărturie că nici Radu, nici chiar domnul Panait nu păreau din cale-afară de nefericiți și-și vedeau de treburile lor în voie. A deschis ușa cu precauție, pentru că se așteptase să fi fost pândită, dar din spatele ei n-a sărit nimeni. A intrat și a privit dezgustată în jur. Un pat acoperit de o cuvertură zdrențăroasă, un birou pus cu spatele la fereastră și cu fața la ușă, un dulap și o bibliotecă, asta era toată mobila din camera misterioasă, blindată împotriva luminii și a oricărui semn de viață din afară. I-a încercat mai întâi patul, cu saltea tare, apoi a privit curioasă pe geam, înspre casa ei. Lăsase fereastra deschisă și, îndărătul perdelușelor scrobite, galbene, se putea zări oglinda în care se aranja zilnic. Şi-a spus că trebuie să fie, ea însăși, mai atentă, pentru că spionul o putea urmări după plac, fără să fie observat. Apoi a cotrobăit prin sertarele biroului și, negăsind nimic interesant, a deschis dulapul și a rămas cu gura căscată. Era aproape gol. Două perechi de pantaloni spânzurate, pe un umeraș, un tricou și două pulovere erau toată recuzita vecinului. Şi-a făcut atunci, pe loc, reproșuri, și s-a întrebat mai târziu înciudată cum de nu observase un amănunt atât de important cum era costumația sărăcăcioasă, dar gândurile i-au fost oprite brusc de un zgomot apropiat, chiar din spatele ușii. Speriată, a intrat în dulap și a rămas acolo, tremurând la gândul că va fi descoperită. A auzit pași în cameră, apăsați și lenți, care s-au apropiat și s-au îndepărtat de ascunzătoarea ei. Apoi s-a așternut liniștea, deși un mic foșnet, de haine, încă mai răzbătea la urechile ei, destul de limpede. Şi-a lipit ochiul de balamaua slăbită și l-a văzut pe domnul Panait, în chiloți și maiou, cu picioarele goale, așezat pe patul băiatului. A tresărit și a simțit că tot dulapul tresare o dată cu ea. Şi acum, amintindu-și, încă o treceau fiorii descoperirii. L-a urmărit din dulap poate o jumătate de oră, doar că ei i s-a părut o veșnicie. A descoperit în cele câteva zeci de minute că domnul Panait avea părul grizonant tuns periuță, o cicatrice mare, care se întindea de-a lungul

pulpei de la piciorul drept, de la genunchi până la gleznă, și niște ochi albaștri sticloși, care pâlpâiau prin umbra camerei ca două lanterne. În cele din urmă, s-a întins pe pat și, după câteva minute, l-a auzit sforăind ușor. A ieșit tiptil, dar, înainte de a părăsi camera, un demon mic, neadormit, a împins-o către patul pe care se odihnea bărbatul. L-a privit îndeaproape și, cum stătea așa, ușor aplecată deasupra lui, un miros ciudat, necunoscut, i-a adiat pe la nări, înfiorând-o. Era un amestec greu, dar viu, de tutun, piele încinsă și un iz vag de after-shave, abia ghicit. Fața era albă și bătrânicioasă, dar în somn, destinsă, lucea și părea fericită ca a manechinelor din reclamele de la televizor. S-a întors acasă și, abia ajunsă la ea, a simțit o senzație ciudată, un sentiment de plăcere și victorie, în care Radu abia de-și mai făcea loc, în schimb, domnul Panait plutea cu figura lui din somn, ademenind-o. S-a strecurat singură în așternuturi, ca acum, și, fără măcar să gândească, l-a văzut cu ochii minții crescând din nimic lângă ea, în patul frumos parfumat, cuprinzând-o în brațe și presându-și pieptul, cu maioul alb, de tercot, de pieptul ei abia mijit, cu bumbii zbârliți și înfrigurați. A sărit în fund, supărată. Așa s-a întâmplat prima oară. După aceea, excursiile în casa Panait au încetat, dar îl urmărea în continuare pe tatăl care venea și pleca, cu pălăria trasă pe față, sobru și constipat, cum spuneau ai ei. Până când, într-o zi, l-a surprins – și tocmai descoperirea pe care avea s-o facă i-a zdruncinat definitiv universul ordonat și planurile de până atunci – cum ieșea pe poartă, ca de obicei, fără să privească în jur, dar cum și-a ridicat deodată capul spre ea. Sigur, era ascunsă în spatele perdelușelor, în dosul geamului închis, dar a privit-o drept în ochi și ar fi putut jura că i-a trimis un zâmbet, prin care îi spunea, cum a tradus mai târziu, că și el se gândește la ea în același fel. Din clipa aceea, totul s-a schimbat. Radu dispăruse în întregime de parcă l-ar fi înghițit pământul sau, mai bine zis, un anonimat în care lipsa ei de interes îl exilase binemeritat. Se ridicase în schimb un alt dușman, care avea înfățișarea unei doamne țepene, cu pălărie și poșetă de lac. Începuse chiar să se întrebe dacă cei doi Panaiți se iubeau cu adevărat sau nu era decât un mariaj morganatic, așa cum se întâmpla în multe case, inclusiv în a ei. Şi tatăl ei adormea de cele

mai multe ori jos, pe canapea, în fața televizorului, iar mama, în camera vecină de la etaj, cunoscută drept dormitorul oficial.

Cum gândul la domnul Panait lua, pe zi ce trece, forme tot mai variate, s-a hotărât să-l urmărească. N-a putut însă s-o facă decât până la prima stație de autobuz, de unde bărbatul a luat mașina, îndreptându-se spre o direcție necunoscută. Dar nereușita a făcut-o încă și mai curioasă deși în sentimentul ei se mai amestecase cu timpul și o excitare plăcută, un freamăt nedeslușit, o înfierbântare și scenarii tot mai îndrăznețe, în care cuvântul „iubire" își croia, timid, loc. Au trecut mai multe săptămâni ca gândul, iar ea făcea tot mai mulți pași spre cucerirea redutei vecine. Schimbarea care s-a produs în acest răstimp a avut darul să-i mai îndulcească din chin: Radu, observând poate o temperare a pasiunii de a-l aduce în calea ei, devenise mult mai prezent și, în cele din urmă, a căzut în capcana pe care i-o întinsese cu multă grijă, aceea de a o invita într-o după-amiază însorită la el.

S-a îmbrăcat frumos, și-a pus rochia ei de tul roz și niște săndăluțe de lac negre, și-a dat cu o urmă de ruj în obraji, pe care l-a întins uniform, formându-și doi bujori sidefii, a îndrăznit chiar să-și arcuiască genele cu rimelul mamei și a plecat spre Radu, încrezătoare. Când a întâmpinat-o la poartă și a văzut-o împopoțonată astfel, a făcut o figură lungă, de parcă vedea o arătare. Se hotărâse să se arate nepăsătoare și, tot așa cum îl făcuse să-i deschidă ușa bârlogului, la fel voia să-l facă să-i deschidă și inima tatălui său, pe nesimțite. Gândul că Radu o putuse interesa vreodată o făcea să râdă cu lacrimi, deși nici faptul că o atrăgea domnul Panait, de care râdea tot cartierul, nu o dumirea mai tare. A ajuns la el în cameră, s-a prefăcut pentru câteva minute că îi ascultă poveștile, dar o ureche era ciulită înspre restul casei și încerca din răsputeri să surprindă orice zgomot, pentru că și cea mai firavă mișcare ar fi interesat-o mai mult decât balivernele băiatului. În cele din urmă, n-a mai putut îndura așteptarea și l-a rugat, pe un ton cam repezit, să-i aducă un pahar de suc.

— Ce fel de suc? a întrebat-o speriat.

— Nu știu, de care ai. Ai suc, sper, nu? Altfel, ce fel de gazdă ai fi!

Nu avea și lipsa aceea i s-a părut lui Radu atât de umilitoare încât s-a repezit afară, strângând din dinți, iar modul în care a plecat amintea de vitejia cavalerilor plecați pe câmpul de luptă cu piepturile goale. Iar ea a rămas din nou singură. Nu era nimeni în casă, dar putea măcar să intre în dormitor și să-și întregească portretul olfactiv al domnului Panait. L-ar fi putut reconstrui mai apoi din mirosurile și micile lui amănunte. A cotrobăit prin casă și, când a ajuns în camera soților, s-a oprit în prag, răvășită. Erau mai mult semnele ei, ale femeii, și în aceeași clipă tot sângele i s-a urcat în obraji, acoperindu-i roșeața fardurilor. Și-a dus mâinile la ochi, apoi a privit din nou, în dorința de a schimba ceva, dar încăperea rămăsese la fel, cuminte, feminină, prăfoasă. A închis ușa și a dat să se întoarcă, dar n-a putut să-și miște picioarele, pentru că, din spatele ei, o suflare caldă, amestecată cu tutun și aspreală, i-a ajuns la nări, înăbușind-o. Domnul Panait era la distanță de o palmă și o urmărea calm, fără să-i facă vreun reproș sau s-o întrebe ce caută acolo. Şi-au dat „Bună ziua!” circumspecți, au trecut unul pe lângă altul cu privirea în pământ, neîndrăznind să se confrunte cu realitatea prezenței lor acolo. A lăsat însă ușa deschisă și, abia ajunsă în camera băiatului, s-a gândit mai bine la semnificația gestului. Nu o lăsase întâmplător și, chiar dacă ar fi fost rodul întâmplării, ce o costa să meargă să-l mai vadă o dată. S-a gândit că, în fond, nimeni nu poate gândi rău dacă ar găsi o fetiță de opt ani în dormitorul părinților prietenului ei. Domnul Panait stătea lungit, ca în urmă cu câteva săptămâni, numai că acum era îmbrăcat și treaz. Nu a schițat nici un gest și a rămas mai departe nemișcat, chiar atunci când ea s-a apropiat de pat și s-a așezat pe o margine, privindu-l atent, oarecum speriată. Au stat așa și timpul aproape că n-a mai avut însemnătate, iar fata, văzând că nu spune nimic, s-a suit cu sandalele pe cuvertură, s-a apropiat în patru labe, aidoma unui animal care-și adulmecă partenerul, și s-a lipit cu tot corpul de el, ca în visele de după-amiază. A ridicat apoi mâna și l-a mângâiat pe obraz, a simțit sub palmă barba ca un șmirghel și i-a analizat mai bine evantaiul de riduri de la marginea ochilor. Dar răsuflarea rămânea aceeași și îi producea aceeași neliniște, făcându-i să-i duduie tot capul. Într-un

acces de panică, s-a aruncat asupra lui și și-a lipit gura de gura lui, încercând să-și strecoare limba mică înăuntru. Nu știa cum se face, dar intuia și, mai mult, l-a simțit pierzându-se sub ea, lăsându-se moale pe mâinile ei mici care-l frământau neștiutoare, dar hulpave și crude. Nu peste multă vreme, gura lui s-a deschis și a început să-i distingă gustul, care nu mai era atât de plăcut, mai degrabă dulce-acrișor, dar care o amețea și îi făcea sângele să-i clocotească în vine. A cuprins-o euforia și i-a strigat, gâtuită:

— Oh, vă iubesc tare mult!

Domnul Panait s-a chircit pe o parte, strângându-și genunchii la piept, iar ea a alunecat înapoi, pe cuvertură. Abia acum a observat că rochița îi era descheiată și că unul din bumbii maro îi ieșise la iveală, colorând aerul din jur. S-a recules, și-a potrivit la repezeală îmbrăcămintea și a dat să coboare din pat. Voia să se întoarcă în camera lui Radu, pentru că nu se simțea încă în stare să meargă acasă, dar de jos a auzit o voce metalică, pătrunzând ca un sfredel prin pereți. Doamna Panait venise în acea zi precis mai devreme, mirosind pericolul. O adulmecase probabil și voia s-o scoată din joc. L-a privit implorându-l din ochi s-o ajute, dar el rămăsese nemișcat, clătinând un pic umerii, de parcă ar fi tremurat. Doamna Panait a apărut lângă ei la scurt timp, radioasă. A văzut-o pe fetița vecinilor pe pat și a rămas surprinsă, dar zâmbitoare. Domnul Panait, în spatele ei, se ridicase și luase o poziție oficială. I-a explicat soției cu o voce liniștită:

— Domnișoara a venit la Radu, dar el a dispărut, așa cum face de obicei!

Mama a strâns gura, clătinând dezaprobator din cap. Au condus-o împreună până la poartă și au urmărit-o cum intră la ea, făcându-i semne cu mâna. Ar fi vrut să se întoarcă și să se arunce în brațele lui, dar picioarele o duceau înapoi, spre casă, în pofida dorinței. A făcut strategii de luptă, închisă între cei patru pereți, și singura concluzie rezonabilă la care a ajuns seara a fost că trebuie s-o facă să dispară pe doamna Panait. A înălțat chiar și o rugă spre tavan, cu mâinile împreunate. Dar zilele au trecut, iar de vizavi nu s-a mai auzit nici un semn. A sunat chiar și la telefon, dar nu i-a răspuns

nimeni, ca și când clădirea ar fi fost pustie, iar locatarii, dispăruți.

În urmă cu trei nopți, a luat hotărârea de a pătrunde înăuntru din nou. Corpul îi fierbea de emoție și pielea trandafirie, transparentă, lucea în razele lunii, răspândind în jur o aură. A intrat de data asta pe geamul din spate, de la bucătărie, care stătea mereu deschis, și a descoperit că era singură. Mobilele erau la locul lor, chiar și mirosul de mucegai persista încă, dar familia Panait se evaporase miraculos. S-a întins pe podea și a plâns, nici ea nu mai știa cât, după care a adormit cu fața scăldată în lacrimi, obosită și nefericită. Când s-a trezit, avea capul sprijinit de genunchii lui. O mângâia pierdut pe păr, avea o atingere apăsată, la fel ca pasul lui pe care-l distingea de departe. I s-a părut mai întâi că visează, dar a deschis și a doua oară ochii și era tot acolo, cu o milă întipărită pe față, pe care a interpretat-o mai întâi ca slăbiciune. Îi gonise pe toți și se întorsese la ea, deci.

— Ce faci aici?

— Vă... te așteptam, s-a bâlbâit ea, îndrăznind să se apropie.

— Nu mai zice așa. Părinții tăi știu unde ești?

Şi-a înfundat automat capul în poala lui, l-a cuprins cu brațele după șolduri, și-a înfundat fața în pantalonii lui, sărutându-i, și l-a simțit mișcând, a simțit limpede cum a dorit-o, după care s-a trezit azvârlită în mijlocul camerei, buimacă. Şi-a pipăit genunchiul julit din care s-au prelins repede două boabe de sânge. A dus-o pe brațe înapoi, a scos-o din casă, deși s-a zbătut aprig și a încercat din nou să-l sărute pe gură. Dar domnul Panait se ferea, deși nu-i dădea drumul, o strângea și o purta îndărătnic prin camere, afară, s-a luptat cu ea și a încercat să-i înfrângă isteria. Iar ea țipa mocnit, se răstea șușotit la el, îi reproșa că-l iubește și-l punea s-o omoare pe soția lui, pentru că doar așa mai poate trăi. Dimineața s-a trezit în pat, cu ambii părinți lângă ea, flancând-o. Mama a zâmbit de îndată ce a văzut-o trează. I-a spus doar:

— Ce copil cu suflet mare am! și i-a întins de pe noptieră o ceașcă de lapte fierbinte.

Mai târziu în aceeași zi, a înțeles din șoaptele părinților, care străbăteau pereții de jos până la ea, că mama lui Radu murise noaptea trecută, în spital. Iar el

era liber. Bucuria a gâtuit-o. Era sigură că rugămințile ei fuseseră ascultate și că acum nimic nu se mai putea împotrivi iubirii. A fost cuminte și ordonată, a dormit în fiecare după-amiază sau măcar s-a prefăcut că doarme, spunând în gând neîntrerupt că, dacă va duce la capăt penitența asta, îl va auzi într-o bună zi pe vecinul lor drag trăgând poarta și chemând-o.

Piciorul i-a tremurat sub cearșaf și i-a căzut pe-o parte, iar pleoapele s-au prăbușit peste irișii, înghețându-i imaginile. Domnul Panait plutea pe deasupra ei în costumul lui strâmt pe șale, cu pălăria îndesată peste frunte și cu o țigară în colțul gurii, împrăștiind fumul care sclipea, argintiu, și care mai apoi l-a înghițit. Mama îi spusese că văduvul și flăcăul lui se vor muta, dar n-o credea, nici nu avea cum din moment ce obstacolul dispăruse. Mai rămânea doar Radu, prietenul ei cu sânii de cârpă, dar pe el îl va elimina încet pentru că fusese, în felul lui ingenuu, un înger care-i deschisese porțile și o invitase înăuntru.

Lucian Dan Teodorovici

Lucian Dan Teodorovici (n. 17.06.1975, Rădăuți) este unul dintre scriitorii reprezentativi ai noului val postdecembrist.

Romanul lui de debut, *Cu puțin timp înaintea coborârii extratereștrilor printre noi* (1999), tratează cu umor episoade din viața unui student blazat, iar romanul *Circul nostru vă prezintă* (2002) este o satiră situată sub semnul sinuciderii.

A mai scris volumele de povestiri *Lumea văzută printr-o gaură de mărimea unei țigări marijuana* (2000) și *Atunci i-am ars două palme* (2004), precum și teatru, *Audiență 0* (2003).

De asemenea, este autor de scenarii (colaborând la realizarea sitcomului *Animat Planet***,** difuzat pe Antena 1) și editor de carte în cadrul Editurii Polirom. Colaborează la mai multe reviste culturale.

DESPĂRŢIREA DE BARZĂ ŞI ALTE HĂLĂDUIELI EROTICE PRIN COPILĂRIA PROPRIE

Habar n-am. Habar n-am cum să încep prin a nu recunoaște că, în momentul în care am aflat că barza e doar o biată pasăre, fără puteri magice, fără relații speciale cu mama mea, mă aflam într-un pod de casă și... trăgeam cu plăcere (și cu diverse temeri) dintr-o țigară Mărășești. Ţigara, vor gândi cititorii, fie ea Mărășești, Carpați, Kent sau Marlboro, ar cam fi un simbol al copilăriei depășite, nu? Atât de târziu să fi aflat că...? Nu. Însă explicația nu pot s-o dau acum, pentru că aș încurca evenimentele, m-aș abate de la o liniaritate la care țin aici; așa că, asumându-mi ușoara jenă, îl las o vreme pe cititor să-și închipuie că am aflat despre sex abia la pubertate sau, cine știe, chiar la adolescență. Dar, mai bine, hai s-o luăm metodic.

1. În care se vede că africanii sunt superiori americanilor

N-avem altceva mai bun a face decât să râdem, mai pe față, mai în sinea noastră, când un copil ne povestește dramele lui. Noi, maturii, la drept vorbind, suntem uneori niște animale nesimțitoare. Avem impresia că dramele ne aparțin în totalitate, că numai noi le trăim, în timp ce copiii n-au alte treburi decât să se joace, să facă mofturi la mâncare și să ne deranjeze de la probleme importante. În aventurile noastre prin maturitate ne trezim oftând uneori, privind nostalgic în interiorul copilăriei proprii și gândind că am da orice să fim din nou copii. Ba, din când în când, chiar ne exprimăm cu voce tare această dorință absurdă, fără a ne da seama că, pe lângă faptul că suntem patetici, mai suntem și ipocriți. Asta întrucât noi, maturii, avem o proastă meteahnă: aceea de a uita momentele urâte prin care am trecut și de a ni le aminti doar pe cele frumoase. În plus, ni se pare că este o diferență uriașă între drama pe care o trăim acum, pentru că ni s-au acumulat prea multe datorii la întreținere, iar nevasta – sau soțul, în funcție de

caz – e pe punctul de a ne părăsi, și drama pe care o trăiam cândva, când un alt copil avea o jucărie mai frumoasă, când Gigi, spre exemplu, călărea un elefant de pluș adus din China, iar unul dintre noi, maturii de astăzi, călărea doar o mână de vreascuri pe care și le imagina încropind un elefant. De fapt, diferența nu-i chiar atât de mare dacă ne raportăm la sentimente. Ba chiar nu există nici o diferență, aș spune.

Una dintre dramele primei mele copilării se desfășură pe coordonatele unei conversații, mult prea des repetate, cu unchiul meu, fratele mamei.

— Tu nu ești român, ești american, mă, începea el să mă tachineze, fără remușcări, fără a-și da seama de impactul spuselor sale.

Mi se părea cumplit să fiu american, asta pentru că auzisem eu la radio cum erau ăia, niște ticăloși aproape prăbușiți în prăpastie, așa că mă bușea plânsul în timp ce-mi povestea că a fost de față când m-a adus barza și când mi-a dat drumul, din zbor, pe cearșaful din grădina bunicilor, întins special, pe patru pari de lemn, de mama pentru a-mi atenua căderea. Apoi, sentimentul de goliciune sufletească: nu-s deci de aceeași nație cu mama, sunt un străin, toți ceilalți formează o familie, pe când eu sunt doar un biet implant în acest grup unit. Bine, mă cam îndoiesc că gândeam atunci cu exact cuvintele astea, dar eu fac eforturi aici să povestesc un sentiment.

— Da’ de unde știi că-s american?

— Prima la mână: barza trăiește în țările calde, zicea unchiul meu și era extrem de convingător. Și țările calde sunt numai în America sau Africa.

— Atunci sunt african, spuneam repede, pentru că habar n-aveam pe unde vine Africa și cu ce se mănâncă ea, dar, dacă tot era să fiu străin, măcar să nu fiu unul despre care se vorbește atât de urât la radio.

— Nțț, dădea din cap unchiul, spulberându-mi iluziile. Numai ce ai aterizat că ai și început să plângi în limba americănească.

Cu asta mă dădea gata. Cum să-l contrazic? Nu-mi aminteam nimic din timpurile la care făcea referire unchiul meu. Așa că mă apucam să plâng zdravăn, pe românește, și mă aruncam în brațele mamei:

— Chiar sunt american, spune drept?

— Stai liniștit, mă mângâia mama, unchiu-tău vorbește prostii. Nici măcar n-ai plâns când ai aterizat. M-ai luat cu mâinile după gât, așa cum mă ții acum, și m-ai pupat.

— Da' tot nu-s de-aicea, de unde sunteți voi, găseam eu motiv de nemulțumire în continuare. De unde sunt?

— Din Africa, spunea apăsat mama. Da' asta nu contează. Tu crezi că noi suntem toți de-aici? Nici vorbă. Uite, pe bunica a adus-o barza din Rusia; pe bunicu' l-a adus din China, iar pe mine din Honolulu. O dată ce ne-a adus aici, suntem toți la fel, români.

— Unchiu' zice că barza vine numa' din țările calde, adică Africa și America, spuneam eu neîncrezător, iar mama părea puțin confuză câteva clipe.

— Așa e. Dar China, Rusia și Honolulu sunt tot în Africa, nu știai? Numai unchiu-tău e adus din America, dar nu vrea să recunoască.

Ce-i păsa mamei de geografie? Important era să mă convingă pe mine să-mi ostoiesc lacrimile. Şi îi reușea foarte bine, de vreme ce aflam că toți ceilalți din familie, mai puțin nesuferitul de unchi, veneam din același loc și ne-am regăsit în minunatul spațiu în care ne aflam acum. Îmi trecea supărarea. Până la următoarea discuție cu unchiul, când el se străduia să fie și mai convingător. Uneori discuția începea când plângeam din nu știu ce motiv.

— E, vezi, uite dovada: iarăși plângi pe americănește, zicea dușmanul – și urmau alte discuții lămuritoare cu mama.

Mama îl certa pe unchiu-meu de fiecare dată când mă supăra, dar degeaba. Nu se lăsa și pace. Au trecut câteva săptămâni până când, întărit de dragostea mamei și de asigurările sale repetate că-s african la origine, m-am deșteptat și am început să mă răzbun. Multă vreme de-atunci, când mă întâlneam cu unchiul meu, scoteam limba, după care îmi puneam degetul mare pe nas și, fluturând celelalte patru degete, începeam să urlu, alergând în jurul lui:

— A-meri-ca-nu! A-meri-ca-nu!

Trebuie să recunosc: mama mă sfătuise să fac asta, promițându-mi că el o să moară de ciudă. N-a murit de ciudă, dar cu timpul m-a lăsat în africanitatea mea.

2. În care se vede că tutunul duce la evoluție

În fond, țigara, scriam la început, fie ea Mărășești, Carpați, Kent sau Marlboro, ar cam fi un simbol al copilăriei depășite, nu? Nu în ceea ce mă privește, răspund abia acum, respectând promisiunea liniarității acestei povestiri.

El, vărul meu, avea unsprezece ani, eu aveam șase (mergeam undeva spre șapte, de vreme ce tocmai începusem clasa întâi). Vara ce trecuse învățasem să strâng mătase de porumb uscată, s-o vâr într-o foaie de caiet dictando, să-nvârt ceva ce semăna cu o țigară și să fumez. Vărul meu mă învățase. Sincer, mie nu mi se părea ceva al naibii de ieșit din comun, toți fumau, însă vărul meu mă sfătuise, promițându-mi o bătaie soră cu moartea, să nu spun nimănui ce fac. Şi n-am spus nimănui, pe cuvânt. Fumam ca turcii în podul casei sale, apoi mâncam ceapă, o ceapă tare, întreagă, pe stomacul gol, apoi suflam fiecare spre celălalt, ca să fim siguri că nu ne miroase gura a țigară, după care tăceam. Nu spuneam nimic, nimănui. Acum, mă întreb dacă o să mă creadă cineva când spun că, o dată cu prima țigară adevărată, am aflat și secretul berzei. Pare prea tras de păr ca două evenimente de asemenea importanță să se suprapună. Dar eu știu adevărul și, altfel decât cum îl spun acuma, nu mă simt capabil să-l spun. Chiar așa s-a întâmplat, n-am ce face dacă soarta mea n-a vrut să fie atât de liniară precum povestirea de față și să înșiruie într-o ordine temporală aceste două momente marcante.

Se terminaseră rezervele de mătase de porumb, nu mai fumaserăm de o săptămână nimic, iar mie începuseră să-mi lipsească momentele petrecute în podul casei vărului meu, când ședeam fiecare pe sacul lui plin cu făină, trăgeam adânc (dar nu și în piept, Doamne ferește!) din „țigările” noastre și povesteam. În plus, simțeam și nevoia de adrenalină, dar bineînțeles că atunci nu se punea problema să știu ce înseamnă asta. Prin urmare, n-aveam cum să nu mă bucur când vărul meu m-a chemat la el și, ascunși după colțul casei, și-a vârât mâna în buzunar, de unde a scos un pachet de țigări pe care scria „Mărășești”.

În după-amiaza aceea, ai lui au plecat la câmp, ca în fiecare zi de toamnă. Prin urmare, am urcat în pod și, după ce ne-am aprins țigările, am trecut la povești. După

cum se vede, nu insist pe nararea senzațiilor oferite de țigară, altul este scopul celor scrise aici. De altfel, nici n-am apucat să mă umplu de senzații privitoare la Mărășeștiul meu, întrucât, plin de vervă și lăudăros la culme, ca de obicei, vărul meu mi-a atras atenția cu altceva.

— Aseară, a spus el, m-am *futut* cu...

Nu, aici chiar n-are nici un fel de importanță cu cine. De altfel, încerc să nu dau nume în hălăduiala mea prin propria-mi copilărie – sunt amintirile mele, sunt călătoriile mele în timp pe care n-am prea multe rețineri să le fac publice, dar reținerile intervin când ele implică niște oameni în a căror viață mi-ar plăcea să nu intervin. Prin urmare, las numele deoparte, senzațiile mele mi se cer aici, nu? Senzațiile mele... Șase spre șapte ani. Cunoșteam deja cuvântul, de altfel nu cred să existe vreun copil de șase-șapte ani care să nu-l cunoască. Îl auzisem atât de des, încât nici măcar nu-i mai dădeam importanță. Mai bine de jumătate dintre înjurăturile pe care le auzeam îl conțineau. Problema era alta: niciodată până atunci nu-l auzisem folosit în acest fel. Cum adică *m-am*? *Îți fut una,* da. *Nu mă mai fute la cap,* da. *Când ți-oi fute un pumn în nas,* da. Ba chiar *futu-ți grijania mă-tii.* Dar *m-am* futut!? Pe cuvânt, nu pricepeam și pace ce voia să spună. Două concluzii pe moment: ori vărul meu se înjură singur, ori vrea să spună că i-a tras o mamă de bătaie ăleia – un pumn în nas, probabil, ceea ce se justifica pe deplin, întrucât fata despre care vorbim fără să-i pomenim numele era tare enervantă, își râdea sistematic de mine și, mai ales, nu mă lăsa niciodată să joc fotbal în aceeași echipă cu ea. Era mai mare cu patru ani, aproape de vârsta vărului meu, și, când se făceau alegerile de echipe, spunea: „Mai bine nu ar intra și țâncii, și arăta spre mine, că ne strică tot jocul”. Și astăzi cred că eram mai bun decât ea la fotbal, dar... Până la urmă ceda, cel mai des din pricina faptului că meciul nu se putea desfășura fără mine, întrucât de cele mai multe ori se dovedea că eu eram proprietarul mingii. Dar, cum am spus, chiar făcându-mi într-un final concesia de a mă lăsa să joc, refuza cu încăpățânare să mă accepte în echipa ei. Să revenim însă. Deci vărul meu *s-a futut,* îmi zicea, cu respectiva.

— Ai bătut-o, adică?

A început să tușească – din cauza țigării, bineînțeles, dar mie-mi folosește pauza asta, mai mult, încerc să vă induc senzația că el s-a înecat din pricina întrebării mele puerile.

— Tu ești tâmpit? Tocmai ți-am spus că am...

Şi n-a făcut altceva decât să mă vâre și mai tare în ceață, repetând cuvântul. Prin urmare, am tăcut, pentru că deja mă credea tâmpit și pentru că, oricum, n-aveam cum să mai continui. Să fie sănătos! A bătut-o, n-a bătut-o, se înjura de unul singur, nu se înjura – nu era treaba mea. Totuși, nici eu nu-mi dădeam seama exact de ce, parcă ceea ce spunea el mă trimitea spre unele gânduri rușinoase. Bălmăjeam printre ele, încercam să le pun cap la cap, mai trăgeam câte un fum de țigară, mai lipeam vreo două chestii care concretizau parcă un alt sens pentru cuvântul ăla...

— Bă, l-am auzit după un timp, exasperat de tăcerea mea și de figura preocupată pe care probabil o făceam, tu nu cumva nu știi ce-i ăla *futut*?

Cu siguranță, l-am privit tare tâmp, iar pe chipul ăla tâmp se citea limpede ca bună ziua că habar n-am despre ce vorbește, de vreme ce vărul meu a început să hohotească și să mă arate cu degetul.

— Da' tu cum crezi că apar copiii? Nu cumva, ha, ha, ha, ai impresia că te-a adus barza?

— Hai, băi, lasă-mă... Nu cred, cum să cred așa ceva!?... am spus, stânjenit, încercând să-i opresc hohotele.

Ba da, sigur că da. Cum altfel? Doar mi-a spus mama, mi-a spus bunica... Au întins cearșaful acela mare pe niște pari, barza aia care era prietenă cu mama a venit deasupra lui, mi-a dat drumul, iar eu am căzut pe moale. Acum ce-o să-mi mai spună ăsta, că nici Moș Crăciun nu-i Moș Crăciun? Dar chiar dacă mi-ar spune și blestemăția asta, dacă m-ar întreba: „Tu crezi, ha, ha, ha, că Moș Crăciun e chiar Moș Crăciun?", eu tot i-aș răspunde: „Hai băi, lasă-mă... Nu cred, cum să cred așa ceva!?..." Nu de alta, dar superioritatea vărului meu mă omoară, mă scote din toate săritele, hohotele lui îmi provoacă o ciudă mai mare decât hohotele unchiului meu care își bătea joc de mine spunând că-s american.

Priviți cum am intrat în joc. Brusc, am revenit în copilărie, m-a prins ciuda, îmi vine să vă spun și

dumneavoastră: „Ei, nu cred, cum să cred așa ceva!?...”, deși acum știți prea bine că eu n-am cum să cred asta. Am doi copii cărora n-a fost nevoie să le explic cum stă treaba cu barza, habar n-am de unde au aflat că ei au venit din burta mamei lor. Și mai jenant e că m-au informat despre chestia asta pe când aveau vreo cinci ani, umblau la grădiniță. Iar după ce m-au ascultat în timp ce încercam să le livrez o barză cu care, ziceam, suntem prieteni de familie, ei au concluzionat că-s puțin dus, întrebându-mă uimiți: „Cum, tu nu știi că noi am ieșit din burta lu’ mama!?” Iar când le-am zis, în cele din urmă, că știam asta, dar am vrut să-i încerc, au venit cu următoarea întrebare, la care, până atunci, încă nu găsiseră răspuns: „Bun, dar cum am ajuns acolo?” Între timp, sunt convins că au aflat cum au ajuns acolo, e treaba lor asta, eu nu-i mai chestionez... Mai mult, îi las în pace pe copiii mei aici, ei abia își trăiesc copilăria, pe când eu sunt nevoit, ceea ce-i destul de caraghios dacă judecăm drept, să mă vâr în copilăria mea cu forța, după atâta vreme, prin intermediul unor pagini de calculator. Oricum, hai înapoi la joc! La copilărie. La vărul meu, care mă privește chiorâș, cu un zâmbet în colțul gurii, pregătit să râdă de mine. Din nou.

— Zi, mă, deșteptule, cum ies copiii?

Ies? De unde *ies*? Sunt închiși undeva? Ce naiba? Imaginația îmi creează un parc mare, plin de copii, de bebeluși, iar părinții vin și-i cumpără. O țară a copiilor. Ca în *Pinocchio,* basmul pe care, de cele mai multe ori, chiar vărul meu mi-l citește. Când are chef și când vrea să-i arate mamei mele ce bun e cu mine. Și, pentru că e bun cu mine și-mi citește din *Pinocchio,* mama îi dă bomboane, ciocolată și alte dulciuri.

— Deci nu știi!

— Ba știu, na!

— Zi cum, că altfel le spun la toți băieții de pe stradă ce tâmpit ești...

Da, normal, e în stare. A mai făcut-o de multe ori, pe diverse chestii. Trebuie să scap, să evit dezastrul.

— Păi... ies... nu pot să-ți spun... Ies așa... nu știu cum să-ți zic... că le vine. Ies și gata!

Hohote, scălâmbăieli, prostule, tâmpitule, Doamne, pe ce lume trăiești?, ha, ha, ha, hi, hi, hi, copiii ies pe-aici, dacă vrei să știi, caraghiosule. Prin pantaloni. Mai

exact, prin încheietura de la pantaloni – asta îmi arată vărul meu. Copiii ies prin încheietura de la pantaloni! Sau...?

— Prin puță?

— Prin puță, fraiere! Da' nu prin a ta, prin a fetei.

Și, după toate astea, reieșea că eu sunt tâmpit, prost, fraier! Avea vărul meu un stil de a mă face să mă simt aiurea chiar și atunci când, vădit, el trântea niște neghiobii mari cât casa. De parcă eu nu făcusem baie în râu cu verișoara mea, amândoi la pielea goală. De parcă eu nu văzusem cum arată un copil nou-născut. De parcă eu puteam accepta, chiar așa, prost, tâmpit, fraier cum eram, că un copil atât de mare ar putea ieși printr-un loc atât de mic. Prin urmare, trecându-mi orice jenă, am început eu să râd, chiar mai al dracului decât el, și i-am spus vărului meu toate astea.

— Bă, netotule, da' când fata se face mare, se mărește și locul ăla!

Mi-a povestit apoi, cu lux de amănunte, după alte hohote și după alte țigări – am stat în pod, fascinat, toată după-amiaza aceea –, cum își petrecuse seara precedentă. Mi-a dezvăluit tot. Cum e nevoie și de bărbat, și de femeie pentru a concepe un copil. Cum era el îngrijorat că, cine știe, poate o să aibă un copil cu fata care nu mă primea să joc fotbal în echipă cu ea. Cum se culcase el cu alte douăzeci sau șaptezeci de fete. (O povestire mi-o amintesc foarte clar și acum: el avea zece ani și-l trimiseseră părinții singur cu trenul până la Timișoara, la neamuri. În tren, o femeie „bătrână, de vreo douăzeci de ani", singură, l-a luat de mână, i-a spus că s-a îndrăgostit de el, după care au făcut în veceu treaba aia. Culmea e că l-am crezut și, când am avut și eu vreo nouă sau zece ani, aveți cuvântul meu, am insistat în repetate rânduri să fiu lăsat singur cu trenul; până la urmă, trebuie să fi avut deja vreo doișpe ani, dorința mi s-a îndeplinit, dar necazul a fost că n-am întâlnit nici o femeie care să se îndrăgostească de mine în tren. Nici atunci, nici peste ani, când călătoriile cu trenul, singur, au devenit o necesitate.)

A fost, în cele din urmă, o după-amiază plăcută și, mai ales, extrem de importantă, de vreme ce mi-a rămas atât de bine întipărită în memorie. Chiar dacă am avut încă multe întrebări, chiar dacă multe dintre cele

povestite mi s-au părut la început ilogice, până la urmă, l-am crezut pe vărul meu. Deși mi-a împănat copilăria cu minciunile lui născute din lăudăroșenie, ca orice văr mai mare de altfel, în privința celor pe care le avem aici în vedere se pare că a avut dreptate.

3. În care se vede că între fotbal și sex există o puternică legătură

Fac eforturi să-mi respect promisiunea de a nu da nume, din care cauză m-am văzut nevoit să refac de nici nu mai știu câte ori începutul acestei a treia (și ultime) părți a povestirii mele. De fiecare dată, ajungeam la numele ei, al fetei despre care vreau să vă povestesc, și nu mai puteam ocoli dezvăluirea. Să mai încercăm o dată.

Nu aveam mai mult de unșpe ani. Ea – întâmplarea! – era sora mai mică a fetei sus pomenite, cea care nu mă accepta în echipa sa când jucam fotbal. Nu făcusem o pasiune, nicidecum. Ba chiar îmi părea cam necioplită, eu eram îndrăgostit de o colegă de școală, care râdea cu gropițe în obraji și care m-a înnebunit într-o noapte, într-un vis cum n-am mai trăit de-atunci, primul meu vis erotic, îmi dau cuvântul că mi-l aduc aminte cu claritate și azi. Poftim, vă demonstrez: eram, în visul meu, în primele zile din trimestrul doi, iarna, pe ghețușul din fața școlii, împreună cu colega mea. Ne-am lăsat ghiozdanele alături și am început să ne dăm pe gheață. La un moment dat, am alunecat peste picioarele ei și a căzut pe mine. Ne-a plăcut atât de mult să stăm câteva secunde, ea peste mine, eu simțindu-i căldura, ea apropiindu-și buzele de ale mele și respirând sacadat, înnebunitor, încât după aceea ne-am dat pe gheață numai în felul ăsta: eu alunecând spre picioarele ei, ea căzând peste mine, eu simțindu-i căldura, ea apropiindu-și buzele de ale mele... Apoi, în același vis, s-a întâmplat ceva nemaipomenit: după ultima căzătură, acolo, pe ghețușul din fața școlii, în frigul de început de an, ea și-a lipit buzele de ale mele, iar degetele mâinii mele drepte au alunecat pe sub uniforma ei, i-au simțit chiloțeii, au trecut peste elastic și au mers mai departe, acolo unde au dat peste ceva cald. Şi degetele și-au continuat drumul, intrând în despicătura caldă, mângâind-o, deși până atunci nici mintea mea nu

concepuse un asemenea drum. Nu știu cum a apărut acel vis, nu știu cum am știut, în acel vis, care e drumul degetelor într-o asemenea circumstanță, nu știu cum niște degete de unspe ani se descurcau atât de bine, fie și în vis. Dar au continuat așa, încălzindu-se și încălzind-o și încălzindu-mă, până când m-am trezit transpirat, cu o lună cheală luminându-mi realitatea – și am stat așa, holbându-mă la lună și minunându-mă de puterea visului și rugându-mă ca odată, cândva, poate peste zece, poate peste douăzeci de ani, dacă nu acum, el să devină real.

Tocmai mi-am dat seama de ceva: ne-am obișnuit, ați observat?, să-i privim pe copiii din jurul nostru, indiferent că au unsprezece, doisprezece sau paisprezece ani, ca pe niște copii și-atât. Cu tot ce implică această copilărie: inocență, neștiință, ba din când în când, chiar și o răutate needucată. Un lucru nu ne închipuim, cel puțin așa îmi pare mie: că au trăirile lor cu privire la sex, că-și imaginează, că-și dezvoltă fantezii de această natură și așa mai departe. Poate am fost eu diferit, deși mă îndoiesc serios, dar la unsprezece ani, și mult mai devreme chiar, aveam o sumedenie de fantezii, mă visam gol alături de o sumedenie de fete, mă îndrăgosteam și sufeream de o sumedenie de ori.

Să revin însă la sora fetei care mă necăjea în partidele noastre de fotbal. Revin și la observația că nu eram nicidecum îndrăgostit de ea. Însă ceva e cert: era mai mult decât atrăgătoare din cel puțin două puncte de vedere. Mai întâi, deși avea cred doar cu un an mai mult decât mine, era suficient de dezvoltată pentru a arăta a *femeie.* În vara aceea ne-a înnebunit pe toți băieții jucând fotbal (și ea era jucătoare, la fel ca soră-sa) îmbrăcată doar în sutien, ceea ce o transforma în cel mai vânat jucător de pe teren și, totodată, cel mai faultat. Era o plăcere, firește, s-o lovești cu sete la picioare și să cazi apoi împreună cu ea, la fel ca în visul meu cu colega de școală (chiar mă întreb acum: oare visul meu nu a fost influențat tocmai de procedura pe care o aplicam la fotbal?), sprijinindu-te cu mâinile de sânii ei. În ceea ce mă privește însă, timiditatea m-a oprit multă vreme să fac la fel ca alții. Multă vreme n-am îndrăznit să fac mai mult decât să privesc, în pauzele în care ne odihneam, spre cei doi sâni lăptoși, încorsetați în sutien, și să-mi imaginez, cu voluptate, cum ar fi să-mi fixez capul între

ei, să-mi atingă obrajii, să stau așa, pierdut, până rămân fără răsuflare. Iar când mi-am luat inima-n dinți și am făcut-o într-un sfârșit, am faultat-o adică, m-am ales cu o vânătaie strașnică la picioare, cu râsetele celorlalți și... Ea n-a căzut. Dar să trecem peste asta. Al doilea lucru care o făcea și mai atrăgătoare pe fotbalista despre care vă vorbesc erau zvonurile. Mai toți băieții de vârsta mea, dar și de vârste mai „înaintate", se lăudau că avuseseră ocazia să-i vadă sânii fără sutien, ba chiar unii povesteau aprins că depășiseră și alte bariere, dintre acelea pe care, odinioară, vărul meu cu care fumam Mărășești în pod se lăuda că le depășise. Mai mult, mi se povestise chiar că nu e nevoie de muncă de convingere, că doar o rogi, iar ea nu se sfiește să te mulțumească.

Prilejul a venit într-o zi când, mergând cu vacile la păscut – una dintre amintirile destul de urâte ale copilăriei mele: aveam o vacă nebună, care se apuca să alerge prostește când toate celelalte animale pășteau liniștite iarba din luncă. Fac o scurtă paranteză pentru a povesti ceva ce mi se pare demn de atenție: exasperat de nebunia vacii mele (care și la plecarea din luncă sau de pe câmp era prima, smulgând funia pe care o avea, la un capăt, trecută după coarne din mâinile mele, dând isteric din copite și făcându-mă să alerg după ea de-mi dădeam sufletul), am găsit o soluție ce pe moment mi s-a părut, nu știu de ce, inteligentă. M-am legat cu celălalt capăt al funiei de o mână, gândind că astfel voi putea stăpâni bestia. Pentru că bănuiți urmarea, o să vă spun doar că n-am trăit o senzație tocmai plăcută în timp ce eram târât pe burtă tot drumul până acasă. Dar cel mai neplăcut a fost că, după tratamentul cumplit de usturător și după convalescență, am avut de suportat ironiile celorlalți copii vreme îndelungată. Că tot vorbeam la un moment dat despre drame...

Spuneam deci că prilejul a apărut când, fiind cu vacile la păscut, ni s-a părut amândurora (mie, pentru că i s-a părut ei) că animalele noastre nu sunt suficient de bine hrănite. Așa că am rămas în luncă după ce și ultimul coleg de păscut vaca a plecat acasă. Se înserase deja, iar eu începusem să tremur, nu de frig, ci pentru că întrebarea, rugămintea îmi stătea pe limbă. Voiam să-i văd sânii și... dacă se putea... voiam mai mult decât atât. Acum, recunosc un lucru: degeaba. Ar fi trecut toată

noaptea, ar fi trecut încă trei zile, încă trei săptămâni, tot nu mi-ar fi ieșit pe gură întrebarea-rugăminte. Însă multe se aranjează așa, din senin. Probabil că nici vaca ei nu era tocmai flămândă – de altfel, făcea un cor de răgete destul de enervant alături de a mea, legate amândouă de câte un copac. Dar fie că rămăsesem ultimul față de care... din nou numele... sora fetei ce mă necăjea în partidele noastre de fotbal nu-și arătase farmecele, adică, din pricina mea, n-avea o colecție întreagă, fie că o cucerisem prin timiditate, cert e că pretextul vacii încă flămânde, însușit rapid și de mine, îi folosise pentru a-mi putea spune acum, cu naturalețe și fără frica de a fi observați de altcineva:

— Vrei să-ți arăt sânii mei?

Bine, râdeți de mine, e în regulă, accept orice: cu ochii holbați, cu gura deschisă, oi fi bâiguit poate un „îhî" caraghios, de vreme ce și fata s-a pornit să râdă. Asta e, n-am ce-i face. După ce și-a potolit râsul, ea mi-a oferit însă ceea ce visam deja de o bună bucată de vreme. Şi-a descheiat sutienul și... „Şi în ceasul acela s-a făcut cutremur mare", zice Ioan Teologul. „Şi s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi", citim în Faptele Apostolilor. În alte limbi, adevărat, am început să vorbesc și eu, deși nu Duhul Sfânt coborâse în mine, ci o mult mai păcătoasă senzație pur omenească. Cert e că din bâiguielile mele fata n-a putut înțelege mai nimic. Iar eu am privit așa, incapabil de vreo vorbă inteligentă, vreme de câteva ceasuri sau doar câteva secunde, până când ea mi-a apucat mâna și a așezat-o acolo, pe sâni. Erau primii sâni adevărați pe care îi vedeam, ba, dacă mă gândesc bine, primii sâni dezgoliți pe care îi vedeam, fie ei în realitate, pe hârtie sau la video, căci pe-atunci televizorul alb-negru și cu două ore de program pe zi nu era nicidecum o soluție pentru o asemenea priveliște.

— Dacă vrei mai mult, am auzit-o într-un târziu, îți dai prima dată tu jos pantalonii.

Treptat, realitatea a început să se reconcretizeze în jurul meu. Bărbatul din mine, așa euforic, emoționat și abia bâjbâind spre viață, s-a dovedit totuși destul de puternic pentru a nu-mi permite un leșin penibil. Mai departe, nu s-a întâmplat nimic monstruos. Am în minte o scurtă poveste, acum când scriu, o scurtă poveste care,

credeți sau nu, nu mi s-a întâmplat mie. I s-a întâmplat altui băiat, mai târziu, poate peste un an sau doi. O poveste, aceeași fată, aproximativ același loc, probabil, până la un punct, același dialog, dar, cum spuneam, alt băiat. Alt băiat care, dându-și jos pantalonii, a avut surpriza extrem de dureroasă ca noi, ceilalți, ascunși până atunci pe după tufe (printre noi aflându-se și alte fete), să apărem gălăgioși și să râdem cu poftă de sărman, în timp ce el își trăgea disperat pantalonii înapoi pe el. Cu jenă recunosc chiar că eu am fost unul dintre cei mai fervenți susținători ai acestei înscenări prostești, mai mult, sunt sigur că nu mă înșel spunând că ideea mi-a cam aparținut. Dar asta face parte din alt capitol al copilăriei mele, cel în care ar trebui să-mi descriu meschinăriile, răutățile, micile prostii. Capitol pe care, probabil, nu-l voi scrie niciodată. Aici însă vreau să mă păstrez într-o oarecare măsură demn, iar întâmplarea de față, așa cum a decurs, nu are de ce să mă scoată în afara demnității.

Da, mi-am dat jos pantalonii. Da, a făcut și ea același lucru. Însă când am vrut să merg mai departe, într-un mod stângaci care v-ar putea face să râdeți în hohote acum, dacă ați putea vizualiza scena, fata m-a respins cu destulă delicatețe, jurându-se că n-a făcut niciodată, cu nimeni, mai mult decât acum, cu mine. Că am crezut-o sau nu, că am fost dezamăgit sau nu – sunt lucruri, în cele din urmă, fără importanță. Ceea ce contează este însă că atunci, pentru întâia oară, l-am simțit pe bărbatul din mine, așa nătâng cum era. Cum am spus, el mi-a oprit leșinul, mi-a readus cuvintele în gură, el m-a făcut capabil mai apoi să o lovesc des la picioare, în timpul vreunui meci de fotbal, pe acea fată, să cad peste sânii ei dintr-o întâmplare premeditată, să râd alături de ea, să râd alături de alte fete și să pun mâna pe... Nu, de-aici încolo lucrurile ar putea degenera în pasaje mai puțin copilărești, mai puțin inocente. Prin urmare, până nu e prea târziu, mă opresc.

Cam asta ar fi tot. Între povestea berzei mele venite din America și momentul revelației mai sus descris a trebuit să treacă cinci ani. Ani dintr-o perioadă a vieții în care, dincolo de dramele ei (și tocmai observ că m-am grăbit considerându-i, undeva în cursul acestei povestiri, ipocriți pe adulți: scuzele mele), îmi face mare plăcere să

mă întorc. Chiar și așa, patetic cum spuneam, prin intermediul unor pagini de calculator. Iar dacă i se pare cuiva că pasul retur spre copilărie nu poate fi decât unul spre inocență, nu neg. Dar asta atât timp cât îi acceptăm inocenței înțelesul real, care acoperă și bâjbâielile erotice, și micile minciuni care ascund orgolii în devenire, și lăudăroșenie, și visele invadate de sâni sau de mai mult decât atât...

[1]. Celor interesați le pot spune că în trei kilograme de azotat de argint (AgN03) sunt 1,9 kilograme de argint pur. La un leu gramul, înseamnă că borcanul acela valora aproape 2 000 de lei. Pe vremea aia salariul minim era de vreo 400 de lei.

Table of Contents

CUVÂNTUL EDITORULUI
Ștefan Agopian
OGLINZI, PIZDĂ ȘI AZOTAT DE ARGINT
Radu Aldulescu
VÂNĂTOAREA DE ÎNGERI
Dan-Silviu Boerescu
LACRIMA LUI OVIDIU
Emil Brumam
UITE CE FLEXIBILĂ SUNT, BĂI!
Ionuț Chiva
MESCHINĂRIE
Marius Chivu
AMFITEATRUL LA AMIAZĂ
Filip Florian
VRĂJITORIILE DIN INSULA SYLT
Matei Florian
FETE PENTRU IOACHIM
Radu Pavel Gheo
DIRIGINTELE
Claudia Golea
SANCTUAR
Ioan Groșan
DOMNIȘOARA BOVARY
Florin Iaru
POVEȘTI CARE NU DUC NICĂIERI
Cezar Paul-Bădescu
THINK GLOBALLY, FUCK LOCALLY
Doina Ruști
ȚÂȚE
Dan Sociu
SÂMBĂTĂ SEARA
Cecilia Ștefănescu
CUPRINSĂ DE SOMN ȘI ÎNCĂ NEADORMITĂ
Lucian Dan Teodorovici
DESPĂRȚIREA DE BARZĂ ȘI ALTE HĂLĂDUIELI EROTICE PRIN COPILĂRIA PROPRIE
1. În care se vede că africanii sunt superiori americanilor
2. În care se vede că tutunul duce la evoluție

3. În care se vede că între fotbal și sex există o puternică legătură

Table of Contents

CUVÂNTUL EDITORULUI 4
Ştefan Agopian 8
OGLINZI, PIZDĂ ŞI AZOTAT DE ARGINT 9
Radu Aldulescu 21
VÂNĂTOAREA DE ÎNGERI 22
Dan-Silviu Boerescu 37
LACRIMA LUI OVIDIU 38
Emil Brumam 48
UITE CE FLEXIBILĂ SUNT, BĂI! 49
Ionuț Chiva 63
MESCHINĂRIE 64
Marius Chivu 75
AMFITEATRUL LA AMIAZĂ 76
Filip Florian 90
VRĂJITORIILE DIN INSULA SYLT 91
Matei Florian 100
FETE PENTRU IOACHIM 101
Radu Pavel Gheo 115
DIRIGINTELE 116
Claudia Golea 135
SANCTUAR 136
Ioan Groșan 160
DOMNIŞOARA BOVARY 161
Florin Iaru 190
POVEŞTI CARE NU DUC NICĂIERI 191
Cezar Paul-Bădescu 208
THINK GLOBALLY, FUCK LOCALLY 209

Doina Ruști 225
ŢÂŢE 226
Dan Sociu 241
SÂMBĂTĂ SEARA 242
Cecilia Ştefănescu 258
CUPRINSĂ DE SOMN ŞI ÎNCĂ NEADORMITĂ 259
Lucian Dan Teodorovici 271
DESPĂRŢIREA DE BARZĂ ŞI ALTE HĂLĂDUIELI EROTICE PRIN COPILĂRIA PROPRIE 272
1. În care se vede că africanii sunt superiori americanilor 272
2. În care se vede că tutunul duce la evoluție 275
3. În care se vede că între fotbal și sex există o puternică legătură 280